

זה השער לך

ספר יצירה

המיוחס לאברהם אבינו ע"ה
עם ד' באורים נחמדים מזהב
ומפז רב אשר יסדום אבירי
הרועים הרועים בשוטי
החכמה האמתית יפנו
מעיונותיהם חונה
להטובע נפש
סוקקה

נרפס

פה מנטובה

תחת ממסלת מעלת אדוכנו הדוכום
ג'ולילמו גוכו"גה ירום סודו
וקדרו ותכשא מלכותו אמן
על יד צעיר הצדפיס
יעקב כהן מגא'זולו

אשר יצאנו ממצרים

החזן

אשר יצאנו ממצרים
אשר יצאנו ממצרים
אשר יצאנו ממצרים
אשר יצאנו ממצרים
אשר יצאנו ממצרים
אשר יצאנו ממצרים
אשר יצאנו ממצרים
אשר יצאנו ממצרים

אשר יצאנו ממצרים

אשר יצאנו ממצרים
אשר יצאנו ממצרים
אשר יצאנו ממצרים
אשר יצאנו ממצרים
אשר יצאנו ממצרים

פרק א

בשמים ושתים כתיבות. ב' בשמים כמו ב' של בראשית:
 ופירושו על ידי ראשית חכמת יראת וי' כאלו כחות המציאות
 והם שלמים ושתים כחות הנקראים בשם אלדים. ואלו הם
 על סדר הפסוקים אשר בפרשה הראשונה שבפרשת בראשית. א' בראשית ברא
 אלדים. ב' ורות אלדים מרחפת. ג' ויאמר אלדים יהי אור. ד' וירא אלדים
 את האור. ה' ויבדל אלדים בין האור. ו' ויקרא אלדים לאור יום. ז' ויאמר
 אלדים יהי רקיע. ח' ויעש אלדים את הרקיע. ט' ויקרא לדים לרקיע שמים.
 י' ויאמר אלדים יקוו המים. יא' ויקרא אלדים ליבשה ארץ. יב' וירא אלדים
 כי טוב. יג' ויאמר אלדים תדשא הארץ. יד' וירא לדים כי טוב. טו' ויאמר
 אלדים יהי מאורות. יו' ויעש אלדים את שני המאורות. יז' ויתן אותם אלדים
 ברקיע השמים. יח' וירא אלדים כי טוב. יט' ויאמר אלדים ישרנו המים.
 כ' ויברא אלדים את התנוכים. כא' וירא אלדים כי טוב. כב' ויברך אותם
 אלדים לאמר פרו ורבו. כג' ויאמר אלדים תוצא הארץ. כד' ויעש אלדים את
 קוץ הארץ. כה' וירא אלדים כי טוב. כו' ויאמר אלדים נעשה אדם. כז'
 ויברא אלדים את האדם. כח' בנלם לדים ברא אותנו. כט' ויברך אותם לדים
 ל' ויאמר להם אלדים פרו ורבו. לא' ויאמר לדים הנה נתתי לכם. לב' וירא
 אלדים את כל אשר עשה: וכבר נודע בחכמת הפילוסופים האדוים כי יש קומר
 אחד מצוי והוא נושא לכל יסודות והוא הנקרא בלשון יון היווני ומציאות החמר
 ההוא אינו כמציאות שאר הכמזאים כי מציאות שאר הכמזאים הם כמזאים על
 אחת מצד דרכי והם מצויים בכח על דרך משל כמציאות הסיכולת בחוטה או
 הזנים לולד בן ומו. אך שהחטה עתה אינה סכולת ולא בן יומו בעל שנים
 עתידים הם לנאת מן הכח הזה אל הפועל. וכאשר ינאו מן הכח אל הפועל סר
 מעליהם הכח הראשון. אבל הקומר הזכר ר"ל ההיוולו לא סר מהיותו לבוש בכח ל'
 וסודות ולא היה זמן מן הזמנים שיעדרו כח היסודות ממנו. ולכן אמרו על החמר
 ההוא שאינו לא בכח ולא בפועל אך הוא ממוצע כמציאותו בין מה שבכח ובין מה
 שבפועל והוא התחלת וראשית כל הכמזאים וכל הכמזאים מכתר עליון ולמטה לא
 כמזאו כלם לא מאמתת מציאותו ואינו עובר בדין בני חלוף ולא בדין הויה והפסד
 כי הוא ראשית המציאות ונקרא בלשון הכבואים גולם שכל גלמיראו עיניך פיו גולם
 חכמה הווד כי הוא כעין גולם מבלי צורה אך הוא מוכן לקבל כל הצורות. ראו
 עיניך ועל ספרך כולם יכתבו. פ' ספר (חכמה) וספר (תפארת) וספור (עזרת).
 כי החכמה ר"ל הווד בה יכתב וצוור כל מעשה עליונו ותחתונים. ימים ווצרו ולא
 אחד בהם. הם ששת ומו המעשה מן הבינה ולמטה שכל לק וי' הג' ולה והג' בורה
 והתפארת והכח וההוד כ"ל בשמים. הריו שמות שפעלו בששת ימי בראשית
 פ' כל אחד מאלו השמות פעל מלאכה ליום אחד וכן כולם. ולא אחד בהם. פ' ולא
 כתב בא' ולו ב' וקריפן. פ' ולא כתר עליון אחד בהם כי הוא מתקד בהם פ'
 שהכל ובא מכתר עליון ועל ודו יעשה הכל לפי אשר בהם ולא אמ' מהם. ולהיות כל

הקדמת הראבד זל

הנזורים אשר עלו במחשבת כתר עליון כצטווהו בחכמת היוצר ות' על דרך משל
כזורת הבכיון בכנאו כי הוא הוא הפועל והוא הוא הנורה והוא הוא התכלית
לפיכך נקראות כל הכחות המנווירות בחכמתו בשם אלדיום שנאמ' כראשית ברא
לדו' כי בוכצטווהו כל הכחו' שלמו' ושתים כמספר הקו הסוכב לשכמון עשר בקרוב
ונרוך אתה לדעת על דרך סוד הנורה כאמר כי ביה ידוד (תפארת שבתוך הבינה)
נור עולמים ולכן נקרא ל"ורטק פי' קשר הנורות כי כל הנורה שצטווהו בעולם ממנו
צטווהו והוא מאד נכפסך כי אמרו הנה צטווהו בחכמת אלדיום (בינה)
שלא יעלה על דעתך לומר שיש כח נפשו בעלת העלות חלילה וחם וכל מי שיעלה
בדעתו לומר דבר מול אלף אין לו חלק באלהו ישראל ובתורתו. אבל הדברים
האלה וסודותיהם כלם כבד רמזתים לך מפה אל פה ולכן שמתי בדעתי להועילך
להאיר עיניך במעט קט ממה שקבלתי בסתרי הספר הקדוש הזה וטרם שאתחיל
לפתוח בפירוט משניות אלנו אתחיל לפרט מענה אחד מספר איוב ובו יתבאר
מכוקטנו ר"ל שלשים ושתים נתיבות וסוד הנורה וסוד המזים שערו בינה כולם
ותבארו כמזיונם וכמזיונם:

אדני שפתי תפתח ופיו יגיד תהלתך. ונרוך אתה לדעת כי כל ספר יצירה
יתפרט על ג' דרכים: אחד מהם בעולם: ב' בשנה: ג' בנפש. וסימנם
והר סיני עשן כלו. עולם ש"ה נפ"ש. ידוע הוא כי לא יתהווה אי זה דבר שיזדמן
מאי זה דבר שזדמן אצ"פ ששניהם תחת סוג אחד: כי לא יתהווה כמות מאיכות
ולא איכות מכמות וקל וחומר שלא יתהווה מקרה מעצם ולא ענף ממקרה אצ"פ
ששניהם כלולים תחת הוית המציאות וכל שכן שלא יתהווה נסם מלא גשם וזהו
שאל הכה את איוב ואמר לו איפה היית ביסדי ארץ. פי' וכי הטבת את הכתיב
הראשון אשר בו כח להזניא דבר גשמי מבח פשוטותו הנמורה אשר לא תשתנה
לזולתו. והסוד כי עלת העלות ותחיים ממנו כ"ע שכל פשוט בתכלית הפשיטות עד
שאין בו כיון וכין עלתו דבר לא שזה עלה וזה עלול. וזה השכל השכול את עצמו. ואת
עלתו. והפרט שיש בו כיון וכין עלתו. הרי ג' השגות: וכל אחת מאלו השגות גס
כן השיגו את כל אחת ואחת. כיצד א' השכול את עצמו: ב' השכול את עלתו.
ג' השכול מה שבינו וכין עלתו. הא' השכול עצמו. ועלתה. והפרט שבינה
לעלתה. הב' השכול עצמה. ועלת עלתה. והפרט שבין עצמה לעלת עלתה. הב'
השכול ענף עלתה. ועלת עלתה. והפרט שביניהם הרי ט' השגות. ושם העלול
הכולל הרי עשר השגות. וכל אחת יש בה ראש וסוף ותוך הרי שלשי' וכח מעלה וכח
העלול הרי לב' כוחות לכתיבות החכמה שהיא היוד מופשטים מכל חומר ונורה רק
מושכלים לבד. ולפי' ראיתי לכתוב לך הלכ' כתיבות עם חמשים שערי בינה כולם
סדורים זה אחר זה. ואלו הן: א' איפה היית ביסדי ארץ. ב' מו' שם ממדיה כי
תדע: ג' או מי כטה עלוה קו. ד' על מה אדניה הטבעו. ה' או מי ירה אכן
פיתה. ו' המימיק כוות בוקר. ז' ידעתה שחר מקומו. ח' הכאת עד נכביוס.
ט' ובחקר תהום היתה לכת. י' הנגלו לך שערי מות. יא' ושערי כלמות תראה

י"ב איזה הדרך ושכונ אור. י"ג ומשך איזה מקומו. י"ד הבאת אל אוננות סלג
 טו" ואוננות ברד תראם. י"ו איזה הדרך ומלק אור. י"ז מופלג לסטף תעלה.
 י"ח ודרך לחיזוקולות. י"ט הוש למטר אב. כ' או מי הוליד אנליטל. כ"א
 מבטן מיונא הקרמ. כ"ב וכפור שמים מי ילדו. כ"ג התקשר מעדנו כומה.
 כ"ד או מוסכות בסיל תפתח. כ"ה התו"יא מזרות בעתו. כ"ו ועיש על כניה
 הנחם. כ"ז הידעת מקות שמים. כ"ח התרוכ לעב קולך. כ"ט התשלח ברוקים
 וילכו. ל' מה שת בטוחות חכמה. לא" או מי נתן לשכנו כינה. לב" מו וכפר
 שחקים בחכמה. לג" ונבלו שמים מיושכיב. לד" התנוד ללכיא טרף. לה" זכות
 כפירים תמלא. לו" מוכין לעורב צידו. לז" הידעת עת לדת ועלי סלע.
 לח" חולל אילות תשמור. לט" מושלת פרא חפשו. מ' ומוסרות ערוד מיפתח.
 מא" היאבה רים עבדך. מב" התקשר רים בתלם עבותו. מג" התבטח בו בו
 רב כמו. מד" התאמן בו כוי ישיב זרעך. מה" בכף רננים בעלפה. מו" התתן
 לסוס גבורה. מז" התרעשונו כארבה. מא" המבינתך יאבה כן. מט" אם
 על פיק יגביה נטר. נ' התלביש נוחרו רעמה: **ב' מי שם ממדיה**
 דע כי אחר שכתבאר כי בכח איפה שהיא דרושה על מקום העניין שנאמר
 איפה הם רעים. ולהיות הדרושה באיוב על סבת מניאותו וסבת מניאות כל
 הכמצאים מ"צ העוכ"ע איפה היה סבתן. כי מלת איפה היא מורה כבת מסתו
 מלות איפה אי מזה תבא. שפי' שלה מלשון אוה. ומלת פה פירושו מלשון לינופה
 הלילה. והנה איפה כתוב בה"א ואינו כתוב בה"א איפה לרמוז אל פו' יו' ר"ל כי בכח
 כ"ע וחכמה הנקראים או (חכמה) עם פה (עטרת) שם היתה סבתך. הגד והמשך
 משם האנילו' אם ידעת כיצד הדעת (תפארת) נמשכת מן הבינה כי כל המחודשים
 משם נובעים. חזר ושאל לו מי שם ממדיה דע כי הדברים הכמצאים צריכים אל
 גבול ידוע כל מיין ומיין הן מצבאות העליונים והתחתונים ומה שביניהם. ולא עוד
 אלא אפילו האושים של כל מיין ומיין צריכים אל גבול ידוע כי אישי המין מוחלפים
 בגבולם כי הנה ראובן ושמעון ולוי ויהודה אין אחד מהם שיה לחכירו לא באורך
 ולא ברוחב ולא בעובי. ולא עוד אלא אפילו כל אבר ואבר מאושי המין מוחלף
 מזולתו באורך וברוחב ובעובי כי ענם של פרק הקטן שבאצבע קטנה אינו שיה
 לענם השוק אולכלעלא באורך ולא ברוחב ולא בעובי אלא כל אחד מהם מסוכה
 מזולתו וכן בכל מיין ומיין. וכאך ואמר כי הוא ממעלה הנקראת מ"י והוא בינה שכ'
 את מ"י כועץ ויבינהו. ודע כי המהוה והמוליד צריכים אל דבר כח המסנה בדיו בנו
 חלוף והזיור וכח המזכה הוא הפשט. ורה והפסדה הבאה מכח האין שהוא כ"ע
 הנק' הפסד. פי' נקרא הפסד בשבול שהוא בעלכ מלהשיגו. והזיור הוא כח ההויה
 כי ההויה הפך ההפסד והא המכין את החמר מאי זה מיין או מאי זה אישי המין
 סיהיה עד סיהיה ראוי לקבל הצורה וזהו סוד הכי'ן ופעל זהרו חמה וזהו כבוד מכין
 תכל כח מ"תו כי הבינה מסתכלת בחכמ' וממנה בא איה הגולם והוא הבינה אותה
 לקבל הצורה וכח המגביל לכל האושים ולכל המיני' ולכל הפרטים נקרא ס"ט עלם

חקרמת הראב"ד ז"ל

(סיטין בלשון תלמוד מדה) פי' מדתו של עולם וצריך שיהיה בכח הצונה ההוא שיהיה
בו כח הדמיון לדמות כל אישי המין למינו ונקר' דמותו מדות כל דמות ממדתו וזה
סוד וואמ' שדיס כעס' אדם בכלמיכו כדמותיכו בו במעלה ההיא נורת כל הדמויות
ולכן פועל וצורה ותכליתולא על דרך האפיקורוסין האומרים כי נורת הכל בדרך
עלה ועלול . וכפי מהדמות הוא בפועל כן צריך שיהיו כדרי כמות האיברים
הפשוטים והמורכבים כולם מסודרים בזה אחר זה . והמשל בזה אלו דומה כח
המצויר לכיור כל איברו אדם ולא שם להם סדר יסתנה דמותם הכללית ולא דמותם
הפרטית וצריך שיהיה בכח הפועל כח החקיקה לחקוק פרטי האישים החלולים
חלולים והאטומים אטומים . פי' העצמות של הירכות הם חלולים והעצמו' של פרקי
היוד הם אטומים לפי צורך כל פרט ופרט מפרטי האישים של המונים עד שותדמה
כל מין ומין למינו העליון ועל דרך זה נקרא בורא ויוצר וחוקק . וצריך שיהיה
לוגבול בחקיקתו עד שיהיה כל חלול וחלול דומה למינו . וכן כל עביו של החלל בין
בעצמות בין בגידים כי יש מקומות בעצמים ובגידים ובאיברים אחד רחב ואח' צר
וקצת עבים וקצת דקים ואי אפשר לומר שאין במקרה כהו כן שאם הדבר כך
לא ימצאו מתדמין על דרך הרוב ואילו כל הכמצאים מתדמין באלו הפרטים אמנם
לערך האורך והעובי והרוחב אשר בכלל נוסאו . והמשל בזה אילו תקח אדם בן
עשרים שנה ונער בן יימיה איבריו מסודרים בערך סדורו של זה אמ' יהיו גדולים
בגדול וקטנים בקטן וכן בגנם או באורך מאד . וכן צריך שיהי' בפועל כח האקנות
אשר בהם יחלק כל אבר אף על פי שקצתם שוקעים וקצתם בולטים ולא יהיו
עולים ויורדים או שוערים ר"ל משוקעים . וכן הדין בכל דומם וצומח ומי
ומדבר ובכל גבא השמים ובכל הים . וכל זה מכה אל שדי בשיתפסנו החלקים
לגבול ידוע בכל מין ומין ובכל חלק וחלק בזמן ידוע ונק' אל שדי כדאמר ר"ל אנו אל
שדי אנו הוא שאמרתי לעולמו די שלא יהיו נמותחין והולכין . כמכת חגיגה . ושם
בעל הגבול הוא ו"ל והליכו' עולם ולו יקרת עמו יתקמו ויתקבלו ולא ינאו מבולס
הן באורך הן ברומב והן בעובי דו"ל הוא אורך . או מונטה עליו קו' . כי כל אחד
ואחד מפרטי אישי המין יש לו גבול ומדה ולא יוסף ולא יגרע מקו' וכן תחום וגבול
שנתן לו בינה ומי נטה עליו ר"ל על העטרה להגביל בקו כל איש ואיש בפרטיו על
גבולו ועל זה הסוד כאמר היושב על מוג' (פי' הנדקה היא העטרה והיא תפלה של יד
והיא מלכות) הארץ בגמ' והו' . על מה אדנו הטבעו' . ידוע הוא כי כל אשר
בארץ כחו נשפע מן השמים העליונים (תפארת) אם כן יב' עמודי הארץ ויא' ו'
עמודים . ויא' עמוד אחד שהארץ (עטרה) עומדת עליו . וכן התפארת
עומדת על יב' עמודים הנעלמים והם יב' הויות של אלהיה כי משם קבלו טבע והם
נקראות אלה שכתולה ארץ על בלי מה' ואמ' י' אדונוכו"ה אדיר שמך בכל הארץ
אומי ירה אבן פנתה . פי' אבן תפארת ישראל שהיא אבן שתיה שממנה הופתת
העולם . ר"ל כאשר הסכימו כל ממלוא של מעלה לאדם השמיטה (פי' ר"ל שכל
ספירה משמשת ששת אלפים שנים ואחד משמשת אלף שנים וחזור השימוש לם' שאמריה וכמו סב')

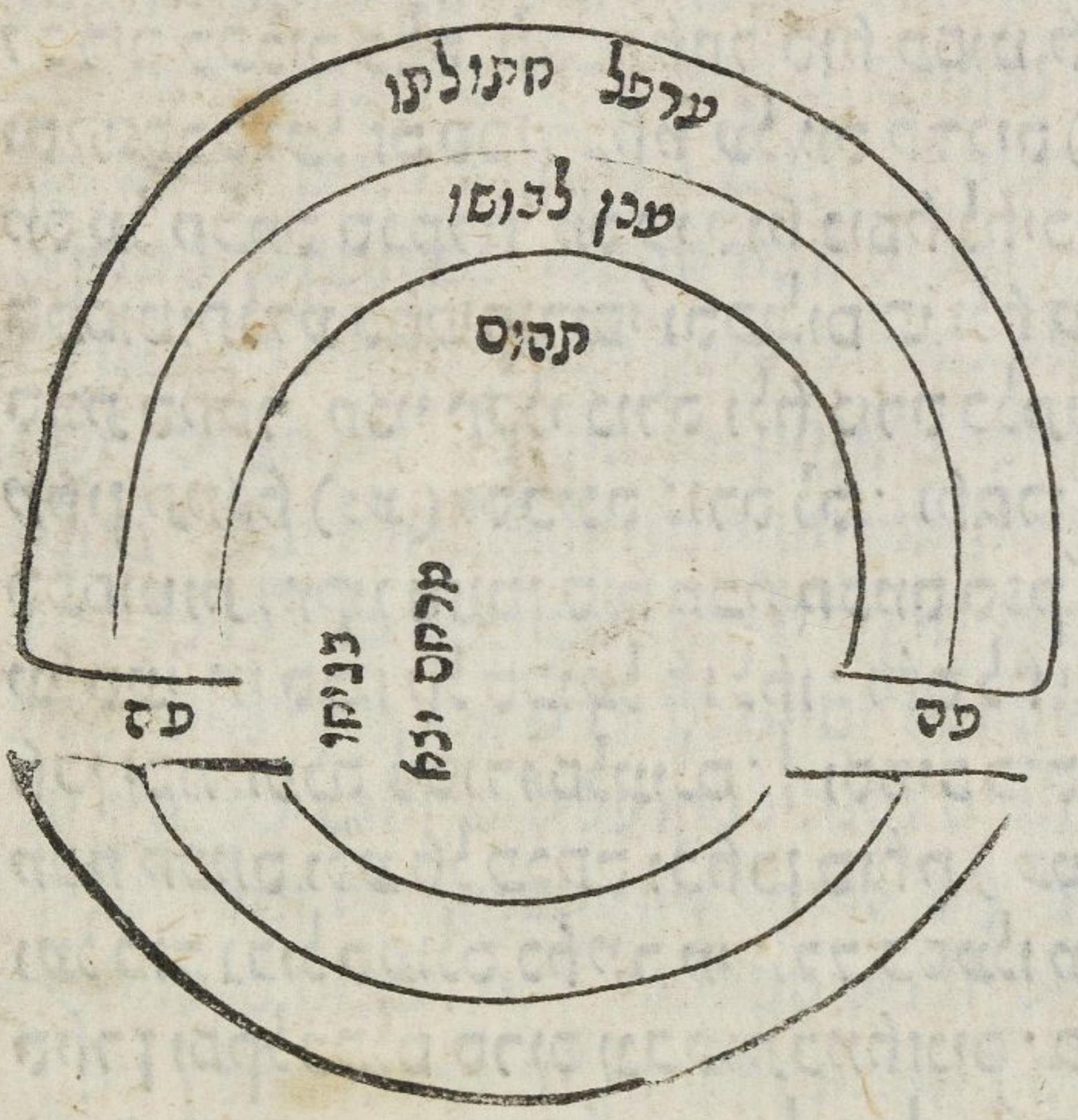
אלפים

אלפים שאנו עומדים בהן רונה לומר שיש לנו מהן היום הק"ן ליצירה משמשת ספירת גבורה
 ולכך הן המגפות והמלחמות והגלויות) הן מנד הקמד הנקראים כוכבי בקר הן מנד
 הגבורה הנקראים בשם אלדום וכלם טבתו לומר הכל לחדש עולמו שכ' ברן ומד
 כוכבי בקר ויריעו כל בני אלדים . אז ורה שתים עשרה אבנים בכח תפארת
 ישראל והיא אבן השתיה וממנה כתוסד העולם ומלואו הארץ וכל אשר בה . ונאל
 כי הפילוסופי אומר שאין יתהוה דבר מלא דבר לא מין ממוכו ולדעתנו ולתורתנו
 הקדושה שהעולם מחודש אם כן יש לאפיקורוסין פה לשאל אותנו העולם לא
 ימלט משנו פניו או שהיה לו חמר קדמון שממנו נברא העולם ומלואו או לא היה שם
 חמר כלל לא עלת העלות לכדו . אם תאמר שהיה שם חמר הרני האמונו שיש דבר
 קדמון זולת השם לכדו וזהו כפירה בתורה . ואם תאמר כי לא היה שם אלא הבה
 ברא את העולם מעצמו . אך הרני עצמותו נתגשם . ואל זה הסוד בתירונו אמר
 איפה היות ביסדי ארץ הגד אם ודעת בינה . פירוט בכח החכמה וככח בינה
 היה מציאות העולם . וכן יוכל השואל לשאל מדוע היה העולם בזה השיעור
 ולא פחות ולא יותר . או איך ינא בעל שיעור מכח בלתי בעל שיעור בדרך חוכ' ולא
 אלו שתי השאלות אמר מו שכ ממדי הכו תדע אומי כטה עליה קו . ועוד יוכל השואל
 לשאל וכי באיפשר הוא להיות איכות היכודות הפך מטבעם או לא . אם תאמר
 איפשר יש לנו לשאל ואלו ד' איכות שהם חס ולח וקר ויבש הם עצמם מאין נתהוו
 אם מעלול הראשון והעלול הראשון מאין נתחייבו לו אלו ההפכים היש בע' הע'
 דברים הפכים כלה אם תאמר הוא פשוט אם כן מאי זה מקור התחלקו האיכויות
 והתהפכם ועל זה הכוד נאמ' על מה אדניה (יסודו) של הארץ (עט) הטבעו ופי' על
 מה על חכמה הנקרא' מה כו הוא נושא לאיכויות ההם כעין שהיו לי נושא לאיכויות
 הפשוטות לדע' האפיקורוסים והפילוסופי ולא על דרך הפילוסופי כי לפילוסוף נחשב
 הוות החמר מצוי מכלי צורה ולא צורה בלתי חמר ולפי דעתינו הקדושה כו החכמ'
 מאין תמצא (בע') והבינה צורה לה . ואחרו שידענו שטבע היכודות ואיכותיהם
 הפשוטות ומקורותיהן היא מכח חכמה הנק' מה' אם כן יש לנו עוד לשאל אם ינא
 עי' העי' מן הכח אל הפועל או לאו . ואם לא ינא מן הכח אל הפועל אם כן מן ירה
 אכן יסוד ופכה ליפודו שלעולם . והשיב בזה כי מי שהוא כח הבינה הוא ירה אכן
 מכח חכמה וכע' אל פכתה וכאכן הזאת (עטרת) טויר המצוייר כל היצורים כולם .
 ועל סוד גבול העולם נאמר מי מדד בשעלו מים ושמים בזרת תכן וכל כסלים עפר
 הארץ ושקל כפלם סרוס וגבעות כמאזנים . פי' בשעלו מלשון משעול הכרמים שפי'
 כתיב ודרך והנה מדה אחת יש לפועל ות' ושמו עש' עשה שמים לכדו ושמים בזרת
 תכן . פירוט הזמונו במדתו . וכל כסלים עפר הארץ . שליש היא מדה של תפארת
 שהיא אות שלישית מן השם ולפי שהענין ר"ל הקו הסובב הוא ג' פיותר מן הקוטר
 ולכן אמר וכל כסלים עפר הארץ . וכל פי' מדד . ולזה ארז' כל אמתא בריבועא
 במהכת שירובין בים של שלמה שכ' בו ועצר אמות משפתו אל שפיתו עגול הכיב
 קו שלשים באמה יסוב אותו . וי' וכל כסלים (עטרת) מלשון ושלישים על כולו עפר

הארץ

הקדמת הראב"ד ז"ל

הארץ כל המרכבות והמזלות שלמטה ממנה פלג ומאזנים כבוד שקלן צרפן וכו' לקמן. ועתה נחזור לפרט ענין היבשה איך נוצרה במאמר יקוו המים מתחת השמים (תפארת) אל מקום אחד ותרחה היבשה כי כאשר ינאו המים הנמשכים אל התפארת אל דרך שתי הנכורות אחד מנד נכח ואחד מנד הוד ונתקבצו כלם אל היסוד או כנר הכהה שתי הנכורות אשר הגיעו אל היסוד בדלתים הם שני דלתים אחד של אדני ואחד של סליו כשאר ים מן סליו וכשאר אפי מן אדני וכירופן יסאנו כי הוא נושא עליונים ותחתונים בגומו מרחם ונח. כי הים כי בהוציאו אותו כמי שינח מרחם כלומר כשינחו המים ונקוו הסך וסגר בעדו שלא יעבור החוק אשר הוא שם לו והוא תמונות החול. והנה כאשר נקוו המים אל מקום אחד בעט סגר עלוהם בדלתים לכל ישובן לכסות הארץ שפאמ' גבול שמת כל ועבורן כל ישובן לכסות הארץ (עטרת) כי לא היה בדעתם להדקות מעל יו' ותורתו ולהיותם סוככים על המורות כמו שפירשתי בפרשת בראשית שכי' עלו הרים ירדו בקעות אל מקום זה יסדת להם. וכאמר החותי לא תורחו כאכיו' אם מפני לא תחולו אשר שמתו חול גבול לים חק עלם ולא יעברנהו. ויתגששו ולא יוכלו והמו גליו ולא ועברנהו. דע כי ים חול פנימי וחול חיצוני הנה דלת של יסוד מוכעים את המים לכל ירדו על הארץ (עטרת) ודלת מלמטה לכל ישובן לכסות הארץ (כאלו המים אשר נקוו לתחת הארץ) והנה כשני אלו הדלתות מתקיים ישוב הארץ לכל יכסון רמז למה שאמרו רז"ל בענין תהו ובהו

חמרו תהו זה קו ירוק שמקיף את העולם כולו בהו לו חכמים מפולמו משוקעות בתהום ומהם מים יונאים נעולם הנה החבן הזאת שנאמר בה או מורה חבן פנתה הנק' בהו והנה במאמר יקוו המים נתקבצו המי' לעלות לכסו' הארץ הנה כוה השם להיות התהום בכסותו אשר הוא הענן שכי' בשומי ענן לבוש ואח' תהום כלבוס כסותו ושוב העטוף וליכף ומכר סביב התהום גם כן את הערפל והנה שני דלתים לכל יכוף

התהום חת כל העולם ערפל בגימ' רקיע: ופי' בגימ' מרחם נח פי' כאשר ומשכו המים נכאת מן התהום לסטוף העולם כמו שינח הולד מן הרחם להולד כן ינח. וימ' בעין שינח השמש על ההוות (השפ' מן הרחם שהיא תפ' ישראל אל העטרה כן ינחו כל ההוות והמים אשר בתהום להחריב את העולם וכא' ללמדך כי ההוות אשר בתהום ים בהם גם כן עולם שנה ונפש. וכן נומח הו מדבר: ואשכר עלי

חקו ואמרו ברומודלתי' פו' כאשר הקפתי את התהום בענין וערפל' טוב פסקתי
 עליו גזירות ושמתינו לפירודין ולריכוץ ולסביריכ עד שנתקשרו ונהיה קצתו חול
 הים וקצתו תכנתו לו וזמנתי לו כתיבות ודרכים להמשיך בהם סכ' הנותן בים
 דרך וכמים עזים כתובה' פי' במים שבעיוז ובקשו לשטוף את כל העולם ורמוז
 הנה בפסוק הגזירה שפסק על התהום לפוד מים הזוכי' אשר נרמוז סודם במעשה
 בראשית ובכ"ר רומז ג"כ אל סודם בפסוק ויעש אלהים את הרקיע ובפסוק והארץ
 היתה תהו ובהו' מיללת ומקוננת על שכתרחקה מקונה וכבא בתר' בפרק המוכר
 את הספינה בפסוק בכחודגע הים ובתבונתו מחץ רהב' ועיין' וזה לשון התרגום
 ופסקית עלוהי גזירותי וטויתתי פרידוא היך נגדיון ודסיין' וימ' ואשכר עליו חקו'
 פי' כשם שחקי לבלי גבול כן בדין היה להם להמשיך עד אין תכלית וזהו סדרשו
 במסכ' חגיגה אכז' א' שדי' אנו אמרתי לעולמי די' והנה לפי' זה מפרש מהות הגזירה
 באמרו ואומר עד פה תבא ולא תוסיף ופה ושית בגאון גליך' פי' עד כאן תגיע ולא
 תוסיף וכאן תיבס בגאות והתנשאות גליך' כשוגיעו עד המקום הזה יתיבסו
 ויחזרו להיות עפר מן האדמה אלמלא כן היה התהום שוטף כל העולם' והנה פי'
 כאן סוד הפ"ה שיש לתהום א' היבשה וזהו שאמר השם ית' לאיוב איפה היות כיסדי
 ארץ ולכך תרגם המתרגם ואמר' עד כא תיתי ולא תוסיף וכא תשו בניותכו גלליך'
 המימין נוית בקר ידעתם שחר מקומו' ארזל עתיד כל נדוק ונדוק לבראות
 שלם מאות ועשר עולמות סכ' להנחיל אוהבי' יש חנו מניין הכ"ת' והסוד המבואר
 הוא מה שזכר בפרקי היכולות רבתי בעניון חטר ומטטרון שר הפנים הנקרא
 אדני הקטן (עטרת) ובפרשת ויהי עקב כי עינכם הראות את כל מעשה ידוד
 הגדול אשר עשה מכלל שיש קטן' ועל זה נאמר בתורה השמר מפניו ושמע בקולו
 א תמר בו כולא יסא לפשעכם ולא אמר כי לא אסא לפשעכם וארזל זה מטטרון
 ששמו כשם רבו והפילוסופי' הודו שיש שכל פועל הפועל בגלגלים ויש שכל פועל
 הפועל ביסודות' ועוד ארזל עתידים נדויקים שיאמר לפניהם קדוש שכל' והיה
 הנשאר בניון והנותר בירושלם קדוש ואמר לו כל הכתוב לחיים בירושלם לפי שכל
 נדיק הכתוב לחי' עד בלתי כפסקים הוא שנתקיים ואתם הדבקים בני' אדיכם חיים
 כלכם חיים והוא שנאמ' עליהם עם המלך במלאכתו ישבו שם עם מלך מלכי המלכו'
 ישבו כפשותיהן אל נדויקים ובהם כמלך וברא העולם ועיין בכראש' כפי' שפירשתיה
 זהו בכל שמטה מאותו החיים ומאותו יום אשר הוא כל ששת ימי המעשה רל' מן
 הבינה ולמטה וממנו וברא העולם ויזנה להיות בקר בסוד ויאמר אלהים והי' אור
 והי' אור' ויקרא אלהים לאור יום' זהו סוד המימין נוית בקר' פי' להיות בקר'
 ידעתה שחר מקומו זה שמש ומגן וי' זכאו' ד"א ה' ב' כי את כל הגלגל של המרכבה
 בש"ס יום ורביע יום מקיף ש"ב הויות הן למכפר יב מולות וכשנחלק מכפר ש"ס
 יום ורביע ל"ב הנה וגיע לכל הויה ימים' ל' שעות ו' חלקים תק"מ וזה המהלך
 הוא למהלך השנה אמנם יש לה מהלך וימי' והיא מכב' בו בכל כ' שעות את הגלגל
 כמנחת אומר שבמסלך היומי מהלכת בכל שתי שעות הויה אחת' ששה הויות בוים

הקדמת הראב"ד ז"ל

ושם היוות כלילה • כמ"את אומ' שעם כל מעלה ומעלה מקפת כל ס"ס מעלות •
זכור הש"ס ימים כרמוז בפכוק וי שמעה וי סלחה וי הקשיבה • ולפיכך חלקו ר"ל
כל יום ויום לד' חלקים כנגד ד' תקופות ואמרו יב' שעות היו יום ג' ראשונות ה"ה
(נינה) ויזכ ועוסק בתורה (תפארת) שניות יושב ודן את כל העולם כלו כיון שהוא
שנתחייב העולם כלו עומד מבסא הדיון (גבורה) ויושב על כסא רחמים (גדולה) •
שלישית יושב ודן את כל העולם כולו מקרי ראמים ועד ביני פנים • רבועית יושב
ושחק עם הלוי (יסוד) • ויא יושב ומלמד תינוקות של בית רבן (נפשות
סקטוס) שבאמר את מי יורה דעה ואת מי יבין שמועה גמולי מחלב עתיקי מסדום •
וכלילה מאי קא עביד אי בעית אימא כעין ומא • הנה ד' חלקים אלנו כנגד ד'
תקופות השנים • ודוע הוא כי השחר מאור השמש הוא כובע א"כ כל שחר ושחר
מש"ה יום שבסנה יודע מתפארת טובו וכ"ע כנגד הויתו כחו וכי אתה הודעת לכת
השחר (חסד) מקומו בגולה (בעט) וכנעלם • אמנ' תרגם המתרג' ידעתה שחר מקומו
ידעת ליקרונתא אתרויה מלסון קורץ עין שפי תנועה ומה סכרא לוי כוכל השמות
של הזכרים משתלחין מן התפארת אל העט' בכל יום ויום הראוים להיום לחיים ולאשר
למות למות ואשר לשלם ואשר לעלוי' לעליוה ואשר לירוד לירודה ואשר לכרותה
לכרותה וכל זה על ידי שמש ומגן וי אהים • ולכן באמר לאחוז בכנפות הארץ וינערו
רשעים ממנה • פירוש לאחוז בארץ ישראל ולהכרית הרשעים והתמורות
ממנה • ולפיכך תרגמו למיחד בסטרי ארעא דישראל וטלטלון מיכיוא מינה •
וכיאר זה כשם שב"עליות' משלחת הנפ' זות לעולם כן בירודתה מחלפת הנפשות ועל
זה הסוד אר"ל במדרש קהלת בפסוק דור הולך ודור בא כי שמים רבוא נולדים בכל
יום ושמים רבוא מתים בכל יום • הנה מן ק"ף עד ס"ס הוא מחליף ומ"א עד ק"ף הוא
מחדש והנה ס"א הנויות מחיים וס"א הנויות ממות' וס"א הנויות משמאים למלכות וס"א
הנויות על פי הדיון מכריתים את בעלי כרותות • ובעת שיודחו מעל עטרת ישראל
ר"ל אל התמורות אזי יתהפך כחומר טוט מותם תכניתם אשר לדומם לדומם ואשר
לחי לחי ואשר לנזוח לנזוח ואשר למדבר למדבר ומתנבאים לעמוד בתוך מלכותם
המזוהם והמטובך כ"ל תתהפך כחומר מותם ויתנבאו כמו לבוש • נא"כ כי השכלים
הנפרדים מכת המלאכים או מנפשות המתים וכיוצא בהן כשיתפשטו לרדת בעולם
אזי מתוך ד' יסודות יקבלו כעין גוף לפי שעה עד שיראו פעמים לעומדים שם כעין
אדם או משאר הכרות ובאלו הנזרות יתדמו לכבואים לפעמים ולפעמים אפילו
לשאר אנשים ואפילו לרשעים כאנשי פדום שראו המלאכים וכאשת זנוח ומנוח
בעצמו וככבואת אברהם ושרה ואכילת המלאכים באהליהם ועמדו עליהם וזהו סוד
המלכות • ולכן נרמזו המכשפים ודורסי אל המתים קטורת ועושים כדו לעבנות
האזיר עד שיתנוצץ מתוכם הענינים המשתלמים באזיר ולכן יראו לפעמים המתים
בדמותם וב"למם בהקיץ למקצת אנשים כמו רבינו הקדו' בשלחנו • וכן הדיון
בענין השלם לכל מין ומין ולכל הפרטים הנמצאים והמלכות בירודה יקרא
מלכות מזוהם וזהו סתר' מתהפך כטינא מותמא דילהון ומתעדין היך כסו

והוא והבן זה וימנע מרשעים אורם וזרוע רמה תשבר דע אהובי שכסם
 סהחמה הזאת מאירה לכל כשר כן שמש ומגן יי אלדים הוא אור לכסמות וכסם
 סעלי ידי השמש הזאת יבדיל בעל הכשר בין הנורות כן באור השמש ומגן יי
 אלדים יבדילו הכסמות בין כל פרט ופרט שבכל עולם ועולם מים וכסם סהחמך
 מבדיל ומערב הנורות עד שלא יגיע הבדל בזכותם לכל בעל כשר כן בחסך שהוא
 תמורת האור לא יובדל בין הדברי והחמך הזה איננו העדר האור לבד אכל הוא
 דבר מצוי שנאמר כי הנה החמך יכסה ארץ ועדל לאומים ואומ' ורשעים בחסך
 ידמו ועל כן נאמר בהבדל הוולון ההוא בין האור של נשמת הרשעים ובזכס אזי
 הכסמות ההם כמבלי עינים כי עינים להם ולא יראו ודרך רשעים כאפלה לא ידעו
 במה יכסלו והיא ארץ שיכסה כמו אופל כלמותולא סדרים ותופע כמו אופל
 ולפ' זרוע (גבורה) רוממותם (תפארת) תשבר וזו הוא מנועת האור וזה כבוד פירוק
 האיבריכ ב'ים ובגוף פירוש המימך נוות בקר וכי בשעת ימי בראשית שהן
 הגדולה והגבור והתפאר וכו' היות כים כי כל צדיק וצדיק מתחדשים בנשמתו ימים
 כומי בראשית סכ' כהם לך יי הגדולה והגבור והת' וכו' ונוות להיות בקרוע רכ סכ' ויהי
 ערכ ויהי בקר ידעתה שחר מקומם הודעת וריות השמש (התפארת) על מעשו
 ידוק מקומו ר"ל באי זה מקום יזרח ובאי זה מקום ישקע בכל יום ויום לקבוע לזה
 תחומו ביום ולזה תחומו בלילה סכ' ויקרא אלדים לאור יום ולחמך קרא לילס לכן
 תרום ואמר הביומי בראשית הויתא ופקדת למיהו: נפר ידעת קרון (זימחה) אן
 אתריס לאחוז בכנפות הארץ דעכו ארץ החיים וס לה כנפוס אשר בהן
 תתנועע לימון ולשמאל לפנים ולאחור למעלה ולמטה והן שס כנפי שס כנפוס לאחד
 כי השחר בצווי השם ות' אחוז בכנפוס אשר לארץ ויכערו רשעים ממנה ויטלטלו
 דורות רשעים ממנה להכרותה מארץ החיים תתהפך ממדת הרחמים למדת
 הדין ומתוך הפוכס כהפך ג' כחומר חותם תכנותם כסא הכבוד מפני אדם לאחד
 מבדלי חיים ולא נבראו בפועל אך עמדו גופותם בלא נשמה כמות כמות ריק בלו
 לוכסו ולכן תרגם למיוחד בגדפו הרעא ואיטלטלו דרני רשועיוא מינה תההפך
 כחמר חותם איתתפכת איה טוכא חותמא דילהון קמו גופיהון בלא נשמתא היך
 כוסו סריק וימנע מרשעים אורם כתכבה מן התמורות ועובדיהם אורם של
 הצדיקים הוא האור הכברא ביום ראשון וגנוו הבה לצדוקים לעתיד לבוא כדאיתא
 בכר' רכה סכ' ויבדל וזרוע של הגבורים ברעה ובתמורות כסברה וזהו סתרגם
 ויתגסו מחויבא נהוריהון דצדוקיוא ואדרעא דגיבוריוא איתברת סבאתעד
 ככביים דעכו וס וס (עט') שהוא מוכן לקבל כל הנורות כדרך שהיו ליו מוכן
 לקבל נורות כל הנמצאים כולם אמנם אין נורה קיומת מתמדת כוס שהוא אלא בכל
 דגעורגע פושט נורות ולובס נורות אחרות ולפי שאין לוס ההוא נורה קיומת לכן
 נקרא ככביים פי' מלשון ככובים הם בארץ ועל כן נזה ר' עקיבא לחביריו שנכנסו
 עמו לפרדס כשתניש לאכני שוס טהור אל תאמרו מוס מים ונמעטה מרכבה
 דרבא כי מאותו מקום כראים ליוודים למרכבה ואיכן ראוים כאלו כראים גלים

חקר ג'ת הראב"ד ז"ל

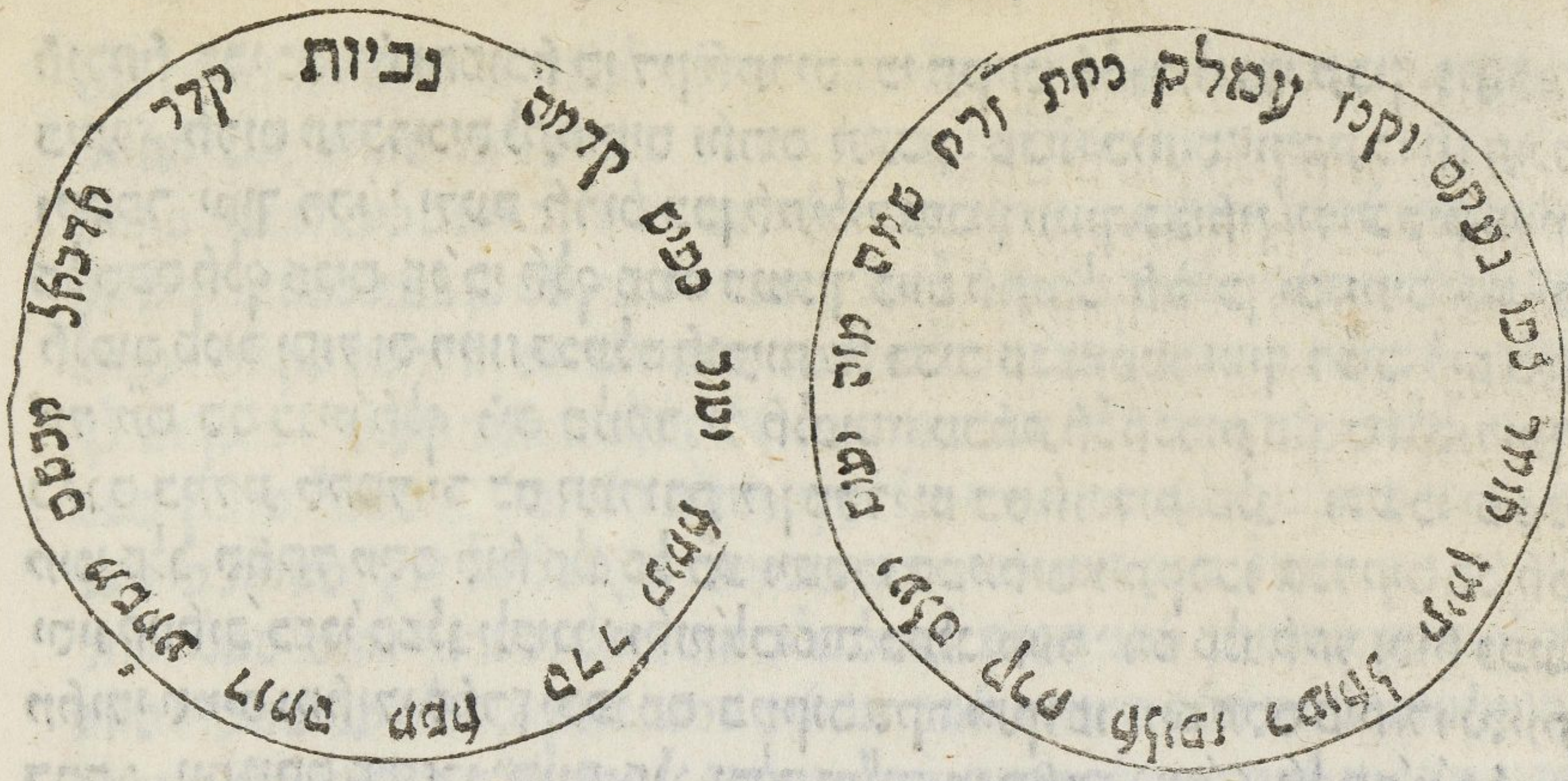
יורדים ועולים כו' וכל מעשה דרכה כר כר חנה הנזכרים בערך המוכר את
 הספינה כולם מדברום כים עט' הזה וכן גל אחד גבוה שלם מאות פרסה וסימניך
 הם מ'פז כו' הוא מפוזר הרים ומשבר סלעי' ויח ככיוס מהם מים בוכים הנזכרו'
 במעשה בראשית וכבר אשית רב' וסודו שבאו המים להחריב את העולם עד שגער
 בהם הבה סכ' מגערתך ינוסון מקול רעמך יחפזון ויח ככיוס הם גלגולי אותיות
 שבמי הים הגדול העליון ר"ל מים עליונים ובהם עולם ושנה וכפס כמו שפרשתי בפ'
 בראשית והם המים המקיפים לכל היצורים מלמעלה ובהקד תהום התהלכת
 פי' בחקר של מים התחתוני' ויש מפרשים הבאת עד ככיוס המים של ים שאינם לא
 קרושים ולא לחים ולא רקיעים ולא מים בחקר תהום פי' ברובו של תהום
 התהלכת כו' כל אשר בשמי' כנגדו יש בתהום תרגו' אפסר דע'ת' (שגד) עד מערכלי
 (תערוכת) סגור ימא (חתימה) ופי' שפוט (בריבוי) תהומא הלוכתא יא הנגלו לך
 שערי מות ושערי נלמו תרא' דע כי אין המות שיה בכל אך מיכין מיכין הם עד שיהיה
 שם מות כאמר בהצטרף עד שיהיה מות של מין מן המיכין והוא בעצמו חיות של מין
 זולתו כלו תאמר שדבר אחד ממוני הצמחי' כתייבש והר' תולעי' הכה מת מהצמוחה
 וחזר לאח' מעלו חיו' ולהפך כשר בלה ומת מחיותו ואח' כמת ממנו אח' מן הצמחי'
 וכן מהמדבר לכל מין וכן מן החי וכן מן הצומח וכן מן הדומם בעולם המלאכים
 והגלגלים והכוכבים והמזלות וכן בעולם הספירות וכל אחד ואחד יש לו סדר
 לפי מעציו לעלויה ולירידה ועל אלה המעלות כאמר שערי מות ל'א הנגלו לך
 שערי מות ואלו הן ד' מיתות ב'ד סקילה שרופה הרג וחנק ואר'זל כמסכת שוטה
 אש'פ שבטלו ד' מיתות ב'ד דוגמתן לא בטלה מי שנתחייב סקילה או כופל מן
 הגב או חיה דורסתו מי שנתחייב הריגה או לסטים באים עליו והורגים אותו
 שריפה או כופל באש או כחש מכושו חנק או טובע בנהר או אחזתו פרוכבי
 פי' אסכרה דמה הכופל ממקום גבוה (תפ') לכאר שמת כו' הכופל מתפ' י'כסקל
 כו' משם רועה אכן ישראל היא שנותנין אותה על לבו אחר שידחה מן התפא' ולמטה
 שתי קומות רמו ליסוד עולם ולעט' שרופה כופל באש או כחש מכושו משקעין אותו
 בזבל עד ארכובותיו כו' אין מעמודי' אותו במקום קדוש וטהרה ונקיות אך במקום
 הזבל והטכופת ר"ל בתמורות ונותנין סודר קשה (גבורה) בתוך הרך (עט') וכורך
 על צוארו מחעל לסימכון שהם שתי זיכורות החיים ושני עדיו זה מושך אלו זה
 מושך אלו עד שיפסק ממנו רוח אלדים חיים ופתח את פיו ומתיכין בדיל או
 עופרת וכיוצא בהן וזורק לתוך פיו רוחו לאש גבורה העלוכה עם האש (עט') של
 מטה והיא יורדת ושורפת בני מעיו והם ע"כ שתי זרועות פשוטות עם רוחב שכי
 האדם שכיין הכתפים מצד הפנים וכללו של דבר מתחילת ראש צפורן אמה לל וד
 ימין עד תחלת ראש צפורן אמה של יד שמאל כשוות שתי הזרועות פשוטות והוא
 עולם המפרנס את הגוף אמנם גופן כצדף וכשמותיהן קימות ולפיכך אין מאכדין
 כלו הנש' מהן הרוח ואשר עמה לכד כלי המאכל כשרפין הכהרני' כהרגין בחרב
 כמו שהמלכות (עט') עושה והנחנקין משקעין את המתוייב בזבל עד ארכובותיו

ונותנין

ה קדמת הראבד זל

והנה בהקפת הנפש מן הנפשות ב"ב היות כאשר הגיע לבית ו' תחלה ולבית
 ח' תמות וכן כלם ולפעמים יהיה לה הנלה על דרך א"ס עליו מליץ אחד מני אלף
 מפני פחד ו' ומסדר ג' אונ' ומי שנתחייב כרת וברת מבית חיותו או בבות מותו
 וזהו סוד בני חיו ומותו לא בזכותא תלוא מילתא אלא במזל תלוא מילתא. וכאשר
 נבזר עליו גזירת מות או כרת הכה האויב שהוא בעל החוב של העבד' אשר בסבתו
 ותחוב מיתה הורסין הנכורות של הקיום הנמשכים מן שם המכורס אל הסכטים
 ומן הסכטים אל המשכחות ומן המשכחה אל האוס שהוא וימשכוהו בכח המוסך
 והספירות ודקוהו בכח הדוחה מעליהם אל התמורות אשר למות למותו אשר לדין
 בני חלוף שכ' בחליו של חזקיה אנו אמרתי בדמי ימי אלכה. פי' שנתו שבכריתות
 ימי אלך וכברתי מארץ הקיים אל התמורות. אלכה בשערי שאל. פי' והוא תמורת
 בחיים ר"ל אל התמורות אשר בשאל וכאשר קבלנו השם בתשובה פוקדתי על ידי
 עטרת ישראל ותר שנותי והשכתי שאכרת מן י"ה של עט' ומן י"ה של תפ' שכ' אמרתי
 לא ארחה י"ה. י"ה בארץ (עט') החיוב (תפ') מלמד שכל המתים נכרתים מ"ה.
 ו"ה אשר בארץ (עט') הקיים (תפ') לא אביט אדם (תפ') עוד עם יושבי חלד. (עט')
 דורי ככע ונגלה מני באהל רושי. פי' גלגולי הווי חיותו אשר היה ראוי לככשו ולרוחי
 כבר נסעו חלף ועבר גלגולי חיותי. דורי מלסון חורה וסכוב מלסון הדורא דככתא
 שפי' סוכב. ונגלה בתחלה הווי תחת סתר עליון בהווי ככל שדי (עט') ושכ ו"ה י"ה
 על ראשי ועתה נגלה ומתפרסם ויבא לחוץ מני פי' חמני. באהל רעו. הוא דומה
 מר חיותי שכ' כמעט שככה דומה נפשי כי הוא רועה הכשמות עד אשר וסלכ דורם
 ונגלגל כדאיתא בפרק אין דורסין. קפדתי כאורג חוי. דא"כ"ז כי בערך שמונים
 השמים כארגו. שכ' נוטה שמים כיריעה. כן ההויות אשר מהם מתהוה נפש כל מי
 היא כארגת. והסוד כי בכלות הימים כאמר ימי קלו מני ארג ברתו לא ראו
 טובה. וביאור זה כי הסתי וורד מכ"ע והערב מחכמה וכ"כ ונ"ל ונכ"ר ונ"ל
 וה"ד וסתי עליון ת"ל ותחתון עט' אמככ כאשר תמו ימי חיותו או יכרת מהחוטין
 של האורג הסתי והערב. ז"ה קפדתי כאורג חוי מדלה ובעני מיום עד לילה
 תשלימני. פי' מהמקום הנקרא דלה (עט') והוא עט' ימתכני. מיום עד לילה
 תשלומוני. פי' אתה הסלמת ומלאת ימו וכבר נשלמו. נ"ח כתחייבתי לשוב לקפוד
 שהוא שרץ מהשרצים בעון מה שהכאתי את הנכרו אל בות ו' (לעט') סויתתי עד בקר
 כארי כן יסבר כל עצמותי מיום עד לילה תשלימני וכל העני השלום והעונם והמות
 והחיים בפרטה ההוא. וכן יש בתמורות י"ב מיני תמורות אף על פי שהן פשוטות
 שאין להם תמורו' כדלקמן מכל מקום יש לך להבין כוונת י"ב מיני נפשות לוס מעשים
 וכן עוד משכחו בני עשו וכן עוד משכחו בני שער ההרו ולכל אחד מהם פני אדם
 אך במעט סיכום ו"ן כול' למטה בני שער החרי לוטין וסוכל ונכעון ועכה דיסון אכר
 דיסון חרי הימם עלון ומנחת ועיכל שפי' ואונם איה ועכה דיסון חמדן ואסכין ו תרן
 וכדן בלדן זעון ועקן עון וארן. למטה מן המלכו' וכל אשר יורה עליהם יבואו. והם
 וסכים בשערי מות ובשערי כלמות ר"ל בפתחי גיהנם ולכל אחד מהם דיכום ומקום

לקבל

לקבל הספנות הכפרות וזהו סוד הגלגל לך שערי מות ושערי כלמות תראה ולכן
 תרגם האונטר דלתגליוולך מעלכו מותכא ובמעלמי טולי מותא דנהונס תחמי
 וסביב כל אלה ארץ החיים ר"ל שערי גן עדן שכ' התבוננת עד רחבי ארץ הגד אס
 ידעת כלה פי' אחר מסדר לו דרך שמאל הכמשך אל עטרת ישראל הכקר' ארץ
 ופירש משפטי הרשעים שהם באים בכוכבי ים ובחקר תהום ופי' שערי מות ושערי
 כלמות חזר ופי' לך איך איך מדת החסד והטוב כמשך אל ארץ החיים וקרא
 המלק שהוא רחבי ארץ לפי שהוא בא מרחובות הכהר ר"ל בינה שאין שם צר ואויב
 ומזיק שכ' כו עתה הרחיב וי' לנו ופירונו בארץ וזהו סוד התבוננת מלסוג בינה
 עד רחבי ארץ של גן עדן הגד אס ידעת כלה ר"ל כל פרטי' איזה הדרך ישכון אור
 הזרוע לכדיוקים מאור הבינה וכ"ע של התענוג ומשך הבא מכת הנבורה והתמורות
 איזה מקומו בארץ של גן עדן: הנה בלי ספק כתיב האור לבד ונתיב המשך לבד
 כי אלה לחיי עולם ואלה להרפות ולדראון עולם. כו תקחנו אל גבולו וכי תבין
 נתיבות ביתו פי' כי תמשכו ותהיגנו אל גבול תחומי ר"ל האור לגבולו והמשך
 לגבולו וכי תבין תשוב כל אחד מהם לנתיבו ביתו אז תדע כי אז תולד בסוד העבור
 ותתחדם בכריאה חדשה ומספר ימיו יהיו רבי' וביאור זה כי השמש (תפ') והירח
 (יעט') אשר מהם אור ומשך ומסיבתם כל הווה והפסד ר"ל כדון כל בני חלוק כולם
 עיכרים בגלגול שם שלי ידוד באל"נו ולפיכך כאשר תקחנו ותנהיג כל הווה והווה
 של הנפש אל גבולו שהוא חצי העיגול אשר ממעל לארץ כי בהנהגה הזאת כשלים
 גבול פעולתו בקף מעלתו ומחס ירד למות או לעוני או לנער אחר אבל כדון בני
 חלוק ומשכ והלאה תבין ותראה כי מחוייב הוא לזוכ בהיקף לנתיבו ביתו ולפיכך
 ותבאר לך כי בטובו לנמות כי אז תולד כדון בני חלוק ויהיו מספר ימיו רבים לפי
 כת הנומת ויש בזה ארבע מדרגות שנים החעטי' והנוספים ועוד הנוספים מאלה
 והגדולים שבהם והם השמעה והבן זה וזהו שתרנס בפסוק התבוננת עד רחבי
 ארץ הגד אס ידעת כלה. איתבוינתא עד פתווי ארעא דבינונותא דעדן חו איין
 ידעת כולה. איזה הדרך ישכון אור (תפ') ומשך (יעט') איזה מקומו הי דין
 אורחא

ואחרי שכל סוד הגיוני לדינו צריך לנו לבאר בו מינוט על דרך שאלה ותשובה. שאלה מה הוא הפקד הקיות וחול המות. אם תאמר שהמות הוא שכל יסודות שהורכב הכמנא מהם כל אחד יטוב ליסודו עד שיטוב האם לאם והאוויר לאוויר והמים למים והעפר לעפר אם כן גם בכפס צריך אתם לומר שהפסדה שתשוב ליסודה כלפי איפה נוטה דבר זה אדרבה אינן לה תענוג ועונג לכפס יותר מזה אלא בעת שתשוב אל האלדים אשר כתבה. ולכן יש לך לדעת כי ההולכים לפרט התורה על דרך הטבע ואומרי כי הסכל כדבק בשם אין זה רק היתול וגנבה שגונבים דעת בני הדת אבל על דרך האמת כי צער החלי כדבק בדמיונו אשר בכפס בחול עליו חוס החליו וצערנו. וחוס החלי חוזר להיות חמר לחוס האם היסודי אשר בכאת הנפש מנוף החולה תגיע ליסוד האם בכח הדמיון אשר הגיע לה מצער החלי וחמו. והנה האם היסודי כדבק בכפס ההיא וכוסף חוס על חומה עד שגוע חליה האם היורדת מן כהר דכור ותחול על האם ההיא ועוד ירד עליה סערת יי חמה ונער מתגורר על ראש הרשעים וחול והוא הדין למת מקרירות שותחבר אליו דיכין ושפטיו מצד סלג וכרד ליוס קרב ומלחמה. תרגם איכר ליוס קרבא דכנענאי אגחותא במסוקיון בית מדון. ואפשר שלפתיך לבא הקכה עתיד להלחם באלה עם אויביו וישראל בארץ ושמים ממשל כסוד וכתתימופתים בשמים ובארץ דם ואש ותמרות עשן. והוא הדין מצד סלג וכרד. איזה הדרך וחלק אור. פי' אור התפאר רל שמש ומגן יי' אלדים על ידו באים כל המשתלשלין מעולם אל עולם אל עלמנו זה. וידוע הוא כי העולם הכעלם יקרא קדם שכאמר מעונה אלדו קדם. ולפיכך רוח הבאה משם נקרא רוח קדים. וידוע הוא כי שמש ומגן יי' נבאות הוא מכהיג את העולם על פי יי' היות וכל הויה והויה יש לה טבע וסגולה לענינים ודועים. והכני פותח לך סוד זה. דע כי בעלות שם ידוד יהיה בידו החיים והכריאות והמהשכה והנה שמש ומגן יי' נבאות בהיותו עובר על בית ידוד הנה הוא משלח החיים אל כל הכמנאי' שמנס לא בשווי כי בחיין האדם לכדו ותחלפו מספר ימי חייו כי פלו' בן מאה שנה ומות. ופלו' ביומו. רל ביום לידתו. ופלו' בחדש או בשנה או בב' או בד' וכן בכל מספר ומספר וכל שכן שיש חלוק ושנוי בשני ימי חייתו בין מין למין כל מין ממינו החי. וכן במיני הכמחים יש מי שיתחלק ביומו ויש מי שיתחלק בחדש או בשנה או באלפי' מן השני. וכן בדומה ושתכ' זמן קיומם לכל מין ומין ולפי כל פרט ופרט מפרטו המין. וכן בעולם הגלגלים וכן בכוכבים וכן בשכלים וכן בעולם המלאכים והמרכבות וכן בעולם הכפירות. והנה לכל איש ואיש צריך שיהיה לו כתיב ידוע שבו ישפע שפע החיים אל הפרט ההוא וכן לכל פרט ופרט מפרטו הכמנאים. וזה ששאל לנו איזה הדרך וחלק אור (תפארת) להבוא החיים לכל שאר מיני גזרות לכל פרט ופרט מפרטו הכמנאות ויפין לפזר רוח קדים על הארץ (עט') ולכן תרג' הן דין אורחא מתפליג כהורא ווכרר רוח קדומא על ארשא. מי פלג לשטף תעלה ודרך לחייו קולות. פי' מי חלק לשטף של תהום כתיבות מים לחמה גמי

ספר יצירה ג א ז ח י חלק

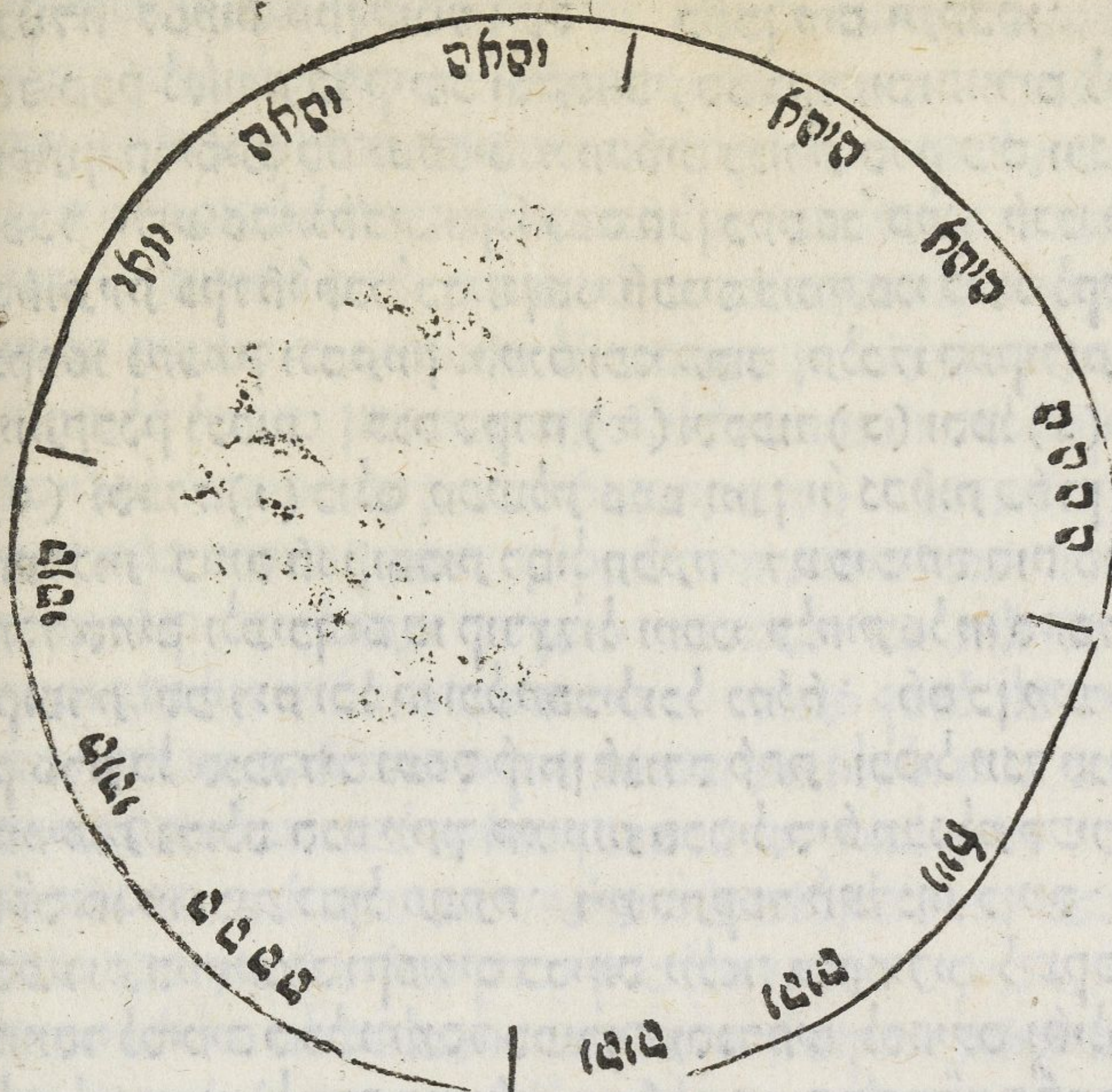
הקדמת הראב"ד ז"ל

חלק לסטף של תהום כתיבות שהעלה למעלה. ומו חלק כתיבות לענכוס שמורידו
מיס בקולות. ורומז אל ברוחא הרקיעים והתהומות. וי"מ מי פלג לסטף תעלה
מי חלק תעלות וכתבות לסטף שהוא מן החסד. יש מהם כמסכין אל כל מין ומין
ואל כל פרט ופרט מפרטי היסוד. ויש מהם כמסכין אל התמורות לכמה מיכו מיס
למים פרוקים ולמים מרים ולמים המאחרים ולמי סוחר ולמים שאובים. ומי
חלק גם כן הכתיבות הנמסכים מן הגבורה אל הפנומיים כי הגבורה על ידי
זוהר ברק אורה כקראת חזיון בנימטריאל לכ" כתיבות יש מהן כמסכין אל היסוד
ויש מהן כמסכין אל התמורות. וזהו שתרגום ואמר מאן עבד שיטפא למרויבא
דמיא ולעילא אורחא דעכנא דמחת מיטרא בקלין. ומתוך שהמים באים מנד
החסד והמראות הגדולות מנד הגבורה מתוך כך יתפעל מהם קול רעמים
וברקים. וי"מ מי פלג לסטף תעלה. הרבה שערות באדם וכל שער ושער
יש לו גומא וכתוב בפני עצמו ואלמלא שתי שערות ונכות מנומ' אחת היו מחריבות
מאור עינו של אדם. ודרך לחזיון. הרבה טופין בראתי לגשם וכל טיפה וטיפה
יש לה כקב ומסלה בפני עצמה ואלמלא שתי טיפות יורדות מנקב אחד היו שוטפות
כל העולם. וכן הרבה ברקים בראתי וכל ברק וברק בראתי לו דרך בפני עצמו
ואלמלא שתי ברקים יונאות ממקום אחד היו מחריבות כל העולם וכל אלו עשיתי
בדעת ובחכמה ובחכמה כדי להמטיר על ארץ לא איש מדבר לא אדם בו פי'
אותם הארצות והמדברות אשר נסתתו בריותיהן מכני אדם ומאיש. פי' שאין בה
כח לכני אדם ולא לאיש מאישי ההוות אנכי ממטיר עליהם כדי להעלות אל איש
ואל כני אדם. וזה תרגומו לאחתא מטרא על ארעא דלית בה גבר ומדברא דלא
בר נש ביה. להשביע שואה ומשואה ולהצמיח מוצא דשא. ידוע הוא כי השואה
והשמה כתיחס לרשעים שכל תירא מפחד פתאום ומשואת רשעים כי תבא
כי הם וסולחו למדבר שמה בסוד שם שאה ואל האש הנה הם בארץ זיה ונלמות
בארץ לא עבר בה איש ולא ישב אדם שם. ולפיכך הוא ממטיר על כל הארץ
להשביע הנחרבים מכל מינים ולהצמיח מוצא דשא מקורות של דשאים ועל ידם
יתעלו מנחת לחי ולאדם ולמלאכים ולכן תרגום ואמר למשבע הגושה וא תרונגשתא
ולמרביא מפקנות דותאה. פי' להשביע הנרשעים מן הארץ כדי להצמיח מעדמי
הצמחים. הו"ש למטר אב. פי' המטר היורד מחסדיו וגבורתו (בינה)
שכאמר ישב רוחו יולו מיס. וכל אלו באים מכח חכמה הנקראת יש מ'אין.
או מי הוליד אגלי טל. טופי הטל. כי המטר יורד בחסד וטיפי הטל יורדים
בכח הבינה שכאמר ויתן לך האלדים (בינה) מטל השמים. ולכן תרגום האות
למטרא אבא או מאן הוליד רסיסי טלא. מבטן (עט') מי ינא. (בינה)
הקרח (חסד) וכפור שמים (תפארת) מי ולדו (בינה) פירוש כי מכח עטרה של
בינה הנקראת מי ינא הקרח כעין הקרח הנורא וממנו נהוו הרקיעים שעל
ראשי החיות: הנה סודם הוא הכפור והוא קרוי א דקמא אשר הגיע לחמר
הטל ולא לכלל סלג כי לא נקפא כל נרכו ותרגום מכרוסא מאן נפק קרחא
וגלדא

הקדמת הראב"ד זל

ונלודא דשמוא מאן אולוד ותיה • כאכז מוס יתחנאו • פירוט המוס אשר
 הם סכה להויות הרקיעים והתהומות הם נקרטים וחורוס להיות בחוקם כאכז
 ומתוך קרוטתם הם נטמכים ונחבאים בצורת הרקיעים ונכורת פמליא שלהם
 וכבר ידוע שהמלאכים נקר' בשם אכ"ן כמה ש"כ בתוך אכני אש התהלכת • וגם
 האותיות נקר' אי' אכני' כדתכז שני אכנים בזכות שני בתים לקמן • הנה המוס אשר
 נקר' כחבאין ונכתמין אמנם ופני תהום יתלכדו המקורות של המוס מתיחדין
 נמתקבצין לכבוע • הנה הקרח (א) והכפור (ב) והטל (ג) והשלג (ד) והמטר
 (ה) והברד (ו) כולם מפעולת שמש ומגן יו' נבאות בארץ החיים • התקשר
 מעדנות כומה או מושכות כסול תפתח • דע כי כומה הוא שם מונח מכח הקשר
 מחד המוס ולפיכך יש בו קור גדול ומפני הלחות של מי הקשר אשר כומה הוא
 קושרת הפירות וכל מי וכל מוסכיל וכל נמא • אם כן מעדנות ר"ל קשר כי היא
 קושרת כל הנפרדים ועשה אותן אגודה אחת • וכסול מחד הגבורה ולכן יש בכחו
 מחימות גדולה הנם מתוך מחימות הכסול היא מבטלת הפירות ומפתחת אותן •
 ז"ה או מושכות כסול תפתח • ויום התקשר מעדנות כומה • פי' וכי תוכל לכבר
 הפירות המיוחסים וקשורים בכומה מלשון והקשורים ליעקב כי בחסדו הגדול
 ממחר להיטיב הכל וממחר הפירות והכדמים להטיבם ואילו הכסול הוא מאחר
 לכסל הפירות ולטהר הטמאים עד אשר עשות בהם ד"ן ב"חמת וכ"אמונה • ולפיכך
 מושך אליו כל הנפשות שכ' מושכות כסול תפתח פי' תוכל להתיר והנה הכומה הוא
 שקושר כל האיברים הנפרדים והכדמים והכפרקים והוא קושרם ואילו הכסול הוא
 מושך ומכרות ומאכד • והנה יחס המעדנות לכומה כי הוא כותן מעדני מלך ואילו
 כסיל מושך אליו ואיכו כותן דבר לא בדיון וכמשפט • ונא והכתכל עד היכן הגיע
 חכמת החושים עד שיחסו הכומה לשור ויחסו הכסול לעקרב וכבר ידעת סוד י"ב
 הויות לי"ב מזלות • ומכיון שהכסיל מקומו בגבורה שכ"הכסיל בחשך הולך • ואמר
 אם שמתו זהב כסלי ולכתם אמרתי מבטחי • ולפיכך מראה כוכב הנק' כסיל אדום
 למאד והוא הורג את הנמלים אם יראוהו • התקשר מעדנות כומה • אמ' התרגום
 התקטור שושלי כימתא או אשלי דנבדין כיפלא תישרו • פי' שושלי שלאלאות פי'
 אשלי מלשון ווטע אשל דנבדין • ומושכות כסול כיפלא • ומשיח שמו כפלי בלשון
 תלמוד • ויום התקשר מעדנות כומה • הם ששה הויות העליונות אשר סוככים
 על דרך התלי ר"ל ראשו • והנה שם יד"ד שנאמר תב"ל נפשו באלדי • תלו גלגל
 ולכ' • או מושכות כסול תפתח • הם הנמשכים אחר זנב התליוהסו' הויות
 שלמטה כי הו' הויות ד' עליונות בזכות והתחתונות מחריכות • וכאשר יחרב
 העולם מחד הדין והכס"ל אזי הכומה מונוחיה מזרות מכתר עליון י"ב הויות שלו
 בעתו של עלויות הכומה שהוא התלו כדי למדש עלמות ואז עיש שהוא העט' על
 כניה תתנהג פי' בפרטופין המסתלחין בה כי היא כתר נבולת שרובת על כניה ולא
 תקח האם מעל הכני' ולכן כאמ' כיוקר' פרט למזומן כי בעת ההוא אין דבר מזומן
 כי כלכ עכרו בדיון משפט העליון וזהו שתרג' התפק שטרי מוליא (ממשלת י"ב הויות)

חקרמת הראבד זל

בעודנו ועיש על
 בכהא תדכרון
 תרגו אח' ועיש על
 בניה תנחם וזגנ'
 על אפרוחתדכרו'
 כי יב הויות
 הנעלמו הם סכה
 לכל הויה
 הידעת חקות
 שמים אם תשים
 משטרו בארץ כי
 אין לך עשב ועש'
 מלמטה שאין לו
 סר אח' מלמעלה
 מכה אותו ואומ'
 לו גדל כי חקות
 השמי' (תפ') באו'

לו מיב הויות הנעלמות ואחר שיגיש בכח החסד א התפזרת בכח ההויה אחר כן
 נשים היוזר (ביכה) משטרה ומחשלתם בארץ (עט') ומן העטרה א כל עולם ועולם
 שלמטה הומכה • כו'מה במלנו כ"ף יוד מ"ס ה"א הוא בנימ' ר"א והוא שם אחד
 מצ"ב כי הוא מבוט ונופה כל הדורות ואחר כן כראס מנד הקסד והטוב •
 כס"ל כ"ף ס"ך יוד למד בנימ' ס"ד' הוא הממוכה לומר לעולמו די הן על דרך גבול
 היזורה הן על דרך גבול זמן העמדתם • וי"ח הידעת חקות שמי' • אם אחת סידעת
 סבות לזה לדעת גזירה של השמים (תפזרת) הנה ראוי לך להסוס מחשלתם של
 הגלגלי בארץ (בעט') האפסר דידעתא גזירתא דשמיא אין תשוני שטרא דגלגלוא
 על ארעא (עט') כי בדרך גלגולם ותהפך גזירתם ונתחלק להויות הנומח סוקע
 והסוקע נומח וכן כולם • התרים לעב קולך (עט') מאוזה כתוב כתחדס זה
 כאשר תרום את קולך (עט') לעב (סמך) שספעת מוס ורדו לך מן החסד כמו
 בבקשת מוס לנרכי העטרה • ופ"ו התרים כאשר תיחד הנקרא (עט') כנכתב
 (תפזרת) הנקרא רוס (תפ') התרים לעיבא קלך ודיכפת מוא תתפינד • או
 תזלח ברקיס מנד הגבורה וילכו למקום סתשלחם ויאמרו לך הכנו מזומכי לעשות
 רנוכך כמו תנא אם מן השמים גבי לוי הנביא מכאן שלכדיקיס וסוד עלם מסורי'
 מפתחות מים ומפתחות האש ואגב גררא בא להודיעך כי אם ידע אדם חקות
 שמים וארץ מי ממוכה מן ההויות על המוס ומי ממוכ' מן ההויות על האש וכן כוונת
 בזה בכל חקות השמים אז ווכל להוריד הכח ההוא על הארץ סכ' הידעת חקות
 שמים אם תשים משטרו בארץ • אז התרים לעב קולך ושפעת מוס פ"ו רבוי מוס

תכסך התשלח ברכים וילכו ויאמרו לך הנכו. אבל בלא ידיעה איך יענה. וכאמר
 אסגכהו כו ודעשמי. כי קרא שמי לא כאמר אלא כי ידעשמי בסוד הדעת (תפ')
 ואזי יקראמי ואענהו עמו אנכי בצרה אפשר דתסדר ברכים ויהכון ויאמרון לך
 האכן. מי שת בטומות חכמה או מי נתן לשכוי בונה. פי' מוסס בכליות שהן כנח
 והוד חכמה כי הכליות יוענות או מי נתן ללב (תפ') המסתכל בינה. ר"ל לעטר
 ותפ' המקבלות מהבינה. וודוע כו הכים המקיף לכל כוליא היא מורכב מעצבים
 ובהם הרגש רב ביותר כי ההרגש בא אליהם מן המוח הנק' כ"ע דרך התיבות
 הנקראות עצבים ועל זה הסוד כאמר אכרך את יי אשר יעצמי אף לילות וסרוכי
 כליותו ולהיות החכמה צריכה לסדור בהיותה יוצאה לפועל גופני על כן כל חכמה
 ובינה בשכל פשוט. והע"ה היא המסדרת סדר לחכמה ולבינה עד שתא לפועל
 גופני וזה סוד את מ"י (בינה) כועץ ויבינהו וגו' וסבן זה. ולהיות הכליו מוקפים מכל
 צד בחלב וכסתמו בהן ולכן נקראו טומות שפי' מכוסו' מלשון וטח את הבית וז' זה
 הסוד רמז ואמר מ"י שת בטומות חכמה כו הבינה נקראת מ"י שכאמר את מ"י כועץ
 ויבינהו היא מקבלת מניכורו החכמה ומשפעת בניכורה אל הטומות שפע החכמ'
 הבאה אליה או מי נתן לשכוי בינה פירוש לוסוד עולם בינה לסדר המלכות. מאן
 שווי ככוליון חכמה או מאן יהיב לליבא (עט') בינה. זרע כי כח המוליד יש לו ג'
 סבות. המוח לזרע. הלב לדוח. והכבד לתאווה. והנה הכבד שולח
 כח התאווה אל הבינים והגיד דרך הכליות. ואמרו שנתבאר לך הנה הכליות
 מעצות בתאווה המסגל בפעולת כלם אלהים בעט' ר"ל זכר ונקבה ולהיות המסגל
 כמסך מן הדעת נק' הלב על כן כאמר זרע אדם את חוה אשתו והנה על ידי
 פעולתן בעצת הכליות נפעלת כורה המסודרת מכ"ע וחכמה וכיכ'. וימ כי בערך
 שהכליות מקבלות מכל מה שעליהם כן הן מוסרות הקבול אל העטרה וכה יולד
 נפש הכלולה מ"י. וימ מי שת בטומות בכליות חכמה או מי נתן לתרכגול הכר
 בינה להבחין בין ווס (תפ') ובין לילה (עט'). דע כי כשם שיש ד' תקופות בשנה
 במהלך השמש ב"ב הזיות במהלך השנה. כך יש ד' תקופות בכליוס ווס במהלך
 היומי. וכשם שמגיע השמש לאחד מד' קצוות שהם יוד ה"א ו"ו ה"א בכל אחת מהן
 היא התקופה כך הדין במהלך היומי כשתגיע לאחת מאלו הד' קצוות היא תקופ'
 גזמנו לו הד' קצוות הן בין השמשות של הלילה ובין השמשות של היום וכחצי הלילה
 וכחצי היום והנה באלו הד' זמנים וסגולתו כל אחד ואחד מפמליא של מעלה אוס
 אוס למלאכתו אשר המס עושים. ולפי' כאשר יגיע אחד מאלו זמנים או
 התרכגול הכר אשר שרשו ביסוד עולם בא אליו כיצוץ מכח שרשו מיד מכוע כנפיו
 דוגמת שרשו וכותן ליוצר הכל שכח והוא סימן שבעת ההוא מקבלים הממשלה כל
 אחד ואחד על מלאכתו. ולכן בעלי התלמוד, כשהיו רוצים להעמיס אדם היו
 פועלים בו בעתים ידועים כמו שמבואר במס' ברכות. והנה אבאר לך מעשה
 אחד בלשון הקדש אשר נזכר שם. מעשה במין אחד שהיה מצער לר' יהושע
 בן לוי ביותר שם בדעתו להעמיסו קשר תרכגול לרגלו מטתו ור' לכוון טעה שכועס

הקדמת הראב"ד ז"ל

הסם אזי התרכנול עומד על רגל אחד וכרבלתו כראשו כמשך כמין חוט לבן
וכחותו זמן אם יקלל או יענוש אדם לזולתו ונליח עד כאן פשט ההגדה והמעשה
ההוא אלא סכרדס ועבר זמן ההוא ושוב לא רצה להתעסק אחר גס ענוש לנדויק
לא טוב אלא רע. וכתוב לא יגורך רע. והנה נתבאר כי פס דעתו להסתכל
בסומנון שבתרכנול. ומדקאמר לפוריא פי' מטתו מסתמא כיון לכוון לאחד
מד' תקופות השל ולכן בעלו ההשבעו' השל כלם כרוכין הזמנה שכאמר בעדת קרס
היו לפנויי וגומר וכאמר במכת פרעה ויאמר למחר מכאן להזמנה מן התורה.
והנה זמן ההזמנה בזמן קריאת הגבר באחד מד' תקופות אלו. וזהו שאמר
מאן סוי בכליתא חכמתא או מאן יהב לתרכנולא ברא בוונתא למיקלכו למארו.
מי יספר שקקים בחכמ' וכלי שמים מי יסכיב. פי' כאשר בא היסוד לזיור עט'
הנק' חכמה אז היבוד נותן הודאה לבינה. ואמ' כי מ'י שהוא הבינה ועשה ספירות
השקיקים אשר הם רוחים אל כנח והוד מכת חכמה העליונה בעט' פירוש שם
נותן ניוורם וכלו שמים הם תמורות השמים מי יסכיב וסדר מקומם. פי' אחר
מי יספר וזמנה כמות כוכבי השמים שהם מ'ח נורות כנגד שיערי בינה והשנו' מהם
נעלמו מן החושים. וכלו שמים פירו' וענני השמים הנמשלים לכודות של שמים מי
יסדרם ואנה יסעו ואנה יתנו ואנה ידווקו מומיהם. ולכן תרגם ואמר מאן ימכו
כוכביה דשמיא בחכמתא וענביה דמתילין לזיקויה דשמיא מאן אשכיב פי' כבר
ידענו שכל הפכוים הנמצאים כולם נמצאו מע' הע' וכע' וחכמה אס' כן חייבין
אנו ליחד כל הנמצאים ולהשיבם אל החכמה העליונה כדלקמן. הכן בחכמה.
והנה השקיקים והם ז' רקיעים מי הוא זה שיכול ליתן בהם מספר או מכיון להסובך
אותן אל חכמה העליונה. וכלי שמים מי יסכיב ודברים המחוכרי' לשמים מי
יסדרם לכן תרגם ואמר מאן ימכו שבעתי שמיא בחכמתא וכולות שמיא מאן
אשרי. פי' כאשר השמים ימלחו מן יחנה במקומם. רמז לשמטות. וזו
ונכלו שמים מי יסכיב. ידוע הוא שכל מה שורחק מן הסבה הראשונה רל' כע' הוא
מתעבה ומתגשש עד סוף המרחק הוא הארץ (עט') בעולם הי'ם ולפיכך הוא
בתכלית העובי כלפי מה שלמעלה מהן ולפי שעת' ותפארת שניהם כאצלו ממקור
אחד (בינה) והתפארת זכתה להסתכל בפני השכונה העליונה רל' בינה ואלו הארץ
(עט') ככוכל כתר חקה. ולפיכך והארץ היתה תהו ובהו ומיללת ובקשה לסוב
לקדמותה. ועיון בכראשות רבה. ולפי' אחר וכלו שמים מי יסכיב. פירוש
מי יסקיט כמו וסכבתם ואין מחרוד. כצקת עפר למוצק. פירוש כאשר
עלה בדעת העטר' הנקראת עפר לסוב למוצק להיותה למים כאשר היתה טרם
הברואה להיותה קרובה אל הבינה כי רוח אלדיה (בינה) מרחפת על פני המים
ורגבים ידוכו. עד שנער בהם הקדוש ברוך הוא והדבוק רגבים כמ' שכאמר
יסד ארץ (עט') על מכוכיה (כנח והוד) כל תמוט עולם ועד מכלל שהיה בדעתה
גהתמוטט עד שהדבוק רגביה. וזו כצקת עפר למוצק כאשר יסדת את העפר
להיות כותך מגשמי השמים ולהתלבש בכורת עפר (עט') שהוא האמצע ורגבים

ידובקו פו' העולם (עט') מאמ'עו (תפ') כבראו כי כאשר נמצאת התפ' ועט'
 מוד הכדרי' שם שהם גדולה וגבורה נכח והוד ויסוד כדבקו בה וכיוצא בזה ארזל
 בפרק עגלה ערופה במסכת סוטה נמצא ראשו של הרונ' במקו' אחד ונזפו במקום
 אחר פלו' אומ' מוליכו' הגוף אבל הראש כי עיקר בריותו מן הראש (עט') פלו' אומ'
 מוליכין הראש אבל הגוף כי עיקר בריותו מן הלב ומסלח איבריו לכאן ולכאן
 ותרנומו מבאר למה שאמ' כד אשתאם עפר' לאיטתאסה וגרישת' אי' דבקו' התנוד
 ללביא טרף ד"א ה"ז כי כאשר המלך צריך לאנשי חסד ורחמים לצורך הנהגת בני
 המלכות וגם צריך לאנשי גבורה ובעלי מלחמה והאכזריות לוסד הרשעים וכדרך
 זה תכונ' מלכותו כן בסדר העליון צריך המלך המנהיג למדת החסד והרחמ'ו
 להטיב לכל ההולכים בדרכי' זוויו של המלכות וצריך עוד למה והאכזריות
 ולמדת חמיות ועונשים לוסר לכל מורדי' במלכות המלך וכמו שבחוקי המלך מי
 שהוצא תווצרכו ביתו מוזמנים בלי עמל וטורח אלא מבית המלך ויש מהם על
 שלחנו ויש מהם מביתו ויש מהם מבני עירו ויש מהם מבני כפרו ויש מהם מסדות
 וכרמים ויש מהם מן הקנסות של עובדי' דת המלך כן בחקות המלך העליון (תפ')
 ולפיכך ברא בני אדם וכל פרסיו הן ע' אומות ופני ארוה כל חיה טמאה וטהורה
 ופני סור כל בהמה ובהמה למינה ופני כסר כל עופות טמאים וטהורים.
 ויש מן העופות והבהמות שהן כזוכין מן המזון ויש מהן שהן כזוכין מן הגזל כמו
 האריות והדובים והנמרים והזאבים וכיוצא בהן ואילו לא יהיו הקונסים את
 עובדי' דת המלך לא תכונ' מלכותו כן אילו לא יהיו החיות הטורפות למחויבים לא
 תתקיים המלכות וזהו סוד שאמרו רז"ל אין החיה טורפת לאדם אלא אם כן נדמה
 לה כבהמה ר"ל בסוד שם וי' מעלנו הכה סר מורא השם מעל המזיקי' ולפיכך מופקר
 לכל ודע כי כל מעשה בראשית כולם עוברים בדיו בני חלוף יש מהם על ידו
 אכילה ושתיה ויש מהם על ידו תשמום ולפיכך כל הנאכל מתחלף בדיו בני חלוף
 וזהו סוד התנוד פו' התהלך לצוד ציד חיה או בהמה או אדם עד שתביא למזן
 סלביא טרף הראוי לו מצד האוכל ומצד הנטרף פו' טרף המזון וחיות כפירים
 תמלא פו' מזון הכפירי' ר"ל תמורות תמלא פו' תספיק לפרנסם בדיו מצד האוכל
 והנאכל כי כל שגו בכתוב אחת וצדק הן כזוני' תרגומו אפזר כי תנוד ללותא מונח
 ופרנסותא דאריותא תספיק כי ישחו במעונות ישבו בסכה למו ארב' ישפלו
 קומת גבהותן במעונ' ר"ל במדורות אשר ישכנו שם ישבו בסכה למו ארב' פו' כי
 כאשר ישבו בסכת השחלי' והאריות ישומו עיניהם וכל דעתם לארוב אחרי טרפם
 וזהו שתרגם ארום שחיון במדורתא יתבון במטללתא מטול לכמכא וי' מ' כי ישחו
 במעונות פו' לאשר הנפשות ישפלו ויכנסו במעונות ר"ל בדיו בני חלוף מפני
 אדם אל פני ארוה' והנה הנפש ההיא אשר עכסיו שוכנת במעון ארוה' ותדאב
 על משכנה הטוב ועל ביתה אשר כחרכ ואשר כשתלחה הימנה ולכן תשב בסכה
 לארוב אולי יגיע לה שום תועלת מטרופת החיות או מאכילתן כי על ידו האכילה
 יגיע המעלה לנפש אדם האכילה נקווה תשיג בדברים הנקיים אדם האכילה פחות

הקדמת הראב"ד ז"ל

תרד מאעלתה • וזהו סוד הכפירות שואנים לטרף ולבקש מאל (תפ) אכלם •
 ואחר שהזכור פני אריות וסדר מזונותיו בכתוב הראוי לו חזר והזכיר מעכפי פני
 הנמר אשר בכללו כל עוף אחר כי הנה בעורב הוא אכזרי שבאכזרים עד שאין בו
 רחמי כלל לפיכך כשמוליד פני יונאיין אפרוחיו לבנים כשלג והוא פתוח אומר אין
 אלו בני זכר מעליהם ואינו טב אליהם מה עושה הנה מומין כואת אפרוחים הם
 צורין ותוסיב וככנסין לתוך פיהם של האפרוחים ומהם מתכרכין • וזש הכתוב
 בותן לבהמה לחמה לבני עורב אשר וקראו • בהמה זו הכלב כי בהמה בגומ' כלב
 והנה הודע שאין הבריות חפנים לפרנס הכלבו ולפיכך כרא לו הנה הסגולה זו כל
 מה שאוכל סוהא כמועניו ג' ימים ואחר כך מתעכל וזש' בותן לבהמה לחמה וכאמר
 מו יכין לעורב נידו כי ילדיו אל אל וסועו יתעו לבלי אכל • וזהו שתרנס מאן יתקן
 לעורבא מזונות ארוכ בניין לות אלה ובעון תענין מדלות מיכלא • ויז מניוכין
 לעורב נידו • ידוע הוא שכל מאכל מתגלגל לפי אכלו כמו המאכל הנאכל לבהמה
 הראוי ממנה להויה יהיה בהמה והראוי ממנו לשרכוס יהיה ממנו פרסומן הפרס
 סרץ והראוי לאדם במאכל האדם וחזור לאדם ומה שראוי להפטר יהיה לפרס
 נכין בחיים ובעוף ובהמה ובדגים ובסקני' ובכל רמש אשר הרמוש האדמה ומבאן
 אתה למד שכל דומם נומת והו ומדבר כולם שברין בדיו בני חלוק לעלויה וליריד'
 והכל במשפט המת על פי יי יחמו ועל פי יי יסעו ולפיכך אפשר שיתעווה מן הסרץ
 עוף טהור כינר אם יאכל הסרץ העוף יולד ממנה בינה ואותה הכינה תחזור
 להיות עוד עוף טהור או שיאכל לאדם • אז וחלק לשני חלקים האחד מהם הוא
 שתהפך הכינה והיא לאדם ותכלע בכל רמח איברים ובכל טסה גידים הנה חזר
 להיות הסרץ לנורת אדם • הנה ילדיו של סרץ אל אל וסועו בהיותו פני אדם ומתו
 יהיה זה כאשר יהיה להם מי שאוכל אותן אוכל מעולה מן הנאכל אבל אם יהיה
 האוכל פחות מן הנאכל אזי יכרתו לסבת הפאכל • המסל בזה אלויאכל האדם
 הבהמה הראויה להתעלות ואין בה עוד מטא משפט מות ולא דחוייה אלא עליויה
 מעלויה לעלויה כי תם עונה • הנה האוכל אותה עונה ישא כי הוא מוריד את מו
 שראוי לעלות וזהו סוד מה שארזל עם הארץ אסור לאכול בשר שכאמר זאת תערת
 הבהמה אדם טיש בו תורה מותר לאכול בשר ושאין בו תורה אסור לאכול בשר
 ואם יאכלנו הנה המאכל אשר נאכל לו יתעה ויתגלגל ממעלה למעלה עד שישוב
 עוד למעלה הראויה לה • וזהו שאמר ותעו לבלי אוכל • כי המאכלים הנאכלים
 יתעו בגלגולם למה לבלי אוכל אותה אדם שאכלם חזר לבלי וללא דבר להפטר
 ולירידה ולפיכך יתעה הנאכל בדיו בני חלוק וזהו סוד כי ילדיו אל אל וסועו אם
 האוכל מעולה מן הנאכל ויתעו לבלי אוכל • הודעת שת לדת יעלה סלע חולל
 אילות תשמור • ועלה הוא תיש הכר ושזו דיסין כלסון תורה • אקו ודיסון תרגום
 ועלה הוא תיש הכר והוא בכלל פני אריות • ארזל בשעה שכורעת ללדת מומין
 לה סנה דרקון והכישה ברחמה ומיד יולדת ואלמלא יקדים הדרקון להכישה רגע
 אחד או יאחר רגע אחד אינה יכולה להתקיים כי רחמה נר ביותר ואין הולד יכול
 לנאת

הקדמת הראב"ד ז"ל

מלשון לא כהתה עניו . פי' לא נתקמטו עניו הכה בכח כהת שהוא לכונה יעצר
הזרע ברמס עד ל' ימים ואחר כך ישמש כח החסד והגדולה ומפליט ממנו דברו'
שאונן ראויים להויה ומכקה אותו ומכוור בו פיורים רמ"ח אברים ושם גידים .
ואחר ל' יום ישמש כח גבורה וכו' החמומות והתנועה הנפשיות וכו' ותפסט החום
הטבעי בכל רמ"ח אברים ויבטל את הראוי לבשר עד שיחזור לבשר והראוי לגידים
לגידים ולעצבים לעצבים ולעצמות לעצמות וכן לכל אבר ואבר ואחר כן ושונה
אליו כח התפ' שממנו כח החוונות ותופה ותכוון כל איברי האדם על מכוון עד
תום ל' יום ואחר כן ומסול בו כח הכ"ח ותופה האברים עד תום ל' יום . ואחר כך
כח ה"הוד תחברם ותקשרם בקשר חזק ואמוץ ותסדרם . ואחר כן ומסול בו יסוד
אשר בו כח הלכנה ולפיכך אם כולד בו חיה יחיה כי יסוד הוא אל חי המסלח
חוותו אל העטרם והסוד נדויק (יסוד) באמונתו (עטרת) וחיה אלו הם הכולדים
לו' ירחים . ולפי שהכונה משתמשת בעולם העליון ואינה חפצה בעולם התחתון
אך להדבק בגורא ולהפרד הנפש השכלית מעל הגשם העכור . לפיכך אם תלד
האשה במדג השמימי אין מ"י שיתן לו נפש לבוף העכור הזה ולפיכך כח' מדגים
מתים . ואם תלד במדג הט' המיוחס לחסד' יחיה סנא' חיים ויחיד עשית עמדו
ופקודתך שמרה רוחי . ועל סדר זה יתפרשו כל ימי העכור של כל מין ומין כי
ומי עבורם יתחלק על ז' ולפיכך אמרו אם תדע יום הלידה תדע יום העכור . ואם
תדע יום העכור תדע יום הלידה . וא"כ תספר ירחיך תמלאנה וידעת עת לדתנה
וזהו שתרנס תמני ירחיך דשלמין ותדע עודוכו מולדיהון . תכרענה ולדיהון
תפלאנה חבליהן תשלחנה . דע כו' כל הנפטר מן המלך הוא כורע ומשתחוה למלך
ולוקח ממנו רשות ומקבל גזירתו . כן הנשמה בעת שהיא יונאה מאת המלך וי'
נבאות תכרע היא וכל חברותיה שהם נפש (עט') רוח (תפ') נשמה (כיפה) וחידה
(חכמה) וחיה (כ"ע) ובאותו זמן כורעת האשה לילד . ובזמן שהנשמה העליונה
תפלא ויתיר קשרי התפארת ואת עטר ישראל שהיא אם לכל הנשמות שנאמ' אם
הכנים שמחה . אזי חבליהם תשלחנה . פי' חבלי וולדה יגיעו ליולדת בעת שהיא
וא"כ תכרענה ולדיהן תפלאנה חבליהם תשלחנה . פי' ילדיהן תפלאנה כי הילד הוא
חבקייע וקורע השליה שהוא מונח בה ומוד חבליהם תשלחנה : פי' יגיע לה הלידה
וחבליה יוסרו מעליה . וזהו שתרנס חמטן בכיהון מתפלחין בערויהון משדרין
כשכ שכל לו המדות מתנהגות בפני אדם כך מתנהגין בפני אריה בפני שור ובפני
בשר ובפני כל חי וחלמו ביניהם ירכו בכר ונאו ולא שבו למו . וכאשר יתחזקו
הכנים ויחזיקו ביו' מלכם אזי ירכו בכר . פי' יתגדלו וירכו בסוד העכור . כינד
מדומם לנזמת ומנומת לחי ומחי א' פני האדם ומפני האדם א' המעלות הקדושות
ממנו . אזי ינאו כאשר יתחזקו ביו' ובמנותיו ינאו מנורות שהיו חייבי' כרת וכדוכו
בתמורות הככרותות ולא יסובו להם עוד . וזהו מה שתרנס מתוילחן בכיהון יסגון
בעבורא יפקון ולא תיובין להון . מי שלח פרא חפזי ומוסרות ערוד מי פתח .
ידוע הוא כי פרא חמד תמונת החסד המיוחס לישמעאל סנ' והוא יהיה פרא אדם .
אם כן אדם המשתלח בפרא ידו בכל ויד כל כו' והוא אסור בחמור הכר הנק' פרא

וכעת

וכפת סימון לשוב לצורת אדם על ידו מ' וסולח הפרא שהוא לחפשו פי' חמור
 מדבריו ר"ל חמור כיותי שחור להיות מדבריו במרדו ביסוב וכבעליהן ולכן נקרא
 מרודיא על שם שמרד ביסוב ולמוד מדבר שנאמר פרא למוד מדבר באות נפטה
 שאפה רוח ומוכרות ערוד פי' הם א. תם העופות שנסתלחו בשלשלאות של ערוד
 והוא ערוד מדברי חמש שהיה חמור כוונתו וחזר להיות מדבריו : זהו שאמרו רז"ל
 ב' סיכור בין חמור לערוד . ואחריו שדרכו להיות מסוכני מדברות והוא קסור
 בשלשלאות ומוכרות של הערוד מי הוא זה שיפתח ויתיר מוכרות הערוד הזה עד
 שיסוכנו לפני אדם וזהו שתרנס מאן כטר מדורא בר חורי וטוטלי ערודא מאן
 טרי . אשר שמתי ערבה ביתו ומסכנותיו מלחה . פירש לאחר כשינא הערוד או
 הפרא מכפני שלא שמתיהו לשוב למדבריו ושמתיהו לשוב לארץ מלחה כדי להחזירו
 לפני אדם כי ארץ מלחה לא תשב והנה יהיה כערער בערבה לא יראה כי יבא
 חום ושכן חררום במדבר ארץ מלחה לא תשב . וזהו סוד עכו (מלכות) ורוכב על
 חמור ועל עור בן אתונות . כי כל החמורים והיו תחת ממטלתו וזהו שתרנס
 דשויתי מושרא ביתיה ומסכניה ארעא גדוה . ושחק להמון קרויה תשוואות כוגש
 לא ישמע הנה בטבעו למרוד במלכות ולא ישמע לקול כוגש (עט') ולא לקול מורסו
 אם כן באי זה כתיב יסוב זה לפני אדם עד שיקבל עליו עול מלכות כמו שתרנג' לרגום
 יגחך קריותא איתרגושת' דרדי לא ושמע . יתור הרים מרעהו ואחר כל ירוק ידרוש
 סנה הפרא והערוד הזה הולכו לרגל להיות תרו' ומרגלי' את סהרי' שהם חכ"מ כינס
 תפארת אולו ווכלו לשלול שלל ולכוזבו וזהו סוד וירא אותה שם בן חמור החנו
 נשיא הארץ . וזהו סוד לקיחת טרה ורבקה למלכו הארץ . ולא עוד אלא ואחר כל
 ירוק ידרוש . הוא קו ירוק (נינה) שמקיף כל העולם כולו מצד בינה כמו שתרנס
 וכתר אליל טורוא מרעה כל ירוקא יבעו . הואבה רום עבדך אם ילון על אבוסיך .
 הירבה הרים לעבדך או ילון על אבוסיך פירוש דע כי כל הבהמות וחיות ועופות
 משועבדו לאדם ואל מקום אשר יהיה שם רוח האדם ללכת ולכו ולא יסכו בלכתם
 כי מרוח האדם הם חיים ולפיו מוראו והתתו על כל מי וכל זה בגזירת אצר
 בר אטית והנה הרים מתוך שראה כמו גדול מרד באדם וזהו שהיאבה רום
 עבדך . פירוש להעביר בו דין בני חלוק עד שוסיבם עוד אליך כדרך שהעבד
 עובד אל אדוניו . וכן אם ילון על אבוסיך . כי כל האוכל מן האדם ונהנם
 ממנו נפשו דבקה בו . ולפיו כן כאשר ימות באסבתו אותו וכניורו הנאתו בתוך
 לבו יתגלגל על ידו . וסוד באות נפטה שאפה רוח . ועל ידו שאיפת הרוח
 ותגלגל וזהו סוד אם ילון על אבוסיך כדי לכרות ברות עמך ולהביאם בדין בני
 חלוק . והנה הרים אינו חפץ לעבוד לבן אדם ולא ליהנות ממנו כדי שלא יגיע
 לאדם שום תועלת ממנו כדין בני חלוק כמו שתרנס אפשר דכני רימא למפלחך
 לין יבית על ארוותך . התקשר רים בתלם עבותו אם יסדד עמקו אחריו . הוא
 אומר וכי תוכל לקסור הרים בתלם המחריטה כדי לחרוש בו את הסדה .
 עבותו . רונס לומר חבל שקושרין בו הבהמות החורטות . אם יסדד
 עמקו אחריו . פירוש וכי תוכל לחרוש בו עד שיחזור העמקים לסדה .

חקמת הראב"ד זל

ובואור זה דע כי כשם שהארץ הזאת אשר אנחנו בגשם עליה נרוכה לחרישה
ולוריעה. כן הארץ העליונה נרוכה חרישה ושיא תיקון כתיבותיה. וזריעה כדו
ליתן בה מכת העליון והחרישה תהיה כבעלי חיים אשר מתחת ממטלת האדם ולא
כבעלי חיים המתגדין לאדם. כי אפילו אם יורה להם האדם דרכו ונתיבותיו
לא יאמינו בו ולא יאזנו ולא ישמעו לו כי הן מתגדין לאדם. ולפיכך לא יוכל אדם
עליהם לקשרם אפילו בתלם וכתיבות עבותו. וגם אם ירנה לשדר העמקים
שהן עמקי החכמה ולהשפיעם על ידו לא ישמעו לו כי הן מתגדין כאמר אם ישדר
עמקים אחרים כמו שתרגם אפשר דתקטור רימא בתלמא דאשליה אין ישדר
גלימתא בתרין. גלומתא רמו לחכמה כי היא הנק' גולם שנאמר גלמי ראו עיניך.
התקשר רים בתלם עבותו. דע כי כל העובד לכח מן הכחות בערך שהיא כפס
העובד אל הנעבד כן לעתיד לבא יהיה נקשר כפס הנעבד אל העובד. וזהו
פוד ואתם הדבקים בוי אלהיכם חיים כולכם היום. ולפיכך כל העובד לאלהים
חיים ונקשר בו מת על קדושת שמו הנה אלהים חיים יתן אליו לבו ורוחו ונשמתו
אליו ואסוף. ואילו העובד לאלהים אחרים המשל כמו לרים אשר הוא מנד
יבוד עולם שנאמר וקרני ראם קרניו. והוא כאמר על יוסף הצדוק. ואילו אם
תקשר רים בתלם עבותו שהם נכח והוד ויסוד כי הם עבות הג'. אם ישדר עמקים
אחרים. לא יעלה על דעתך שיתקן לך שדה בארץ החיים אחר שתאסף מזה
העולם. התבטח בו כי רב כחנות צוב אליו וינעך. וכי אפשר שתבטח בו
שיגלם לך מעשה ודיק תעבי אליו וינעך מיום סיותך עד עתה. והיותך מישד
וקושר אותו בעבותות אהבה תוכל לבטוח בו ולעזוב אליו וינעך על חסדו אם ירצ'
יתן אם לא ירצה לא יתן כמו שתרב' אפשר דתתרחין ביה ארום סניו חילי ותשבוק
לותיה ליעותך. שתאמין בו כי ישיב זרעך וברכך יאסף. אם כן האיפזר שתוכל
להאמין לו שכל מה שזרעת שישבי וכל גרעך יקבץ ויאסוף הנה הרים הוא כח פני
סור שנאמר בכור סורו הדר לו וקרני ראם קרניו בהם וגומר וזהו שתרגם אפשר
דתאמין ביה ארום יתוב דרעך ואידרך וכנוס. מעת' והלא' מדבר בפני כסר. ככף
רכנים כעלסה אם אברה חסידה וכו'. הוא שם תרכנול הבר (יסוד) הוא נקרא
רכנים כי הוא נותן רכנים להב' ובפרקו היכלות רבתי כי חיות הקדש הריון
ווא מתוך כפיהם שנאמר ואשמע את כנפיהם. והנה ככף תרכנול הבר
אשר כמו מנד פני כסר. כעלסה מלסון שמחה וניל וק כול וקליטה. וגם אם
אברה חסידה וכו'. החסידה חסידה כו'. רז' פירשו שהיא דיה לבנה כמו
שתרג' ג' פ' דתרכנול לא ברא דמשבת ומקלסא אין איבר דחוריותא וכו' וכו' וכו' וכו'.
כי תעזב לארץ בנייה ועל עפר תחמם. ולפי שבככף רכנים יש בה כל מוכני
כבעים עליונים ותחתונים כי היא כוללת מכל המצלות העליונות כאשר תעזב
בנייה לארץ ועל עפר תקבץ הרכנים ותחמם מן האויר בלתי שתגע בהם אך
בראיתם אותם יתחממו ויולדו מהם אפרותים וזהו שתרגם ארום שבקא לארעא
בנייהא ועל ארעא תדגור פירוש תאסוף. ותשכח כי רגל מזורה ומית השדה
תדושה. וסליא ארו רגלא תכדרינא ומית ברא תדושינא. הקשית בנייה ללא
לה

לה לריוק וגיועה בלי פחד • הנה הוא עוזבת הכנים שלה ללא לה ללא וכוא תועלת
 לה • לא כדון כנו חלוק ולא בזה ולא בכא כו נעשית אכזרות עליהם לכן לריוק
 זגיועה בלי פחד • בלא מ"ה • וזהו שתרנס שיחנא על כנוא דלא דילה לסרוקותא
 לעותא מדלית דלומא • כי השם חלום חכמה ולא חלק לה בכינה • פירוש ששכת
 השם ממנה חכמה ולא כתיב לה חלק בכינה • ולכן נק' תרכגול הכר ולפיכך אין
 בה חמלה ורחמנות כמו שתרנס ארום אנשייה חלוא חכמתא ולא פליג לם
 בכינותא • בעת במרום תמרוא תשחק לסום ולרכבו פירוש שתטוס ותפרח
 כלפי מרום (תפ') תשחק לבוס ולרוכבו • תלעיג לכל המרכבות שלמטה ממנה
 כמו שתרנס בעידן במרוםא טייסא מנחכא לכוסיא ולרכביה • סוס כנומט'
 ב"וק • התתן לסוס גבורה התלכיש נוארו רעמה • פירוש כי הסוס מנד הגבורה
 זנוארו מנד המלכות כמו שתרנס האפשר דתתן לכוסיא גבורתא אפשר דתלכיש
 נוארוה תוקפא • התרעישנו בארבה הוד כהרו אימה • התברוחנו או תנוענו
 ותנידנו כמו שמברוחין או מנידון את הארבע • הוד כהרו אימה • עטיסה של
 כהרו אימה כמ' שתרנס התרעישנו כגובאי שבהוד לישולשתא דכחיריה אימתא •
 יחפרו בעמק וישיט בכח ונא לקראת כסק • וחפרו האויבים (תמורות) בעמק
 העטרה אולי יוכלו להלחם במלכות השם וישמח וישיט הסוס בכחו על שהרגיש
 התעוררות המלחמה בין כנסת ישראל ולתמורות ונא לקראת כסק • אזי ונא
 לקראת מזווננו המלחמה כי מאשר שהסוס מנד הגבורה ומ' שלמטה לכן ישמח
 תמיד למלחמה כמ' שתרנס מחפסין בגלומא ויחדו בחולא ופוק לקדמות זוני
 קרבא • ושחק לשחק ולא יחת ולא ישוב מפני חרב • פירוש ולעג לכל
 פחד של מלחמה ולא יחת לכו כי הוא מלחמת ויגבורתו ולכן לא ישוב מפני חרב
 המלחמה כמו שתרנס יחדו לדלומא ולא יתבר ולא יתוב מן קדם סויפא • עליו
 תרכה אשפה חיכת להכ וכידון • עליו ושולח אשפה פירוש כליוזן • להב חכות
 הוא הכרזל אשר בחכות וכידון רומח כמו שתרנס עליו תשתרי זינא חרבא שנכא
 מורכיתא ורומחא • ברעם ורובו ינמא ארץ ולא יאמין כי קול סופר • פי' כי
 יתנועע בתנועה ובכעס יחפור גומות בארץ (עט') כדי לנאת מדרך החפירות
 להלחם עם האויבים ומרום השמחה שיש לסוס למלחמה אף כי ישמע קול מלחמה
 לא יאמין כי יש מלחמה עד שיראה בעיניו המלחמה שכ' לא יאמין כי קול סופר
 ומכאן אתה למד כי קול סופר מונח לעורר המלחמה שנאמר והרעותם ונושעתם
 מאויביכם וזהו שתרנס כרגיו ורגוזא ועכיד גומתא בארעא ולא יהימין ארום קול
 סופרא • כדי סופר יאמר האח ומרחוק ירוח מלחמה רעם שרים ותרועה • פי'
 באשר ישמע תרועת מלחמה יבשר לעצמו בשמחה ומרחוק ירגיש במלחמת ורעשת
 שרים והשתברם זה עם זה • ר"ע שרים של אומות העולם הוא מרגיש מוד
 במלחמתו וזהו שתרנס במסת סופרא וימר חדוה ומן רחוק ירוח קרבא
 אכליותא דרכבו ויכבא ומה שתרנס ומרחוק ירוח קרבא פשוט מרחוק ירוח
 מלחמה לא יאמין כי על מלחמה עד שיראה בעיניו • המכוונתך יאכר כן יפרוש
 ככפיו לתימן • ארזל ככל יום ויום מנסבת רוח דרומית ורוח כפוכית אלמלא כן

הקדמת הראב"ד ז"ל

כן שמשמיהו היתה מחרבת עולם ומלואו • סכ המכינתך ואכר כן ופרוט כנפא
 לתומן ופירטו רבו זל מלאך סדמותו כדמות כן ועיון במסכת גיטין וזהו סתרגם
 אפטר דמן כיונתך יתאכר בר כנא פרוטגדפיה לדרומא • ואכר כן • פי' ועוף •
 והכוד כיומד הכינה ותגלגל ויתאכר בן כן פי' כל כחותיו עד סופרוט כנפיו לנד
 החסד עד סיתגלגל ממעלה למעלה עד סיתעלה למדת החסד • והכן אחד
 מהעופות הטמאים ויש לו כד גלגול טהרה על ידו בוכה • אם על פי' יגביה נטר
 וכי וריס קנו • פי' וכי על פי' ותגלגל מעלווי פכיו נטר עד סיריה לתפא' קנו •
 פי' בוכה הנולדיו ממנו • וזהו סתרגם אין על מומר פומך ותגבה כוסרא וארוס
 ירוס סדכפיה • סלעוטכון וותלונן על סן סלעו ומזודה פי' סלע הוא עט' וסכון
 כאטר ותגלגל וסוב לסכון כיו' סלעיו ומזודתו • סן פי' יכוד • ומזודה פי' תפא' ר'
 הכה אגיד לך תכלית עלויתו סל פכיו נטר כמו סתרגם כיפא וזרי ויבות על כרך
 טיכר ומזרתא • פי' סלערס וגבוה • ועל דרך הסוד יי סלעיו ומזודתו • משם חפר
 אכל למרחוק עיכוו וביטו • פי' משם מתפארת הנקרא סם והפור אוכל ירגל
 אחר מאכלו הכא לו מ'עומכמה ובוני • למרחוק עד חכמה סנקרא רחוק
 סכאמר אמרתי אחכמה והיא רחוקה אל החכמה היא עיכוו וביטו • פי' מראיו
 וככאיו יסתכלו וזהו סתרגם מתמן חפיר מיכלא למרחוק עיכוו ומתכלן • ואפרוחיו
 יעלעו דם וכאטר חללים סם הוא • הכה הנטר בתכלית העלויה ואלו בניו בתכלית
 הירודה • כיו אפרוחיו יעלעו דם • פי' יגמאו דם וכמקום החללים סם הוא •
 וזהו סתרגם ואפרוחיו גמען דמא ובאחר דתמן קטולווא תמן הוא רומז אל הנעלם
 טבה עתידין להתעלות מעלוו לעלוו •

אחרי אשר זכני השם ית' שהשלמתי חמשי' שערי בוכה לפי מה שקבלתי מרבותי' ל' הנמי שב לבאר
 סל' כתיבות על דרך הקבלה כפי אשר קבלתי מפי רבותי' ל' :

מפי

חכמים הקדמונים אשר היו מתנהגים על דרך הקבלה האמתית
 כמו שמצינו ל' כתיבות פליאות חכמה שקבלו חכמי המשכ' מתוך
 עיקרי תורתם במספטיהם במחלוקותם שהאבות רבותיהם היו מלאכים ידועים
 סלוחים מלפני המלך הקדוש יתעלה שמו כדו ללמדם ולחנכם בנתיבות החכמה
 הקדומה • וזהו מה שאמרו בעלי הקבלה זל רבו של אדם הראשון : ר' זיאל • (תפ')
 רבו של סם יופיאל • רבו של אברהם צדקיאל • רבו של ונחק רפאל • רבו של
 יעקב פליאל • רבו של יוסף גבריאל • (יסוד) רבו של משה רבונו מטטרון
 (מלכות) רבו של אליהו מלתיאל (מלכות) כל אחד ואחד מאלו המלאכים היה מוסר
 קבלה לתלמידו בספ' או בעל פה כדי להחיותו ולהעמידו על כל העתידו וכשהוסיפו
 בעלי הקבלה לחקו' בענ' המציאו' אמרו כשעלה בדעתו בחפץ המבוקש האציל בכח
 שמו מעט זה החפץ ל' כתיבות פליאות חכמה • וקדמונים ובעלו מחקר קראום
 ארחות תוסים והחכמי' הקדמוני' אכסו לבב הישרי' והעכו' אשר היו מתנהגים בהם
 על דרך הקבלה מתוך עיקרי תורתם במספטיהם במחלוקותם הורונו שהאבות
 היו דור כיו דרכים רכוס כדי לעמוד על אלה הנתיבות טהן פליאות החכמ' אשר
 מסרם צדקיאל (גדולה) לאברהם אבינו פ' במסורת הכרות ואלו הן כתיבות :

הנתיב הא

נקרא שכל מופלא (כ"ע) והוא אור מוטבל קדמון והוא
כבו ראשון אשר אין כל ברובה (יכולה) לעמוד על מנאותו:
הוא שכל מזהיר והוא כתר הכרואה וזוהר האחדות הטובה
במתכס' לכל לרא' והוא נקר' כפיו בעלי הקבלה כבו' סני':
נקרא שכל מקודש והוא יסוד החכמה הקדומה הנקרא
אמונה אומן ושרטיה אמן והוא אב האמונה שמכחו
האמונה כאכלת:

הנתיב הא

הנתיב הב

הנתיב הג

הנתיב הד

הנתיב הה

הנתיב הו

הנתיב הז

הנתיב הח

הנתיב הט

הנתיב הי

הנתיב יא

הנתיב יב

הנתיב יג

הנתיב יד

הנתיב טו

נקרא שכל קבוע ונקרא כן שממו מתאכלים כל הכחות
הרוחניות בדקות האצילות שמתאכלות אלו מאלו ככח
המאכל הקדמון (כ"ע) ית':

נק' שכל כשרם ונקר' כן מפני שהוא ענש האחדות הטובה
והוא המיוחד בענ' הכינ' הנאכלת מגדר החכמ' הקדומה:
נק' שכל שפע נכדל ונק' כן מפני שבו מתרב' שפע האצילו'
והו' משפיע השפע ההו' על כל הכרכו' המתאחדו' בע' מו':

נקרא שכל כסתר ונקרא' כן מפני שהוא זוהר מזהיר לכל
הכחות השכליים הנראים בעיון השכל וברעיון האמונו':
נקרא שכל שלם ונקרא' כן מפני שהוא תכונת הקדמות
אשר אין לו שורש להתיושב בו כי אם בחדרי הגדולה
הנאכלים מענש קיומו:

נקרא שכל טהור ונק' כן מפני שהוא מטהר את הספירות
ומבחין ומבהיק גזירת תבניותם ותוכן אחדותם שהן
מיוחדות מבלי קנוץ ופירוד:

נקרא שכל מתנונץ ונקרא' כן מפני שהוא מתעלה ויושב
על כסא הכינה ומאיר בזוהר המאורות כולם ומשפיע
שפע רובו לשר הפנים:

נקרא שכל מנוחנת ונקרא' כן מפני שהוא ענש הפרגוד
המסודר בסדר המערכ' והוא יחס הכתנת לעמוד בפני
עלת העלות:

נקר' שכל בהיר ונקר' כן מפני שהוא ענש האופן הגדולה
הנקרא חזיונות פי' מקום מושא חזיון החושים במראה:

נקרא שכל מנהיג האחדות ונקרא' כן מפני שהוא ענש
הכבוד והוא תשלום אמתת הרוחניים האחדים:

נקרא שכל מאיר ונקרא' כן מפני שהוא ענש השמאל
והמורה על רוי יסודות הקדש ותכונתם:

נקרא שכל מעמוד ונקרא' כן מפני שהוא מעמוד ענש
הכרואה בערפלו טוהר ובעלי העיון אמרו כי הוא
הערפל והווערפל חתולתו:

הקדמת הראב"ד ז"ל

פק' שכל פנתי ונקר' כן מפני שהוא ערוך הכבוד שאין כבוד
למטה היומנו כמו שהוא והוא הנק' גן עדן המוכן לחסידים :
נקר' שכל ההרגש והוא מוכן לחסידיו האמונה להתלבטם
בו כרוח קדושה והוא הנק' יסוד התפ' במעמד העלוונים :

הנתיב יז

הנתיב יז

הנתיב יח

הנתיב יט

הנתיב כ

הנתיב כא

הנתיב כב

הנתיב כג

הנתיב כד

הנתיב כה

הנתיב כו

הנתיב כז

הנתיב כח

הנתיב כט

הנתיב לה

הנתיב לא

הנתיב לב

נקר' שכל הרעון ונקרא כן מפני שהוא תכונת כל היצורי
כולם ובוה השכל יודע כל מציאות החכמה הקדומה :
נקרא שכל השפן המבוקש ונקרא כן מפני שהוא מקבל
שפע האלהות כדי להשפיע מברכתו לכל המצאים כולם :
נקרא שכל כאמן ונקרא כן מפני שבו מתרבים כחות
הרוחניים כדי להיותם קרובים לכל המתלוננים בצלם :
נקרא שכל קיום ונקרא כן מפני שהוא כח קיום לכל
המפירות :

נקרא שכל דמווני ונקרא כן מפני שהוא כותן דמות לכל
הדמוונים אשר כברתו בדמוונם ראוייה לכבוונם :

נקרא שכל נסיוני ונקרא כן מפני שהוא הנסיון הקדמון
אשר בו מכסה הכורא ות' לכל החסידים :

נקרא שכל מחודש ונקרא כן מפני שבו מחדש הבה לכל
החדשים שהם מתחדשים בכרואת עולם :

נקרא שכל מורגש ונקרא כן מפני שממנו נברא שכל כל
נברא מתחת גלגל העליון והרגשותם :

נקרא שכל מוטבע ונקרא כן מפני שבו נשלים טבע כל
ממצא מתחת גלגל החמה בשלימות :

נקר' שכל מוגשם ונקר' כן מפני שהוא מתאר כל גשם אשר
יתגשם תחת תכונת כל הגלגלים בנידולם :

נקרא שכל כללי ונקרא כן מפני שבו כוללים הוכרי שמים
במשפטיהם הכוכבים והמזלות עונם תשלומי ידועתם
באופני גלגולם :

נקרא שכל תמודי ולמה נקר' כן מפני שהוא מנהיג מהלך
השמש והלכ' דרך תכונתם כל אח' ואח' בגלגל הראוי לו :

נקרא שכל נעבד ונקרא כן מפני שהוא מתוקן לכל
המשתמשים בעבודת שבעה כוכבי לכת לחבלם :

(זס"ו פירוש ל"כ פתיכות כולן כסדרן :)

אחרי

אחרי

שסדרתי לך שמותם של הל"ב נתיבות ראותי לכאר לך מעט
מוער ממה שקבלנו בבואורם בע"ה הוא ותן לי כח החכמ' והכינה
ללכת בדרך יי' וכל אשגה בנתיבותיו :

דע כי דרך (א) וארה (ב) ופביל (ג) ונתיב (ד) ומסלול (ה) ומעגל (ו) ומשעול (ז) כולם
שמות מונחות לנתיבות עולם ולפי שכל חקיקת הנתיבות נחקקו ככדור
חטום בדמות יוד' אטומה אשר הוא גולם לכל האותיות ובה יכוונו כל האותיות
וכל נתיבותיהם והוא בכל האותיות וראשיתם ואחריתם ונעלמת מכל והוא בכל
בסוד מלא כל הארץ כבודו ואלה מקום כבודו ואת השמו' ואת הארץ אנו מלא'
ולפי שחקיקות מורות לנו הנתיבו' לחקרה על תכלית החקירה מה שאופס' לחקור
ממנו ולפי ראותי לכאר לך מעט מוער מה שקבלתי בפירו' או הנתיבו' הנזכרות:
אמר הנתיב הראשון נקרא שכל מופלא פי' מלשון כי ופלא מן דבר שתרב'
ארו ותכסי כאלו אמר שכל נעלם מכוסה ונסתר מכל מה שזולתו וכסה ש"ל הצ'ל
אנו מושג לכל מה שזולתו כן השכל המופלא בעלם מה שינו' זולתו והכבוד בזה כי
ידוע הוא שגורת אל"ף היא צורת כל האותיות וכל הנתיבות הם בו אמנם בדרך
כלל ולכן פלא אותיות אל"ף ולכן נקרא הנתיב הראשון פלא שכ' ונקרא שמו פלא
וועץ אל גבור והנתיב הזה נקרא מושכל בע' העל כי אנו יונא ממעלתו ומחיובו
והוא נקרא קדמון כי הוא קדום בכל המעלות לכל הנמצאות ואין כל ברוה יכולה
לעמוד על מציאותו כמו שאינן יכולין לעמוד על עיקר מציאו' עלת העלו' ר"ל מהותו:
הנתיב הב' נקרא שכל מזהיר והוא כתר הכריאה וזהר האחדות השום וכו'
דע כי האין (כפ') לא יתכן עליו מניין לא מניין אחדות ולא מניין ריבוי כי אין
ואמר אהר על מה שאינו מושג מציאותו וכל שכן שלא ואמר אחדות וריבוי בע'
הע' כי האחדות הוא מניין איננו עגם המנויין אך הוא מקרה מן המקרים והוא
בכלל הכמות הנפרד והכמות הנדבק אשר יוהם לקו ולשטח ולגוף ולמקום ולזמן
ואין הנתיב הנקרא פלא ר"ל אין בעל כמות עד שיוהם לו כמות כי אין האין מקבל
הכמות כל שכן עילת העילות ואילו השכל המזהיר פי' כי עינו כל הנמצאים נחשכו
מלהסתכל בשכל המופלא ואילו בשכל השמי ושם קצת השג' יות' ממה שיש בשכל
מופלא ולכן נק' שכל מזהיר ונק' עוד כתר הכריאה לפי שכבר נתבאר שלא יתהוה
איזה דבר שיזדמן מאיזה דבר שיזדמן עד שלא יתהוה כמות מאיכות וכיוצא באלו
וקל ותומר שלא יתהוה מקרה מעצם וקו' שלא יתהוה דבר מלא דבר ר"ל מאין
כמו שקבלת מפה אל פה ולפי שיש כאן דבר להתלות הנכבדאים נק' כתר הכריאה
ונקרא אחדות השום כי הוא המקבל אחדות באמת וכו' ושתנו כל הנמצאים שכ'
ונחיותי את אשר אחון אף על פי שאינו ראוי ונק' כבוד שני כי הוא אחר הפלא
והאין וזה הנתיב נקרא מדת ההשואה: **הנתיב הג'** נקרא שכל מקודם
והוא קדום בכל מיני קדום ומוזמן ומוכן לקבל צורת הכינה בדרך שהחמר מוזמן
לקבל הצורה והוא יסוד ושרש החכמה כי מחמתו נוצאות החכמה לכל הספירות
כי הוא החכמה הקדומה שנאמר והחכמה מאין תמצא' והחכמה הזאת נקראת
אמונה אומן שנאמר ויהי ידיו אמונה והם ידיו של משה (תפ') לכוון בעשר אנבעת

הקדמת הראב"ד ז"ל

ידעו להוריד כח מאין אל האמונה (ע"א) להתחכם ולהשפיל סמאל שרו של עזר"ל
עמלק וזה הכתיב היה באמונה עם הכתיב של הפלא ולפי' אמרו כבר רבה אמן
מכונה אמן מונכע ועיין גם אמן נסתר אמן פדגוד וזה הכתיב נקרא אמן
כאשר ישא האמן את היונק (ע"ט) ועיין בכראשית רבה וזה הכתיב נקרא אמן
בו הוא בלי אומנותו של הקב"ה ר"ל בינה שב' י' בחכמ' יסד ארץ (ע"ט) כוכן שמי' (תפ')
בתכונה (בינה) ואומר בראשית (מכמה) ברא אלדים (בינה) וזה הכתיב נקרא
אב האמונה (ע"ט) כי ממנו האמונה נאלת והבין זה: הגתוב הד' נקרא שכל
קבוע ונקרא כן לפי שממנו מתאכלים כל הכחות כי כל הכחות בו הן קבועים
וכמסמרות בטועים ולפיכך נתאללו ממנו כל הכחות הרומניות בדקות האצילות
בדרך שזרת הבניין בבכאי בדקות צוורו ולפיכך כל צורות הבניין אשר בבניין
כולן מתאללות מכחות הצוורים אשר בבכאי כל מין ממנו ולא מזולתו והמאל
בזה כי צורת בניין החלון אשר בצוור הבכאי הוא סבה לחלון הכמאל בפועל
אמנם אין חלון אשר בצוור הבכאי סיבה לעוף המצוייר בכותל הבית אין צוור
החלון בצוור העוף ולכך אמרו שמתאללות אליו מאלו פי' המין ממנו בצוור צוור
בגימטרי' ש"ה כי כשם שהעדר הוא העדר לצורה שעברה כן העדר הוא סבה
להויה ובהנה הכתיב הזה בכח קדמון שהוא הכתיב הראשון הוא מאצול כל מינו
האצילות הגתוב הה' נקרא שכל נשרש ונקרא כן מפני שהוא ע"ס אחדות
הסוה כי בו יסתוו כל האצילים ממנו ולמטה ויש הפרש בין זה הכתיב ובין הכתיב
הב' אשר הוא זוהר האחדות השוה כי הוא התפתחות כשיאות הכמאלים באחדות
הסוה עד שאין הפרש לו בין לשמאל בין לימין כי הוא חוכן ומטיב אפילו לרשעים
כמו שפירש לעיל אבל הכתיב הה' דברים המתפשטים ממנו לימין ולשמאל ולפנים
ולאחור ולדין ולרחמים כולן נשרשו משרש אחד פשוט וסוה בכתיב הב' והמאל
בזה לשמש שמתכת השעוה ומקפאת ומקרסת הטיט בכח אחדות פשוט' שבו לא
שכבין מכאן כי בשמש כחות טובות כח מוכס וכח מתיק או טיהיה בשמש איכות
ההתכה או הונכס חלילה וחס' אבל השמש למעלה מן היכודות וכל שכן שהיא
למעלה מן האיכות ליסודות אמנם בכח אחד שבשמש מ"כש ואותו הכח בהיותו
בשמש הוא כח פשוט בלי כח יסוד וכלי סוה איכות וסוה סיכוי כך יש להבין בכתיב
הה' שבו אחדות סוה אשר ממנה יתפשטו בכי חלוק ותמורה וסיכוי ווט לך לקחת
דמיון ההכדל בין הכתיב הה' לכתיב הב' כי הכתיב הב' דומה לכפס והכתיב הה'
לזרחה בפני אחדות הסוה: הגתוב הו' נקרא שפע כדל' ודוע הוא כי
שפע מלשון כזילה וריכוי שכ' וספעת מים תכסך ופי' רכוי כזילת מים והנה הכזילה
והרכוי אשר כולל מן הכתיב הו' בערך שאור החמה ממנה ישפע ויכול אורה אל
הלכה ועוד ישפע מן החמה אורה על כל הכמאלות כן מן הכתיב הו' ישפע ממנו
שפע כדלו נפרש מן הכתיב הו' עד הכריכו והמקורו המתאחדו בעצם הכתיב הו'
הגתוב הז' כן שכל נסתר כי הוא נסתר מכל מה שזולתו ולא יושג רק בשכלי
הספירו' וזהו ההכדל שבין כתיב' לכתוב מופלא שהמופלא כמכעו השכלי מהשכולו
אילו הכתיב הו' יושג למשכילים אשר בספירות או וגם למחשבת ורעיון של העט'

הנקרא אמונה: הנת'ב הח' נקרא שכל שלם מלשון ושלמו ומי אכלך. כי
תמו והגישו עד סופן ולפי שהנתיבו תמו ונשלמו ואי אפשר לעמוד על תכלית נתיב
זה. אלא מן שכל מזהיר ולפיכך נקרא שלם ואל תתמה בדבר זה כי זה הכפף הוא
בין כל שני מוכים. והמשל בזה כי הנה החלזון (עט') אי אפשר לעמוד עליו אם
הוא מכלל הדגים או מכלל הצומח כי הוא חי ומתנועע אינו מחליף מקומו כי הוא
לעוף ותקוע בארץ וכל הנח לודע אמתת הנתיב זה צריך שיחקור עליו מחדרי
הגדולה (תפארת) הנאכלת ממנו: הנת'ב הט' נקרא שכל כהור ונקרא
כן מפני שהוא מטהר ומבהיק גזירת תבניות הספירות מאשר ועלה עליו כסוס
חלודה מכנגד התמורות אזי הוא מבהיק ומנחמח ומטהר ומנקה גזרת תבניותם
ומסלק מהם התמורות ולפי' הוא מבין האחדות כדי לומר בלי קינוץ ופירוד
הנת'ב הי' נקרא שכל מתנונץ ונקרא כן לפי שזה השכל מתעלה ויושב בכסא
הכינה כה"א עליונה ומשלה מאורו אל התפ' ועט' ואל כל המאורות ומשפיע שפע
ברבו לשר הפכים ונקרא מתנונץ על שם שמקבל כוונתי הזוהר מן הכינה:
הנת'ב היא' נקרא שכל מצומח ונקרא כן מפני שהוא ענף הפרגוד ר"ל
הפרכת המסודר בסדר המערכה של הנתיבות העליונות ושל הנתיבות שלמטה
וחם הנתיבות לעמוד מפני עלת העלות כמו שאמר והבדולה הפרוכת לכם בין
הקדש ובין קדש הקדשים. ואלו יבא בכל עת אל הקדש מבית לפרוכת הפרגוד
בג' ח"ר. וכנגד הפרגוד היה חצר הכבוד בחי המבדול בין כלי הנשמה ובין כלי
המאכל: הנת'ב היב' נקרא שכל כהיר ונקרא כן מפני שהוא המראה
אשר כל חוזה ר"ל יורדי המרכבה והנביאים חוזה בו. ונקרא אופן הגדולה לפי
שבמראה כלולים עליונים ותחתונים וכל הנמצאים. וזהו סוד כהיר הוא בשחקים
ונקרא חזמות על שם מחזה סדי יחיה: הנת'ב היג' נקרא שכל
מכויב באחדות והוא ענף הכבוד המקבל מכל הנתיבות והוא תשלוט וסיוס אמתת
הרוחניים האהדים המיוחדים באחדות עליון. כמנחת אומר שכל המתיוחד
מתיוחדים על ידי נתיב זה היג' ולפיכך אה"ד בגימ' יג': הנת'ב היד' נקרא
שכל המאיר ונקרא כן לפי שהוא מורה על רויס וסתרי עליון לכל המתכרשים ממנו
ומאיר עיניהם בסתרי הדת והוא ענף החשמל (עט') אשר בידו כל סתרי מעלה
והוא מגלה סוד הקדש ותכונתם ר"ל סוד הקדש שהוא כ"ע ותכונת הקדש וכ"ע:
הנת'ב הטו' נקרא שכל מעמוד ונקרא כן מפני שהוא מעמוד ענף
הברואה (עט') בערפלי טוהר (תפארת) פי' הנתיב הזה הוא מקריט את
הערפל ומעמידו עד שיהיה ראוי לקבל חקיקות הצורות העליונות מכל הנבראי'
ולולי חוזוק הערפל על ידי זה הנתיב לא היה באפשרו הערפל לקבל טוהר הנבראי'
ועליו כאמר בשומי עכן לבושו וערפל התולתו: הנת'ב היו' נקרא
שכל כמחי לפי שהוא מוכן לכל מי שמנחמ את יצרו ותמורתו והוא עדון של הכבוד
(עטר') כי בזה הנתיב תקבל העטרה תענוג ועדון על מצות יי' והוא הנקרא גן
עדן המוכן לחסידים אשר בעט': הנת'ב היז' נקרא שכל ההרגש.
דע כי בכח התפאר' כל הצורות אשר כמנאים בשמים ממעל והארץ מתחת ובים

הקדמת הראב"ד ז"ל

וביבשה ולפיכך כל הנפשות המתעלות מעלנו לעלנו כסוגיש להיותם צדורים
בצדור החיים (תפארת) אזי אותם חסידיו האמונה (עט) יתלבשו באחד מן בעלי
הסרגש אשר בתפארת ברוח הקדושה אשר שם בסוד המלכות אזי הוא בחשאל
והכן זה: הנת"ב הי"ח נקרא שכל בות השפע ונקרא כן מפני
שהם תכלים בזה יכולים למסוך ממנו רו וחידה וכן יכולין למסוך ממנו כל
המתלוננים בעליו או בחקירת ממשותו כל הדבקי בו יכולין למסוך רו וחידה ממנו
העיו"ש הבדל בין כתיב זה לכתיב הו' כי כתיב הו' נקרא שפע כבדל לפי שממנו
ושפע שפע כבדל על כל המקורות להחיות למקבלים שפע אכל זה הכתיב הוא
שפע לענין לימוד והכנה וחכמה מע' הע' ולא מענין פרנסה:

הנת"ב הי"ט נקרא שכל סוד הפעולות ונקרא כן לפי שעל ידיו כתיב זה
מתפעלת השפע שורדת מן הכרחה העליונה ר"ל מ"ע אל כל הספירות והנה
הכתיב הזה על ידו ותחלק השפע לכל נכחי הספירות: הנת"ב ה"ב נקרא
שכל הרצון ונקרא כן מפני שכזה הכתיב תכונת כל היצורים אשר בחכמה ועל
ידו זה השכל יודע כל מציאות החכמה הקדומה ר"ל העליונה ויש הבדל בין זה
הכתיב לכתיב ה"ד כי יד מאיר בסוד כ"ע וזה מודיע סתרי החכמה:

הנת"ב ה"בא נקרא שכל החפץ המבוקש ונקרא כן מפני שעל ידו זה
הכתיב מקבלים כל הכבראים שפע שהוא מקבל מ"ע כדי להשפיע ממנו לכולם:
הנת"ב ה"בב נקרא שכל כאמן כי בידו כפקדים שכלים רוחניים ומתבדלים
על ידו כדי להיות קרובים למתלוננים ב"ל ה"א ועל ידו כך תתעלה מעילנו לעילנו:
הנת"ב ה"בג נקרא שכל קיים מפני שעל ידו זה הכתיב יבא כח קיום לכל
הספירות להלבישם מרוח קדושתו ולפי שזה הכתיב מקיים כל הספירות לכן נקרא

שכל קיים: הנת"ב ה"בד נקרא שכל דמיוני וכ"כ לפי שהוא כותן דמו וזורה
לכל הדמיונים אשר כבראו בדמיונם לפי כיונם כדין בני חלוף לכל דמיון דומ' ולכל
מיון נומח ולכל מיון החי ולכל מיון המשכיל לכל אשר בים וכיבש' ולכל כח השמים
ולכל הנמצאים לכולם כתיב לאיש חליפות שמלות כראוי לו: הנת"ב ה"כה נקרא
כח כסיונו כי בו חכמה השם לכל הנמצאים: הנת"ב ה"כו נקרא שכל מחודש
מפני שכזה השכל מחודש הכורא לכל החדשי המתחדשי בכריאת הע' לס' והוא יוצא

מן הכח א' שפועל ונק' א"ל' הנת"ב ה"כז נק' שכל מורגש והוא תומר שממנו
כבראו כל הכבראים מתחבלינגל העליון והרגשותם: הנת"ב ה"כח נקרא שכל
מוטבע מפני שבו כשלים טבע כל כמציא מתחבלינגל החמה בשלמות שהוא הטבע
ונק' איש בנימ ט"ע: הנת"ב ה"כט נק' שכל מוגשם לפי שכל גשם שמתחת
כל הגלגלים והמזלות אשר יתגשמו הוא מתארם כגדולם וכבולם: הנת"ב ה"ל
נק' שכל כללי כי הוא כולל כחות כל הגלגלים והמזלות והצורות ומשפטיהם:

הנת"ב ה"לא נקרא שכל תמיד כי הוא המנהיג השמש והירח ושאר הכוכבים
והצדור' כל אחד מהם כגלגלו וכותן לכל הכבראים ממערכתם א' המזלות והצורות:
הנת"ב ה"לב נקרא שכל פעבד לחבל לעובד לכוכבים ולמזלות ולעו':
תמו' לב' כתיבות ופירוטם:

אמר

משה בוטריילורנזו להפיק את רצון החכם שהוא אונר כלום כל בר
איכס קמיה דמי לכלום אב בחכמה ורך בשנים הוא כקרא דגל הרבנים
סיג המין האכזשי שהוא איש אחד מעילה בכל שלמות ולא יתכן שיתעבם איש אחד בשלמות
סגולותיו על דרך הרוממות והנה בטל שיוכח האדם בגדרו כי הוא משיג השתדלותו
במחשבות אלהיות בכבוד יערו ואם הוא אדם לא יהיו מחשבותיו אכזשיות הוא למעלה
מכל המצאות השפלות לל בכח השכליות ולא תפול בו תמורה כי כמו אחד בכל מקום ובכל
זמן והוא האדם שיש לו סוד הנריאה כי הוא הפועל בשום באופן קיים וכאמן יותר רב
הצדפה בתכלית השבח בגדר החכמות פה שהפיק מרגליות בכסתרות הכעלמות מעלות
המדותיות ומעלות הדבריות לו למנה בצורת גוויתו כבוד חכם ולכן כחליטתו על אשר
הוא טוב העבד בהוכיח מלכו מה שהוא יותר כבון ויותר מועיל לאדם יתואר אדם עימד
על שלמות השכל יותר מאשר קדם יודע למהר את השרץ מכמה פנים מרוב פלפולו כל
הדברים אשר נופים אמרם חיות וזרפים כלל בגורלו ככנס לפרדם וינא בשלום כקשר
בקשר של קיומא בהשגת אל עלים ידן יורה יורה כי הוא איש צדיק תמים וכהורא עמים
שרי בתוך החכמים כקרא שמו הפולוסוף האלהי קרר עד השפעת התכלית בחכמה הסי
וכלל בו כל כוונות החכמות ביותר ככון שאפשר הוא מוג שום וטבעי שר ומנד ראיתי בולל
אלה החלקים לרוב זריותו על הדריסה לחיזוק תשוקתו לדברים האלהיים אמרתי בלבי תורף
רצונו להקים כי הוא חלה פני בתחכוכים רבים לעשות בואור על ספר יצירה ומפני שראיתע
גדול ההשגה בעיניכם האלהיים לא דברתי סרה ולא סרתי לדחותו מזה כי לא יתכן לעשות
כן אל האיש הלום אבל היתה הכונה ממני לכוונתו לקחת על הסדר המסודר הדברים כי כן
דרך יחידו סגילות מבני כיון היקרים לא להשתמש בערביזיא כי באופן זה יהרוס עיונו
בואת התושיה כימי שלא ידע זאת החכמה יטבע בדמיון מי שלא ידע לשחות שיטבע בים
ולכן לא יכים עצמו לשחות אלא מי שהרגיל בלמודו ולא יסבל השחיה במצב קיים ומנד
עוצם השגתו אמרתי עליו סוד הלידיאיו ועל זה כוונתי ומעשי היו רצויים שידלס מחכמותי
וישאב והאלהים לא סמנעתי לבאר לו פסוק או דבר מדברי רז' שיש בו הערה על ענין זאת
החכמה וביארתי לו זה הספר שהוא כולל מעשה בראשית רל חכמת הטבע ומעשה מרכבם
רל חכמה האלהית אשר היא חכמה בעלמה וכמשך לזה ארזל ולא במרכבה ביחוד אלא א"כ
היה חכם ומצין מדעתו ומכורף אל זה האופן אמרם ו"ל אמר ליה רבינו חסן לרבי אלצור
תא ואמרך מעשה מרכבה אמר ליה אבתי לא קשאי רל לא זקתי ויש לי רתיחת הנחרות
ולא אחסוך מחטוא ועל זאת החכמה כאמר יראת ה' היא אונרו : כאשר ביאר הרב ראברהם
ברבי ינחק מרמון ספרד בספר הדות : ו"ל בפרק י"א על שבע החכמות כאמר והיה אמונת
עתך חוסן ישועות חכמה ודעת יראת יי היא אונרו אמונת רמון למספר עתך רמון לתכונה
חוסן רמון לתשבור ישועות רמון לכגון כאמרו ועתה קחו לי מכנן והיה ככגן המכנן ותהי עליו יד
יי : חכמה רמון למדות ודעת רמון לטבע יראת יי היא אונרו רמון לחכמה האלהית
כאמרם ו"ל אין מוסרין ראשי בראים אלא לאב בד והוא שלכו דואג בקרבו רל שיהיה כככע וצמו
וירא חטא ועל זאת החכמה כאמר כי תועבת יי כלו ואת ישראל סודו שצריך שיהיה האדם
בתכלית היושר והשלימות בלמדו זאת החכמה כמו שכתב המור בחלק ראשון פרק ל" : ומעשה

בראשית

חקרמת הר משה בוטריול זל

צראשית שהיא חכמת הטבע דברים נפלאים מאד על סתר חותם המדרג' באמרס ז' ל ולא במעשה
 צראשית נשנים והביאו פסוק זה לראיה כי שאל כל לימים ראשונים יחיד שואל ואין שמים שואל :
 כי מעשה בראשי פוקר בעולם האמנעי שהוא עולם הגלגלי כמו שביאר ארסטו ראש הפילוסופים
 שהגלגלים מטבע חמשי . וככלל זה במעשה מרכבה כי הכה ארבע חיות הכוכרות במעשה מרכבה
 פני אדם רומז אל כדור בוכבי הכוכבה שיכיע יסוד האויר הדומה לאדם וגובר באדם להיותו
 ככב הקומה : פני ארוה רומז אל גלגל המולות שיכיע יסוד העפר שיגבר בארוה והוא בעל
 רביעית וזורתו כזורת מחבב הרובץ : פני שור רומז אל גלגל חמה שיכיע יסוד האש ועוד השור
 כוטה לאודם בעבור שיגבר בו ר'ל בחזווי כתמות העור : פני כשר רומז לגלגל הירח שיכיע יסוד
 המים כאשר כתבו חכמי המחקר שכת הירח יורה על הקרירות והלחות ויסוד המים קר ולח וזה
 היסוד יגבר בעוף באמרס ז' ל העוף מן הרקק כצדא לכך הכשרו בסיומן אחד : ולכך נקרא
 מעשה מרכבה המראה שראה יחוקאל הכניא ע"ה שהוא כדמות מרכבה שהיא בארבע בהמות
 כמו שכתב ותעלה ותנא מרכבה ממנרים בשש מאות כסף וסוס בהמשים ומאה : וכן דמות זאת
 המרכבה בארבע חיות ולרבעה אופנים ומופל שם כסא בגלגלים שם השמים כסאי ומרכבה וכסא
 אחד ומוה ארז'ל במסכת חגיגה עד וארא כעין השמל מסריכן ראשי פרקי עכל' הרב רבי אברהם
 ברבי יצחק מרמין ספרד :

אמר

משה בוטריולו מאד יש לי הנאה בדבריו זה הרב כיכל זה נקשר בחכמת הקבלה
 והעבודה חכמת הפילוסופיה האלהית בעולה במפתח הקבלה וג"כ חכמת
 התכונה ומי שהרגיל בהרגילי יסוג כהשגתי ויכיר האמת מן השקר באופן דברתי כי חיי ראשי
 לא הכחתי שום ספר מואת החכמה שלא הקרתיו : לכן לא כתתי דברי אלא למי שכתפלסוף בשרשי
 הקבלה ובוט האופן לא ימצא שום צירוף שלא רמותיו . ומי שירצה להיות מאישי הפרדס נריך
 לעשות מעשיו על דרך הענוה ולהכנס . ונריך לשמור התכאים שנמסרו לו מרבו . ואז יושפע
 מקוד החכמה והצניקה בקרבנו . אבל חזן מאת הנקודה לא ישכון עליו השכינה . כי האור
 הבהיר מעולם לא חכה אלא על מי שהענוה היתה לו למכה . וזהו כוד והאיש משה עביו מאד
 מכל האדם : ועל אופן המעלות גורלו ידה . ולפיכך הביט באספקלריא המאירה והמבהיקה
 בהודה . כי כשיירש האדם מדת הענוה יתרחקו ממנו מיני מדות מגיכות כמו הלינכות וגסות
 הרוח ולסון הרע ושאר מיני פחותי המדות . אמא שהיא כוללת מיני שלימות רבים לפיכך שכת
 הכניא ע"ה מלך המשיח במדת הענוה כמו שאמר זכרוה הוא עביו ורובץ על חמור ותרנס יוכתן
 כי עביו כמו עביו כי לא יתכן שיהיה עביו שהרי כל העולם יהיה ברשותו אלא למדת הענוה ירכב
 על חמור : ואם כן יש על האדם שיסתדל להשלים כפשוטה היסוד הכבד לשמור : וכשיעשה
 בהפך זה לא יסקוט מעשות עבירות כי עבירה גוררת עבירה וכמנאלת הדרך הכוכבה נשתתס
 כמאמר החכם רוע המדות ישחית הדרך הכוכבה כמו שיפחת הדבש במעט מכלענה . אם כן
 הלענה ראוי שתומר :

אמר

משה בוטריולו רבים חטאו חטא מוסר ולכך קנצו ברטועו . וזאו עליהם רבות
 רעות . והכה כתב ארסטו שהוא ראש הפילוסופים וזה לשונו במאמרי
 המוסר המשובחים והיפים . מי ששרת היושר ועבד השם י"ת ופעל פעליו ויהיה עמו בנשרון
 שיהיה אוהב האל אהבה עוה שיהיה האל אהבה אלהות ויאהב השכל וישמרהו ויסויעשו
 ויוטיב

ויטוב אליו כאזהרים כי כל דבר ישמע בדומה לו ויבקש לעשות רצונו והאל הוא החי והחכם
 והשלם עד כאן לשון הפילוסוף: ולשם זה המאמר המופלא אין לו סוף: ואני השלכתי
 מעלי מדת הגאון והלכתי בדרך הענוה ולא רציתי לגלות הסתרים: כל זמן המיועד שהייתי
 בקשר בקשרים: ואפילו יפקדו אלי כל מיוון שבעולם לא אציתי לגלות: וכונתי היתה רצויה
 לעשות רצון אדוני מורי ר' יעקב ספרדי ז"ל שזכר במשכן התהלות: והואיל ועבר הזמן מרשותו
 יש לי בח מיומן: לגלות סתר דבר: אל חכם וכבר: ועם כל זה יש עלי תכאים אחרים
 להשלים: ואפילו באלף אלפי אלפי דוכרי זה לא אגלה אבל אעלים: והמיתה תעבור
 עלי: אעשה מה שצוה אדוני מורי אלי: ובזולת זה עצמותי יהיו מגונגלים בארון כמו
 עצמות יהודה: אם כן מה לי תועלת לאחד עולם הבא בשביל עולם התמורה ולכן לגלות
 הסוד לבי לא בדא: לא עברתי על מצותי ולא שכחתי ואם אקצר: לא אהיה עובר:
 והנה כתב ראש הטלוחו בפירוט כבא וכתוב טובה למלמדיו שהולידו את כפשותיו: יותר
 מאבותיו שהולידו את גישותיו: אך הרב הגדול עמוד הימני: אדוני ומורי ורובני:
 רבי יעקב הספרדי ז"ל הסכים על ידי: שלא לגלות סוד הכמוס בתוך לביו ולא אתן הודי:
 והעצדה לא סרתי: אבל דרכו ומצותי שמרתי: ומעולם לא אסור: והדלת כעול
 וחתים וכבוד: ובוה האופן אהיה וזכה לחיי העולם הבא שהוא עולם הכפשות: ואהיה
 עם השכיפות האלהיות: בשמחה ובששון וטובות אלהיות ככשמות הקדושות: ואפילו
 לכבי היוצא מחלבי לא אמסור לו מפתחות זאת החכמה: אם אכיר בעצמותו שיהיה חן מואת
 העבודה הרשומה: ולכן אמר אפלטון אל תמסרו החכמה למי שאינו יודע מעלתה כי החכמה
 יקרה מפכיתים: וראש הפילוסוף אמר ג"כ אל חכמי היונים אל תמסרו החכמה למי
 שאינו ראוי לה פן תחממה: כונתו לומר שלא תחממה כמו פן תשיב את בני
 שמה: וזה כי כשהחכם מלמד החכמה למי שאינו הגון לה הוא חומם החכמה
 ומשחיתה במאמר שלמה ע"ה באזכי כקיל אל תדבר פן יבין לשכל מליך:
 והואיל ורואה אכיוה האיש מאי שטרדו וואן מוכתר בכתר המעלה
 אמרתי וללבי גליתני לתת מהוד זאת החכמה מוטל עליך:
 ורציתי לגלות לו כבשי דרחמנא: והרי ארו"ל
 גוי העוסק בתורה הרי הוא ככהן גדול
 שלפני לפכיס פנה: ובעור
 האל הכורא: אבאר לו
 ספר וצורה:

בשלשים

ושתים נתיבות פלאות
 חכמה צריך אתה לדעת
 שכל מה שכרא הקכה בעולמו כנגדו
 כראו באדם שנאמ' נעשה אדם ככלמו
 כדמותו וכל זם
 כדו סותכוכ' מתוך
 הנגלה את סתרי
 החכמה שכ' ואחר
 עורי נקפו זאת
 ומכסרו אחזה שוד
 פי האכרוס אשר
 כסדרו אחר עורי
 ונחקקו זאת רל'
 העטרה עד שכל

בשלשים

ושתים
נתיבות

פליאות חכמה · חקק יה' דוד
 צבאות אלדי ישראל אלדים
 חיים ומלך עולם אל רחום
 וחנון רם ונשא שוכן עד מרום
 וקדוש שמו בשלשה ספרים
 בספר וספר וסיפור :

בשלשים ושתים נתיבות פלאות
 חכמה · אכרהס אכינו
 עה כתב הספר הזה והוא מור' האכשו'
 הנכוכי' בהסקפת העיון האמתי בענין
 האמונה הכרורה

והנה אכרהס אכינו
 עה עשה זה כנגד
 חכמי דורו שהיו
 חולקים על ענין
 האחדות כאשר
 כת' רבינוסעדויה
 זל בספר הנקרא
 אכין הפילוסופי זל'
 כסער ראסון ·

חכמי הכסדיו' היו חולקים על אכרהס
 אכינו באמונתו · וחכמי הכסדיו' היו
 נחלקי' לג' כתות · כת' ראסון · אומר'
 שיש לעולם שתי סבו' קדומו' וכל אחת
 פועלת הסך האחרת · אחת גורמת
 הויה ואחת גורמת הפסד · שפועל
 הרע לא יבא פועל טוב · וכן אמרו
 שהיתה כונת פרעה באמרו דאו כו'
 רעה כגד פניכס רונה לומר הנה הוא
 שאמרתס וקראת' ה' הוא פועל רע

כרטיה וכלליה נחקקו באדם · ולכן
 מכסרו אחזה שוד · וכבר בארנו לעיל
 שהיוד היא גלס בלו כור' והיא החכמה ·
 גלס' בגימ' חכמה · ולכך כסס שהחכמ'
 העליונ' היא ראש' כל סכמזאי' ואחרו'
 הכל והוא בכל ונעלמת מכל ואי אפשר'
 שימצא בלעדויה דבר מן הדברים כן
 היוד היא ראשית כל האותיו' ואחריתן
 ונעלמת בהן ואי אפשר' להמצא בלעדויה
 אות מאותיות הקדש ודמונה באדם

פירוש הרמבן זל

בשלשים

ושתים וכו' פי' בבי' רמו' אין סוף · כי נכח אין סוף עניאו' רום
 מעלה שממכ' אכילות החכמה · ומן החכמה לב' נתיבות כצלמות ·
 ולפי שהן כמטכות בחכמה מרום מעלה מאס' כקראו' פלאות מלשון כיופלא דמתרגמו' ארז
 יתכסי · ולפי שיש הפרש בין כתיב לכתיב כקראו' כמו כן פלאות שהוא מלשון כיופלא לכדור
 שהוא מלשון הפרש · וכל כתיב וכתיב ימשוך מן החכמה עד שהוא מניע להראות כל כתיב
 נכתיב בבי' כדל' ומשך חכמה מפניכיס · חקק יכו' כס עלת העלות אין סוף שממנו הכתר
 העליון רום מעלה והחכמ' חקק והמציא כס סכה שכראת יוד"ה"א שהוא ככס הסויות ומכס
 בוכס המציא כל סכמיין שהו' כקר' דעת כג' הספרו' כג' שמו' הכקראו' מהותו של שס שהס כלולו'
 כו כספר וספר וספור ג' אותיו' של שס יוד"ה"א ואו' שהכל כליל כו עד אין סוף מתוחד מאמצו'
 שהו' שהוא אה" · ורמו' לשלשתס כי ביה וו' כור עולמו ביה שלשו' ושתו' כשתהפך כ' אותיו' של ויה" ·

רעוהקדמה בכונה הוא מוכת המטנים
שמכועל הרעלא יבא פועל טוב אם כן
זאת הכת מוא מוכה בשני אלוהות :

הכת השנית אומרת שיש שלש עלות
קרומי' כי אב האחד יערער על חבירו
ערעורים יבא השלישי ויכריע הדבר כי
בזולת זה לא יבא הענין על הסלמו ואין
אופן הבחינה כמה שעליו המזוא ולכך
זאת הכת פבקה הדין בנ' סבו קדומות
הכת השלישית אומרת שהשמש הוא
השוא הגמור והוא סבת כל הוה ונפסד
וקנת מחכמי מזרו' כמשכו אה' מחטבה
זאת הכת ולפיכך היו שלשת ימו אפלה
בכל ארץ מצרים' ואז הכור פרעה
שאין הממשלה מעצמו אבל היא כאצלת
מאת הסבה הראשונה ואז ויקר' פרעה
אל משה ולא אהרן ויאמר לכו עבדו את
י' ולא אמר י' אלדיכם כי הכור כיוס
עלה ראשופ' על השמש' עכ' לשון רבינו
סעדיה בספר הנקר' אבן הפילוסופי' :
אמר משה בוטרול כתב אבן עליו
ו'ל' שכיומי אברה' היו פילוסו'
אלא האמינו בחדוש ולבטל מה שיכוקס
בטולולא טרמו אבל החזיקו לפי דעתם
שהעולם קדמון ולא סד ולא יסור לעולם
כי הוא כהתחייבות הכל מן האדם עכל'
אבן עליו' ולהסיר אלו הדעות אשר
היו נפסדות בתכלית ההפסד חבר
אברהם אבינו זה הספר הנקרא ספר
ונורה והתחיל ספרו בכ"ת כדרך שעט'
מרעה שהתחיל בראשית ושלסו' וסתים
כתיבות הם עשר ספירות ועשרו' וסתים
אותיות ואלה הנתיבו' הם פלואות חכמה
ר' מכוסו' חכמ' כמו כי ופלא המתורגם
ארו ותכסו' ורמו' בזה לספור' הנקראת
חכמה כאשר כתב הרמב"ם זל ו'ל'

באדם הראש סכ' דמו' כמרא' אדם עליו
מלמעלה' וכשם שהגולם הוא מקבל כל
מיני צורו' וכך ה'יוד הגלם האטום מקבל
כל מיני הקיקות וכשם שהגולם ראשית
קבולו הם ד' מקומות לד' איכויות כן ה'יוד
הוה קבלה ד' מקומות כנגד ד' איכויות'
וכש' שהגולם הוה מקיף לו מחוץ לרקיע
כעין הקרת הנורא' כן ה'יוד הוה מקיף
לו שמלה דקה למאד והוא לבוש ומשמל
לכל הנמנאים' וכן באדם מקיף לד'
איכויות אשר במוחו בד' חדרו' מרכבתו
שמלה דקה למאד ובה מוכת המוח וזהו
סוד שכי קרומי' יש למוח שבראש העליון
שבהם דבק לעצם הגולגלת והב' סמוך
למוח' וכנגדו כ'יוד העליון רקיע נעלם
וכשם שהגולם אשר מלמטה לרקיע
שלמטה לא יהוה לו קיום זולת הרקיע
הדבק בו' כך אין קיום לאדם ולא לכל
כחות המוח זולת הדוק' והשמלה אשר
מקפת ודבקה למוח' ולפיכך אם ניקב
התחתון טריפה' וכשם שיש ממעל
לרקיע' אשר על ראשי החיות כמראה
אבן ספיר דמות כסא' כן בין אלו שני
הקרומים יש שם ליחה זכה ודקה למאד
עד שהוא ממוצעת בין אויר למים כי
אינה אויר ממש ולא ליחה ממש והוא
דוגמא לרוח אלדום (נינה) מרחפת על
פני המים (סוד שבעטרה) והיא ספירות
ר'ל שהיא כוללת כל המראות ובעצמה
אין לה צורה והיא ראוי' לקבל כל צורה'
והיא כעין כסא' לסוד החיה אשר סוככ'
על הכסא' ההוא שכ' וממעל לרקיע אשר
על ראש' כמראה אבן ספיר דמות כסא'
ודמות כמראה אדם עליו מלמעלה'

והוא החיה (בעט') הנזכרת' ודע
שאותה החיה היושבת על הכסא' היא
החכמה

ספר יצירה בראשית

החכמה וכעין השמל (מלבוש) מקיף
 אותה החיה והתשמל שהוא כמראה
 אש. פי הזכור הדק שבסודי אמת כי
 האש כולל גוונים הרבה דקים והנה
 אותה החיה ממראה מתכיו ולמעלה
 וממראה מתכיו ולמטה היא כמראה אש.
 ומן האש היא מתפשט זוהר ונה
 ומראה הנונה כדמו הקסת הוא מראה
 דמות כבוד יו' (עטר) וד'אה ב' כי מן
 הרקיע העליון (תפאר ושמים) אשר ממעל
 לחיה מתפשטים ממנו כתיבות רבו אשר
 בהם ישולח כח ההרגש והשכל לכל אבר
 הראונו. ודע כי לא ימצא שום הרגש
 ורצון זולת הנתיבות ההם ואם תדקדק
 במה שכתבתי הנה לפי תמצא בו סוד
 ג' אמות אמת ר"ל אויר. מוס. אש.
 ולפיכך מוכרח הוא שיתפשט מהם ר"ל
 סיהיו הנתיבות במשכות אחר השלש
 אמות לסוד כפולות. ולכן ותפשטו מהן
 ז' כתיבות ר"ל נכורות. הנכור הא' הוא
 המתפשט מנד פני המצח לעמת ראש
 החוטם כי יש חקיקה ופיתוח בעצם
 ההוא ר"ל ביווד אשר משם יצא הנכור עד
 האף הנה החיה משלח נכור להכויא בו
 רוח נוחות ליו' כי הרוח מתערב באויר
 והחיות מכח הא' רנוא ושוב ומתערב
 בחיות כח הקטרת וכקשר ברוח אלדו'
 חיים המרחק על פני המים ולכן נקרא
 זה השם צ"ת יתן תרגו' של האזינו ואצות
 זכה לקיים והאזנת למנותיו צ"ת ואם
 לא יתן מלשון ונתן את הבית שפירושו
 חרבן. וזהו כוד חרש הרי הוא כשוטה
 לכל דבריו ואם ירח מוטב ואם לאו יח'ר
 ליו' לפיכך הקטרת מבטלת האף.
 וכאשר יצא אותו נתיב מנקב העצם
 ויגיע לתחלת החוטם אזי יתחלק הנתיב
 לכ' דרכים

בראשית ברא אלדים אין ראשית אלא
 חלה ואין ראשית אלא מעשרות שנאמ'
 ראשית דגנך ואין ראשית אלא בכורים
 שכ' ראשית בכורו אדמתך ועוד אמרו
 בזכו משה שכ' וירא ראשית לו. וכונת'
 זו שאלת בראשית תרמוז כי ספירו' ככרא'
 העולם ורמוז לספירה הנקראת חכמה
 שבה יכוד כל הענין שכ' יי בחכמה יסד
 ארץ הוא התרומה והוא קדש אין לה
 שיעור למיעוט התכוננו הנכראים בה.
 וכאשר ימנה האדם עשר מדות ויפרוש
 אחד מעשר רמוז לעשר ספירו' ותכוננו
 החכמים בעשירות וידברו בה. והחלה
 מצות ויחודה בעיסה תרמוז בזה וישראל
 שנקראו ראשי' הוא כנס' ישראל המסולה
 בסיר הסורים לכלה שקראת הכתוב בת
 ואחות ואם וכבר בא להם זה במדרש
 בעטרה שעטרה לו אמו ובמקומות רבו'
 וכן וירא ראשית לו במשה וספרו כי
 מרעה נסתכל באספקלרווא המאירה
 וראה ראשית לו ולכן זכה לתורה
 הכל כונה אחת להם. עכל הרמבן זל.
 ושו שלשים ושתים כתיבות ר"ל לכ' דרכים
 וענכים כמו שיבאר לקמן מה הם הלכ
 כתיבות חכמה ולקמן מוכה אותם. אי
 כמו פלואות חכמה ר"ל חכמה מופלאה
 שאין כמותה ורמוז לזה התחילה התורה
 בב' והשלומ' כל' הנה יש כאן שלשו' ושת'
 ורמוז לזה הענין הנפלא אמר המשורר
 ע"ה מספטים כל ידעום. ועל זה הסוד
 המכוסה באם מצות לולב ר"ל לו לב והלב
 הוא המלך הגדול והוא באמצע הכרית
 חמש מכאן וחמש מכאן והו' בריות והוא
 משכן השכל והכיכ' ועל זה הסוד הנכבד
 אמרה התורה הקדושה שמעו כי אתה
 יו' בקרב העם הזה

אמר

אמר משה כוטריל המחבר . הנה
הנה נא הולאתי לדבר . וסודו'
מופלאים אגלה . לפקות עין החכם
סנתחברתי עמו כי הוא לכל דבר ש
שבקדושה מופלא . החכמה היא תחת
מעלת הכת' העליון והעליון הוא הכולל
הכל והוא יסוד הכל בערוגות . והוא
הנקרא בשם אלף וזהו סוד האלף לך
שלמה כי האלף הוא רומז אל האחד
הפשוט בתכלית הפשיטו' הנקרא בשם
ילוד כמאמר בעל הכותב בדואור שיר
הסירים וזל . אלף רומז אל שמוית' כי
הא' ראשו עשוי ככור יוד והקו האמצעי
כנורת וו' והרגל כנורת יוד ומכפר ג'
אותיות לו כו' כמספר ילוד ועל זה רמז
שלמה עה בספר שיר השירים שהוא קדש
קדשו' כמגדל דוד כוארך כנוי לתלפיות
אלף המגן תלוי עליו כל שלטי הגבורי'
והאלף פלא מלשון כי יפלא ומתרגמינן
ארו יתבסי כי כפר וספור וספר בגדר
השם ית' אין שום אדם יוכל לציור היאך
הם בחקו ועל כן נקרא מגדל הפורח
באוויר והוא אל ואין כל ברירה וכולה
להשיגו כי בשמו שהוא עמו האדם אינו
משיג אלא השלילה לא החיוב ואין השגה
שלימה אלא במחוייב ובה הסוד כאמר
כורא תהלות עושה פלא . ועל זה רמזו
דזל באמרם במופלא ממך אל תקור
אין לך עסק כנסתרות ושמו שהוא אח'
יורה בזה כמו שכתב הרב רבי אהרן
המקובל הגדול ראש וסיבת בכל בספר
הנקוד ומלתו על לשוני ספר וספור
וספר בענכ השם ית' אין שום אדם יכול
בכל וכלתו לחשב במחשב אמתי היאך
הוכחו בחקו ובעצמו לכן מוזאת הסגולה
המסוגלת אכלו קמוץ פיד מלדבר ואל זה
הכוד

לכ' דרכו' הא' מהם אל העין הומנו והכ'
א העין השמאלית כזה וכאשר
וגיע מן החיה הנכור אל העין
השמאלית לכד שמאל ואל העין
הומנו לכד ימין אזי הנכורו' הן מקיפין
כביב אכן הספיר אשר הוא דמו' כסא
לשבת עליו כח סכלי הרגש של הראות
אל העין ונקרא ראה וסוד זה כי בכח
האכן הספיר אשר בעין אשר הוא דמו'
כסא לשבת כח הרגש כאותו ספיר'
ותראו כל הנורות בהתלוות אליהן אח'
מהמאורות כערך אשר נראי' הנורות
בעין המוס' והנה דמות כבוד יו' עינו
אל האכן הספיר אשר מכח החיה ועי'
הכתיב יחזור את הנראה אל החיה
העליונה . וזהו סוד שהסומ' אינו נחשב
כשוט' אבל החרש נחשב כשוטה אמנם
נחשב כמת כי החיה סרה מעליו .
ונריך אתה לדעת כי כשם שכל תנועה
תיוחס א הכמנא הראשון כן כל התנועו'
שבאדם כולן ייחוסן א הכח שהוא אשר
בין כ' הרקיעי' . ודע שהחוקדס שבמוח
הוא בתכלית הדקו' ואמצעי ממנו הוא
יותר עב ואחריתו הוא נוטה אל כח
הדמיון וכן הנורות שבמטכות מאחרי
המוח הם יותר חזקים ולכן ראויים הם
להכוע תנועות ולפיכך יוצא כתיב שני
מאחרי המוח א שני העיני' כדי להכיעם
כפי הרצון . והכתיב הג' כמסך
מאחרי המוח ומאחרי הכתיב השני ובא
קצת הכתיב השלישי אל הלשון לתת בו
חוש הטעם וקצתו ובא אל השמיים לתת
בהם חוש המשוש . ונריך אתה לדעת כי
ברוח הזך אשר בלשון יקובל בו הטעם
על ידי הלחות שבלחות יתבלע טעם מן
הכמעט בלשון או מתוק . או מר . או
חמץ

חמוץ • או מלוח • והשמנויות • והחרופו
 והקנינות • והעפירות • והטפלי • כי
 הלשון הוא דבר רך ולכך הוא מוומן
 לקבל הטבע וכח ההרגש בא אליו מן
 הכתיב הג' והנה נתן כזה הכתיב בבואו
 א הטוים חוש המשוש הוא להכחין בין
 חסוקר ולח ויבם ובין הרך והקשה •
 והכתיב הד' יוצא גם כן מאתו הכתיב
 הג' והוא בא אל החך העליון ונתן בו
 כח הטעם • והכתיב הה' מגיע ממנו
 קצת חוש השמע לאוזן ומקצתו יגיע
 ממנו קצת תנועה לפנים • והכתיב הו'
 יגיע קצתו אל הלשון ואל הגרון ונותן
 ללשון חוש הטעם ולגרון חוש המשוש
 וקצתו מתפשט אל הכתף וקצתו ילך א'
 הנזאר ויתפשט ממנו א' הגרנד' ויתפשט
 ממנו א' הריאה ולושט ויתפשט לטרפס
 הכבד והוא הפרק המכילת בין הקדש
 ובין קדש הקדשים ר"ל בין כלי המאכל
 לכלי הנשומ' ויתפשט מן הטרפס הכבד
 ויתדבק בפני האנטומ' ויתפשט משם
 בקרום הכבד והטחול וקצת הקרבים
 ויתדבק שם קצת חלקי הזוג הג' • והע'
 כי הקנה כתיב לרוח אלדיוס חיים •
 והושט כתיב למאכל לפרנס בו איברי
 הגוף • והאנטומ' הוא כלי בשול והמוזן
 המשלח אלהם פירות והכבד הוא כלי
 שבו יתבטל המאכל שיפסד צור' הבא כל
 ויטיבהו לדם בכח חוש הירוקה שבו
 מכת הגבורה והאש החזקה • והטחול
 הוא כלי מוכן לקבל השמרי' מן המאכל
 והקרבי' הם כתיבו לשלח הרעי לפעור •
 והכתיב הז' הוא נומח מאחרי המוח
 ובא א' הלשון והגרנד' ונותן כח התנועה
 להם • הנה כתבאר כי באלו שבע
 כתיבות באים ההרגשות בכל האיברים
 ודע

הסוד הנפלא כקודת מלת אחד שהיא
 בפסוק שמע יש-אל ידוד אלדיוכו ידוד
 אחד בסגול וקמץ כאשר נמצא בספר
 מדוייק ירוש'מי • ע"כ בעל הכותב
 בכיבוד סיר הסירו' • והיוד שהוא כתר
 מלמעלה שהוא כמו תג באלף ועלה
 בסוד המספר עשרה והקו האמצעי
 שהו'ו ועלה ששה והרגל האחרון שהוא
 יוד ועלה ג' עשר' זה לרמוז התקשרות
 עשר כפירות שש כלעות עשר הדברות
 שבהם נמצאו תרי"ג מצוות כאשר ביאר
 בספרו רבי' סעדיה גאון והוא סוד כ"ב
 אותיות ורמוז לזה כ"ך יכרך ישראל ר"ל
 כ"ב אותיות שהם כמנין כ"ך ושפיעושרא
 והיוד הוא רוממות כאשר כתב הרב
 המקובל הגדול ר' אהרן ראש ישיב' בכל
 בספרו הנקרא ספר הפרדס וז"ל יוד
 רוממות ואין רוממות אלא בהיחס על כן
 כתב משה רבינו ע"ה כי אשא אל שמים
 ידו ואמרתי מי אכני לעולם • וארזל
 במדרש אל תקרו ידו אלא יודו והואיל
 שאני מי לעולם לא כמלכותא דארעא
 מת מלך וקם מלך אוכל לומר אכני
 שירה במציאו ואחדות כי אחד במספר
 מרובעו פ"א כמספ' אכני וזהו סוד א' לף
 אל אחד והשם ות' את כל גבוה יראה
 כמו א' תראונו • לא ראיתי • וחיותו הוא
 בעצם ואכחו במקרה • וזהו אמרם ז"ל
 ולואו שיתפלל אדם כל היום כלו • ע"כ
 הרב המקובל הגדול ז"ל • וה"ן רמוז לכ'
 שפרי בוכה והוא סוד ויסוד ומלכותו
 בכל משלה • ועל זה הסוד הספורי
 לבעלי הקבלה והשכמה מאין •
 אמר משה בועריל היום הזה אוניא
 מלכו ספוריים • והם אכנים
 מופלאות במדעיים • ואספיק מסתורו
 לכו

לכני העומדי בקרבו וכל תנול כתתי
אל האיש הזה וכות ככאתילו אחזה
ואמסור לו דברו תהלה במלת בראשית
כאזר כתב המקובל הרב ר' יט זל
בכפר הנקרא כתם פו וזל בראשית
ששת ימי המעשה ששה סדרים זרעים
מועד כמים ומועות קדשי טהרו
שם קנות שם טבעות הרו כאן עולם
כפס שנה בראשית בצירוף סוד
המספר בתורה וזר כמו שב' יי קכני
ראשי דרכו ועל זה הסוד הנפלא דהזל
בשכיל התורה שנקראת ראשית דרכו
בראשית בצירוף סוד המספר ביראת
ונר ועל כן ארזל כל העולם לא כבר לא
בשכיל ירא שמי' סכ' את האדו' ורא' יזהו
ארזל העולם לא כבר לא בשכיל ושראל
שנקראת ראשית תבואתו ושראל הוא
ישר אל ועל זה ארזל אין מזל לישראל
ישר אל בדרך ההסתר בדרך הסתר
מיכא שמשמעו שפלות וגבהות והישר א
יוכל לכח גור' המזל בתפלתו ועז' ארזל
אפי' הקכה גור' גזרה הוא מבטלה שב'
באשר דבר מלך שלטון וסמך ליה שומ'
מוזה לא ידע דבר רע ועל זה הסוד
אמרו הפילוסופים כפס האדם למעלה
מן הגלגל וראה והבן זה המאמ' באמר'
האדם כונתם לומ' האיש שהכונה אליו
במחלות מן האדם ועל זה האופן
אשר אכחנו בו אמר המסורר ע"ה ראש
דברך אמת ולעולם כל משפט נדקך
כו' אותיו לכהן ולוד ורמו בכאן שאין
העולם כבר לא בשכיל ירא שמים כמו
שאמ' זל ומוספר כו' לרמו כו' תיכו שיש
בפסוק ועתה ישראל מה ילוד אלדיך
שוא מעמך כיו אס לירא' את ילוד לדיך
ללכת בכל דרכיו ולא הבה אותו ולעבד
את

ודע כי מחוט הסדרה הנמשכת מן
המוח מתפשט מהן לא כתיבות וכולם
כפולים חוץ מן הכתיב האחד שאין
לו זוג והם לב' כתיבות הנמשכות מחוט
הסדרה והכתיב הא' כמסך מן הנקב
שהוא בין החוליא אשר מחולית הנואר
ויעלה עד שיתחלק סביב הראש (בעט)
הכתיב הב' כמסך מהנקב שהוא בין
החוליא הא' והב' ויעלה עד שיתדבק
בעור הראש ויתן לו חוש המשוש ויגיע
גם כן לעצבים אשר בעינים ולפנים
והוא ממסך להם התנועה הכתיב
הג' כובע מהנקב אשר בין החוליא הב'
והג' ויעלה לעין ולפני' שמזר אחד ויתן
להם החוש והתנועה הכתיב הד' כובע
מהנקב אשר בין החוליא הג' והד' עד
שיתרבה המצח ולמעלה ממנו הכתיב
הה' כובע מהנקב אשר בין החוליא הד'
והה' ויגיע ממנו אל המחיצ' וקצתו הוא
סבה לתנועת הראש וקצתו אל הכתף
הכתיב הו' כובע מהנקב אשר בין
החוליא הה' והו' הכתיב הז' כובע מהנקב
אשר בין החוליא הו' והז' ועולים
ק' אתם אל הראש וקצתם אל הסדרה
והמחיצה הכתיב הט' כובע מהנקב
אשר בין החוליא הז' והט' ויעלו קצתם
אל הזרוע העליון והתחתון וקצתם אל
הכתף הכתיב יט' מתמכר עם כתיב
הו' בכתף והם מביאים החוש לזרוע
העליון והכתיב הו' ילך אל הזרוע וכו'
תנועת הזרוע וקצתו מביא החוש לעור
הזרוע וקצת מהכתיב הו' יתן החוש
וויגיע הכתף הכתיב הי' כובע בין
החוליא הט' והי' וקצת הכתיב הזה יתפשט
בדרך אשר בין העצמות וקצתו בדרך
הסדרה וקצתו יורד אל הכתף ויגיע בו
החוש

החוש והתנועה כתיב י"א כובע בין
החוליא היו והי"א ומתפשט לעור ויתן לו
החוש וקצתו יכנס לכניס בגוף וחלק
בין הנלפות והעצל דרך המלובס בחוזה
ויתפשט לסדרה ולכתף ויתפשט עם
הכתיב ה"ט והנה יש לו א"ף כתיבות
הכתיב ה"ב הוא הכתיב האחרון היונא
מהסדר בין החוליא ה"ט והכ"ע אשר
ותמלקו לה" כתיבות ויכנסו מבפנים
ויתדבקו בעצלו הבטן וקצתם כדרכי
המתנים ויתחברו עמהם ג' כתיבות
מהמות וירדו אל הסוקים כ' כתיבות
אשר תחת אלו הג' ויתפשטו מן הסוק
אל הרגל ומתחלת ענפ העגבות יצאו ג'
כתיבות מכל עגב לכתיב אחד וכולם
יורדים אל הרגלים וג' כתיבות כמטכיים
אל האמה שהיא אמת המים והנה
תמו וכסלמו לב' כתיבו אשר בהם וסולמו
הכחות הנפשויות לכל האיברים והנה
גם כן לב' כתיבות ר"ל לב' סוכים כפה של
האדם כנגד לב' כתיבו למונא האותיות
וכן לב' פרקים באצבעות הידים וכן
באצבעות הרגלי וכנגדן לא" מלכו כנען
טהרג יהושע וכנגדן לב' כוכבים
מהכוכבים הסוככים את הגלגל תמיד
וכנגדן ל' מלכי בית דוד ומלכו המשיח
ומלכות י"ז וכל אלו כרמזי ב"ל כן כל
חו מתנהג ב"ל כתיבו ואלו הן המסס
והדקין והקכה וכית הכוסו והלב
ומזרקוי הלב ותרבץ הוושט והושט
והקיבה והכרם והמרה והכבד
והטחול וטרפס הכבד והריאה
וקרום של מוח וכני מעים והמעו
האחרון והזפק ונגו של זפק והמוח
והכבד ושומן הלב והכליות והכנס
והאמה של שתן והטבור וכית הרעי
וסמפון

את ידוד אלדיך בכ ל לבכך וכל נפשך
וכפרק התכלת היה ר' מאיר אומר מייב
אדם לומר מאה ברכות בכל יום שנאמ'
ועתה ישראל מה א תקרומה לא מאה
ר' למה בצירוף אפא ביתא דאת בש יצ
והרב ר' אלעזר המקובל כתב שואל מלא
ומסבון מאה יש בפסוק זה ע"ל הרב
המקובל ר' יוס טוב ז"ל :

חקק י"ה אומר חקק ולא כתב
דחקק משמע דבר המחוקק
כלי להעבירו ר"ל חקק וכרא את עולמו
קיום נכחי שלא להתמוטט

אמר משה בוטרול המקובלים
ואמינו אמונה גמורה
שהעולם לא יפסד ואם ישאל שואל
ויאמר מדוע לא יפסד העולם מצורף
סת שפוט חלוקת העיון להאמי בהפסדו
כי כבר התבאר בחכמת הפילוסופיא
שכל הוה נפסד כי מי שימצא באפשר
לא ימצ' בו כח נכחי א"כ כן המתהוה לא
ישאר נכחי לא אם יתהפך טבע האפש'
אל ההכרחי והנה לא יתהפך שהרו
היה מחודש ולא קדמון אם כן העולם
אינו נכחי נשיב לו כשאמ' הפילוסופי'
זאת ההקדמה ר"ל כל הוה נפסד לא
דברו רק בשפלים שיתהוה האין מוש
והוא צריך א המעיות לו יוכל לתקון אבל
לדעתנו שהעולם נתחדש מלא דבר
ברצון הכורא אין ספק שבראו באופן
השלמות ובתאר שהיה נכחי ולא ותלה
ההעדר עליו כי כל כח יגדר מתכלית
פעולו וזו היא כונת המורה בחלק שני
כפ' כ"ז דבר ז"ל כבר בארתי לך שהאמ'
חדוש העולם הוא יסוד התורה כלה
בהכרח אמנם הפסדו אחר שנתחדש
וכתהוה אינו אצלנו וקוד התורה ולא
יפסוד

ופסוק עליונו דבר מאמונתנו בהאמנת
 התמדתו ואולי תאמר הלא כבר
 התבאר שכל הוה נפסד ואם הוא
 כשהוה הנה יפסד דע כי זה לא
 יתחייב לינו שאמכנו לא אמרנו שנתהוה
 במשפט התהוות הדברים הטבעיים
 המחוייבים לסדר טבעי כי המתהוה
 ההוה על המכהג הטבעי ותחייב הפסדו
 בהכרח על המכהג הטבעי כי כמו
 שטבעו חייב שלא יהיה כמחא ואחר כך
 היה כמו כן בהכרח וחייב שלא יהיה
 כמחא כן לעולם שכבר התבאר שזאת
 ההוה בלתי מתמל' החייב לנו לפי טבעו
 אמנם לפי טענתנו התוריות אשר הוא
 מציאות הדברים והפסדם לפי רצונו
 ות' לא על כד החייב לא יתחייב לנו לפי
 זה הדעת שהוא ית' כאשר המציא דבר
 לא הוה כמחא שיפסד הכמחא ההוה
 בהכרח אבל הענין כתלה ברצונו אם
 ירצה ופסידהו ואם ירצה ישאירהו או
 בגור' חכמתו הנה הוא אפשר שישאירהו
 לכמה נכחים ויתמודהו בהתמדתו ות'
 ע"ב וכתב הרב רבנו בחיי ז"ל בספר
 וסוד האמונה וז"ל חייב לאומר שיגזור
 שיהיה הפסדו הכרחי כי גכאי גדול הוא
 אפי' לשוכני בתי חומר אשר בעפ' יסוד'
 להפסיד מלאכתם קו' להשם ית' כי הוא
 ית' חייב מוכע הטוב באשר הוא טוב
 והמציאות הוא טוב ואצ"פ שהאישים
 ופסדו לא תמכע ההשגחה האלדית מן
 הטוב הרב בעבור הרע המעט
 וההעדר חייבו בכחיות המציאות בכללו
 אלא בפרטים הלא תראה שאין בעל חי
 נולד כי אם בהפסד בעל חי אחר או
 חלק מחלקיו לא יזון ולא יעמוד גם כן
 מאין הפסד בעל חי או נמתוה שאמר
 ארסטו

וסמפון של כבד וכו' עורות יש לוטט
 רומז לשני וילוכין המכדילין בין הקדש
 ובין קדש הקדשים ומחוינה המכדלת
 בין כתיב ראשון לכתיב אחרון הרי לב'
 כתיבות יש מהם ע"בום ומהם עורקי'
 וגידיים דופקיים וגידיין שאינן דופקין
 ויש מהן איבריים ויש מהם כתיבו לדמו'
 מהן המותרו' כמו שאמרו בעלי הטבע
 הטוב שבמאכל יחזור שומן והטוב
 שבשומן יחזור דם והטוב שבדם יחזור
 שכבת זרע והשאר יודח בכח הדומה א'
 בית הרעי וכעין דוגמת זה בעולם היס'
 הטוב שבשפע יושלח אל הספירות
 והעיכול יודח אל התמורות ודי למכין
 ואותן הכתיבו כאכלו מן המקור הכסת'
 והנעלם אשר אין כל ברוא יכולה לעמוד
 על אמתתו ואין רעיון יכול לעמוד על
 מציאותו וכלאו מהשיגו ויהיה פלואות
 מלשון כיופלא ממך דבר ותרגומו ארו
 יתכסי ועל זה נקרא אלף והפכו פלא
 לפי שהוא נעלם בהשגה ויש הפרשה
 והבדלה לפי שיש הבדל בין מדת האין
 ובין מדת הוה כי האין הוא ההעדר
 בהשגה וה' יש בו קצת השגה והוא
 בכור להשגה וסוד בזה הככור (מכמה
 הכהן) (מסד) והוא האחדות השווה שהוא
 השווה בומר האמתו בין צדיק לרשע
 במחילתו והסוד ומנותו את אשר אחון
 ונו' אצ"פ שאינו הגון ועל זה נקרא
 שכל כבדל וכל הנבדלים והכמחאים
 מלכע והחכמה כולם כרשמים וכחקקים
 בחכמה תתאה (בעט') לפי שהוא כוללת
 כל המראו' והחקיקו' ואחריו שכל פרטי
 החקיקות היו רשימו' החכמה והמציאה
 החכמה בכח כע' הויה אחת ושמהויה
 ובה כח כל ההויות הנקראים ווד' הא'
 המוש

ואו ה"א חמר טגס מאותם כללי ההוות
 כ"מנאת מעלת כנסת ישראל הנקראת
 ככחות ופי' ככחות אות הוא בכ"א שלו
 בו בהיראו כל המראות הצובאות וכל
 האספקלריות וכל הנמנאות כדרך
 ספראים הנורות באספקלרוא וכאשר
 הגיע אל העטר' שהיא מראות הצובאו'
 אמר כג' כפרויה התחיל לבאר מתוכה
 כל מראות העליונות וכללם בג' ספרים
 יש לך לדעת שהכפירות יקראו כפרים
 מלשון כפיר גזרתם ואמר כי על ודיג'
 ספרים שהם ג' שמותיהם אלו ילוד
 אדכ"י המציא כל הנמנאות בכפר וספר
 וספיר פי' כג' אותיות שלשם המפרט
 שהן יוד ה"א ו"או ובכללם ה"א אחרונה
 כי היא עלולה לילוד כמו שרמזנו והנה
 הזכור במשנה זו שלשה מיני כתיבות
 ושמות וספרו' שהם כפר וספר וספור
 ונ"אל כי תמלת כל הכמנאי' כמסך מהס'
 ות' (מכע) מסך השפעה והיה כמסך והולך
 עד קצה ידוע ומתוך התנועה נתחדש
 לשפע חוס ומן החוס התלהבות ומן
 התלהבות כינון ומן הכינון אש' והנה
 האש היה כמסך ומתעלגלגל עד שנתעגל
 בעיגולו ומתוך העיגול נתקשה ונהוו
 לשמי' (תפארת) אשר הק"ה נק' על שמים
 שכ' ואתה תשמע השמים ואל' ללעולם
 יהא אדם ירא שמים בסתר' וכל
 מעשיך יהיו לשם שמים ועליוס כאמר
 עוטה אור כשלמה כוטה שמי' כוונה
 והנה חקק בספירות של השמים כתיבו'
 וחקיקות ושכולים לכל ככאכ הנכראים
 והם נקראים ספרים' והשמים ההם
 הם רקיע כעין הקרח הנורא והם
 אטומים כדמות יוד אטומה והיא גלם
 בלי צור' והנה רוח יו' מפרק הרי' ומסבר
 סלעים

ארסטו כי כל הוה נפסד וכל נפסד הוה
 אתה רואה כי גרעון הנמח בעת
 התנועעו ונאתו להויה ופסד מעט מעט
 ויהפך לנורת המתהוה עד שנפסד כלו
 ושכ' וקבל נורת המחודש' ע"כ הרב ה'
 במיו זל' והרב ר' יעקב ב"ר ראובן כת'
 כן בספר הנקרא ה'כל ילוד זל' אם
 יטעון הטוען אם אופן ההנחה כופל
 בדרך הנודק שהעולם מחודש למה לא
 יפסד כי דבר טיט לו התחלה יש לו
 תכלית' אומר כבר אמרו חכמי
 המחקר שהדבר טיט לו תכלית יש לו
 התחלה בלא ספק אבל דבר טיט לו
 התחלה התכלית הפשרו לו וחלוקת
 העיון תשפוט בשפיט' מוחלט שהעולם
 לא יעדר הואיל ולא נתהוה מדין הענין
 הטבעי וכמאמר הנביא כי הנני בורא
 שמים חדשים וארץ חדשה ר"ל שהאל
 ית' וחדש אוור טוב טיהיו בני אדם
 כריאים ומיו שנים רבות ויוסיף בכח
 הארץ והנה הם חדשים עכל רבי יעקב
 בן ראובן בספר היכליו' ואמר חקק
 שהוא לשון ברא והוא התחדש הדבר
 מחסד הכורא ונאתו מאין לים וזהו
 שאמרה התורה הקדושה בראשית
 ברא אלהים את השמים ואת הארץ:
 אמר משה בוטרול רנוכי לזכות
 בזה הדרוש ארסטו שהוא אובחנו שהו'
 המשכול כפשותינו שאין להטיח כגדו
 דברים על עסקי בדו': שהרי מנינו
 במפר התפוח שארסטו' שכח דבר
 התלמוד ושמו מילון תיעלת האד' בחיים
 שיעלה למעלה העלונוכ' שילמד ויתחם
 האפילוסייה וממנה ידע קונו וכוראו
 כי יש לכל נפעל פועל ולכל כד מנוע
 עד שיגיע בחכמתו לפועל הראשון
 ממציאו

האמצואו מאין לוש שהוא תחלת כל
תחלה וראשית כל ראשית העולם לא
וכלהו ונפש הטבלות לא תבינשו תכן
בחכמתו שבעה רקיעים עד כאן:
גם יטעון עלינו בעל ריבנו והלא
ארסטו שם מקום עיונו לקיום אמונת
הקדמות בספר הנקרא שמע טבעי
ושהעול בכללו לא הוה ולא נפסד כאשר
באר מהתנועה ואמר במאמר השמוני
נחקו' אם אבטר שתתחדש כל התנועה
אחר שלא תהיה וביארו המפרשים
באמרו כל התנועה לכוון כל מה שתאמר
בו תנועה אם באמת אם בהסכמה או
בסתוף וביאר בו הזמן קדמון כמו
שבאר בשלישי כל מתחדש הנה הוא
מתהוה וכל מתהוה בזמן אם כן הזמן
כתהום בזמן אשר היה קודם: ועוד
כי הכח וקדש בזמן להיותו כפועל אם
כן טרם התהוותו היה בכח והכח הנה
הוא תנועה וכל תנועה אינה אלא בזמן
אם כן כתחייב מציאותו נשיב
לאים שכנגדנו דע שאין בזה מופת
חותך לארסטו ואינו בזה טועה שהרי
ארסטו הביא בשמע טבעי וכבר נזכר
בשלישי וזה המשפט מענין הזמן כל
חכמי הטבע כבר הסכימו עליו וזאת
אפלטון ובמאמר שלישי אמר כל מי
סקדמנו מחכמי הטכ' ואמין כי התנועה
בלתי הוה ולא נפסדת מבלתי אפלטון
טואמין כי התנועה הוה נפסדת וכן
השמים גם כן אצלו הוה ונפסדו: ואם
היתה השאה הזאת ר"ל קדמות העולם
מתבארת אצלו במופת מה לו לדעת
אפלטון ר"ל להביא האיש המולק כנגדו
בזה הדעת בעבור זה לא יחלש המופת
ולא יקונום בטביל סיסברו כמותו כל

חכמי

סלעים וברוח ההוא שהוא רוח כ"ע ועל
העל כנורו' יאורים בקע וכל יקר ראת'
עינו כוכאטר כחקקה החכמה כגולם
היוד המקיף לכל הנמצאים הקיקות
נורות האותיות שהן אותיות של התורה
הנה גשמו החלקים אשר נמצאו מן
החלמוש נור שהוא הסלע (כע) הם הם
האותיות ומללו כתיבות חקיקתן יקראו
כתיבות והנה ל"ב בחלקי האותיות כמו
שפירשתי לך מפה א פה והנה כל אות
ואות כחקקו בה כל האותיות ולפי אשר
אלף עם כולט וכולט עם אלף ואזי מן
הכתיבות ההם נבעו שלש מאו' וטבעים
ושמונה מינו אורות שכ' כנורות יאורים
בקע וכל יקר ראת' עינו ומספ' המאורו'
כחסבר חשמל ושי' יאורים עשר אורות
והנה האורו' ההם היו רנים ושבו' כדמו'
מרוכ' הכסף באש לפי שלא הוקבע להם
מקום לישיבתן שנא' מכפי נהרות חבש
ותעלומה ונזיא אור והנה כהרו' מלטון
וכהורא עמוה שרא' ומתוך שערן
וחבסן כל התעלומות הונזיאם לאור פי'
סתרי כ"ע וחכמה והחכמה מאין תמצ'
פי' מ"ע שאינו מושג מהותו מסה הוא
כמצאת והוא מציאות י"ט מאין אמנם
אין זה העדר גמור כי לא יתהוה אי זם
דבר שזדמן מאו זה דבר שזדמן כל
שכן שלא יתהוה יש מאין אבל נקרא אין
לפי שאינו מושג לא מצד עלתו ולא מצד
פנמו שעתו הוא עלת העלות ונקרא
האין קדמון לפי שקדש לעולם ואין זה
דבר גשמי ואי זה מקום בונס פי' כ"ע
וחכמה הם סיבת מציאות הכינה כולף
רוחו לכ"ע ויוד לחכמה לא ידע אנוש
ערכ' פי' אם בא אנוש פני אדם לחקור
ולידע מהו החכמ' איך היא ערכה ככ"ע

ספר יצירה א ד ז

הנקרא אין לא ידע לשום לה ערך לפי
 שבאין לא יתפס בו שום הכדל ולא שום
 שויה וגם אם באה שום בריוה לחקור
 על מציאו' החכמה איך היא בארץ החי'
 המיוחדת לכ"ע לא יוכל להגיע לאמתות
 מציאותו כי החיה (פפ"ט) היא מיוחדת
 לכ"ע בסוד בפ"ט רוח נשמת יחודה וחיה
 ולפיכך ארץ של כ"ע נקרא ארץ החיים
 ואפילו החיה שהיא שם וכאה לדרוש
 החכמה מארץ החיים לא יגיע לאמתת
 מציאותה. תהום אמר לא כי היא פי'
 אם בא לחקור על מהות החכמה איך
 ערכ' כ"ע מתוך תהום של כ"ע לא יוכל
 להגיע כי התהום מעיד על עצמו כי אין
 השגתה בור"ל כי אין השגת ערכה כ"ע
 אם כן איך יוכל המשיג להשיג מתוך
 התהום והתהום דומה לג' ראשי השור
 במעשה בראשית פי' פני אדם פני ארוה
 פני נסר והנה בכתובות ביארתי סוד
 התהום ומהותו ואם כבוא לחקור מה
 שנמשך מ"ע לידע איך ערך החכמה
 כ"ע עדין לא יוכל להגיע למציאותה כי
 הנה יום החכמה הוא יום שאין לו סוף
 א"ע כמערך על ע"מו שאין עמו ערכה
 אך איך יוכל להגיע לתכלית חקירתה
 לא יותן סגור תמיה. פי' הזהב הנקי
 והטהור. פי' אם באנו ליקח ערכה כ"ע
 מנר הגבורה ש"כ"ע ולפי שבא מ"ע
 נקרא סגור פי' נעלם. ולא נשקל כסף
 מחירה. פי' חסד הכא מ"ע. פי' גם מנר
 החסד שהוא לא תכלה בכתם אופור.
 ואם נחקור על ערך החכמה מתוך
 התפארת הסדמית בכתם אופיר דמה
 לנר מקור הדיון סעתיך להמשך חלום
 מ"ע לשהם יקר וספיר ולפיו שום בתפ'
 שתי סבות לעצמותה ולעטרה הדכיקה
 בכרואה

חכמו הטבע שקדמוהו כמו שבואר
 המורה בחלק שני פרק טו וזל וידוע
 שאלו היותה זאת היא מכוונת אלנו
 במופתים מותכיים לא היה צריך ארסטו
 שיוסמכה בהיות מי שקדם מן הטבעיים
 מאמין בו ולא היה צריך שיאמר כל מה
 שאמר במקום ההוא מן ההרחקה למי
 שיהלוק עליו ונמות דעתו כי כל מה
 שהתבאר במופת לא תוסיף אמתתו
 ולא יחלם האמת בו בחלוק אכסוי הארץ
 כלם עליו: נשמע מזה שאלו היה
 לארסטו קבלה מאופן החדוש. יכרוע
 באופן טענותיו החדוש ולא הקדמות.
 יה ידוד באותן שני שמות ברא
 את העולם שכ' כי כיה וי נור עלמום
 ידוד ר"ל היה הוה ויהיה ור"ל באלו
 ו' אותיות ברא הקב"ה שמים וארץ.
 ועולמים הם עלמות שמים העולם הכא
 כברא ביוד והעולם הזה כהא וזהו סוד
 בראשית בנידוף החשבון האחד ברא
 שני עולמות: וארזל בכראשית רבה
 למה התחילה התורה בכ' על שם שני
 עולמות. כבאות אלהי ישראל וכז'
 משום דרו"ה למנות עזר ספירו' בלימ'
 נקט כמי עשרה שמות של הקב"ה ולקח
 זה יהוה על סדר הפסוק. ועוד לקח
 בתחלה יה משום דמעלין בקדש ולא
 מורידין ואי נקט בתחלה יהוה ולאחריו
 יה היה בהפך המוסכם. אלדו ושרא.
 והלא לא כבראו ישראל אלא מאשבתו
 של הקב"ה קדמה לכל על ישראל ולכן
 ארזל בכראשית רבה אין ראשית אלא
 ישראל. שדו שאמר לעולם די כמו
 שאת' מדבר עמי כך פירש הגאון רבנו
 סעדיה. אמר משה כוט ארול מאד
 הטיב לנו העון הנגיד רב שמואל זל
 ספירט

שפירש כלסון ערכו אלקהר סרל מונח
 ותקיף והיוד תחת אות הכפל כמו דלמ
 סוקים מפכה שטרסו דלל כן טרס טדי
 טרד ורל טהוא מסרד המערכות וננח
 ברעב ופדה ישראל מחות וכמלחמ' מודי
 חרבי חיי' ים כוסח' סומנח' סויס קודס
 טדינוזה טוב לפיכך הגאו' הרב ר' אהרן
 ראש ושיבת בכל פורטו אמ' סויס אחר
 אלהי ישראל כמו שאמר קול אלהים
 חיים' וים נוסחא שימנח חיים אחר
 טדי וזה יפליג העיון בפירוט רב סמואל
 שפירש טדי בטס ממס לא טימ' טהסינ
 כוכף ואחר טפס טדי פס ימסך אליו ג'כ
 ערוגת החיים' אמנכ' אומר אני לפי
 דרך החפוט טהנוסחא הר' אסונה היא
 יותר נכונה כי לא מנינו בטוס מקוס
 סיתואר טדי בטס חיים אלא אלהים
 חיים רל הענכס האלרו אינוגוף ולא כח
 בגוף אכ' לא יקבל החייכ' והמו' כי הגוף
 הטכעי בלבד הוא יקבל אלו הדברים
 אבל הענכס האלהי מרוחם ונעלה מהם
 ואם נאמר חיים חי לא כחיותנו היא
 כונתנו כי לא הכננו מעולם חיים כי
 אם חוינו ואם כן כונתנו הוא לומר
 אלהים חיים ככנר תאר אלהי העמוס
 טהם אהים מתים וכדי לשלול ממנו הפך
 החיים לא לקיים לו על הדרך טדעתנו
 מכין כי אין טדעתנו להבין חיים כי
 אם כהרגסה ותנועה: וכבר התבאר
 בפילוסופיא הטהורה טהוא יתברך
 התעלה מהם' אמנכס אכננו אומרוס
 עליו טהוא חי לשלול ממנו תאר חמות
 והדומס ועל זה הדרך יאמ' אחד לשלול
 ממנו הרבו: לא לקיים לו אופן האחדות
 המוכן אכלנו כי הוא ית' אינו בטס ולא
 יתוא' בענמו לא אופן מתמלק ולא אופן
 מתדבק

כבדויה הר' אסונה ולפו הרבה כדמונ'

בזה המקום' לא יערכנה זהב
 מה'וד הכא מכ'ע וזכוכית מננח הכא
 מכ'ע' ותמורתה כלי פז מנד יסוד הכא
 מכ'ע בכל לו המדו' לא יודע סבת החכא
 וערכה כל'ע איך הוא' ראמותו גביט
 של החכמה היט להן ערך כל'ע לא יזכר
 כי בזאת המעלה אסור להקור כדתנן
 לקמן אס רן לבך טוב למקום' אמנכס
 מסך החכמה מכנויטס מסבת הסבות
 אשר הוסכל כל'ע וכטס טהו' אינו מושג
 לזולתו כך החכמה אינה מושגת לזולתה
 ויהיה ראמות מלסון רוט ודיהו נפא'
 ספיו רוממותו של כל'ע אין דורס ומכקס
 רטאי לחטוב טס' אמנכ גביט פי ג'כ' ים
 עליונו של ים כונד ותמדט ים מאין'
 לא יערכנה כטדת כוט' כי האבן
 הירוקה הנקרה' קו ירוק אמר אכ' תכא
 להקור על ערך החכמה כל'ע מתוך קו
 ירוק רל בינה המתפטטת מן החכמה
 לא תוכל' ואמרו כוט כי האבן היקרה
 ההיא מטס מונח'ה: ועלה' כי כוט הכוכ'
 כאן הוא מסוד יטת הטך סתרו וכונה
 החטך לכוט להיות הטך כראה טחור
 ואמר כי מאותו הטך הטהור והזך
 והכקי כאשר יאנל ממנו הפטדה עדין
 לא יוכל ליקח ערך החכמה מן הנד איך
 הוא כל'ע לפי' חזר ואמר וככתס טהור
 לא תסולה' פו' לא תפרוך' ועל כן
 תרגס לא יותן סגור נחתייה ולא יסקל
 ככף מחירה' לא יתיהב דהב סכין
 חילופיה ולא מיתקיל סימא פירוניה' לא
 תסתלחף בפלטון דמן אופיר כבירולק
 וקר ושכויזא' תרגוס אחר לא יסדרים
 גבר עתיר כדהכא וזגויתה אין לא יתב
 חילופיה מאנו דדהכא ככינא' תרגוט'
 לית

לית אפטר דתסתכח בזילותא אלא הוין
 ביוקרא היך דהכא ומאן דלא יטרינס
 אולא ומיתבר היך וגיגות ופירוג אנד'
 לעלמא דאית מאני פוזא : ראמות
 זגביש לא יוכר ומזך חכמה מפנינים
 וערבלין ובירובין לא ידבר וכנגדא
 דחכמתא מן מרגליון : לא יערכנה
 פטרות כוש ככתם טהור לא תסלה
 לא ועלנה מרגלא ירקא דאית מן כוש
 בפ טלוון דכי לא תשתלחף אח' שכיאר
 לך המנע החכמה והסגתה ר"ל ערכה
 בכ' חזר ופיר' לך שגם אחדו מי טורנה
 לחקור אחר ישותה בענמה איך מקבל
 אצילות ושפע מכ' אמר כי גס זה הוא
 כמנע מהשגה ואטה והחכמ' מאין תכוא
 פי' מכ' ואי זה מקום פי' כי רוח אלדים
 בחכמה : ונעלמה מעוני כל מי פי' אפילו
 מן הספירות שלמטה היומנה : ומעוף
 השמי' לו כל המרכבות הטהורו' כי אין
 דבר טמא יורד מן השמים (תפ) אכדון
 ומות הם ראשי המורות כי האכדון
 תמורת ההויה כי ההויה מתכת הנורו'
 והאכדון מפשיט הנורות ומות תמורת
 החיו' אמרו באזכוננו פי' כבינתם שמענו
 שמעה של החכמה אמנם אלדים שהוא
 הבינה הנכתב בידוד ונקרא בשם
 אלדים הבין דרכה פי' הכתיב שהוא בא
 לעולם לכל אחד ואחד מהפרטים והוא
 כ'ע (תפ) ידע את מקומה : מקום הליכת
 כתיבותיה : כי הוא ס'ע לקנות הארץ
 (עט) יביט תחת כל השמים (יסוד) יראה
 וזאתו שמיט לארץ החיים ותחת כל
 השמים ששם מעש' כל היצורים בפרטו'
 בסוד ולוד באדכי' אז לא יצלה ממנו
 דבר וזהו סוד החכמה לעשות לרוח של
 המסתלחים מסקל סוכא במדה במסקל
 וכמסורה

מתדבק ולכן אמר ראש הפילוסופים
 השולליות הם נזדקות בהשם ית יותר
 מן המתייבות אמר משה בוטרו
 והיה כפס אריסטו בעדן גן החיים מנד
 מאמריו הנכבדים והרננים : ומי
 ראשי אני אוהבו אהבה שלימה : כי
 הוא היה אב בחכמה : ואני לקחת
 מבני ישראל שלא השלים כפשו באופן
 מאמר ארכטו ודרוסו : כי הרבה
 מאמריו נכבדו דבר ארסטו שלרבותינו
 הוא מסכים : ומעונם שכלו הכהוד גזר
 משפטים ודברים נדוקים : וכבר ארזל
 חכם עדיף מנבוא : וזה האיש הוא
 סגולת הפילוסופים שכל טענה ראיה
 הביא ואם הוא יוני : הוא השתדל
 לקיים אופן האחדות בממשלת קוננו
 ומכמת הפילוסופיה הטהורה קטורה
 בחכמ' הקבלה כ'אס' הסכומו המקובל
 שהם פילוסופים : אבל לשון פילוסופיה
 ולשון קבלה לחוד אבל הכל יעלה לרצון
 אחד באופנים ופנים : דם ונשא
 כמו שאמר הנבי' כה אמר ה' אם וכשא
 ר"ל גדולת מעלה ורוממות כי הענש
 הלא מסולק מכל מקרה הדבק לחומר
 ולכן אין לייחס אליו שום סנוי והפעלות
 כי הוא אינו ענש גשמי והענ' שנו מינון
 ע'ס גשמי והוא הנושא למקרום וכזה
 מקבל ההפכים כי הספק אמנם יגיע
 מפאת המקרה הנשוא בענש : והענש
 האחר בלתי גשמי מסולק מגדר כל
 מקרה לכן אין הספק לו כי אין לו זולת
 הע'ס והענש אין הספק לו ולכן לא יתכן
 לשום חכם לב לפרש רס וכשא עליונות
 מקום וכן כתב המורה פרק עשרים
 מחלק ראשון דבר ז'ל ואמנם הכונה
 בזה הפר' כי רס וכשא אין ענינו והמובן
 ממנו

מחננו עליונו מקום אכל עליונו מעלה
 סוכן עד: הוא כנחו כי אין לו ראש
 ולא סוף: וקדושתו כי שמו הוא עמו
 ועמו הוא שמו והכל קדוש: אמר
 משה בוטא ריל השלי לא בקצור אבחר
 כדי שינא הדבר לאור כמו השמר
 ואומר אברהם אבינו הזכיר בזה עשר
 שמות של הקב"ה כנגד עשרה מאמרות
 שהעולם נברא: ויש סוד גדול בחשבון
 העשיריון כמו שכתב בעל הקבלה בספר
 העשיריה ואל כשיחקיר האדם שיש לו
 סוד בזה ההשתלשלות אל בחשבון
 העשיריון תשעה גלגלים והעשירי קדם:
 תשעה נקבי טכאלס אל בראש האדם
 והעשירי קדם: תשעה כחות הנפש:
 המדמה המתעורר הזן חמשה חושים
 והסכלי הוא עשירי והוא קדם: עשרה
 כחות המתגלים מכחו כאשר נמצא
 בספר העיון ועוד באחדות הכוראית
 שהם עדי כאמרי על אחדותו ולהסתור
 זה הענין הנפלא אמרה התורה הקדושה
 ביום השמיני עשרת תהיה לכם ולא
 עשרת: וכשיהיה האדם דבק בהשי
 יהיה מלוכס בלבוש מלכות אשר לבש
 המלך ויכתן כתר מלכות בראשו כי
 עשרת לסון מלכות כמו יורש ענה ואל
 זה הסוד הנפלא תקנו החכמי אל לומר
 פסוק ואני ברוב מסדך אבא ביתך וכו'
 כשהאדם ככנס בכית הבחורה להעיר
 שיהיה מופשט מהחומריות שהם מסך
 מדול להשיג האמת וילבש המושכלות
 אל ישום מקום עיונו בתורה שכתבה
 בעזרת הדברות: וכעבור שצירוף
 זה החשבון יש לו סוד גדול כנפא אמר
 אל כל דבר שבקדושה לא יהא בפחות
 מעשרה: ולרמוז בזה הסוד הגדול
 אמרם

ובמסורה זמיוס פי חסד תכן במדה
 שנאמר מי מדד בטעלו מים וגו'
 בעשותו למטר חק כמה ומטיר ויחיה
 וכמה יפסיד וישחית כדון בני חלוק
 מן המטר: ודרך לחזיו מנד הגבורה
 קולות: אז ראה ויספרה פי' וסדר מהם
 הספירה: הבינה לחכמה: וגם חקרה
 במעשה: ונאמר לאדם (תפא') הן
 יראת (עטר') ו' היא חכמה וסוד מרע
 בינה: והקב"ה שאין לנו כד להשיגה רק
 מיראת ו' שהוא ע"ט שכלע כדתנן
 כעוץ סופן (עטרת) בתחילתן ותחלתן
 בסופן: ובואר עוד שגם הבינה אין כד
 להשיגה אלא מנד שהיא למעלה מן
 התמורות שנאמר וסוד מרע בינה והוא
 הגולם של כל הכפירו' שהוא היוד שכתנו
 הבינה כאש' כחקקו בה כתיבו האות ע'
 בתמונות כל פרטי הפרטים והכללום
 אזו היו תבניות האותיות זו לפנים מן
 אלף אחר אלף עד אלף אלפים והם
 כמסכין ונחקקין זה לפנים מזה עד
 ריבוא רובבן וכל שאר האותיות וכן
 תבניות כל כללי המצאו ופרטיהן ופרטי
 פרטיהם וכן תבניות כל עשב ועשב
 וארזל שמנין פרטי העשבים כמספר
 ארץ שהם אלפים ומאה כו אלף היא אף
 ונדוי פשוט' תשע מאות ור"ש מאתי הכל
 אלפים ומאה: וכן פרטי הדומם וכן
 פרטי החי' רל חילכו ודשאו וכן פרטי
 חיות ועופות ובהמות וסקנים ורמשים
 ודגי הים וכן כל חי וכן מין המלאכים
 ועזר כתייתיהם ומשכנותם וכן הגלגלי
 וסכוככו ומסולותם וכן פרטי פרטיהם
 וכן הימי' והכדור' והמורכבין מן הפרטי'
 ומן המיני' כדון בני חלוק כלאו הכתיבו
 כולם ככללו בג' ספרים שהם ג' שמות רל
 אד"ד

אליד ילוד אדכי וכלם רל הנתיבות
 של התבכיוו ההן ככללו בספר וספ וספור
 רל בנ' אותיות של הסם יתכרך שהוא
 ימד ה' ג' ו' ו' ו' ו' כנגד השכל והמשכיל
 והמוסכל והדעת והיודע והידוע סכא'
 חכי ו' עושה כל ממד שכל היצורי כולן
 כחקקו בשמו ולפי כטויונו שלא להשתת
 דבר וסופך דם האדם באדם דמו יספך
 כי בכלם חלדים עשה את האדם וזהו
 סוד היצירה להיו' כל הנבראי משותפים
 באדם והאדם בהם ולכן יתפעל האדם
 במעשיהם בסוד הכספים וההשבעות:
 והכן זה:

ואחרי הגיעך לואת המדרגה מעתה
 תוכל להבין מי יספר מחקים בחכמה
 ממה שרמונו בו לשל: והנה יספר
 מלסון ספירו וספרי וספר וספ' וספור
 ואמר כי השחקים וכל פרטיהם נכתבו
 וכחקקו בחכמה: וככלי שמים מלסון
 בכל וכבוד כי בדרך הנתיבו ינוסך רוח
 חלדים חיים כנגונות ידועות שהן לב'
 נגונות שהתורה מתבלגלת בהן: ואמר
 אותם הנגינות של האוסיקא רל ט' צמי
 התור' מי יסדרט ועוד כוכל ללמוד מלסון
 מי יספר טעשאן כלולין כספיר: ופתח
 עינין והכן אמרי זה ספר תולדות חדם
 וטבעו: וכאמ' עתיק יומין יתיב וספרין
 פתיגו וכאמר מחנו כח מספרך: וכאמר
 וממו חספר חייב: וכאמר ויטמעו וכתב
 ספר זכרון לפכנו ליראיוו' ולחוסבי שמו
 ויש לך נהבן כי הזכיר כאן לב' כתיבות
 פליחות חכמה הוא כלל כל הכמחוס
 ואמר כי הם נמשכו מכע הנקרא פלא
 אלף אל החכמה אשר היא יוד וכללם
 אי זה מקו בונה: ואמר כן אמר חקק יד
 ידוד ככחית ידוי עוד ג' מעלות וככללם
 הלכ'

אמרה התורה הקדושה ככל המקום
 אשר אזכור את שמי אבא לך וכרכתך
 אבוא כצירוף זה עשרה וארזל
 כשהקכה בא לבית הכנסת ולא מנח
 עם עשרה מיד הוא כועס סכאמ' מדומ'
 באתי ואין איש ואין ראוי לומר שום
 קדושה כשאין עם עשרה: וזהו סוד
 איש חמן יהא שמויה: והוא זן את העולם
 ומעמידו ומקיימו ולכך נקרא ה' ית'
 מקום: ולסכת סוד האור המופלא
 כתקנה בקשת יו יוס לך אערוך תמנה
 וכנ' היוד עזר פעמים והה' ה' פעמי'
 והו' פעמים והה' ה' פעמים: וזה
 הסוד הוא גדול מאד כי הוא מורה על
 טבת יתוד גדלו של הכ' שהוא מקומו
 של של ואין שלמו מקומו ועל זה כאמר
 הנה מקום אתי המקום שהוא העולם
 הוא טפלה לו שהרי אתי ואני קיומו
 וכבוד הוא המוד' שהרי המספר הכוזב
 בצירוף מקום כמ' שהם המיוחד הוא
 הנקרא מקום על כן קראו רזל הקכ' ה'
 מקום ואומריו כרוך המקום כרוך הוא:
 ועל זה האור המכהיק ארזל ארון תשעה
 וכפרת טפח הרוי כאן: וזהו אמרם
 זל סגובה הסוכה לא יהא פחות מעשר
 טפחים עכל: בשלשח ספרים
 ספר וספר וספור רל ספר היינו ספר
 חמש שמדת הקכ' כמדת כשר ודם
 אעפי שאין שכיחה לפכנו וית' מכל מקום
 נכתב הכל בספר כמו שאמר דניאל פה
 דינא יתיב וספרין פתימו: וספר
 היינו חשבון כמו המוני בחספר ככאם
 וכן אחרי הספר אשר ספרם דוד אביו:
 וספור היינו באדם המדבר דבר ורל
 שהאל ית' צורף ומסב וכרא: והרבר'
 אהרן ראש ישיבת ככל כואר ג' ספרים
 וכנ'

וכו' הכפר הראשון הוא סוד א"מס
 הספר השני הוא סוד בג' כפרת' וספר
 שלישי הוא סוד ה' זח ט' לן סע' נק'
 ואכ"י כן בפר וספר וספור כנג' סוד
 ג' אמות' סוד שבע כפולות' סוד שתיים
 פשרה פשוטות' והרב רבי יהודה הלוי
 בואר ספר וספ' וכפר בזה הלשון רזונו
 בספ' השעו' והפלום בגופי הכבר איש כו
 השעור עד שיהיה הגוף המסודר ערוך
 ראוי למה שכברא לו לא יהיה כי אם
 במנין והמדה והמשקל והמסורה וערך
 התנועות וסדור המוסיקא הכל במנין
 ר"ל ספר' כאשר אתה רואה הכונה שלא
 ינא מתחת ידו בית עד שיקדם ציורו
 בכפסוי: ור"ה בספ' הדבור והקול אבל
 הוא דבור אלדו קול דברו אלדו חיים
 וחוכר בו מניאות התכונה והתמונה
 אשר דובר בה כמו שאמר יהי אור ויהי

הלב" וכל הנמצאים . ואחר כן אמר
 בשלשה ספרים וכלל כאן הלב" כתיבות
 וגם יל' וילוד כבאות ואחר כן אמ' בספר
 וספר וספור שכלל בו כל הכוכר לעול'
 וכך הם שלד' אותיות יש בו ד' אותיות
 והן עשר אבג'ד עולין למספר עשר .
 ויוד כראשו שהוא עשר בחכמ' ואחריו
 ה' לבינה ואחריו ו' לתפאר ולסמ' קוונת
 ואחריו ה"א אחרונה שהוא כוללת כל
 המניאות כדרך שראויים בה ולא כדרך
 חקיק' והנה לך ראשי פרקי במדרגו'
 כתיבות (א) וסמות (ב) ואותיות (ג)
 וכפרים (ד) מה שבמעלה הראשונה
 כקרא כתיבות ונקרא במעלה שאחרים
 שמות ובמעלה שאחרים אותיות
 ובמעלה שאחרים ספירים וכולם לפרש
 שם שלד' אותיות המפורסות שמו .

אור יהו רקיע . ולא ינא הדב' עד שנמצא המעשה : וספר ר"ל המכתב ומכתב
 אלדים הוא יצירותיו ודברי אלדים הוא מכתבו וטעור האלדים הוא דברו הנה
 שב הספר והספור והספר בחק האלדים דבר אחד ובחק האדם שלשה מפני
 שהוא משער בשכלו ומדבר בפיו וכותב בידו : אמר משה בוטרולו בספר
 יצירה מהרב ר' יום טוב המקובל הגדול ראיתי נוסח הרב ר' יהודה הלוי ז"ל ספר
 וספור וספר' ואני אומר אלו ואלו דברי אלדים חיים . והרב ר' אליהו הזקן המקובל
 כתב בכיאוורו על ספר יצירה בזה הלשון : בעל ספר יצירה אמר כי כתיבות חכמ'
 הם ספר וספר וספור כוונת ספר יצירה להודיע איך נברא האדם משכיל יותר
 משאר הנבראים ואמר שונטרכו בוג' עמינים והם ספר וספור וספר' ספר הוא
 שכתובה בו בכמות יורו בו באותיות היצירה : וספר הוא המנין וההמונה לא
 תעשה כי אם במספר שכאמת מהם יהיה בו מוסוד הארץ כפל מהאחר וכן ימסך
 הענין בכל ההרכבות : וספור כי חכמי החכמה הזאת אמרו כי שם יחדו כח
 אשר נתן רוח בהרכבה ההיא עד שיעשה פעולת ב"ח בלתי מדבר אבל לא מדבר
 כי זה לא יתכן אלא למי שעשה הכל ע"ל הרב רבי אליהו הזקן המקובל ז"ל :
 אמר משה בוטאריל הואיל וזה החכם הוא ישראל אגלה אליו מסתורי לבי בזאת
 החכמה כי העבדה כבר חקרתי עד שכפי נסלמה : כי הרב אדו' מורי רבי
 יעקב מ"ל מדני בדרך הרוממות והנשגבה : לא על דרך עקבה . ולכן לא אסור
 לומר ולחבר בספרו אמרו ספר' כאשר כתב רבינו מאיר בר' סודרוס מטוליטולס

אל בספר הנקרא לפני לפנים • ואל ולא אמתא כונתו ורזונו : ספירה ראשונה
הוא כתר עליון לפי מחשבת כתר עליון לכל הספירות האצולות ממנו וית' ועל
בראנו מן המחשבה תנא החכמה שהיא הספירה השנייה • וזאת החכמה קראה
בספר יצירה ספר כמו שבספר כתוב דברי חכמים ודקדוקים כך בספירה הזאת
השפית הנקראת חכמה יצאו לב' כתיבות שהוא עקר הכל והפלוסופי קראו אותה
פח הגלגל המקיף : הספירה השלישית בינה קראה בספר יצירה ספר והוא כמו
סופר שהוא המבאר ומוניא לאור תעלמו' הספר כך הספירה הזאת הנקרא בינה
הזכיא לפועל כתיבות החכמה והספירה הזאת הותה מבטת בחכמה והיות רואה
כל החקיקות ורשומות הדקות ובנה מהרשומות בעין שהם ז' ספירות ועל זה ארזל
היה במחשבה בונה עלמות ומחובן שראה שלא יתקום העולם זולתי שלש אבות
זהם ג' ספירות חסד ודין ורחמים כמנא כי הג' ראשונים שהם כתר העליון והחכמה
והבינה הם ספירות שכליות ונקראות רוח ונשמה ונפ"א ועלת העלות ות' וית' הוא
המאזילס • והז' ספירות הנשארות הם הנקראים בספר יצירה ספר הוא הנשמה
לנשמות כלומר לאותם ספירות אחרות שזכרנו שהם חסד ודין ורחמים הם כגוף
וכתר עליון והחכמה והבינה כנשמה להם • כיו עכ"פ צריך הנשמה לפעול ע"ה כלו'
אשר הם כגוף וחסד הוא זרוע ומין כחלק לכמה גווי אורה וכשאמר דוד לך מ'
הגדולה על זאת הספירה אמר כי החסד קרני גדולה וזאת המדה החזיק בה אברה'
אזכור ע"ה והוא כמו שלב"א מים או נמר ועליה אמר הכתוב לבושים כתלג חיוור
ושער רוטיה בעמר נקי • וכמו שהמרפק גדול מהזרוע והזרוע גדול מן הוד והוד
גדולה מן האצבעות והאצבעות אחד גדול מחבירו וכמו שהמרפק דבוק אלל הגוף
יותר מן הזרוע כך תמט' מיני חסדים זה גדול מזה והמבין יבין : והדין ומדת הדין
היא זרוע שמאל וקח"ה דוד ע"ה גבורה • ובספירה הזאת החזיק בה יצחק ע"ה ועל
זאת הספירה אמר בה יעקב ופחד יצחק היה לי • מדת הדין חס' ממים חמס'
מדות בקראים רוחניות וה' האחרות גופניות והיא נקראת מדת הדין קשה ובה
במה גוונים אדומים כתולעת שני • ובא ללמד כמה סודות כי חלק הדין הזה גדול
מזה ומי יוכל לספר כי ענמו מספר : והמרפק אינו דין קשה בעבור שהוא קרוב
לרחמים כי הרחמים הוא כאמנעו על התרחקו מן האמנעות שהוא הרחמים הוא
הדין קשה מחבירו ועל כן אמר הפסוק דודי כח ואדום : כח כנגד מדת רחמים •
ואדום כנגד מ"ה • דגול מרובה כנגד מדת החסד שהוא מנהיג דגלו מרובותיו
בחסד עכל הרב הבינו מאיר בר' טו דרוס מטוליטולה זל בספר הנקרא לפני לפנים :
אמר משה בוטרול אל זה הסוד רמוז רזל באמרם ג' ספרים נפתחים לפני ברה'
וכו' ומוי שחקר בזאת החכמה כמופני וטביל דברו • ואזפן זה ממאמרני • אבל מי שלא
יפליג בעיון זה ועמוד ולא וכור מראה חכמתו והיה הזה • לשתו סבות לא יבין
מכד חולשתו שכלו והשגתו • פו לא היה לו למנה חזק ההשגה השכלית על אמתתו
זעוד לקושי העינין המושג • כלום • והרב רבי אלעזר הקליר ביאר בספר הנקרא
כבודה ספר ספר וספור ג' היותו זל כסברא הבורא העולם בראו בג' ספרים •

והם ספר וספר וספור והם רמזים לשלש הויותיו וכתוב במעשה בראשית אלה
 תולדות השמים והארץ בהכרח: וארזל כה"א פי' באות ה"א ככרא העולם וכזאת
 האות י"ס ג' הויות ויסו סוד התורה באמרה בראשית ברא אלדים את השמים ואת
 הארץ ואחר כך אמר ביום עשות יי' אלדים ארץ ושמים: והמסורר ע"ה אמ' בדבר
 יי' שמים כעזובכרוח פיו כל כבאם: וזאת ה"ה"א שאמר הוא שלש הויות כיה' במלואו
 היא ה"ה"א וכרוף פלם המשבון ועלה ו'ואותיו' שעולו' ששה הם אכ"ג והוא תחלת העולם
 כאשר פירש רבנו האי גאון זכרו לכרחה: ואכ"ג מתחיל ב"ה"א ב"ש גר תז"ר
 וכירוף פלם המשבון מתז"ר וע"ה תתק וחלק תתק לש"ה חלקים ויהיה כל חלק
 וחלק מ"כ"פ ומ"כ"פ ככירוף את" ב"ש ילוד רונה לומר המ"ם מתחלפת בכירוף ב"וד
 סהרי באלפא ביתא י"ס וה"ה מתחלפת בכירוף היא סהרי באלפא ביתא ה"ן והפ'
 מתחלפת בכירוף כו" סהרו באלפא ביתא וק" וה"ה מתחלפת בכירוף כה"ה סהרי
 באלפא ביתא ה"ן הרי"ג פעמים מ"כ"פ מ"כ"פ שהם ילוד ילוד וילוד והם אות
 באות ה"ה והוה ויהי' אלו הם שלש הויות באות ה"ה: ורמז אל זה האור הכהיר
 אמרה התורה הקדושה שמעו ישראל יי' אלדנו יי' אחד הוא מתום בש"ט טבעות
 והאלט קדש קדשים וזה לתת סוד וקדר אל הכורא שהוא אחד: ולכך ע' של
 שמע גדולה ור' של אחד ור'ל עד: כי הוא בראנו בסוף ובאמצע וזהו כיור
 המחצה האמתית: וה' אלדים אמת הוא אלדים חיים ומלך עולם
 וכתוב ראש דברך אמת בראשית ברא אלדים את" כיו חותמו של הקב"ה
 אמת כאשר ארזל בסנהדרין וכיומא' ר"ל שהוא קיום כנחו והוא
 בראש ובקו האמצעי ובסוף כי האל"ף הוא בראש והמ"ם הוא
 באמצע האלפא ביתא עם מ"כ"פ והת"ו הוא בסוף
 והוא ית' סייט ברוחתו בחותם אמת אשר ברא אלדים
 לעשות ולרמוז בזה הסוד אנו כותבים בסוף
 הזטר פריד וקיים: והרב אדו' מורי ז"ל
 ביאר ספר ספר וספור ור' ילוד אלדים
 ר"ל כג' אלו השמות ככרא העולם:
 והרב זקני ז"ל ביאר ספר ספר
 ספור סכ"ל מסכ"ל מוט"ל
 ולקח אברהם אבנו
 ספר ספר ו' אותיותיו כנגד י' ספירות ע"ל רכו אליעזר הקליר ז"ל:

הראב"ד ז"ל פרק א משנה ב הרמב"ד ז"ל

ולפי שהזכיר כתיבות ונ' שמות ונ' ספרו
 וספר וספר וספור חזר וכללן במספר
 עשר ספירות מלשון ספור גזרתם :
 עשר ספירות כליומה עשרים ושתים
 אמות שלם א
 אמות שבע כפולו עשר ספירות בלי מה עשרים
 שתיים עשרה פ ושתיים אמות יסוד שלש
 פשוטות ונאל כי אמות ושבע כפולות ושתיים
 כל זה הספ' מסודר עשרה פשוטות :
 על שלשה דרכים
 בעולם וכמנה וכמנה ולפי שכמנה
 הראשונה הזכיר שה נרכו סדר העולם
 הזכיר כאן נרכו סדר השנה : וכן כל
 סספ' הזה : ומכל מקום בכל משנה
 ומשנה מהם רומז אל ג' סדרים אלו :
 אחר עשר ספירות בלי מה : רמז
 שהי'וד העליונה אשר היא מקפת לכל
 ההוויות אשר נבראו ביש מאין שמיד
 כבדלו עשרה רקיעים זה מזה באמצעו'
 הי'וד אשר היא כאנל מכליומה רל מ'כ'ע
 שאין לומר את אמנם הי'וד יש לו מהות
 ולכן נק' חכמ' ב'נ' חך אחר מה וכל מה
 שכזכר בתורה ובנביאים ובכתובים
 רומזים אל החכמה שכ'מה רבו מעשיך
 ו' כולם בחכמה עשות מלאה הארץ
 קנייך לרמוז אל כל ההויות שהן מ
 מנויירות בחכמה כמו שרמזנו לעיל :
 אבל כ'ע הנקרא' אין נקרא' בלימה וי'מ
 בלי מה מלשון עדיו לבלום שפי' סתומת
 פה שאין ראות לדבר ולא להרהר :
 ואחר

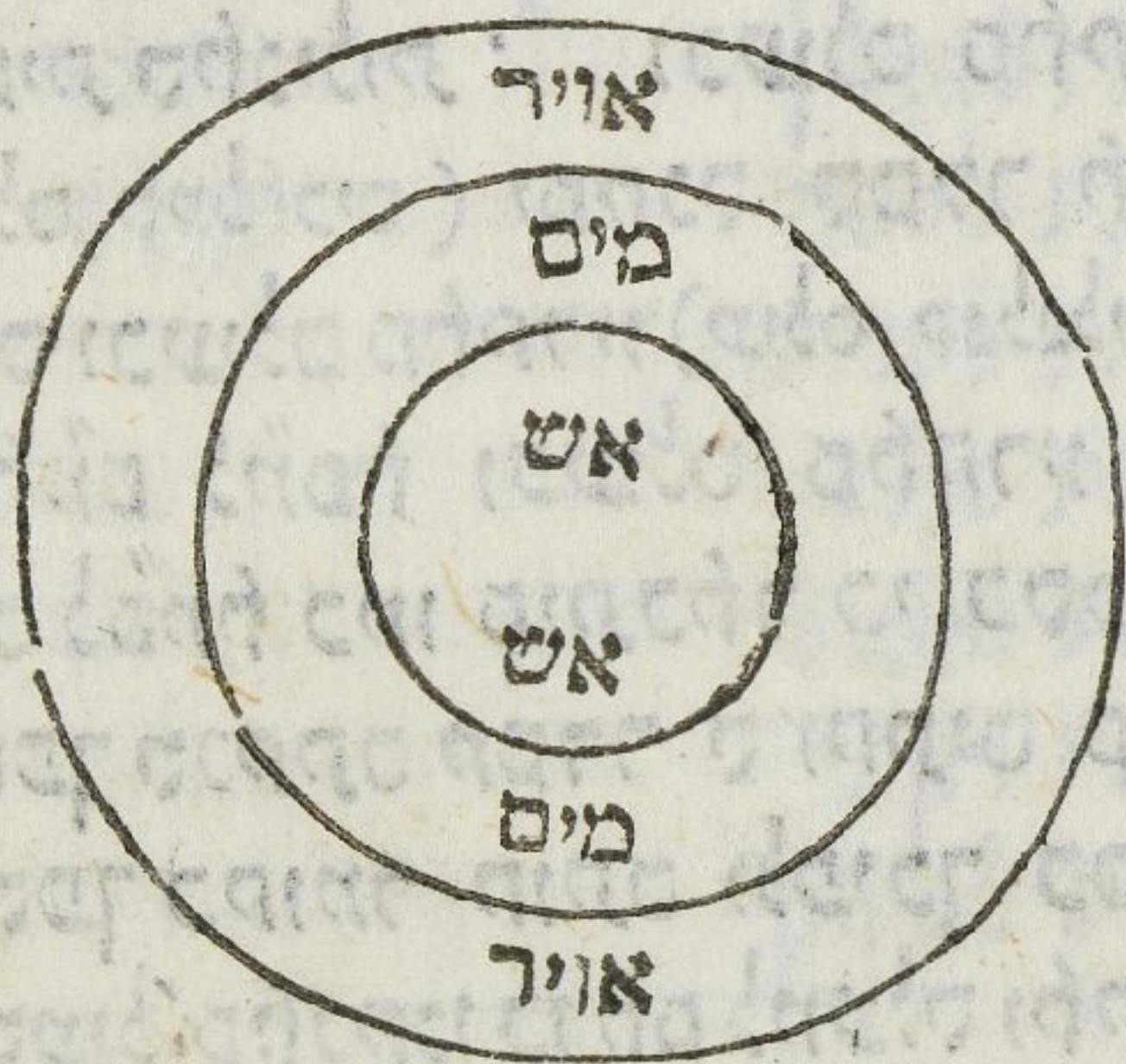
פירוש הרמב"ן ז"ל

פי' עשר ספירות שלשים ושתים כתיבות שהם י' ו' לעליונים וי' לתחתונים ככללות בעשר ונקראו
 ספירות שהם כח לכל הנגדר כגדר עשר : בלימה לפי שהם פתח אין סוף שאין לא חקר אין לו מהו'
 וסוף בלימה ונקראות בלימה : עשרים ושתים וכו' פירושי' ככלל העשר כ"ב הפחלקים לב' חלקים
 שהם שלש אמות : ו' כפולות וי' ב' פשוטות וי'גל דרך לב' כתיבות כ"ב אותיות והכל ככלל בעשר
 ראשונה

ואלו יסב כולם חיוס מתנועעו תנועה
 כבוכות וככל אחד ואחד מהם נפשו
 טבה ותנועע ושכלו וזיוורו וחטוקו וכאלו
 החקיקות טבהם ר"ל הכתיבות מתוכן
 ותנועץ אורות אש כבעס טוכות זו מווי
 ומהם ככרא מאור אחד טכאמר ויאמר
 לדום יהי אור ויהי אור והוא טמש ומגן
 ידוד נכחות והוא כולל כל הנבעים
 והוא האור טמש כז' ומו בראשית וזהו
 סוד והיה לך יי' לאור עולם והמקיף טהו'
 היוד הוא הקטל וכולם מסודרים על
 פו ככ אותיות כל פרט ופרט של כל מין
 ומין מחיכי הכמנחות ואלו הככ אותיות
 כסוד אלף אלפין רכוח רכוון טפידס'
 לעיל הם ככל גלגל וגלגל וכין כל
 אות ואות מהן הכדל והאותיות חיות
 ורעות וטבות ופורחות מדרכי הכתיבו'
 ועולות עד לאין סוף : ומתוך כך
 עלויתן וחזרת הקפי הרקיעים נהיו מן
 המחיות המכדולות בין אות לאות
 מסורת האותיות עד טוחו ועלו ופרחו
 טכאמר והחיות רכוח וטוב בנימ' תריא
 מנות כי הם על ידם והיו הגלגלים
 חלולים וכתנועעו אותיות בתוך אותיות
 עד טכטרפו מהן כל לשון וכל דבור
 וכל תריג מנות : והיא התורה טקדמה
 לעולם (טינה) והיא טמו של הכה כי אין
 בה הפסק וזירוף נטמו כי כולם קדוטי'
 ובתוכם יהיה ואין לזה כח יותר מזה
 ולפיכך ארזל כי ותמנע היתה פלגס
 קדוטי כקדוטי טמש ישראל כי כולם
 בטס יי' וכמו : ואמר שלש אמות פיורוס
 אמות יסודות ואמר כי טרטי היסודות
 הם ג' כי הארץ מורכבת מאמס ואיכה
 וסוד פשוט וכן ראוי כי בטס טמכת
 ההויה מטלס והם הקעדר וההווי והטס'
 אל

ויקרא אומר רבי ויחנן אלמלא מקרא
 כתוב אי אפשר לאמרו מלמד סנתעטף
 הקכה בט"כ ועוכם טמו הוא כתכלות
 והוא אחד ומיוחד כלהב אש המתאחד
 בגווינו וכרמו זה כפסוקי כי ה' אלהיך אש
 אוכלת הוא וכל הנאכל מדרו הוא נאכל
 כאור העין היונ' מתוך טחרות טבעין :
 והואיל טאין בטכל האדם לכו' ענמותו
 באחדות גמורה עם אלו הכרוכו' אומר
 בלימה ר"ל כלום פוך מלדבר כאמר'
 זל תולה ארץ על בלימה אין העולם
 מתקיים אלא כמו טכולס פו בטעת
 מריכה : וכולם הוא לשון סתימה כמו
 אוכר כלום : עדיו לכלום : ור"ל טזה
 האדם הוא הטלס טכברוח' טהוא טומע
 חרפתו ואינו מטיב אלא יוטב וטותק
 ולכך אומר בלימה טלא יקנץ ככטויעות
 עכל' : וזה טכתב המורה פ' לכ מחלק
 ראסון וזל דע אהה המעיין בטאמרו זה
 טהכה יקרה כהטנות הטכלות מפני
 טהן כתלות בחומר דבר למה טודמה
 כהטנות החוטיות וכו' : אומר מטה
 בוטריל כונת המורה היא כי הנורות
 הכדלות אין להם תלויה בחומר בטוס
 פני אכל הטכל העונוי יס לו תלויה בחומר
 מחד כחותיו טהם מסוג הכחות החוטיו'
 כחוטב והזוכר כי אלו לא היה כן היה
 כמו הטכל הכדל מכל כד אכל ההטנות
 החוטיות תלותן בחומר תלויה גמורה
 וכן כתב בן טכה וזל ואס תקרה לו כקכ'
 הע' טי' מולסה תקרה לו להטתויע הטכל
 כדמוון המטמט בכלו טי' חלוט ויחלט
 הוא ולא ישרת הטכל ואלו היה לוולתו זה
 היה הו' תמיד וכרוכ כהפ' עכ : ואכוככר
 כתב וזל אס יטמט אדם כמחטבתו
 כדבר אחד יחלט כחולא ויכל להכין
 דבר

אל שניהם והם שני הפכים כן כל
 המורכבים מריכוס שיהיו משני הפכים
 והם האש והמים והרוח נושא לאש
 מנד חומו ונושא למים מנד לחותו והנה
 הארץ מורכבת משלשתם וידוע כי
 החמר ר"ל גולם החכמה הוא כח שיה
 לאיכויות ולקור וללחות וליובש והנה
 ומכ"כ ב"מ ח"ס כי ממנו כח החוס קור
 ב"מ ש"ה והוא מתחלק להיות האש
 וכ"כ ב"מ ד"ה לא"ז ב"מ לח"ה הנה
 אלו ד' איכויות פשוטות הראויות לחומר
 הפשוט הנק' גלם והוא גמל' והנה
 רוח אלהים חיים ר"ל חכמ' שיה להם ולפני
 דקות האיכויות היה סדר הנחתם כי
 האויר שהוא פשוט בתכלית הפשיטות
 הוא עליוני לבכיונות שבכל וסב' ואחריו
 המים הרוחניים והם וסוד אל המים
 אשר כתהו מהם הרקיעים שנא' בהם
 יהי רקיע בתוך המים ואחריהם
 האש שממנו כתהו השמים שלמטה
 וסדר כוטים וזהו סדרן על סדר א"מ

ונא"ל כי המים הקרובים לאש אין
 טבעם כטבע המים הקרובים לאויר
 כי הקרובים לאש יקבלו טבע מטבע
 האש קצת חמומות ויובש והמים אשר
 קרובים

דבר אחר שהיה בכחו להשיגו קודם
 לכן עד שיחזק כחו בתחלה ז"כ: ולכן
 כתב המור' דבר וז"ל ואם תסתדל להשיג
 למעלה מסגרתך או תתחיל להכזיב
 הענינים אשר לא בא מופת על סותרם
 או שהם אפשריים ואפילו באפשר רחוק
 תציע כאלו ע"אחר עכ"ל: אמר משה
 בוטר' ל מאד אנו משבח החכמים
 המקובלי' שלא רנו ללמוד זאת החכמה
 המפוארת בפרהסיא אבל שמו כל
 מגמתם להעלים כי זאת החכמה לא
 תתכן לא למי שהו' זך השכל והספרא:
 ולזאת הסבה נקראת קבלה שהיא
 הפילוסופיא הטורה וינטרך האדם
 שרונה להשלים נפשו בזאת החכמה
 ויתקיים לו חופן מניחותה שלא יפנה
 להפך כדי שלא תפסל כורתה: ועקר
 גדול כתב רבי' גדויה דבר ז"ל למען לא
 אשכח כוכתי הרנויה אתה הוא אדם
 שיש לך הכריכות במקור ולא תאניל
 שום דבר אל האדם שיבא לך בכסיון
 אמונת האנילות וזהו סוד גדול בפי כל
 המקובלים וזהו סוד כמוס בתורה לא
 תנסו ה' את ולא אוב' לפר' עכ"ל המקובל
 הגדול: אמר משה בוטריל כבר
 ודעתי זה הסוד ומפני זה חדלתי חדול
 ולכן כתב מושאלה וג"כ החכם אפלטון
 בספר הגסס שלו וז"ל השמר לך שלא
 תדין שום שאלה הבא אליך לכסות או
 ללעוב ע"כ: ואני משה בוטריל מנד
 עו"ט חלקי בחכמת המשפט ודעתי
 באופן המוחלט שזה המאמ' הוא נודק
 ואינו ריקן ואנו כשבחנו כי הוא מאמר
 נבואו' אמנם הפחותים בחכמת
 המשפט לא יבזו כל כך כי לא יסבו
 באיני והמשכיל וטכיל ולא יהא פתגם

קדושים לחלק האויר וקבל האויר מהם
 קנת קרירות והמים האמצעיים שבהם
 הם פשוטות באיכות המים ר"ל קר ולת
 ונתערב אלו שלש חמות בד איכות
 שבהם יפרד קנתן אל קנתן ויתמוג
 קנתן בקנת ויתהוו מהם היסוד הרביעי
 הנק' עפר אמנם איננו מן האמו' שנאמ'
 כי לשלג ואמר הוי ארץ והשלג הוא
 מקרירות האויר והקרשתו והוא שלג
 (מסד) שתחת כסא כבודו וכאן טעו
 הפולוכו ואמרו כי ה' סידו הן במדרגה
 השלושית למנצח' שמתחת ג' גל הירח
 כי הקמר הוא ראשון למציאות ושני
 למציאות הם ד' איכות הפשוטי' ושלשו
 למציאו' הרכבת האיכות והם היסודות
 וכסם טעם במקפר היסודות שמו
 ארבעה כן טעו בסדר הנחתם אמרו
 האם למעלה ואחריו האויר ואחריו
 המי' ואחריו העפר ועוד טעו באמנם
 שהגלגלים הם פשוטים בלתי מורכבים
 מואמ' ר"ל מד' יסודות ונ"ל כי סדר
 האם הוא בעולם העליון (עולם ספירות)
 ראשית האנילות ובעולם שאחריו
 (עולם המלאכים) ושתנה הסדר אמ'
 לאסם ובעולם שאחריו (עולם הגלגלים)
 מן האם לאס' ובעולם שאחריו מן
 שא"ס לאס' כמו שיתבאר כי בהכרח
 יתהפך הנחתם מסדר הזהתים שנא'
 תתהפך כחומר חותם ולפיכך בסדר
 זה הפול' שאנחנו בו אס' למעלה ואחריו
 אויר ואחריו מים אמנם היות טעותם
 מבואר כמה שאמרו שאין הגלגלים מן
 היסודות הוא שכתבאר בחמת החושים
 היותם מיחסיים ט"אק לאס' סב' לעפר
 תמ' לרוח סע' למים והבין זה כמנא'
 אומר שכל כבא השמים והארץ והימים
 והם

דין קדמיה זיל וקול: אמר משה
 בוטריל להגיד בודות בעלמים אל זה
 הקכס לא אעזור קולמוסי ואליו
 ארוי נסי כתב הרב רבי אהרן ראש
 ושיבת בכל המקובל הגדול בספרו
 הנקרא ספר הפרדס ואל יתברך שמו
 של הכבוד שהוא חי וקיים לעדו עד
 ולנצח נצחום ראשית כל דבר שהוא
 הראשון לכל והקדמון לכל והוא בעלם
 מכל והוא עלת העלות ואין לומר לא
 וסולח אין כי הוא נסתר אף מן
 המלאכים קו מסוכנו בת חומר ועליו
 כאמר במופלא מומך אל החקור
 וידענו כי הכל תלוי בו ואנלו לא נתחדש
 דבר אך אנלנו נתחדשו הדברים:
 הוא ית ויתברך אין בו שנו חפץ ולא
 שנו רצון וקורין לו הפילוסופי' מה שאין
 המחשבה יכולה להשיג ויש מהם קורין
 לו שכל הפועל כי הכל ממנו והנה
 עלה במחשבתו להמשיך ולהאכיל ו'
 כפירו' התלוות על בלימה ולסון ספירות
 מלסון אור זן ובהור מלסון כפי גזרת:
 ופי' בלימה בלימאומה הוא עלת העלו'
 ית ויתברך שהו' אפיסה מוחלטת שלא
 כוכל להשיג בו מאומה ו' וח בלימה
 בלום פיק מלדבר מלסון עדיו לבלום
 ועכ' אחו' רזל לאו' עלה במחשבתו שאין
 מחשבתו כמחשבותינו ויב' כאמר בו
 עליה כי האדם צריך לכה המחשבה
 ועכ' אומר באדם ורד פלונו לסוף דעתו
 של פלונו אבל עלת העלות ית וית
 המחשבה צריכה לקבל מכתו ולכן אחו'
 רזל לסון עלה ולסון עלה במחשבתו
 להשמיט האון מה שיכולה לשמוע
 ובאותה טעה סרנה למשוב העלה
 במחשבה לכן נקרא המחשבה כמ'
 עליון

זהם עצמם עליונים ותחתונים שרשם ויסודם אלמ"ט ונ"ל כי כל אחת מן
 הספירות יש לה נבע בפני עצמה וכן כל אחד מן היסודות ויש מלאכים מנונים
 מיסוד אחר מן הכינה ולמט' לפי שאותיות אלמ"ט אינן פזוטי' במורו' שבעה כפולות
 פו' מספר שבע כולל מאמ"ט כי האוור יש בו כח מים ואש והמים יש בהן כח אויר
 ואש והאש יש בו כח מים ואויר וקבוץ הכל הרו שבע כפולות ולפי סגן
 כפולות בדבר ובתמורה נקראו כפולות:

ואלו הן הדברים וסודותם	אויים
מות	בינה
מלחמה	יסוד
אולת	חסד
עוני	גבורה
כיעור	תפארת
שמחה	נחם
עבדות	הוד

ותמורתם	סדרים
ועת למות	זרע
ועת לפקוד כטוע	זרע
ועת לרפוא	מות
ועת לבנות	עוני
ועת כנוס אבנים	עוני
ועת לכקס	מן
ועת לרחוק מחנק	מן
ועת להסליך	חכמה
ועת לדבר	חכמה
ועת לקרוע	חכמה
ועת שלום	חכמה
ועת לאהוב	חכמה
ועת רקוד	חכמה
ועת לשחוק	חכמה

הרמב"ד ז"ל
 עליון אויר קדמון והחכמה רוח אלהים
 והכינה רוח מרוח והחסד מים מרוח
 ע"ל סדר ר' אהרן ז"ל אמר משה
 בוטריל הרב ר' משה ברבי נתן ז"ל חולק
 כי הוא אומר שכתר עליון שהוא קדמון הוא רוח אלהים חיים והחכמה היא
 רוח מרוח והכינה מים מרוח והחסד מים מים אמר משה כתב רב
 נטרופאי

הראבר זל פרק א משנה ב חרמב זל

וכל מחנות לשמש ומהם יהיו כל משפטיו
 הפכינה אשר דנה בהם הכריות
 וידוע כי שם אדמי סוכב בשם ידוד
 אדמינו ודוד הכה כונו במוכסו כונו ידוד
 אדמינו ידוד כימינו וכונו במוכסו כונו
 בשמאלו סכאמ' יו' סומרך יו' כלך על יד
 ימינך. ומהם וונא כל משפט לודת
 הכנים מנד החסד או מיתתן מנד הדין
 ולטעת הנפשות בארץ החיים כי האל
 עץ השדה. או לעקור נטוע מארץ
 החי' או להרוג או לסקלו מארץ החי'
 או לרפוא להוליס להביאם לחיים.
 עת לבנות הפרנות אשר נפרטו בו
 לקחת את נפשו ולהשקות חיותו. עת
 להסליק עוני. פי' מסליק מחיותו. עת
 כנוס. פי' להכניס עשר מנד הנכורה
 כי מפון זהב ואתה. ותמורתו העוני.
 עת לבקש אחר המחיה והעשר. ועת
 לאכד מנד העוני והתמורה. עת
 לחבוק מנד החן של הזיווג. ועת
 לרחוק מחבק מנד הכיעור. עת
 לשמור מנד החן ועת להסליק הכיעור.
 עת לחסות מנד החכמה כי גם אונל
 מחרוט חכם יחשב. ועת לדבר קול
 כסיל ברוב דברים ופי' כסיל מתנה לו.
 עת לתפול חלקי אדם ר"ל כדון בני חלוק
 בחכמה. ועת לקרוע מנד התמורה.
 עת מלחמה ועת שלום מנד יסוד עת
 לאהוב מנד שלום. ועת לשכוח מנד
 תמורות. עת ספוד מנד עבדות.
 ועת רקוד מנד הממסלה. וכ"ל שכשם
 שיש ללכנה כ"ח מחנות שישו מקפת
 בהן ככל חדש וחדש כן למלכות כ"ח
 מחנות שסוכבת בהן מהתחלת האורה
 עד כבוי האורה. ואילו כעשה עינול
 בחלק על כ"ז בתים וככפול אותיות הני
 על

נטרונאי בספר התרשים וזל עשר
 ספירות כמו לא ידעתי ספורות או כמו
 מי וספר טחקים בחכמה שהוא מענין
 ספיר. בלימה בלימה זה לא כתן אל
 האדם להשתכל ונירוף אדם מה.
 עשרים ושתים אותיות. ביאור
 הס"כ או כ"כ. כתב בעל הקבלה
 בספר הנקרא אונר חיים וזל ב"ת חיי'
 וב"ת חית כאשר תהפכה על סוליה
 וזהו סוד ב"ת בראשית שאין ראשית
 לא תורה סכאמ' יו' קכני ראשית דרכו
 והתורה נעשת חיים ללומדה ולעושה כי
 האדם כאשר ישים עיונו בלמיד' התור'
 ה'יתעלה והיה בעזרו ורמו לזה ראשו
 תיבות מתחלת חומשו תור'. בראשו.
 ואלה ויקרא. וידבר. אלה. בנירוף
 סוד החשבון אהיה וסוף תיבות בנירוף
 סוד החשבון תורה ור"ל אהיה עם לומדי
 תורה. ולכך ארזל אמר ר' יהודה בכל
 לילה אחו מטטרון סר הפנים כל כשמו'
 של תלמידי חכמים העוסקים בתורה
 לשמה ומכילין לפני הק"ה ודוממין
 מלאכי הסרת מלומר סירה עד שיאכסו
 עם נפשות הדיוקים וזמרו ביחד סכ'
 הנכני כראו בארץ או העוסקים בתורה
 לשמה. כף כפובה רומזת אל מדת
 הדין ורמו בזה שאין השם יתעלה מודד
 אל האדם במדת רחמים אלא בהיותו
 מקבל עליו עול מלכות שמים וכתר יתן
 לו. לכן אמרו ד"ל חייב אדם לכרך על
 הרצה כשם שהו חייב לכרך על הטובס
 סכ' חסד ומשפט אסירה. אם חסד
 אסירה ינאס משפט אסירה. וכשסאדם
 דבק בהזם ית ויעזה רנון אכינו
 שכשמים מדת הדין מתלבשת למדת
 רחמים ומקבלת השכים כיד פאנטה
 כמו

הראבד זל פרק א משנה ב הרמב זל

כי כו מקום תשלום מהלכה כנגל רל
הולוכה ביה הויות כאשר תשלים מהלך
יב הויות אין זה מקו מולדה עד שתוסוף
להרחיק ענמה מן השמש כשיעור עד
שתקבל אורה מאור התפאר וזהו סוד
אין בין מולד ומולד אלא כט יב תש כב
ועל פי אלה המחנות יהיה כל משפטי
המלכות והנה כל היוצרים אשר
יתפעלו באחד מאלו הכח מחנות יקבלו
נזירות מן המחנות באחד מן הכח
עתים הנזכרים כאן וזהו סוד לכל
זמן ועת לכל חפץ תחת השמים וזהו
גם כן מפתח לתרץ כו שאת כדיוק וטוב
לו כדיוק ורע לו רשע וטוב לו רשע ורע
לו והמשל בזה אילו כפש הנדיוק הוא
וכל חלקיו וולד בעת חסרון האורה
בהכרח ותפגמו עניונו בחסרון כי דיו
לעבד להויות כרכו אמנם השכר
הזכוון הוא מזומן לו לשמוח במלכותו
וכן בשאר הז' תמורות ולהפך גכ אילו
וולד איש רשע בכל חלקיו במילוי הירח
אי אופטר שלא יגיע לו טובות אמנם
עשו מזומן להעדר ממלכות אל שפאמ'
וגם רשע ליוס רעה ואומר לעת תמוט
רגלם והנה מזו הנורה יתבאר לך
שמהלכת הלכנה בהויה אחת ימים כ'
שעות שש חלקים תקנט ומקפת כל
יב הויות כתיק כז ומים שש שעות רלר
חלקים ובין מולד למולד כט ומים יב
שעות תשג חלקים והנה השמש ומזן
וי' נבאות יחול בראש טלה בתקופת
כיסן וכרא' סרטן בתקופת תמוז וכראש
מאזנים בתקופת תזרי וכראש גדי
בתקופת טבת ולהיות שם בן מכ בחלק
לו חלקים וכל חלק מהם שש אותיות
ונרפנו אליהם שם יהו אל כל אות ואות
ועלו

היום הזה אחל להראות גדולתי ועונם
אופן התנשאותי והחכמים וכירונו
ולא יראוני ואפרש מלת אלהים למם
נקראת מדת הדיון כתב בעל הקבלה
בספר הנקרא עלן גן אלהים ואל
העולם כברא במדת הדיון שכ' בראשית
ברא אלהים אלהים רומז למדת הדיון
כו אלהים בצירוף סוד החשבון זה דיון
אי כמי מלת אלהים בצירוף סוד החשבון
הכסא לפי שדן כל העולם ויושב על
כסא דין אי כמי אלהים בצירוף סוד
החשבון דן ומיד ועליו כאמר והוא
באחד ומו וסיבכו ומתוך דין אלהים
כדיוק זה וספול וזה ורים ידוד מדת
רחמים בצירוף אלפא ביתא דאת כס
יוד מם הא כדו ופא הא כדו
הרו מנפץ עולה בצירוף סוד החשבון
ס' וזה צירוף ברהמים ולכך שמוס
מנפץ כשילך אדם חוץ ותן ידו בסוד
ההתכוונות על שער העיר ויאמר על
סוד ההתקשרות מנפץ מנפץ לא
יכזק בשום פגע וכלכד סוקיים כל תכאני
אופן השמירה כאשר מבואר בספר
הנקרא סוד זלוד שיאמר על פרשת
דרכים יוהך ישמרכו יוהך ישמרכי
יוהך ישמרכו כי מלאכיו ינוה לך
לשמרך בכל דרכיך כי מלאכיו ינוה
לך לשמרך בכל דרכיך כי מלאכיו
ינוה לך לשמרך בכל דרכיך ויהיה
סוד ברור וזך על פניו ויכון בסוד
המוסל בשש קנות חתום בשש טבעות
והיכל הקדש מכוון באמצע אמר
משה בוטריל כל מי שוודע צירוף השמו'
בסוד החכמה והכיפה ווכל להשתמש
בהם כי ההשתמשות הוא בקדושה
ובטהרה ובירא' חטא והמכטא כשפתיו
וכלכו

ובלבו נירופ' היכולת בידו כו הוא היודע
ועד כי הוא בכל והוא הכל והכל נחנב
מחסדו והסס ידע על הדבק בו והו
סוד כי יודע יי' דרך נדוקים ויעביר
טובו על פני האדם שהוא סוד הכריא'
על כן שומר התור' אשרהו על כן כתוב
בשעור קומה כיה' כורא כל גוף וכל
ככבד מכל גוף והכבזה מהגוף הוא
המקרה: אמר רבי ישמעאל כל היודע
נירופו של יונר בראשית מוכטח לו
שהוא בן העולם הבא ואני ועקיבא
ערבים בזה הדבר וזהו נעשה אדם
בגלמנו אבל מי שלא ידבק בראשית
לחכס וכטא כי זה לו כפפוף הזרזור:
ולכן כאמר כי ראיתי אדו' פנים א פנים
ותכלל נפשו: ולכן רבים מהמקובלים
הטאו ופסעו בכוד השמוש ולא קשרו
נשמת האדה העליונה כאור הבהיר
והמבהיק והיו כזוקין וכל זה קרה להם
מנדס לא מנד שאין השמות המתוים כי
הם לא יראו סגולתם ועצמותם אלא
על דרך כמד ההתקשרות בחוכן דעות
וזהו הכוד ודאשתמש בתבא חלק ולקח
אלף שהוא רומז לעצם שהוא סס ילוד'
והוא קדוש קדוש קדוש סכ' ספר ספור
ולסוד זה לקח גימל' וזהו האור הטוב
שאין למעלה ממנו. ולרמז זה לקח
התיו כי התיו רומזת אל האור כאשר
כתב הרב רבי ראובן הספרדו בספר
הכלומה. ואל' תיו תורה ותורה אור
ובתוב כי בר מנה ותורה אור. עכל
וזהו תבא כמו תבא דמלכא: אמר
משה כוטא רילו כשבעתי בה' אלהי ישראל
שהשמות והאזכרות לא יושלו אלא למי
סוד עסוד מובאם ומובאם. ואם לא
ידע סוד הנירוף כל מה שיכטא לחכס
ינאם

יעלו ד' פעמים מ"ב והם קס"ח אותיות
וחלקנום לששה ששה אותיות יעלו כ"ח
מחכות סומכס כ"ח מעטיו הגיד לעמו
לתת להם כחלת גוים. ואומר גדול
אדוכינו ורב כ"ח. ובהם נפעלים כל
הגזירות: ואמר י"ב פשוטות פי' שאין
להם תמורה אך הם פשוטים ועומדים
מכלי תמור' כח אויר ומים אש כל אחד
מורכב משניהם נתחייבו להיות ששה
כי באויר כח מים ואש וכמים כח אויר
ואש וכאש כח אויר ומים הנה ששה.
וכל אחד מהלו כלול מכל נעלם (כ"ע)
וכגלה (חכמה) כי שתיהן שופעות אל
תפ' ולפיכך נתחייב להיות למספר י"ב
והם כח לו"ב הוות הנעלמות ר"ל של
אסיה ולו"ב הוות גלויות ר"ל של סס ילוד'
ולו"ב מזלות ולו"ב חדשים ולו"ב נמורות
ולו"ב גבולו אלככמות ולו"ב שכטוי יה
ולו"ב מנהיגים בעולם וסכה וכפס.
וכאל' למה קרא לו' מהן כפולות ולו"ב
פשוטות אש בעבור שיש תמורת חיים
מורתמורת שלום מלחמ' ותמורת עשר
עוכו וגו' לעיל. הנה גם כן לו"ב פשוטו'
ססן ראיה שמועה ריח שיחה לעיטה
תשמים מעשה רוגז הילוך שחוק הרהור
שינה יש תמורו' כי תמורת ראיה סמיון
תמורת שמועה חרשות תמורת ריח
אטימות תמו' הלעטה רעבתנות תמו'
שיחה אלמות תמו' תשמים סרים תמורת
מעשה בטול שחוק רוגז הילוך פיסת
הרהור שטות שינה תעורה. אש כן
למה יקראו פשוטות ואלו הראשונות
יקראו כפולות. ואין טעם לפי שהסמיון
והעורון אינו כדרך לפועל וה"כ למס
וקרא המות תמורה ואינו רק העדר
המיוס. והדבר ידוע כי ההפך שמי
ט ב פ ii מינים

ינאם • כוהנה לא יועיל לבעל המלחמה
 כשיהיה כתוב ומקוק בכוכב ראשו סם
 אלד • ואנפ שיאמר במלחמה שלם
 פעמים סם אלד יעזרני ויושיעני ויזילני
 לא יועיל לו כולא הנזין במחברת האור
 והוא כמו טכילת הטמא במים ואומו
 הסרץ כידו כך לא יועיל לו כיום עברה
 השם הזה להזכירו • כי הדבר שלא
 יודע במחקר לא יועיל והוא כמו בומא
 בארובה • אבל כשידע באור הנירוף
 שסם אלד הוא חגלא הוא טוב להזכירו
 ג פעמים וזה השם ינא מאתה גבור
 לעולם אדכי • וזה השם הוא היונא
 למלחמה וכשיאמר אותו בכוכב על סוד
 הקשר הקסור בסוד השתלזלות עשר
 ספירות יכלל מפגערע במלחמה וינצח
 אויבו • אמר משה בוטאריל זה
 האופן שאמרתי הוא סוד ויסוד ועקר •
 וכקיימא וגמירנא דלא מסקר • ולכן
 חטאו כותבי הקמויעים שכתבו סם
 חגילא כל זה טעות מפורסם •
 ובקמויעים אזה לא רכס • ועוד הזכרתו
 בלא טהרה • ולכן לא ינא פעולתם
 לאורה • ועוד שלא ידעו שצריך לאדם
 קודם שכתוב הקמויעי • לבטל כתפלה
 המלויים רעים • ועוד צריך להתבונן
 בעת הכתיבה אל סוד הקמויע וכוה
 הרצון ריח כיתח לפני האור הבהיר
 ורוח • ועוד שספר מיוחד לכל קמויע
 כמו קלק נבי או שלול • ובעונות כותבי
 הקמויעים לא ידעו זה העליל • ולכן הם
 כותבי פלסתר מנד הופן הנעלם • וכזה
 אין לתמו'אם הענין אינו כאלם • וברוך
 יודע סוד החכמה בתור'וי התמומה •

מוכים האחד מן שני ההפכו הוא שאין
 בוכיהם תמצע כמו במספר הזוג או
 נפרד • והב' הוא שום בוכיהם תמצעו
 כנבעים כמו השחור והלבן כי שאר כל
 הנבעים בוכיהם • כמא ססמי ההפכים
 הם בנושא מה שאין כן בקניין וההעדר
 כמו העורון והראות ולפיכ'אם תמורה
 כוללת להפכי' גלקיין והעדר ולפי' הוא
 מוכה בתמורו תמורת מים מות ועושר
 עוני שהם קניין והעדר • ואילו תמור'אן
 כי עור סמיה' בנושא אבל ההפך • וכללו
 של דבר שבתמורות ה' מוכה' כללים
 ותמורתם • וא' וכפס מוכה' נושא
 הפעולות ותמורתם כי התמורה תהיה
 ג'כ במשא' • והמשל בזה ב' עינים
 נושאים לראות ב' אזנים לשמועה לכן
 יאמר בהן הפך והוא חמר שאינו מוכן
 לקבל הראות או השמועה וכיונא בהן
 אבל פעולותיהן המאוורות אינן ענין
 עד שיאמר בהן הפכים ותמורות ולפי'
 יקראו פאטות כי הפך לא יזויר רק
 בנושא והראות והעורון אינו בנושא
 אך מזויר פשוט מנושא והכן זה •
 והנה לכושאי הפאטות יסיגום תמורו' •
 אמנם הפאטות המזוירות הן בלתי
 תמורות • ולהיות זה הסוד מבואר
 שאין תמורה פורסו ר'ל בפירוט שמע
 ישראל כי בשעה שקרא יעקב אביו
 לכניו שמעו ואגידה לכם וגו' נסתלקה
 ממנו שכינה אמר שמא חם ושלום יש
 פסול בזרעי כמו שום באברהם וגם
 ביצחק ועל כן נסתלקה • פתחו כולם
 ואמרו שמעו'וי' אל רוננו' אחד •
 שכסם שאין בלבך אלא אחד כך אין
 בלבנו אלא אחד • מוד פתח ואמר
 בשכמלו כי אין פסול ולא תמורה כו'

כמספר

שכמו ויה' לא למעלה ולא למטה • וז'אל
סכל

פרק א משנה ב הראב"ד זל לח

שכל משפטיו העולמות מתנהגות על פי וכו' הויות על פי וי' יודוד ומכו ועל פי וי' וכו' וי' זהנה סדרתי לך לעול יב' בתים לכיוון כהם כל משפטו וי'. והנה שמש ומגן וי' נבאות מנטרף בוי' הויות. ונא יוכו' שעות ומחמה מהלכת החמה בכל ג' הויות. והנה לוי' הויות שס' יום ורבויע. ומחשבון זה תוכל לדעת ככל יום ויום באי וי' מעלה עומדת הזמש במהלכה של סנה וכמהלך הווי יס' לה חשבון אחר ועוד תשמעו כצ'ה. כמנא שהחמה כשהולכת עד תום שם מעלות בתוך שס' ימים ורכייע יום שמונת לחלק אחד בגלגל רל' למול אחד ל' יום י' שעות תקח חלקים.

וי' שעה: ג' שעה

וכאשר תחלק מספר זה על ל' כדוי לודע בכמה זמן ולך המעלה יגיע מהלך החמה למעלה אחת יום א' ש' חלקים. ל' מעלות כ' יום ס' חלקים. ל' מעלות ג' ימים שעה אחת כד' חלקים. הנה ככ' ימים וט' שעות ותפ' חלקים הלכה החמה כ' מעלות. וכעוד בימים תשמו חלקים הלכה החמה כ' מעלות כמנא בכט' יום י' שעות קס"ב חלקים הלכה החמה כט' מעלות והלכה הולכת מעלה אחת בשעה אחת וגם בתתח חלקים ומי חלק. וזהו חשבון דיבוק שני מלכוס רל' שמש וורת רל' אמרו כט' יב' תש' ג' שב' מולד למולד. דע שאין מקום המולד האורה ללכה מקום הדיבוק. אך הלבנה נרוך להרחק מהשמש מעלות יודועות אחר שתדבק שמש ואזי וולד בה אור מהחמה כיו מעת הדבוק עד שתטלים הלבנה מהלך שם מעלות הם כ' ימים ו' שעות רל' חלקים. והנה בום הזמן הרחוקה השמש ענמה ממקום הדיבוק שעבר בכ' ימים וט' שעות ותפ' חלקים כ' מעלות. והחמה הולכת בכט' ימים וי' שעות וקס"ב חלקים כט' מעלות והלבנה מהלכת כ' יום ס' שעות תקבט חלקים וכ' שכיעות וחזי חלק ל' מעלות. והלבנה מהלכת בשעה אחת וגם בתתפב חלקים וחזי חלק ושכייעי חלק מעלה אחת. כמנא שהלבנה מתדבקת עם החמה בתוך כט' יום י' שעות תתקבא חלקים. וכאשר תסתכל בחשבון שרמותיך תוכל להבחין ממנו בכל רבע ובכל שעה ובכל יום שתראה שהויה המוסלת מוי' הויות או משב של כח הויות והבין זה והוא יגלה לך כל העצמות על פי סוד השם מבלתי שתנטרף לאלאכת החוים בכוכבים כי החוים מסקרים במק'ת הדברים שנאמר בלתי כרב עתידך ועמדו כא ווי' עוף הוכרו שמים החוים בכוכבים מודועים למדעים מאשר יכו'ו עליך ואמר רבותיכו זלמאשר ולא כל אשר. ומכאן תוכל להבין התפלות וסוד הפעולות.

ודע כי שלשה שמות משם של יב' הויות היודין שבראשם לכיסן לטלה סור תאומים. ושלשה שמות שתחלתן ג' ה'ין לתקופת תינון לסרטן ארויה בתולה. ושלשה שמות שתחלתן וי'ין לתקופת תשרי למאזנים עקרב קסת. ושלשה של ג' ה'ין אחרונות לתקופת טבת לגדוי דלוי דגים. ודע כי שם בן כח בוכחות של עטרת ישראל. והסוד ועתה יגדל כאכת אדני. וכל לשון כח רומז לזה הסוד והנה השם הזה מתוחם לשם כד' נרופין של אדני ושם יב' של יהוה ומגיע לשם יב' לכל אחד מהם רל' מחנות שנים ושלש.

ואהיו

כמספר עשר אנבעות חמש כנגד חמש: ביאור זה כמו סימן לדבר וזהו כבוד נעש' אדם בכלמו: וכטויקור האדם בזה הספר וזה מלהבין הדבר בכתובתו דעשר אנבעות לא על המקום ברוך הוא קאי אלא לדוגמא בעלמא נקט' בעל ספר וציר' והא' אמ'

עשר ספירות בלימה מספר עשר אנבעות חמש כנגד חמש וברית יחיד מכוונת באמצע כמלת לשון וכמלת המעורר

עשר ספירות בלימה מספר עשר אנבעות חמש כנגד חמש וברית יחיד מכוונת באמצע כמלת לשון וכמלת המעורר

בתלמודא משל למה הדבר דומה: ומו שיתטא לחשוב זה על המקום ברוך הוא הוא חוטא וזהו שנאמר אל תתן את פיך לחטוא את בשרך כלומר לאדם הכונה יש לו עשר אנבעות חמש כנגד חמש וכל זה לדמויו' ומשל שישכ' המשכול כי הסם ותעלה איכונוק ולא כח בגוף: ובריות יחוד רונה לומר שבועה היא עליו מלהבין הדברים כהויותן לפי שאין לכורא ית לא ידוע ולא אנבעות אלא דוגמא נקט כמו כן אמרו בריות יחוד מכוונת באמצע רונה לומר כמו שיש אל האדם חמש אנבעות מכאן וממש אנבעות מכאן והבריות הוא באמצע ר"ל הלב שהוא מלך האיברים והוא נקרא בשם לב כתובות והוא משכן השכל והכינה כדוגמא זה הכורא באצילות עשר ספירות והאדם השלם שנאמר

הכמנאים שרש סיבתם הם ים ומהם י' עצמים שמהם יתהוו כל הכמנאות: והמשל בזה כמנאות בעלו חיים ידוע כי האברים המורכבים שבו והיו מן האיברים הפשוטים ומספר האיברים הפשוטים אשר כל האיברים הורכבו מהם עשר במספר יסב ואלה שמותם העצמות (א) והשחוס (ב) והעצבים (ג) והעצלים (ד) וגידיים הדופקיים (ה) וגידיים שאינם דופקיים (ו) והבשר (ז) והסומן (ח) והמוח (ט) והקשורים (י) וז"ל שכל אלו עשר יסודות הפשוטים כולם כתהוו מכח אמש אשר באדם ובאור זה כי המים אשר בכח הטיפה בא כח האם והקרושה ואת אשר וכשה בוותר חור להיות לעצמות והרוח שטיפה חקק כתיבו וחלולין של עצמו בדרך סנתקסו המים וחזרו להיות רקיעים אשר הם חוקים

פירוש הרמב"ם ז"ל

ראשי נה הזכיר שהכל בחכמה שנית הזכיר שהכל בינה שלושית הזכיר שהכל בדעת בדבר סכרחה לעין וזה שאמר עספר עשר אנבעות כדאמר אתה הראת לדעת וכתוב מבשרי אחוה אס: וברית יחד הלשין דיגמת עשר והוא המכריב בין עשר אנבעות הודים וכו' כוללים כ"ב אותיות ויש בו כח עשר אנבעות וזהו שאמר שהבריות מכוונת בלשון וזהו שאמר כמלת לשון וכמלת המצור שיש בו אות ברית קודש ומכריע בין יו"ד אנבעות הרגלים ומוליד מולדה שהוא מנטיורא בעשרים אותיות ע"י יש לך להתבונן מן הגלוי הסתת: עשר

חוקי כרחי מונק ואשר נק ופר מהיותו
עצם לרוב הלמות שבו יותר מביסוד
אשר חזר לעצם חזר ולבם נורת השמו'
אשר הוא דך מ העצמי וקסה מן הכסר
והיא ממונע בין העצמות והעצבים כי
העצב דך מן השחום כי טבעו היה לח
מטבע העצם ומטבע השחום העצלים
הם יותר וכו' מן העצבים והם התחדים
עם העצבים של פרקים בדוק טעל גב
טעליהם וגידים דופקים וגידים בלתי
דופקים הם יותר רכים מן הגידים
הדופקים לפי שבהם הדם משתלח מן
הכבר לכל החברים והכסר ממונע
בין הגידים הדופקים לסומן והסומן
ממונע בין הכסר למות והמות ממונע
בין הכסר לקטורים וכל זה יתפעל בכח
אמם בזרע' כמנא שנקודת הטפה
הדומה לגולס יוד בתחלת יצירתה בדם
מתחלקת בכח האויר שבה לעזרה
חלקים והם האיברים הפשוטים שהזכרנו
כמו שהיוד מתלקת לים' וכשם שמן
האיברים הפשוטים מתרכבו האיברים
שמורכבים בן מהחלקים הפשוטים אשר
ב'ים מתרכב מהם כל הכמנאים לאורך
ולרוחב ולעובי ולראש וסוף ואמצע לכל
אחד מהם ולכולל' וכשם שאמם הוא
כבת זרועת הטיפה כי מן האש יתחמם
המתחמם והאויר יעורר והמים יודחו
בכח חום והאויר' כן כח אמם פועל
בכל אחד מהאיברים הפשוטים ובכל
אחד מהאיברים המורכבים ומתוך כך
יתמוגו האיברים הפשוטים ויבדלו זה
מעל זה' ואליעלה על דעתך באמרו
איברים פשוטים שלא יהיו מורכבים
מאמם כי זהו כי כשם שהאיברים
הפשוטים באדם הם מורכבים באדם

שנאמר עליו כל העולם לא כבדו אלא
לנו' לזה הוא מול הלכ ואינו ערל הלכ'
אם כן יש לו סוד המילה בלכ וזהו סוד
לולכ ר"ל לו סוד לב' כתיבות פליאות
החכמה' וזהו נידוף הנבדר: כבוד
חכמים יכחלו: וכמילת המעור'
מעור לשון ערוה' כמו כמעור אים
ולויות' כי לשון ערוה בא על כ' משקלנו'
האחד ערות אביך' והאחר כמעור
אים ולויות' גויס מערך' וכן מספר'
וכפר' או מעור לשון חכור כמו שאמר'
ר"ל כמעור אים ולויות מאי כמעור אים
ולויות' אמר רבא בר טילא באים
המשורה בלוייה שלו' ר"ל באים הכדבק
באשתו והיו לכסר אחד פה לפה'
ומעור לשון חכור כאמרם ז"ל אם היו
מעורות בנידין' וכן מעורה כטרפסין
וכן וקיר ערה מגן' ר"ל שחכר ודבק
המנוכס אל החומה כאשר תרגם יונתן
בן עזיאל ע"ה ועל סורא דבקו תריסין'
ושרט מעור אלני ערה לא מעור כאשר
כתב ר' זוש"ל וא"כ יש לו המילה באמצע
הגוף חמם אנבעו' הרגלים מכאן וחמם
אנבעות הרגלים מכאן א"כ הכרות
הוא באמצע: וכן ברית הלכ הוא
באמצע חמם אנבעות הידום מכאן
וחמם אנבעות אחרו' מן הידום מכאן'
וכן במלת הלסון הכרות הזה' רונה
לומר שהאדם לא ידבר אלא דבר קדוש
וטהור' וזהו ברית הלסון' וזה הכרות
ג"כ יש לו ה' מכאן וה' מכאן ר"ל ה' אנבעו'
הידיים: וכל זה לרמז אל האדם הכלול
בסוד תפארת הכריאה שאין לו אלא לב
אחד ולסון אחד ופה אחד' והכל
באמצע הגוף: ולכך דרז"ל אלה תולדות
השמי' והארץ בהכראש בזכות אברהם'

ל' בנירוף אברהם הוא כהר"א
ואברהם ע"ה היה תמים ולפיכך נקרא
אברהם ר"ל אברהם ב"ה ערלות: ערל
שפתים שמדבר דברים נכונים דברו
אלו חיים ערלו לב שלא יהרהר אלא
במחשבה נכונה כי הרהורי עבירה
קט' מעבירה: ערלה אונס שיטמע
לקול הטי אשר יגיד לו לא יסור ימין
ושמאל: וערלתם ערלתו את פרו
סקיים פריה ורביה אברהם לא יוליד
אברהם ווליד: ערל לשון לשונם לחכם
דבקה אבל אברהם אינו כן: ובעל
הקבלה בספר היכל הכתב וז"ל אברהם
קיים סוד הא שהיא רומזת לג' היות
היה הוה ויהיה ע"ל: וכתב המקובל
הגדול הרב רבי אהרן וז"ל ברית יחיד
באמ"ה הלב הוא באמצע ממנו מחשבת
היחוד לפה וללשון ברית מילה באמצע
אנבעות הרגלים כן הפירות ויחוד
העולם ממוצע בכלם: על כסא כבודו
זה השכינה: מעור כדכתיב למען
הביט אל מעוהיהן ועוד כמעט איש
ולויות: והוא מלשון המערה מכלי אל
כלו כי הזכר מער' השפעתו אל הנקבה
עד כאן לשונו: עשר

מד' ליחותיהם ליחה לכנה ליחה אדומה
ליחה שחורה ליחה ירוקה כן בעצם
הספירות אף על פי שכל גלגל מגלגלי
הספירות הם פשוטות מכל מקום אי
אפשר שלא יהיה בהם כח האם בדלקמן
שמים נבראו מאם וכ' אמנם לערך
כבא השמים אשר נבראו מהן והורכבו
מהן השמים נקראו פשוטים זהו ששמו
וכ' במספר עשר אנבעות: ונ"ל
שכשם שכל אבר מהאיברים המורכב
אי אפשר להם מבלתי שיהיו מורכבים
ממקצת אלו ה' איברים הפשוטים או
מכולם כן ב"כ הנמצאות אשר בהן מן
המורכבות כולם נתרכבו מכח י"ס
הפשוטו אשר זכרנו כי כל אשר בגלגלי
הספירות כולם נתרכבו מכח הפשוטים
אשר בגלגלים: ודוגמ' זה עשר אנבעות
וכל אנבע מהם מ' פרקי הרו"ל פרקים
ושני פרקי הוד הרו"ל כתובות שבהם
ועשה כל מלאכה וכל פרק מהם כלול
מ' איברים הפשוטו שהרי יש בכל אבר
ואבר מהם ענמות (א) ושמונים (ב)
ועליו (ג) ועצמים (ד) וגידיים הדופקים
(ה) וגידיים בלתי דופקים (ו) וכשר (ז)
ושומן (ח) ומוח (ט) וקטורי (י) וכ"כ דן
ברגלים עשר אנבעות כן לב' פרקים

כנגד עולם עליון ועולם תחתון הן: וכשם שעל ידי האיברים הפשוטים מתקשרים
כל איברי האדם להיות לבוף ולכשר אחד עד שיהי' הרגש אחד מהם מתפשט בכל
האיברים ודיעת הרגש כן ג' ב' הפירות על ידי הפשוטים והנורות והכתיבות
חתימים ונאחיים כולם להיות אחד וזהו סוד שאמר איוב ואחר עורו נקפו זאת
ומכשרו אחזה אלוה: ונאמר כי בכל אלהים עשה את האדם ולפי שהידיים
עסקניות הן למשמש כל מקום ולפיכך כשנונו ורחנו אהרן ובניו ממנו את ידיהן
ואת רגליהן כדי לטהרם מהם הדעת כי סילוק הדעת פוסל בידיים לאכל לחם
שנאמר ככה יאכלו בני ישראל את לחמם טמא בגוים: והבן זה: וכל שכן
בבואם אל אהל מועד (עט) או בשבתם אל המזבח ולפיכך מים בקומו מן המטה
שחרות המבטלן אומותו שבץ פי' ר"ל רוח כיטול האיברים כי יסתלק ממנו רוח
ספר יצירה י א וס א אלהים

חראבר זל פרק א משנה ד

אלהם קיים ואל עליו רוח מתים ולפיכך לא ושלכו במקום מדרך בני אדם כי רוח
המתים הסובבת על בני אדם בהיותם יסנים או הם דומים למתים ולפיכך לא
יקבל אלה מים אלא ממי שכבר בטל ונסתלק ממנו רוח המתים ולפיכך ארזל
החולזל בנטולת ידים סופו לכא לדי עניות כי עמו חסוב כמת וסמת כקר' עמי ורש
סנאמר לו עג לרש חרף עושהו. ולפיכך מים שלפני הסעודה כריכין כלי עליון
רמו לכלי עליון הסהור הנקרא כיוור (חסד) ואין כרוך לכלי תחתון כי לא שרה
עליהם רוח טומאה. אבל ידום מלובלכות שורה עליהן רוח טומאה. ולכן
מים אחרונים כריכין כלי תחתון (עט') כדי לקבלן שלא יעברו עליהן בני אדם
וכל ראוי לגבי המזבח (עט') כרוך מים כי בו תהיה קבאה לתמורות לפיכך וסיה
כאשר ורים מטה ידו וגבר ישראל (תפ'): תימה גדול למה אמר ידו ולא אמ' ידיו
והלא אמר והיו ידיו אמונה עד בא הסמש (תפ') כי אין כסויאות כפוס כלולה י
אלא מכאן אמרו שאסור לו לאדם להוות ידיו פרושות לשמים ג' שעות ולפיכך הרום
יד ימין כדי להטפיל כח יד שמאל של עשו הבא מונחק ולא אוכל לבאר. ולפיכך
ברכת כהנים בנסויאות כפוס כמספר עשר אנבעות כמספר עשרת הדברים
והנה ישראל (תפ') כוסא כפיו בעשור לחדש השכישי ואזי הוא ווס סלוחה וכפרה
לכל שכו פשע. ובעים עשירו בניסן הוא מקחו של קרבן פסח שנאמר בעשור
לחדש הזה ויקחו להם איש מה לבית אבות. והוא סימן גאולה ולעשות שפטים
באלהי העמים. ובעשורי באב כשא ידו עמלק. וכן כו' טבת. והכן זה בו
ט' באב ותעניתו היה ראוי להיותו בעשורי ועיון בגמרא דתעניות: יס' כמספר
עשר אנבעות שנאמר כי אראה שמוך מעשה אנבעותיך ירח וכוכבים אשר כוננת
אם כן יראה כי גלגלי הספירות הם עשר והם מעשה של עשר אנבעות ומה שנאמר
וומיני טפחה שמים שיראה כאילו בטפת כעשו ואומר ושמים בזרת תכן ואומר
ומעשה ידיך שמים. שיראה כאילו בשתי ידים כעשו. האמת הוא כי יש שמים
לשמים וכל אחד מהם לפי מעלתו. והנה עשר קרנים יש בעשר ספירות שנאמר
קרנים מידו לו ורומז לעשר מלכיות והסוד וקרנין עשר לה. וארזל ג' סותפין
יש באדם אביו ואמו והכ"ה אביו מוריע לוכן שממנו עזמות (א) וגידיס (ב) וזכרני
(ג) ומוח סבראש (ד) ולוכן שבעינים (ה) ואמו מורעת אודם שממנו דם (א)
וכשר (כ) וסער סבראש (ג) והעור (ד) וסחור שבעינים (ה) ג' סותפין רמו לב'
אמות אק"ש וקרא לרוח (תפ') אלדיס (בינה) קוים (חכמה) הכה. ולמי האב. ולאש
האם והכן גם זה ועיון במסכת פרה: חמש כנגד חמש. הם חמש ספירות
עליונות והם כה"ב ג'. כנגד תפ' כה"י כי אלו העליונות כמו הכפז והתחתונים
כעין גשם כדי לקבל כח עליון. ויום חמש כנגד חמש כתר (א) חכמה (ב) חסד
(ג) תפ' (ד) נחח (ה) כנגד חמש כה"ה ימ'. וכין כה"ב ג' בינה מדרעת שהיא הלסון.
וכין חמש שלמטה שהם תפ' נחח הוד יסוד מלכות. וסוד הכרית מברוע בין נחח
וסוד כי הוא מקביל משניהם ולפיכך השמי הכה הבינה שהיא כעין הלסון כפה
שמוציאה מה שעלה במחכה. כן הבינה מדרעת בין עולם אשד ממעל לווכין

עולם אשר מתחיל בו הוא מקבל מלמעלה ומטפוע למטה • אבל לפי סדר
הספירות ר' גלגלי המרכבה כי העשר גלגלים של גלגל הבינה מכרוע בוכיהם בין
עולם הגלגלים העליונים אשר לא יומם אליהם כל בשמות כל עיקר • כן גד הבינה
הוא ממוצעת בין עולם השכלים ובין עולם כחי הגשם כן הלשון הוא ממוצע ר' ל'
כדיבורו בין עולם השכלים ר' למחשבה והחכמה אשר עוררהו לדבר כדי להביא
הנחשב מתהו אל ממש כדרך שכל והחמה מעוררים הבינה ליצירה וכן בענין
היסוד כי הוא ממוצע בין עולם המושכל ובין עולם המוטבע והם מעוררים את
היסוד להוציא ההתעוררו לפועל כדרך שהרהור נולד באדם מכח הראי והמחשבה
ומתוך כך יתעורר הכלי המיוחד ויתמלא מרוח אלדו' הוים להוציא את ההרהור
לפועל מתהו אל ממש ולעשות אינן וסכן • ואל תתמה בהיות כח אחד בעצמו
פעמים נקרא בשם גשם ופעמים בשם שכל כי מלת גשם ושכל כאמר בהנטרף •
והמשל בזה כי השמים בעלי הכוכבים הנפרדים נקראים שכלים כנגד היסודות
ומה שהורכב מהם ונקראים גשמים גמורים בערך השכלים • יס"ב במספר י'
אנבעות • הנה בחושים שהם ראיה שמיעה ריח לעיטה מסוים כנגד כדמיון
כח אלוה' חושים כי אדם ידמה ראיה שמיעה ריח לעיטה מסוים גם בחלום •
הנה הם הרגשים בשמיות וה' הרגשות דמיוניות • וברית יחוד מכוונת באמצע כי
מכח אחד שהוא הפופט כוכבים ההרגשות הכשמיות וההרגשות הדמיוניות •
ועוד יס"ב במספר עשר אנבעות חמש כנגד חמש כי עשר תכועות הן ואלו הן •
טרק (א) קמץ (ב) חרק (ג) נרו (ד) חלם (ה) שכא (ו) פתח (ז) סגול (ח) קכוז
שפתים (ט) חטף קמץ (י) • ה' כנגד ה' וכולם מתיחדים כלשון וברוח ומתחלקים
בחתוכם • וכן ה' מקומות של מוצא האותיות והם חך (א) שפה (ב) שנים (ג) לשון
(ד) גרון (ה) כולם מתקנים להתיחד כלשון ולהתחלק בחתוכם לפי מקומותם •
וכן בתחלת היצירה מחשב' (א) והרהור (ב) ודמיון (ג) והתעוררות (ד) וחפץ (ה) •
ורוח (א) ואש (ב) ומים (ג) והתכה (ד) ותכועה (ה) הרי ה' כנגד ה' וברית יחוד
מכוונת במלת הלשון לדבור לרצות והמעור למעשם : ואמנם אמרו יס"ב לפי שכולם
באים מכח עלת העילות וכע' והחכמה במספר י' אנבעות אע"פ שיש בכבראים מי
שאנבעותיו יתרים כל' אנבעות ידיו ואנבעות רגליו ששש אין עיקרו אלא
עשר כי הוא כולל כל הקדושות וכל המספרים ולהיות אדם כעזה בשלם אלדים
להיות למשכן לו שכ' ואחר עורי נקטו זאת ומבשרי אחיה אלוה' • אם כן יש לך להבין
מזה כשם שה' אנבעות מיומין וה' אנבעות מזמאל כולם מתפלגים מן האמצע שהוא
הלב' (תפא') כי הוא תחלת היצירה וממנו מסתלקים האיברים לכל עד ליד ימין
ושמאל כד' וברית יחוד מכוונת באמצע ר' כלב כי הוא שרש לכל המתפלגים כן
ביס"ב אע"פ שיראה התאבלותם לכח רבים אין הרבים רבים אלא מכח אחד הגמור
ר' תפארת וכנגד זה תמא' שכל האנבעות חוזרים להיות לכף אחד כיומין ולכף
אחד בשמאל ושתי הכפות לשתי זרועות ושתי זרועות מתחלקות ללב וכן כרגליה
הנה האמצע ושרש שתי הרגלים מעודי' על יחוד עולם עליון ועל יחוד עולם תחתון

י כ יס י' ולהיות

ולהיות הפה דוגמת יוד מקוקה וכו' קטורים לכ' אותיות מיוחדות כלסון וכו' לבראת
 הכרית כמו דאמרו ר"ל רבא בר אבא וכן במילה דוגמת יוד וכו' מצטוו עובר
 הנעשה בתמונת כל היצורים בא"מ כבד כפרת הוצאתו לכס' י"ק. והלסון דוגמת
 ו' וכן הנמרות שלמה ולא אוכל לבאר אלא שהתעשה לזכר ועשר' עכ' הנקבה
 והמשכיל ידום. ולכן נאמר במלת לסון שבו קטור הכל וכמלת המעור שבו קטור
 הכל והבן זה. ופי' ענין אמרו וברית יחיד מכוונת באמצע רומז אל היות הספירות
 כולם מיוחדות מא"מ וטבעיהם. ולפיכך פעמים נהפכת מדת הרחמים לדין
 ופעמים מדת הדין לרחמים ואין בכל הספירות פשוט גמור רק כ"עש"אס והיה
 החסד רק בטבעיהם לבד או אפשר לה ליהפך למדת הדין וכן אילו יהיה מדת
 הנבונה מיוחדת לאש כלבד או אפשר לה להפך למדת הרחמי כי המים הפך האש
 וגדר ההפכים הם שני דברים אשר הם בתכלית הריחוק במציאות וכל אחד מהם
 בקצה האחרון מן האחר ולא יהיו בנושא אחד ברבע אחד ולכן מחוויב להיות
 כח האש יש בו כח מים וכח מים יש בו כח האש. ולפיכך שנינו וברית יחיד
 בספירות ר"ל היות שתי המורות מיוחדות בכח אחד ר"ל בתפארת אשר הוא
 אמצע בין הגדולה והנבונה לעד כי אינו שני הפכים וכן הלסון המכריע בין עולם
 העליון ובין עולם התחתון לעד כי אינם שני הפכים כי הלסון (בינה) מקבל
 ומשפיע וכן היסוד מכריע בין כח והוד להודיע שאינם שני הפכים. וכן המלכות
 מקבלת מכולם להודיע ויסוד אלדינו ות' וית' ויהיה פי' מכוונת מסודרת. ויום
 מכוונת מלסון וכיון פתיחין ליה בעליותיה. פי' חלונות ונכורות. ואמנם אמרו
 מכוונת ר"ל נקבה ולא אמר מכוון רומז אל סוד העטרת שכסס שיש וחוד בין
 וסודי א"מ שכים כן יש וחוד בין א"מ שכעטרה ואמר שיחודה תהיה באמצע
 ר"ל תפארת וכמלת הלסון ר"ל בדבור הנאצל כלסון ר"ל בבינה וענין מלה מלסון
 דבור כדתכן ק"ל ורוח ודיבור זהו רוח הקדש ורומז אל החכמה כד"א כי אין מלה
 כלסוני (כע"ח חכמה בינה) ואומר כי יחוד הה"א אחרונה עד תפארת בינה וחכמה
 וכ"ע בכללה ר"ל יוד ה"א ו"ו עד כל אלו המעלות מתיחדת העט' ולכן אמר מכוונת
 ולא אמר מכוון. ואמר וכמלת המעור יש מפרשים שגם כן הוא רומז אל הדיבור
 אשר נאצל מיסוד אל העטרת אמנם אין לסון מעור כופל על דבור. ולכן י"מ
 וכמלת המעור מלסון וימל אברהם ופי' במלה אשר במעור כי כאשר יחתוך מן
 המעור שהוא הכרית הע"לה והן התמורות אזי ברית יחיד עטרת ביסוד ותפא'
 מכוונת ויהי מעור מלסון מעורה בטרפסון פי' מחובר וקטור ולהיות הסוד קטור
 בקשר העטרה וכן העט' קטורה בכרית' וי' נקרא מעור והנה ביאור היחוד במלת
 מעור. וי"מ מעור מלסון ותער כדה שפי' יניקס ולפי' שהיסוד מניק השפע אל
 העט' נק' מעור. וי"מ כמעור איש ולויות מאו כמעור איש ולויות אמר רבא בר
 סילא כאיש המעורה בלויה שלו. פי' כאיש הדבוק באשתו בשעת מעשה בסוד
 ודבק באשתו והיו לכסר אחד. ולפי' שיש במקום מוצא האותיות ים ולכ' כתובות
 אמר וברות יחוד מכוונת באמצע כי כ' ספתי הפה וסניס העליוני וסניס התחתו'

וחקך עליון ותחתון גרון עליון ותחתונו וכית הכלועה שהוא כעין לשון קטן והלשון
 הרגיל כלוכ לדבור ולכ' כתיבות של השיכוס. והכס רוח אלדים חיים הנשאב אף
 ימון ושחאל עובר על פני המים העליונים אשר ממעל לרקיע (תפ') שעל פני המים
 דוגמת המקד שמבדיל בין מים העליונים לתחתונים ויורד אותו רוח דרך
 צנור שבסוף בות הכלועה וממנו מתפשט בכל הנידים ובכל האיברים
 וממכה מוכיחה אותו הלשון בקול ורוח ודיבור על פי וול' הא ו' הא
 כו הפה דוגמת יוד הקוקה והלשון דוגמת ו'או והחוק וכית הכלועה
 ר"ל לשון קטן שבסוף החך תלויה דוגמת הא הפוכה כמנא שכל
 הדיבור עובר על ו' כלום כנגד ים ועל שם ידוד ועל לכ'
 כתיבות ר"ל שיכוס ולפיכך שארית ישראל לא יעשו עולה
 ולא ידברו כזב ולא ימנא בפיהם לשון תרמית כו ו'
 אלדים אמתוזהו סוד ולא תסקרו אים בעמיתו
 וככען שהוא מדרכי התמורות נוה אל כנו
 אל תדברו אמת אהכו את הגזל שנאו
 את ארכיכם שנאמר כנען בידו
 מאזני מרמה לעשוק אהכ כלו
 ספק. וזהו ולמדתם
 אותם את כניכם לדבר
 כס בדברי תורה
 ולא בדברו

סרה:

הראב"ד ז"ל פרק א משנה ד הרמב"ז ז"ל

וּמִכֵּן עֵשֶׂר וְלֹא תִשַׁע עֵשֶׂר וְלֹא אַחַת
עֵשֶׂר כִּי אֶחָד סְפִיר לְךָ יִמָּכַר בְּעוֹלָם וְכֵן
בְּסִכּוֹכָן בְּנִגְלָשׁ חֹזֵר וְסִירָשׁ לְךָ שְׁעִלִיחָם
אֵין לְהוֹסִיף וּמֵהֵן אֵין לְגַרוּעַ אֲעִיפִי שֵׁשׁ
בְּכִבְרָאִים כְּחֹת

עֵשֶׂר וְלֹא תִשַׁע עֵשֶׂר וְלֹא אַחַת
עֵשֶׂר כִּי אֶחָד סְפִיר לְךָ יִמָּכַר בְּעוֹלָם וְכֵן
בְּסִכּוֹכָן בְּנִגְלָשׁ חֹזֵר וְסִירָשׁ לְךָ שְׁעִלִיחָם
אֵין לְהוֹסִיף וּמֵהֵן אֵין לְגַרוּעַ אֲעִיפִי שֵׁשׁ
בְּכִבְרָאִים כְּחֹת

מִי אֲנֻכְעוֹת אִו
וְתָר עַל יִתְנַעְנְעוֹת
אֲמִ' לְךָ שְׁאִי עֵיקָרָן
אֲלֹא עֵשֶׂר וְנִבֵּא
לְהַזְהִירָךְ עַל כֵּעַ
אֲעִיפִי שְׁאִיכּוֹ מוֹשֵׁג
לְפִיכֵךְ כֵּן מִכֵּל
מִקּוֹם מְנֻחָוֹת יֵשׁ כִּי לְעַנְמוֹ וּלְפִיכֵךְ אֶחָד
עֵשֶׂר וְלֹא תִשַׁע אֲלֹא תֵאמַר אֶחָד שְׁכַע
אֵיכּוֹ מוֹשֵׁג כְּמוֹ עֵי' הַעֲלֵמָה אֶחָד חֵס וְשֵׁלוֹ
לֹא יִהְיֶה כֵּעַ לְכַךְ אֶחָד עֵשֶׂר וְלֹא תִשַׁע
אֲלֹא לְהוֹנִי' אֲעִיפִי מִן הַסְּפִירוֹת וְכֵן
בֵּא לְהַזְהִירָךְ אֶחָד שְׁכַע הַסְּפִירוֹת כְּשֵׁלְמוֹ
כִּיסוּד פִּירוּשׁ הַרְמַבַּן ז"ל

עֵשֶׂר סְפִירוֹת בְּלִימָה עֵשֶׂר
וְלֹא תִשַׁע עֵשֶׂר וְלֹא אַחַת
עֵשֶׂר הֵבֵן בְּחִכְמָה וְחִכְמָה
בְּבִינָה בְּחֹן בְּהֵם וְחִקוּר מֵהֵם
וְהַעֲמֵד דְּבַר עַל בּוֹרִיו וְהַשְׁבֵּ
יּוֹצֵר עַל מְכוּנּוֹ :

כֵּתֵר עֲלִיּוֹן שֶׁהִיא הַמַּחֲשָׁבָה וְהִיא כְּקִרְיַת
סְפִירָה רִאשׁוֹנָה וְעַל כִּרְחֻכּוֹ מִן הַמַּחֲשָׁבָה
תֵּבֵא הַחִכְמָה אֲכִי הֵם י' וְלֹא ט' אֵין
לְהוֹסִיף עַל אֵלּוֹ הַסְּפִירוֹת לומר שֶׁהִיא
כִּי הִרְאָה הוּא קִדְשׁ קִדְשֵׁי וּמִמֶּנּוּ יוֹצֵא
הַאֲצִילוֹת כֻּלָּם לְכֵן אֶחָד עֵשֶׂר סְפִירוֹת
בְּלִימָה

עֵשֶׂר וְלֹא תִשַׁע אֶחָד שְׁפִי מֵהֵם מִקְּשֵׁר עֵשֶׂר אֲנֻכְעוֹ חֹזֵר וְפִי שְׁאִיפִי שֵׁשׁ בְּכִבְרָאִי אֵדֵם שֶׁהוּא בְּכַחוֹת
מִצַּעַר וְיִתֵּר עַל עֵשֶׂר כִּדָּא אֲנֻכְעוֹ יִדְיוֹ וְאֲנֻכְעוֹת רַגְלֵיו שֵׁשׁ וְשֵׁשׁ אֵין עֵיקָרָם אֵל עֵשֶׂר לֹא
פְחוֹת וְלֹא יוֹתֵר עֵשֶׂר וְלֹא תִשַׁע לְפִי שֶׁהַתַּזַּע כַּח הַעֲנֵם שֵׁשׁ כִּי אִוְרָךְ וְרוּחַב וְעוֹבֵי שֶׁהֵם ט'
אֲמוֹת וְלֹא תִשַׁע כִּי צְרִיךְ אֶתְּהָ לְחַשׁוֹב גְּדֵר הַמִּקּוֹם הַמְתִּיחַד עִמָּה וְעַל כֵּן הֵם עֵשֶׂר כִּי אֵין לְהַפְרִיד
הַחֲבָמָה מִן הַכֵּתֵר עֲלִיּוֹן כְּשֶׁתִּמְכַסֵּה מִלְּמַטָּה לְמַעְלָה וְכְשֶׁתִּמְכַסֵּה מִלְּעֵלָה לְמַטָּה אֵין לְהַפְרִיד צְדָק מִן
הַכִּיּוֹן כִּי בֵין מִלְּמַטָּה לְמַעְלָה וּמִלְּמַעְלָה לְמַטָּה הֵם עֵשֶׂר וְלֹא אֶחָד עֵשֶׂר אֲלֹא תִמְכַסֵּה אֵין סוּף
בְּסְפִירָה שְׁאִיכּוֹ כֻּלָּל בְּסִיפּוֹר אֲעִיפִי שְׁרוּם מַעְלָה אֵיכּוֹ מוֹשֵׁג אֵיכּוֹ מוֹכִים בְּכֵל הַסְּפִירוֹת שֶׁהוּא אֲעִיפִי
שְׁאִיכּוֹ מוֹשֵׁג כַּח הַמְנֻחָוֹת יֵשׁ כִּי וְלוֹם הוּא שׁוֹם לְהֵם : הֵבֵן בְּחִכְמָה פִּי בְּמַשְׁכוֹת רִאשׁוֹנוֹת הַזְכוּר
חֲכָמָה וְכִיכָה וְדַעַת וְכֵאֵן הַזְכוּר שְׁאֵין לְפַחוֹת וְלֹא לְהוֹסִיף עַל עֵשֶׂר לֹא בְּחִכְמָה וְלֹא בְּכִיכָה
וְלֹא בְּדַעַת וְלִכְךָ אֶחָד הֵבֵן בְּחִכְמָה פִּי כַּח עֵשֶׂר שֶׁל כִּיכָה שֶׁהוּא בְּחִכְמָה הַמְּשַׁךְ אוֹתוֹ הַמְּשַׁךְ מִרוּם
מַעְלָה בְּחִכְמָה כְּדִי שִׁימְשַׁךְ מַעְלָה אֵל הַכִּיכָה . וְהֵם בְּכִיכָה אוֹתוֹ הַמְּשַׁךְ הַמְּשַׁךְ בְּחִכְמָה כְּשִׁימְשַׁךְ
בְּכִיכָה תֵן לוֹ כַּח חֲכָמָה כְּדִי לִיטַד וְהַ בּוֹה וְהַ בּוֹה כִּיכָה לֹא אֵמ' בְּלִשׁוֹנוֹ הֵבֵן בְּכִיכָה וְחִכְמָה בְּחִכְמָה
כְּדִי שֶׁלֹּא לְהַפְרִיד כִּיכָה : בְּחִין בְּהֵם פִּי בְּחִכְמָה וְכִיכָה וְכֵאֵךְ הַמְּשַׁךְ מֵהֵם וְחִקוּר מֵהֵם פִּי
מִן הַגְּדוּלָה וְהַגְּבוּרָה וּמִן הַכִּיכָה שֶׁהוּא כְּקִרְיַת דַּעַת שֶׁהוּא בְּכִיכָה מֵהֵם וְסִצְמַד דְּכַר עַל כִּירוֹן פִּי
דְּכַר צְדָק וְלְפִי שֶׁהוּא סוּף הַצַּמַּד הַסּוּף וְתַקְזָרְמוֹ בְּתַחֲלִיתוֹ שֶׁהוּא כְּקִרְיַת בּוֹרִיו וְלִכְךָ כֵּאֵמַר בּוֹרִיו
וְכֵל שֶׁאֵר הַדְּבָרִי כְּקִרְיַת בּוֹרִיו לְפִי שֶׁמֵהֵם כָּמוֹ . וְלִשׁוֹן בּוֹרִיו מִשְׁעֵבֶתִי רָמוֹ לְכַדִּיק יָסוּד עֵילָם : וְהַשְׁבֵּ
יּוֹצֵר עַל מְכוּנּוֹ פִּי תֵן לְרַחֲמֵי כַח תְּשׁוּבָה עַל מְכוּנּוֹ וְהוּוֹ כְּכַח וְהוּוֹ וְכֵל כַּח הַמְּכוּנּוֹ עַל כִּי קִירוֹן כֵּן :

בלימה : וכלימה הם שתי מלות כמו
 מלת עלמות שבזארו המבארים על
 מות שהוא כמו עלמות וכן בכלמון שתי
 מלות בכל מות : והדלתולמד ותיווכון
 ממונא אחד שהם דטללנת : וכן בלימה
 בלו ר"ל בלא כלומר אין : מה יותר ולא
 חסר : סכן בחכמה ומכס בבינה :
 ביאר הרב הגדול ר' אהרן ראש ושובת
 בכל וזל בעל ספר יצירה מתחיל מ
 מאנבעו הידים ומפרט עד רגליו שהכל
 ממונעבין עשר אנבעות והכל דוגמא
 לכסר ודם דלאו שיקד אנבעות כלפי
 הבורא כאמרו בדבר יי שמים נעשו :
 ולקח אנבעות על צד הדוגמא כמאמר
 המפורר מעשה אנבעותיק : ולכך
 הזהיר אברהם מאד על זה באמרו הבן
 בחכמה ר"ל בחכמתך שכל מה שאמרתי
 לך מן האנבעות וכיונא בהם דוגמא
 בעלמא ולא קאי על הבורא יתכו אינו
 גוף ולא כח בגוף : ומכס בבינה ר"ל
 חכס בבינה סכן הוא : בעבור שדאה
 אברהם אבינו שכוני דורו היו בכלכול
 על ענש האלדי והיו חושבים קצת כנו
 דורו שהוא גוף אבל נעלה משאר
 הגופים אמר כך : וכהבן בחכמה היה
 די לא על סס שלקח עשר ספירות לקח
 כמו עשר ענינים כמו הבן בחכמה
 ומכס בבינה וכן כלם : הקור בה ומשוב
 בה כי נתן לך רשות לחשוב בזה אבל
 הזהר שלא תקנץ בכטועות : צור כמו
 צור תעודה : מי צרר מים צורר מים
 בעביו כלם עבין קטורה וגנוזה : כלומר
 צוררהו בלבך שלא תחשוב בזה הדמיון
 על השם ית : והעמד דבר על בוריו
 כמו העמד דבר על עומקו ועל עקרו
 שהוא אמת : והשב ונר על מכונו ר"ל
 אם

ביסוד ואין בעט דבר מחודש אם כן
 שאל הו תאמר תטע ספירות הן ולא
 עשר לפיכך אמר עשר ולא תטע שאין
 להפרוד כע מן הספירות ולא עטרה
 מן הספירות א"פ שאין בה רק צורת
 תכנו ט' ספירות שעליה כי כל המספרי
 ככללים בעשר : עשר ולא אחת עטרה :
 וכא להזהירך שלא תעלה על דעתך לומר
 כמו שבע אינו מוטב א"פ שהוא בכלל
 הספירות כן ג"כ ע"ל העלו א"פ שאינו
 מוטב יהיה בכלל הספירות ולכן אמר
 עשר ולא יא שלא תמכ' ע"ל הע"ל בכלל
 הספירות אמר הבן בחכמה אמר
 כשתסתכל ביוד (חכמ') וקו"ו (כע)
 צריך אתה לחקור מבח היוד של תכלת
 אין הבינה שהיא הא עליונה כחקקת
 בכח היוד (החכמה) ואיך היא וכל
 אנילותיה נפעלו מכח החכמה : ולכן
 לא אמר חכס בחכמה לא הבן בחכמה
 פי' המטך ומטך הבינה מן החכמה כי
 רוח אלדים (בינה) ומכס בבינה : פי'
 וכאשר בכח הא עליונה שכסם שאתם
 חייב להודות שכל כחות אשר בבינה
 המצויים בעיניך בבינה שכולם באו
 לבינה מן החכמה ולכן לא אמר הבן
 בבינה אלא ומכס בבינה וסוד הבן
 בחכמה שנאמ' להקשוב לחכמה אזכיר
 תטה לבך לתכונ' פי' בהסתכלך בחכמה
 מתוכה בעטמה תטה לבך לתכונ' לודע
 מאי זה מקור שבחכמה הבינה נובעת :
 ואומר אשרי אדם מצא חכמה ואדם
 יפיק תכונה פירו' מוכיח תכונה מתוך
 החכמה : ואומר ראשית חכמה קנה
 חכמה ובכל קנייך קנה בינה : ומכס
 בבינה שנאמר בשפתי כבון תמצא
 חכמ' וטבט לגו חסר לכ' בחון בהם :
 פירוש

פז כאשר אתה מתעסק בחכמה וכביס' בחון כלומר יש לך לבחון ולזקק ולעמוד על תכליתך שרש של גדולה ונכוד כבוד היה שרשם בחכמה וכבינה כי הכינה והנידוף משמעות אחד להם והוא לזקק ולברר שנאמר ונרפתים כנרוף את הכסף (מסד) ובחנתים כבחון את הזהב ולפי כך אמר בחון בהם פי' באיגלות הנמשך לחכמה וכינה והן הגדולה והנכוד איך היה שרשם בחכמה וכינה' ומקור מהם פי' כאשר הגעת לדעת שרשי הגדול והנכודה בחכמה וכבינה עוד חייב אתה לחקור מן הגדולה והנכודה אשר הסגת בחכמה איך היו הנכח וההוד ככח החכמה והכינה עד שהיו ראויים לנאת מכח גדולה ונכודה שבהם ולכן אמר ומקור מהם ולא אמר ומקור בהם כמ' ש' אמר בחון בהם: העמד דבר על בוריו פי' דבר שנאמר לפסיו ולך דבר ופא' נכבדות מדוכר כך שהוא מלשון כבוד (עט') שנאמר אז דבר בחזון לחסידיו וכו' אותך כשתגיע לכל אלו המעלות אזי יש לך להסתכל בעט' שבחכמ' ולידע מקורה ולהעמידה על משענתו רונה לומר יסוד כי תרגום של משענתו בוריו' והשכ יונר על מכונו פי' תן לרחמים (תפ') הנקרא' יונר כח תשובה (כינה) מכונו אלו נכח והוד וכל אלו המעלות בכחות החכמה והכינה ועל הנפש אמר יס' עשר ולא תשע פי' שלא תוציא הגודל מכלל האנבעות כיון שאינו עומד בשורת שאר האנבעות הרי חסרו ממספר עשר בא להזהירך שעשר אנבעות הן ואין חסר ממספר עשר כנפש עשר ולא יא' שלא תאמר ששני המכרישין ועל

אם לא תסגה כשתחשוב בלכך שהעצם האלדי לא ותואר באופן הגשמות וי' אנבעות שהתה מונה לא קאי על הכור' ית תעמידהו ותשיבהו על מכונו ואותו ענין י' אנבעותיך הוא דוגמה ש' הם היו לו אנבעות היה גוף וכל גוף יש לו כוף והוא ית אין לו כוף כי הוא נעלה מכל מקרה הדבק בחומר' וזהו ואל מו תדמיוני ואטוה' ומה דמות תערכו לו כי הוא יונר לכדו וכורא' וינורה שייך לומר על דבר שיש בו ממש וכורא על דבר שאין בו ממש וקרא מוכיח כי הנה יונר הרים וכורא רוח: ומה שנאמר יונר רוח אדם בקרבו על יניר' כלי הגוף המקבלו כח הרוח והם המוח והלב' ומה מוח נמשך החכמ' והמחשבה והתבונה לחשוב מחשבה' והלב הוא המחשב וזהו כל לב' אל המחשבה' עכל הרב הגדול ר' אהרן ראש ישיבת בבלי: והרב ר' כהני אלביאר סגן בחכמ' וחכם בכינה בענין אחר ואל ספירת כינה היא אחרונה לספירת חכמה ובשפע הגדול אמר מלת הבן כי נכון יותר מחכם כי הנכון הוא המכין דבר מתוך דבר: ולכך סגן בספיר' חכמה לומר שהיא שנית מהכתר עליון ומזאת הספירה ינאו לב' כתיבות פליאות חכמה' ר"ל שהם מובדלות בפליאה גדולה מספירת חכמה וזאת הספירה הוא עקר הכל לסוף לב' כתיבות: חכם בכינה שהוא תחת ספירת חכמה כי הספירה הזאת תוציא לפועל כתיבות החכמה אם כן אינו טוה חכמה בלא כינה ולכך אמר הבן בחכמה ואינו טוה כינה בלא חכמה לכך אמר חכם בכינה עד כאן לטונו: עשר

ועלו במספר י"א בעליונים עם הלשון וי"א בתחתונים פי' עם המעורר לכן
הזהירך ואמר עשר ולא אחד עשר ויום מפרטים עשר ולא תשע ידענו כי
גודל ה'יד אינו עומד בכלל סודת האצבעות וגודל של הרגלים הוא עומד בכלל
סודת האצבעות שמה תאמר סגודל של יד שאינו עומד בסדר האצבעות שאין
במספר אצבעות ה'יד והרגל רק ט' בא להזהירך עשר ולא ט' כד ימין ר"ל ביד
ימין וברגל ימין עשר ולא תשע ביד שמהל וברגל שמהל עשר ולא י"א שלא תאמר
שהלשון מנטרף עם האצבעות ויהיו י"א או שהמעורר מנטרף עם האצבעות ויהיו
י"א לכך תאמר עשר ולא י"א וס"ב במספר עשר אצבעות עשר ולא י"א וצ"ל כי
מספר י"ם כמו שהיה בעולם וכמו שהם בכפס כך בשנה וי"ם של עולם הם י' גלגלי
המרכבה וי"ם שבכפס הם י' איברים פשוטים או י' אצבעות וי"ם שבשנה לא
נתפרש בכל ס' מהותם ועכ"פ וצ"ל שהשנה היא זמן והזמן הוא עיון בתנועה
סבוכית בקדמה ואיחור ומספרה והמספר ישוער לפי תנועת הגלגלים עשרה
וכל אחד מהם יש לו תנועה מיוחדת לפיכך תשוער השנה והזמן בכל גלגל וספירת
תנועתה והמשל בזה הנה הלכנו שנה שלה הוא בשנותה להקיף הגלגל וזמן
הקפתה בכל הגלגל כז' ימים ושעות ר"ל חלקים ושנת החמה שבה ימים ושעות
וכן בכל גלגל וגלגל וכן בכל גלגלי המרכבה לפי כמנא גם כן יס"ב בשנה י' ולא תשע
שלא תאמר כיון שהתנועה לכ"ע אינה מובנת ולא מודע אם שייך בה תנועה אם
לאו שמה תאמר חס ושלום שאין שייך בו מספר כל עוקר ויהיו ט' ספירות בשנה
לכד לפיכך אמר עשר ולא ט' ושמה תאמר כמו ש"כע אינו מושג בכלל מספר כן
ג"כ עלת העילות יהיה בכלל מספר ויהיו י"א חס ושלום ולפיכך אמר י' ולא י"א

הבן בחכמה לא אמר חכס כ"ע לפי שהמחשבה אסורה להרהר שם הן בעולם
הן בשנה הן בכפס שנאמר במופלא ממך אל תדרוס ואל תלך מקנה השמים ועד
קנה השמים אתה שואל ואני אתה שואל מה למעלה (כ"ע) מה למטה (שבעט) מה
לפנים מה לאחור והבן בחכמה בענין סוד הנפש כבר ידענו כי המוח נחלק
לג' חלקים המוקדם שקרוב למנח הוא בתכלית הרכותו ויתדמו כל הדברים וכו'
וראו החלומות והמוח אשר כנגד אמצעות כו' יהיה כח השכלי וכו' ושכיל ויקנה
חכמות וכו' וקנה כל המלאכות וכו' כח המחשבו' והמוח שבאחורי הראש בו
יהיה כח הזכרון והשמירה והרוח הנפשי אשר בין קרומי המוח הוא הכותן
הדמיון והמחשבה ודע כי הכח הזה הוא סבה לכל המציאות אשר בנוף בערך
שכתר עליון סבת מציאות כל המציאות וכו' החכמה והתבונה והדעת והראויה
והשמייעה והרוח והטעם והמשגש והרצון שמה תאמר מתוך שאינו מושג
שהן ט' חס ושלום לכך תאמר עשר ולא תשע ושמה תאמר שהשכל גם כן בכלל
בכלל לכן תאמר עשר ולא אחד עשר הבן בחכמה ולא אמר חכס בשכל לפי
שהשכל מוכדל ולא יצויר בו שום כח מכחות הגשם אמנם כל כחות הגשמיים
הנמצאים בכפס כולם וצוויירו טרם עשויתן בחכמה חכס בכינה וכל אלו
התשעה כחות כלן כמציאות בכח הכינה אשר היא אמצעית בהן כמוח' בחון

ככולם וממנו הם משתלשלים כי כל מה
 שיתעלה העיון ממדרגה למדרגה תהיה
 המדרגה עליונה יותר דקה ממדרגה
 שלמטה היומנה כך עולה ומתקדק עד
 אין סוף ולפי ששיל העיל לא יקרב ולא
 ירחק לדבר מן הדברים אך הוא שיה
 בכל יום ולפיכך אמר עשר שאין להם
 סוף: עומק ראשית פי' ראשית היא
 החכמה שכ' ראשית חכמה יראת יי' כי
 היא ראשית כל הכמנאים והיא כביכול
 בעין החומר לצורה וכעין הנקוד שהיא
 אות יוד שהיא ראשית כל האותיות וזהו
 סוד אפי' ראשון וראוי שיקרא ראשון כי
 הוא יש מאין וביסודת יהיה ראשון מספר
 כי לא יתפש מספר בסוד אין ולפי
 שראשית ואחרות יפלו בגדר השיעור
 הוצרך לומר לך שלא תאמר עליו שיעור
 ממנו ולפיכך אמר עומק פי' העומק
 של ראשית אין לו שיעור וכן לכל אחד
 ואחד מהלכו עומקים כל אחד מהם אין
 דבק בהם: כי כל העומקים כמסכו
 מהמחשבה העליונה שבאמ' מאד עמקו
 מחשבותיהם והמחשבה אין לה סוף לכן
 כל העמקים אין להם סוף ולפי שהזכיר
 עשרה שאין להם סוף שהו' רמז לי' גלגלי
 המרכבה אשר בחכמה הזכיר כנגדם
 ועמקים לכל ארץ וארץ אשר בכל גלגל
 וגלגל סכ' שמים (תפ') לרום וארץ (עט')
 לעומק: וודע שהעיגול אין לו ראשית
 ואחרות מנה עיגולו אמנם מנה תכלית
 בשמו: וכן השכלים הפרדוס והים לא
 יאמר בהם ראשית ואחרות כי הראשון
 והאחרון בסוג החכמה ומה שאין לו כמה
 לא יאמר עליו ראשית ואחרות וזהו סוד
 עומק ראשית: אמנם היותו יתעלה
 ראשית וסכה לכל הכמנאים כדרך

לידע זה עומק רום: עומק תחת רל'
 אין לידע עד היכן הוא ממסלתו וכח
 גבורתו מתחת לארץ: עומק מזרח
 ועומק מערב כקט מזרח בתחלה כי
 הוא הפנים והמערב האחור: עומק
 כפון בתחלה כי אם המיושב והדרום
 הוא חרב: וזה אמר אברהם אבינו
 לאכסני דורו בעבור שאין לידע ממסלתו
 עד היכן הוא: עומק טוב שמה תאמר
 שהוא מושל במזרח וכמעט ובכפון
 וכדרום אבל באויר שהוא טוב אינו
 מושל עליו כאלו עומק טוב ללמדנו
 שהוא ית מושל אפילו באויר: וזהו
 אמרם זל אין עוד אפילו באויר: ושמה
 תאמר בטוב שהוא האויר הוא מושל
 אבל כרע שהוא ההרים אינו מושל לכך
 כאמר עומק רע: ואם תאמר זה לכך
 כאמרו כאן עשר עומקים כנגד עשר
 ספירות: אדון יחיד כי אין לו סני וזהו
 שאמר שלמה ועם סוכים אל תתערב:
 א מלך כאמן ובמלכותו הוא כאמן מושל
 בכל העומקים ממעון קדשו עדי עד:
 רל' מעון מקום כמו מעון אתה היות לנו
 וכן עליון שמת מעוכך: או כאמר מעון
 מבזרת עין כמו סיפורש כפי' ככון מעון
 אתה היות לנו רל' כל עיני בני אדם
 תלווים עליו על דרך שאמר הנביא כי
 לוי' עין אדם עדי עד לעולם: ולכך
 אין לחשוב בכמה סכים יגיע האדם עד
 כסאו: אמר משה בוטא רילו באמת
 שהוא חותמו של מקום שום דבר לא
 אכסה: ואכיל מה שפירש הרב הגדול
 רבי אהרן המקובל בזה המאמר כח
 שיתרנה: והעכדה מטא גדול אעשה
 אם לא אגלה: מסתוריות המאמר אל
 הקכם מאישטרו יואנו המופלא: ואל

הרב בספר הפרדס עומק ראשית
לקח אברהם אבינו עשרה עומקי כנגד
עשר ספירות זמן דרכו לעשות בספר
נצורה : עומק ראשית הרוצה לדעת
מחשבתו לראשית לא יוכל לדעת וכן
אם ירצה שום אדם לדעת מחשבתו
לאחרית לא יוכל לדעת כי הוא הנקרא
בשם יהוה לרמוז היה היה ויהיה לכנס :
אם כן אין לתח' לו לא ראשי ולא אחרי :
עומק טוב הוא האויר הטוב אם שולט
באויר זהו עומק עומק רע האויר
שים לו עובי הואך הוא באותו חשך או
בעובי הרקיעים : זרבינו שבכל פירש
עומק טוב אין אדם יכול לחשב הואך
הוא מטיב לטוב כי יבא טוב לפעמים
על האדם שיחשוב שיהיה טוב ולא יהיה
טוב : ואם כן לא ידענו הואך הוא
מטיב לטובים וכן עומק רע חלופו וזהו
מה שאמר שלמה ע"ה רחוק מה שהיה
ועמוק עמוק מן יומאנו . כל הדברים
יגעים וכו' ראיתי את כל מעשה האלו
לא יוכל האדם למנוא את המעשה
הנעשה : עכל הרב ר' אהרן המקובל
הגדול : והרב ר' שבתאי המקובל כתב
בספר הנקרא תכנית המשכן וזל עומק
טוב אפילו בגן עדן העומד חוץ לעולם
הוא שולט . עומק רע אפילו בגהנם
הוא מושל . והרב רבי זלל פירש עומק
טוב מקום כבד . עומק רע חלופו .
אפילו במקום הטנופת וזה שאמ' תורה
וידעת היום והשבות אל לבבך כי ו' הוא
האד' בשמים ממעל ועל הארץ מתחת
אין עוד . ודרזל אין עוד אפי' באויר .
עכל ר' שבתאי המקובל . והרב רבי
ונחק ברבי שמואל פירש בספר כתם פז
זלל בעבור שראם אברהם אבינו דורו
שלא

שהנורה סבה לכל הנמצאים כן החכמ'
ראשית לכל הנמצאים שנאמר מה רבו
מעשיך ו' כלם בחכמה עשת מלאה
הארץ קנייך ועומק אחרית סכא ואני
אחרון רומז א' בוד היוכלים (סני') ולפי'
וספרת לך שבע שבתות שנים שבע שני'
שבע פעמי' ולפיכך השביעי קדש בימים
כמו יום שבת (נינה) ובחדשים כוסן
ותשרי ובשנים שמטה ויובלות ובאלפים
שיתא אלפי שנים הוי עלמא ומד חרוב .
ויא ותרי חרוב . וברקיעים ערבות .
ובארצות ארץ ישראל ובשנות האדם
שני' שני' הרי שש עשרות ועשר השביעי
קדש לוי' . ובכוכבים שבתאי (נינה)
ובוד המסים וים לעמר וחמשים שבע'
בשנים הביב' אחרי' הכל בכל השממות
והיוכלים ולפיכך בן ארבעים לבונה כי
הוא בסוף השמט' הששית כי בן חמשים
לענה (נינה) כי הוא בסוף השמטה
השביעית וכללו של דבר שם הוא ראשי'
ותכלית כל הנמצאים וכל המחודשים
ממנו באו ושאיו וסובו ועומק כבר פירסנו
בו לעיל עומק טוב (חסד) כי טוב ו' לכל
ומטיב בהסדו אפילו לרשעים לכלתו
ידח ממנו כדח על דרך הווה והפסד .
ואחרו שכברא וס' מאין טוב לא יתהוה
דבר מלא דבר ולא יפסד דבר אל לא
דבר ולא יתהוה אוזה דב' סוזדמן מאי
זה דב' סוזדמן לא אם כן יהיה קצת יחס
בניהם ולפי שמיין האדם ואוסו מסותף
מכל הנמצאות לפיכך יתחלק לכל מיני
ואישי הנמצאות שכ' נעשה אדם בכלמינו
כדמותינו ועיין בפרשת בראשית ושם
פירשתיו ולא אדם בלבד אלא כל נפש
ונומח וכל דומם וכל מיני הנמצאות
המחודשות והזכיר עומק וכבר פירש'
לעיל

לעול מהות העומק : ועומק רע
 פירוש תמורת הטוב כי אין טוב כיכר
 לא מן הקצול לפי שהמדה היא כוקמת
 מהרשעים נקרא רע (נבירה) כי על ידו
 יהיו טובים ורעם מונח לגבורה של
 ירוע אף ונרוח על אויביו יתבבר והסוד
 למה הרעות לעם הזה למה זה שלחתי
 שפאמ' וירע בעיניו י' אשר עשה והסוד
 ובעיני מטם רע כי היו הנורות אליו
 כדמות דם שפא' ברעה הוציאם להרוג
 אותם בהרום ארזל בפבוק ראו
 כי רעה נגד פניכם כוכב ששמו רעה
 והוא כוכב מאדום המקבל מנד הדיון
 ולו המרבוהאש והסוד כי י' אלהיך
 אש אוכלה הוא אלק פא' ונאל
 שכסם שהאש הוא מכלה וסכה להפסד
 כן הוא סכה להוי' כיעל ידו האש יתבסלו
 ויתמוגו היסודות והוא אחד מיסודות
 אהם וכן הטוב אשר הוא מקול י' על
 המים כסם שהוא סכה להויה כן הוא
 סכה להפסד והסוד ענין המכול במים
 לשח' כל בשר ורוח י' בכח ביכתי ומכרע'
 מלמעלה עומק רום עד אין סוף רומז
 לכעוהכה בלימה רוס'לא יגיע לו תואר
 כלל כי איך יתואר האין ית' ועומק
 תחת רומז אלהעטר לפי שהיא למטה
 מכל הספירות הט' והסוד התחת
 אלדים אנכי ובזה העומק יתרחמו כל
 הוצורים שפאמ' רקחתי בתחתיות ארץ
 (עט') עומק מזרח (תפ') : נאלכו
 מעינולי גלגלי המדככה יש מרכבות
 מרובעות כדאותא בספ' הבהיר עינולא
 כגו ריכועא רהוט רכועא כגו עינולא
 לא רהיט ולפיכך יצווירו וקומכו ד'
 רוחות העולם כמו שאמרנו ודע כי
 כל נלע וכלע מן המרובעים בו ג' הוות

מסם

שלא היו מאמיני בסוד הכבוד והמעשר
 לכך כתב אלו העומקים שהם עשרה
 ולולי שאברהם הוצרך לזה היה מחרים
 והיה אברהם מוסיף אנשי דורו באמונה
 שלמה ואזל בכראשות רבה בשעה
 שמת אברהם אבינו אמרו כל אומות
 העולם אוי לעולם שככה אכר מכהיגו
 אוי לספונה שאכדה קברניטה
 עומק ראשית הוא עומק ראשית ולכן
 אין לשום אדם בעולם לחשוב אלויות
 ראשית עומק אחרית הוא אחרית
 ולכך אין לתאר לו אחרית אם כן הוא
 ראש לכל ראשית וסוף לכל אחרית
 וזה אמ' אברהם אבינו כנגד אנשי דורו
 שהיו חולקי על אמונתו ואומרו העולם
 הוא כהתחובות הכל מן האדם וכגדר
 האור מהשמש והכה מצינו שהעולם היח
 לו זמן שלא היה ואם כן העלה הראשון
 כן ואם יפסד העולם באחרית גם כן
 יעדר הסכה הראשונה ובא אברהם
 לסתור זה האופן המנוכ' בתכלית הגנו'
 עומק טוב הוא פועל בטוב על דרך
 העומק רל' להפליג ולהשפיע מהטוב
 והוא פועל גכ ברע על כד העומק
 ועומק הטוב הוא לטובי ולושרי כלכותם
 ועומק הרע הוא לרשעים ולרעים
 במחשבותם אם כן הוא פועל על
 דרך ההפכו' ואע"כ לא יסתנה כי הוא
 אינו גוף שייחס לו סנווי והפעלות
 וזה אמר אברהם אבינו כנגד חכמי
 הכסדיוס שהיו אומרים שיש לעולם שתי
 סבות אחת פועלת הטוב ואחת פועלת
 הרע כי הוה כהקדמה נתונה להם
 שחפועל טוב לא ינא פועל רע ומפועל
 הרע לא ינא פועל טוב ואלו חכמי
 הכסדיוס היו נקראים בעלי השכיות או

תרנה

תראה לקראם בעלי המסני' ולהסתיר
זה הדעת הנכסד אמר הכנ"א חני וי'
לא שכייתו ר"ל וס' בידו לפעול על אופן
ההפכו' ואע"פ איכני משתנה כיו איכני
עגבל על גד הרכבה הפכויות ואם כן
איך יגיע אלו אופן הסנוי כיו האדם
המשתנה הוא מנד גרם וגדר ההרכבה
שהוא מורכב מהיסודו בשנים פועלים
ובשנים מתפעלים והם הפכוים זה לזה
אם כן המורכב יתחייב שזשתנה אבל
הסם ות' הוא משולל מכל אופן הרכבה
ולכן אין ליחס לו אופן השנוי והוא סוד
וי' למכול יטב ויטב וי' מלך לעולם'
ר"ל אע"פ שהאישים נפסדו ונשחתו כמו
המכול ה' הים קיים וכסם שאז היה כנתי
כן היה לעולם' עומק רוס ועמק תחת
כיו וי' הוא האלדום בשמים ממעל ועל
הארץ מתחת אין עוד' להוציא דעת
כת אחת מחכמי הכסדיו' שסוברת שיש
מנהיג אחד על ענין הפשוטים ומנהיג
אחר על ענין המורכבי' וכל מה שבשמי'
הוא פשוט וכל מה שבארץ הוא מורכב'
ולפתור זה הדע' הנכסד אמר אברהם
אכינו הוא עומק רוס שהוא מנהיג
לשמים והוא גם כן עומק תחת מנהיג
הארץ' עומק למזרח זה לסתור דעת
כת הסכלה שאומרת שיש מנהיג אחד
למזרח ומכרות השמש לזרח על הארץ
ומנהיג אחר בהפכו סיכרות השמש
סיכתור כח גבורתו מעל אנשי הארץ
ולהפיל לארץ דעת כת הסכלה הזאת
אמר אברהם עומק מזרח' רוצ' לומר
הוא עומק מזרח והוא גם כן עומק
מערב' עומק כפון ועומק דרום'
להוציא מלב חכמי דורו שהיו אומרים

משם של יב ובהם מתבלגל שמש ומגן
והוא נבאות בכל יב הוות כ"ב חדשים
על פיו והוא ימנו ועל פיו י"ה יקש
וכנגד ד' דגלים לד' רוחות וד' חיות
הקדש וכל הולך על ד' וכל אלו כמסכו
מעומק עליונו הנקר' עומק מזרח (תפ')
וזהו סוד לא והיה לך עוד השמש לאור
יומם ולכנס הירח לא ואיר לך והיה
לך וי' לאור (כ"ע) עולם והנה עומק
מזרח הוא תפאר' וי' עומק מערב פירו'
יסוד כד אמר ר"ל במסכת חגיגה בפר'
בתר' טכני' במערב כיו ביסוד מתערבים
כל הכחות עומק כפון כח הוד שנאמר
מכפון זהב ואתה ועל אלוה בורא הוד'
עומק דרום זה כח שנאמר כעימות
בימיך כח' : והזכיר כאן י' עמקים
לומר לך שכולם שוים בעומק אחדות
השוה וזהו סוד ממעמקים קראתיך וי'
וכל לשון עומק הנזכר בתורה בכניאים
ובכתובים וארון (א) יחיד (ב) אל (ג)
מלך (ד) כאמן (ה) מושל ככולן הזכיר ו'
שמות כנגד ו' קצוות המקבלו' מו' עומקו'
והם הגדולה (אדון) והגבורה (יחיד)
תפא' (אל) כח (מלך) הוד (כאמן) ויסוד
(מושל) מושל ככולן פירו' ככל העמקים
הנשפעים ממעון קדשו פירוט מבינה
(מעעון) וחכמה (קדשו) וכו"ו של קדשו
שהוא לנסתר ופעלם רומז אל כ"ע ונקר'
מעון כיו הוא מעונו של עולם שנאמר
מעוכה אלדי קדם ואומר וי' מעון אתה
הוות לנו' ועד עדי עד פו' עד הבינה
סוכן' ועד ועדי עד ועדי פו' תפ' עס' ו'
ספירות שבכללה עד פירוט עטר' כל"א

סוכן עד : יסב

ששתי רשויות יש אחת פועלת גרם ההווה אם באישי מין האדם ובשאר המונים
כמו

כמו שאר בעלי חיים וכל הנמחים לקיומם המין. והאחרת פועלת בהפך לזו
 וכל כוונתה ומכנה הינה אלא על גרם ההעדר. אם כן הם היו מסכימים שם
 מנהיג ולד לפאת נפון ויש מנהיג אחר לפאת דרום. לכך אמר אברהם אבינו
 כנגד אלו החכמים עומק נפון. רונה לומר הוא מנהיג הנפון והוא גם כן מנהיג
 דרום אף על פי שהוא בהפכו כי ידוע הוא לחכמי התכונה שאין בדרום שום
 נוטוב אלא ששה עשר מעלות כאשר כתבו בטלמיוס ואלכתכי ואבוזכריה ואפילו
 אלו ששה עשר מעלות אינן מיוסבות על כד הרבו מפני התפסויות השמש.
 ואלו ששה עשר מעלות אינן ככללות בחשבון שבעה איקליומים לדעת דורונוס
 ומוסאלה. ונבמו הודו. וסארץ הוא חמה מפני שהשמש יוצא ממרכז הארץ
 לפאת דרום שתי מעלות והוא המוג הטוב לחכמה ואינה מוציאה הדברים
 הגופניים מפני סבת החום כמו שאמרו רבותינו זל במסכת תמורה למה נקרא
 שמו נגב שמנוגב מכל טוב. והנדר הנפוני מוציא הדברים הגופניים והוא
 אומ' וסימניך שלהן כנפון מכורה בדרום. כי השלחן רומז לדברים הגופניים
 והיוטוב הוא נפוני ושלחן הוא נגזר מלשון והפשוט דמתרגומין ושלחן. רונה
 לומר שמי ששם עשתונותיו לדברים הגופניים והוא עבד לתאוה הוא מופסט
 מהחכמות ולא יהיה אלא כחומר מופסט מהטורה כי האדם באשר הוא אדם
 ראוי להדמות להיות שלם במעלות השכליות כמו שאמר החכם אפלטון וגם כן
 ארסטו והערה לזה היתה המכורה בדרום שהחכמה כמסלת לאורה כמאמר
 שלמה ע"ה חכמת אדם תאיר פניו. והאור הוא הקכין והחשך הוא ההעדר
 בזה האופן החכמה קכין ושלילת החכמה העדר. ולקכין יש לו מעלה על
 ההעדר. והמכורה היתה שבעה נרות כנגד שבעה חכמות. והואיל שאופן
 הנפוני הפך מהדרומו אמרו זל במדרש ויהו ערב ויהו בקר ווס אחד שהיה
 הקדוש ברוך הוא יחיד בעולמו שלא יאמרו שתי רשויות יש אחד מותח לנפון
 והאחד בדרום. וזהו שאמר אברהם אבינו עומק נפון ועומק דרום.
 אדון יחיד אל מלך כאמן מוסל הרי כאן ששה טבעות לרמוז
 על ששה קצוות מחשן קדשו וסגויה אל כל אישי המציאות
 לסתור דעת מי שאמר שההשגחה האלדית תפסק
 לגלגל הירח. עד כאן לשון הרב רבו
 ינחם בר שמואל בספר כתם עז.

וזהו שאמר אברהם אבינו עומק נפון ועומק דרום.
 אדון יחיד אל מלך כאמן מוסל הרי כאן ששה טבעות לרמוז
 על ששה קצוות מחשן קדשו וסגויה אל כל אישי המציאות
 לסתור דעת מי שאמר שההשגחה האלדית תפסק
 לגלגל הירח. עד כאן לשון הרב רבו
 ינחם בר שמואל בספר כתם עז.

עשר ספירות נפיותן כמראה הכזק ותכליתן אין להן קץ ודברו ושוב ברנוא ושוב ולמאמרו כסופ' ירדופו ולפני כסאו הם משתחווים: פי' הרב הגדול המקובל

וסב נפיותן כמראה הכזק הנפיות שהספירות נופות ומביטות זו בזו הנפיות היא כמראה כזק כאור סיונא מכין החרסים ופי' אלנו תקח

כבי אהרן בספר הפרדס וזל כמרא'

עשר ספירות בלימה צפיותן כמראה חבזק ותכליתן אין להן קץ דברו בהן ברצוא ושוב ולמאמרו כסופ' ירדופו ולפני כסאו הם משתחווים:

חרם נקוב נקבים נקבים דק' דק' על פני כולו ותכס' בו האש ותנפת במכות כאש עד סיתלהב ימשכו מ מכתובות הנקבו'

הוא קל ומתור היוורד מן השמי' כיוס סגרי' והוא כראה לעין האדם כהרף עין

כך בדוגמא זו אסור לאדם ליתן דעתו בהם אלא יסור עיונו פן יקנץ כנטיעו' כהרף ויפול טדוד ולכן אם ירצה לדבר בעשר ספירות יעשה דברו ככזק שהו' רץ ושב: וכא וראה ממדת החיות שהם עושות מה שעושות ברנוא ושוב כי הם כופפות קומתן כך יעשה האדם החוקר בזה הסוד הנפלא שהרי אין לך לחקור בזה ושכלך לא יכיל שהרו ל לתכלית' אין קץ רל ראש כמו מקץ שבע שנים תעשה שמטה והם עושות רצון המכילם וירדפו אחריו כמו הכופה

אשר בכל נקב ונקב שבחרם מוטין שלהביות נבועות בכל מינו נבועו' עוליס ויורדים בנתיבות הנקבים כן נפיות החיות בנתיבות אל החיות אשר למעלה מהן כיוס כסא לכסא וכבוד לכבוד הנה בנפיות' ושלשו כיצוני זוהר בתשמל מיני נבועים ומתוך פחדם מהסתכל בשכינה מיד הם רעים וסכים מהסתכל כמראה הכזק שהוא נגלה ונעלם כהרף עין אנו כחוטין שעלו ויורדו כהרף עין מכאן אמרו בעלי הסוד אה תרא' אדם שמביט כך ומיד מביט לארץ וחזור ומביט כך ומביט

פירוש הרמב"ן ז"ל

נפיותן הנפיות שאדם נופה בהם כמראה הכזק מראה לא כאמר אלא כמראה' וכן נראה כעין שאינו אלא דמיון להקרב הדבר לדעת החוקר' הכזק כוס שהוא כזק נפת בכירה ותכליתן מה שכלל בהן הכזק בזה שהוא אין קץ לתכליתן קץ כל דבר קצוב שיש לו מדה כאמר בו קץ וכל דבר שאין לו מדה כאמר בו אין סוף' דברו בהם ברנוא ושוב פי' שמוטבע מתעלה בנפיותן להסתכל במורגש והמורגש במושכל והמושכל בנעלם ובכל אחד ואחד מהם הקו שאמצעי קרוי דברו שהוא אמצעי בהם והוא מתעלה לקבל מסך החסד הרצון במהירו' יתירה ברנוא ושוב ולמאמרו פי' המקבלים מנדק העטרה כמו כן כסופה ירדופו ולפני כסאו הם משתחווים' הרצון אל הפנים פי' נפיות הנפיה היא הכח הכמשך מלמעלה למטה ואותו כח נקראת נפיות שו' נופה בזו כדי לקבל דברו ואותו כח הכמשך מן הדבר אל המאמר הוא כמשל לסופר כלומר שהדברים ממשיכים הכח אל המאמר במהירות יתירה והדבר והמאמר לפני כסאו פי' לאין

סוף הם משתחווים:

ספר יצירה יב א 12 ז כעין

ומביט בארץ דע כי הוא מפחד ממך
ואם יענו לא סר מעליך ואינו מביט
בארץ דע כי הוא מבזה אותך בלבו
ועל דרך זה באמר כי לא יראני האדם
ומי וארזל אפולו חיות הקדש וזהו
סוד נפיותן כמראה הכזק דא נפיותן
מראהן רונה לומר נבעיהן כמראה
הכזק והכזק ותחלף לפי מראה האם
אם האם לבנה בזק שלה לבנה ואם
שמורה בזק שלה שמור ואם תכלת בזק
שלה תכלת ואם צהה כסלג בזק שלה
כסלג ואם ירוקה בזק שלה ירוק ואם
אדום בזק שלה אדום וכן הדין בשאר
מינו נבעים והתערובות אשר לים

וימ נפיותן כמראה הכזק כשבא
הנביא או המומד להסתכל באורות
הקדושות האלו ידע כי פעמים יתנוצצו
אליו עד שידמה לו כאילו הוא כמראה
הכזק ומוד ותעלמו ועוד יתנוצצו
ועוד יתעלמו ותכליתן אין להם קץ
פי' כבר ידעת שכל שני נבעים כמו על
דרך משל הלכן והשמור כאשר ימשך
מזד אחד וימשך השמור אלנו והיה
הנבע המחבר בין שניהם מעורב מלובן
ושחרות לפיכך אינו לבן ממש ולא שחור
ממש לפיכך אמר תכליתן של הספירות

כך יעשה המהרהר באור זה הנפלא
יטוב ויודה בלבו ויחודו ויסתחיה לפנו
כמו שפוטות החיות והכזק דק מכל
דרך אשר נראה לנביאים הוא שכינת
כבודו זוהר ענש ספירות ולא ירדה
שכינה למטה מעשרה אם כן לא היו
אלא עשר ספירות עכל הרב הגדול
המקובל רבי אהרן ורבינו האו"פ
בספר הקמיעה וזל נפיותן כמראה הכזק
רל הבטתן כמראה הכזק הכזק הוא
כמו ברק כי הזין במקום ר'ס כי כל זה
הוא ממונא אחד שהוא זס סרץ והנה
מזינו לרזל שאמרו ר' יהודה אומר בשם
ר' סימון בשם ר' לוי בן פרט כזה שבזק
נפת בכורה רל כמי שמפור גפת שהוא
פסולת הזתים בכירה שהוא מתלהט
במהרה ומעלה להכועולה ויורד הלהב
ובזק הוא לשון פזור כמו בזק להו גילוי
והו גירוי וארזל מאי רזוא וטוב אמר
רבי יהודה כאור היונא מתוך הכבשן
מאי כמראה הכזק אמר ר' יוסי ברבי
חנינא כאור היונא מן החרסים ועל
דרך הפסוק כברקיס ירוצצו נקט רזא
ורזוא האלף תמורת ה"א והוא מענין
הליכה כמו ותירץ עמו שרל הליכ עכל:

והנבעים אין להם קץ כי האמצעי כלול משניהם
לומ' א"ע שיש מספר כולל להם והם עשר אותן מינין שיש להם הוא כולל כל הפרטים
וכל הכללים ולפי כשם שאמרנו בעמקי המחשבה שישכ אשר במחשבת כ"ע ומחמה
אין להם סוף מכת על העל אשר הוא כח להם כן יסב הנמשכות מן הכונה אל
העולם א"ע שיש למספרם גבול ידוע והוא עשר אותן הגבול אין לתכליתם קץ כי
כל המספרים כלולים בעשר הן הפרטים והן הכללים וכיון שכן הוא כמזא שכ"ע
ומחמה ובינה הן כמשכין לתכליתן וכן שלהן אין קץ כי הם כמשכים עד אין סוף
ע"ל הע"ל) אם כן גם לעולם שמכינה ולמטה אין לו קץ ושם הכדל והפרט
בין משנה זו למשנה של מעלה במ' שאמר למעלה אין להם סוף לרמוז על העל ואילו
במשנה זו אמר אין להם קץ כי זה רומז אל כ"ע דברו בהן ברזוא וטוב פירוט כי

הספירות אשר הם בכלל התפ' הנקרא דבר כל ספירה וספירה מהם הוא אחוזה
ברצוא וטוב ופירוש רצוא חכמה ופירוש טוב בינה מלשון רצון ותשובה
ובערך שהזכיר עשרה עימקום במסנה שלפני זאת כך יש לך לתת עשר רצוא וטוב
ליס שבתפא' וכן לכל מה שבכללה וכן יש לך להבין ברצוא וטוב לכל אחת ואחת מהם
שבתפא' בפירוש רצוא וטוב כל מה שפ' בו לעיל ולמאמרו כסופה ירדופו פירוש
ולעט' הנקרא מאמר יש לך להבין כו בערך שיש רצוא וטוב בתפ' ובכל פרטיות
כן יש דוגמת רצוא וטוב בכל כללי העטרה ובכל פרטי העטרה והרצוא הוא סופה
וטוב הוא ירדופו שנאמר בסופה ובסערה דרכו והוא רוח חזק מרוץ וטוב וזמ
ולמאמרו כסופה ירדופו פירוש הדבור (תפ') והמאמר (הע') ירדופו להשיג יוצר
בראשית ר"ל בינה ולפני כסאו פירוש ואלהמעלות אשר הם פני כסאו של הכינה כו
כסא של כינה הוא ו'או' הא תפארת ועטר' ופני כסאו הם כ"ע וחכמה הם
מסתחויים פי' הדיבו' (תפ') והמאמר (ועט') מסתחויים אל כ"ע וחכמה להוריד
ממם השפע על כל הנמצאים ולהורות לו כי כולם נתהוו ממנו כמו שאמר במסנה
של מעלה מושל בכולן ממעון קדשו ועד עדי עד ד"א דברו בהן ברצוא וטוב
פי' כשתדבר ותשלח מחשבותיך בהסגת הספירות יש לך רשות לדבר בהם אמנם
ברצוא וטוב כאשר תגיע לחכמה טוב מן החכמה אל הכינה וקבל באמנה כ"ע ועל
העל' ואל תשלח מחשבותיך בכ"ע ובעל' העל' כי המחשבה אמורה להרהר שם
אמנם למאמרו של כ"ע ר"ל עטרה של כ"ע כסופה ירדופו להשיגה ולהרהר בה ולפני
כסאו כ"ע הן מסתחויים החיזון אל הפכיומי וכל הממשלות ז"ה אתה (מכנה כינה)
הוא יו' לכרך אתה עשית את השמים (תפ') שמי (כינה) השמים (תפ') וכל נבאם
(קניוית) הארץ וכל אשר עליה ה' ו' א' ב' ואתה מחיה את כלם ונבא השמים לך
כינה) מסתחויים (מכנה וכ"ע) יסב נפיינתן כמראה הכזק ותכליתם אין להם קץ
אם תאמר מציאות גשם אחד אין לו תכלית סקר ואיך יאמר ותכליתם אין
להם קץ יש לומר כי כל גשם מחד היותו גשם בהכרח יש לו מציאות מכל מקום
מדרך המציאות הוא להיות ענין ממוצע בין שני הפכים והמשל בזה האור
שהו' הם ולא מחד חומו ותחבר לאש ומחד לחותו ותחבר למים והאור הוא ממוצע
בין המים ובין האש שהם שני הפכים וכן בענין השכלים והגופים יש מין ממוני
הנמצאות אשר הם ממוצעים בין הגשם ובין השכל הלא תראה לפילוסופים
אומרי' שכל הוה ונפסד הוא גשם ומה שאינו הוה ונפסד אינו גשם
ולפיכך פסקו לפי דמיונם המסקר בגלגלים אלו הנפרדים
שאינם גשם ולא ואמר עליהם גשם כי אם בשיתוף
השם בלבד כ"ס בענין שמו הנכבד והנורא
ובעניינים שיהיו ממוצעים בין גשם
לשכל ומחד היותם ממוצעים
והיו מחוברים
בגשמים ובשכלים וכ"ע ומחד זה לא ישיגם שיעור וזה ותכליתם אין להם קץ

יטב כעוץ סופן כתמלתן פ' סופן הוא
כע כי כע נקרא סוף ועיל העול כק' אין
סוף וזר שהורדך ואמר שאסור
לשלות המחשב כע חזר והזהר רך ואמ'

עשר ספירות מדתן עשר שאין להם
סוף: ביאור אין סוף להספעתן
ולעמקם כי מי הכריח לעולם לא יכזבו:
כעוץ סופן כתמלתן ר"ל כשתחשוב
בלכך ותאמ' מיום

שחייב אתה לכעוץ
ולקסור וליטע כע
כתחילת המציאות
שהוא יש מאין
ולהודו' שכל מטעו
החכמ' כלם לוקמו

עשר ספירו' בלימה נעוץ סופן
בתחילתן כשלהבת קשורה
בנחלת שארו' יחיד ואין לו שני
ולפני' אחר מה אתה סופר

שכברא יש חמשת
לפיה ומאה וששים
ותשע שנה ואם כן
אז התחיל מלכותו
והיו תחלתן אז נ

מקדם ומוטעו בעדן החכמה ותחלתן
של הספירות ממטה למעלה והוא עט'
בסופן שהוא סוף הימיו מלמעלה למטה
והזהירך ואמר כשלהבת כזם שאי
איפשר להמנא שלהבת בלי נחלת כך
אי איפשר מציאות החכמה מכלי כע
וכך אי אפשר מציאות הצטרה מכלי
יסוד הספירות שעליו אלא כשלהבת
קסור' בנחלת בגי' אמת ובגי' אהיה
והכה הורה לנו בזה שמסל כי כמע
הוא המנא העלול מכלי העלה כמו
שנמנע המנא השלהבת בלי נחלת
והורוכו גם כן שאין העילה כריכ' לעלול
כמו שאין סגמלת כריכה לשלהבת
וסקוד רשפיה רשפי אש שלהבתיה

נעץ בסופן דונה לומ' מה שתמנא שאו
התחיל תחלת ככר היה קוד' לכך מלכותו
ומה שתמנא שהו' תחלה הוא סוף: וזהו
כעוץ סופן כתמלתן כי בתחלתן ככר
כעץ סופן: ותחלתן כעוץ בסופן כלומר
כשתחשוב שמלכותו ימשך עד שתא' לפי
שכין וכשיגיע שיעברו שתא' אלפי שכין
אז יהיו בסופן כעוץ תחלתן שלאחר זה
ותחיל מעין אחר וזהו וכעוץ תחלתן
בסופן: כל זה בא לרמוז כי השם יתעלה
לא יעדר לעולם ולו אין תאר ההתחלה
כי הוא היה הוה ויהיה ואם כן אין להט
סוף ומה שאין לו סוף אין לו ראש: אם
כן הוא קו' וכנחיו מן העולם ועד העול'
וכתב בעל הקבלה ז"ל כעוץ הסוף
כתחלה

שארונ

פירוש הרמב"ן ז"ל

כעוץ פ' אע"פ שהדברים נחלקים בחכמה וכתבונה ונדעת אין הפרש ביניהם שהסוף קסור
בתחלתו והתחלה בסוף והאמצע כלול מהן וסימן לדבר שלהבת ונחלת וויק' כד' ארשפיה
רשפי אש שלהבתיה' כלומר שהכל מתיחד בלהב אש המתיחד בנוכח' וכולן שוים בעיקר אחד
שאדון יסיד וכו' שאדון בעיני' שככה לו שהוא רמו' לאין סוף. אדון שם המיוחד ולפי שהוא
שזה לכל והכל מתאחד בהשוואתו נקרא אדון יסיד ואין לו שני אע"פ שממנו כח שניות אין לו
שני שהכל שזה בן' ולפניו אחד עם אתה סופר יש הפרש בין אחד ויחיד ומיוחד שם המתפרש
בזה הוא מתיחד לפועל בכח אחד נקרא מיוחד. וכשהוא מתחלק לפעול פעילתו כל חלק ממנו
נקרא יסיד. וכשהוא בהשוואה אחד נקרא אחד. מה אתה סופר לפי שהאחד וכח שלפניו
השוואה נמורה אין מספר לפני אחד שאין מספר אלא מאחד שיש בו אלהות.

כלום

בתחלה והתחלה כסוף שאם תחשוב כך
וכך שנה מתחלתם הוא עומק ראשית
תחשוב בלבך שהוא סוף שהיה קודם
לכן הרי כעין סופן בתחלתו ותחלתו
בסופו : ואם תחשוב מה יהיה לעומק
אחריו כך וכך שנה יהיה בעיניו בתחלתו
הרי כעין תחלתו בסופו : כראש כן סוף
וכסוף כן ראש : כשלהבת קטורה
בגחלת על ידי שהיא נופת הלהב עולה
וכאש תכפח בגחלת יותר ויותר השלהבת
עולה : וזהו סוד וברוח פיו כל
נבאם : ארון יחיד ואין לו שני במדרש
קהלת יש אחד ואין שני זה הקב"ה
שנאמר שמע ישראל ואלהינו וי' אחד :
ולפניו אחד מה אתה מונה א' ראשונה
לחשבון והוא יחידה : ופסוק שמע
ישראל ידוד אלהינו ידוד אחד לרמוז
בזירוף סוד חשבון ראשי תיבות לב'
פליאות כתיב חכמה כי הוא המשפיע
זה השפע ואלו הבריכות : וזירוף סוד
חשבון בסופי תיבות כ' רמוז ליוכל והוא
סוד כ' שפרי בונה : וכתב הרב רבינו
מאיר הלוי כ' כ' וי' כשמת אדם : והנש"מ
הוא דבר עליוני לא יפסד לכן אמרה
התורה הקדושה בשנת היובל הזאת
תשובו איש אל אחזתו : איש ולא אדם
סוביט בהשגה שלומה בעדים כאמנים
על אחדותו וזהו סוד עולם כפס ושנה
ולכן אחזל כל ישראל יש להם חלק לעולם
הבא ע"ל בעל הקבלה : וכתב רבינו
הא"י גאון זל בכפר הקמיצה ואל כתב
בעל ספר יצירה כעין תחלתן בסופן
וסופן בתחלתן כשלהב קטורה בגחלת
כעין מלשון וינג את המקלות המתורגם
ונעוץ והוא מלשון העמדם : כעין
תחלתן בסופן : אם תרצה לחשוב כמה

שני

שארון יחיד ואין לו שני פירוש היותי
מזהירך לנעוץ סופן בתחלתן ותחלתן
בסופן לפי שכל הוא יחיד בהכרח
באותו כח אשר כתיבד בו ואין לו ל"ע
כח שניות : כערך טע' הע' אין שייך בו
לומר לא מספר אחדות ולא ריבוי ולא
מציאות והפרד ולא מקום וגבול : כן
הדיון כל' כי אין כינו לכין כח סבתו
רק שזה עלה וזה עלול : וכיון שכל'ע
הוא יחיד לפיכך חייב אתה להזהר
בקשר היחוד : ואין לו שני פירוש ואין
שייך בו שניות כל עיקר : וי' שארון
(חכמ') יחוד (כי') ואין לו (כ"ע) שני (עי'
העי') כי הכי' מקבלת סוד החכמה כי
החכמה בבונה יחודה : וכ' הנקרא
אין לו פי' לעי' העי' שני למציאות בו
הוא סבת מציאותו בסבה פזוטה
ולפניו אחד מה אתה סופר : פי' כי אם
מספר לא יפול לא על דבר שיש לו ימות
ולא על דבר אין אלא שהוא הסואת
הכל ולפיכך יקרא אחד מ' זה : ולפני
אחד מה אתה כופר : אחר
שאפילו מספר אחד לא יתכן לומר אפי'
על כ'ע לא מ' זה שהוא ההשואה הגמור'
ולא מ' שיעור ומספר שהוא בכלל
הכמה : אם כן אשה דבר הו' מלה
תהא ראויה להאמן על ע'ל הע'ל :
אמנם אמרי השואה על כ'ע אין ענין
ההשואה הכאמר ענין מעניני האיכות
כי האיכות לא יפול אלא בג'ס והוא
ג'כ מקרה : אמנם הוא השואת השגת
השכלים אשר לא יתרבה ברכות שכלו
בהן : ויש הפרט בין אחד ויחיד ומיוחד
בשכח הפועל פועל בשני תמורו כקר'
מיוחד : והתמורות שהם כמו בענין
קריעת ים סוף שהוא מטביע לסוכאי

ומכיל

ומכיל לאוהביו בכת מיוחד שבו
 וכאשר יפעול כאחד מן התמורו וקרא
 יחיד בפעולה היא וכשהוא פועל
 בכת השונה הגמורה בסוד ומנותי את
 אשר אחון אע"כ שאינו הגון ורחמתי
 את אש' ארמ' אע"כ שאינו ראוי כגון כל
 ישראל משומדים ומחל להם נקרא
 אחד וכשם שטרם שימנה האחד
 שהוא שורש ויסוד לכל השכונ הוא בא
 בכפלו כי השנים הם שני פעמים אחד
 ואילו לא היה אחד לא ימנאו שאר
 המספרים כי הוא קודם לכל המספרים
 בטבע ולפיכך אמר אילו לא היה כמנע
 כל מספר ואחד כאמ' על כתר עליון א"כ
 בעיל העילות אין שייך לומר לא מספר
 ולא שיעור וימ' ס"ב כנפא נעוץ סופן
 בתחילתן כשם שסבתו של האדם הוא
 המחשבה ר"ל ההרהור כו מן ההרהור
 כתעורר הרוח ופעל פעולתו בכח א"מ
 עד שהוציא הגולם בטיפה בטורת יוד
 וכו רוח חיים וממנו נפעלו כל חלקיו
 וסדריו ואתה רואה שסבת כל פעולותיו
 היתה במחשבה כי אתה נועץ כל פרטי
 ונורותיו בכלל המחשבה שקדמה ל
 למעשה כן אתה חייב לנעוץ כל
 הכמנאים בתחילת מחשבת כ"ע וכשם
 שהסלהבת אי אויבסר להמנ' כלי גמלת
 כך אי אויבסר להמנא כמנא מעל כל
 זולת המחשבה העליונה הפזוטה
 ומכאן יש לך להבין שארון יחיד פועל
 כל הפעול' בהשוואתו מכלי מה שישתכ'

שני יש מעת שהתחיל הכורא ית להראו
 מלכותו אתה בסופן ונעו' תחלתן לומר
 עוד ימלוך כמנא סלסופן יש תחלתן
 ונעוץ סופן בתחלתן כמו אם תחשוב
 כמה יעמוד במלכותו ותמנא כמסבונק
 שיעמוד עוד סכום אחד אם כן אתה
 עומד בתחלתן לומר שמעולם חלך אתה
 נועץ סופן בתחלתן ועליוך לנעוץ
 סופן בתחלתן ואם כן נעוץ הוא לסון
 נווי והרב רבינו שבבבל ביאר נעוץ
 תחלתן בסופן ר"ל אם חשבת מעת שבר'
 הקל"ה את השמים ואת הארץ כך וכך
 אלפים אם כן אתה נועץ תחלתן בסופן
 שאתה עומד בזמן שהוא סוף לחשבון
 האלפים שמנאת ורצית למנא לסופן
 תחלתן רוצה לומר מאיזה זמן הושפעו
 אלו הספירות: וסופן בתחלתן ר"ל אם
 חשבת כמה יעמדו עוד השמים והארץ
 ותמנא כך וכך אלפים אם כן אתה נועץ
 סופן בתחלתן שאתה עומד בזמן שהוא
 ראש האלפים שמנאת ורצית למנא
 לתחלתן סופן: ונעוץ הוא מקור ולא
 נווי וזאת הנעוץ כשלהבת קסורה
 בגמלת והזהר שיהיו דבריך ומחשבותי
 כמו השלהבת קסורה בגמלת שהולך
 ממנו וחוזר אצלו תמיד מיד בלי איחור
 כן יהיו דבריך רנא ונא שרון יחיד
 וזהו יום אחד ולא יום ראשון לרמוז שהי'
 אחד בעולמו: ולפיכך אחד מה אתה
 סופר בתמיה עכ"ל רבינו האון
 גאון ז"ל בספר הקמיצה:

עשר

לכל המפעלים ואין לו שני בוחס המפעלים כי על הע"ל לא יתיחסו אליו המפעלים
 להתעלמותו מהן כמו שהמחשבה אין לה סבה מנועה ממעל לה וימ' מכאן יש
 לך להבין שארון (כיבס) יחיד אין לו שני פירו' חכמה וכ"ע ולפיכך אחד (כ"ע) מה
 אתה סופר וימ' ס"ב נעוץ סופן בתחלתן בטובה כי כל תנועה תשתלשל אליו

והנה

הראב"ד זל פרק א משנה ז

והנה עשר מיני תכונות שונות זו מזו כולם מכת אחד שהוא בינה כדעו. ולפיכך
אמר כעוץ סוף התכונות ושינוי מספריהם בתחילתן כי מתוך השכלותיו ותחוב
לכל אחד מהם תכונה בפני עצמה. ואמנם בסבת כע באחדות השגה אין כו
שינוי כל עוקר כשלהבת המתיחדת מגחלת ויש בה כמה מראות ואל מקום
אשר יהיה עם הרוח ללכת תנועת השלהבת לאחד מן הקצוות. ואין זה בסבת
הגחלת כי אדון יחיד הוא ולא ישתלשל ממנו אלא תנועה יחידה פשוטה ואין לו
שני שינויי תנועה הפכית לו. ולפני אחד שהוא על העל. שאין שייך לומר
עליו מספר נמצא שהוא לפני אחד כי האחד שהוא כע הוא יסוד לכל מספר. מה
אתה סופר. פי' אין לך כח להביאו במספר איך שהוא סבה לכל הסבות.

הרמב"ד זל פרק א משנה ח הראב"ד זל

עשר ספירות בלימה בלום פיק	יטב בלום פיק מלדב' כענין הנפש צריך
מלדבר ולכך מלהרהר ואם רץ לכך:	אתה לנעוץ סוף עשויות של אדם
ביאור ואם רץ לכך למחשבה בפסדת	בתחילתו שהוא המחשבה וכו' פירש
תסירכה מלכך ושוכא המקום רל לייחוד	במשנה שלפני זאת: ואם תאמר איך
המקום וליראתו	יגוורו במחשבה
ונקר מקום הקנה	הטהורה דכרים
כאשר ביארנו	כאלו והלא היא
וכוא מקומו של	פשוטה או כלמוד
עולם ומתחת	ממנו רחוקה והיקט
זרועות עולם:	ח' על על העל לכן
ושוכ ליראתו ולא	ענינו בלום פיק
תקנץ בכטועו כמו שמצינו בחיו הקדש	מלדבר. פי' כאשר תשלשל כל פרטי
בשרונות לזקיף קומתן מיד כופפות	הנמצאו כנפש עד מקום הדבור שהוא
וזה מאומת השכיכה. וזהו שאמר	התפ' כי עד כאן כתן רשות לדב' שמכאן
הנבוא במרכבה והחיות רנוא ושוכ.	והלאה אי אתה רשאי לדבר ליתן דמיון
ורנוא הוא מעכין רנאו רל שרונו לזקוף	לכסת' מן הנגלה כי אם עדיך ותפארתיך
קומתן כדו לראות ענש האלדני. ושוכ	לבלום ולסתום את פיק. ומייב אתה

פירוש הרמב"ד זל

בלום פי' כמו עדין לבלום. וכמו שאמרו אין דורשין. ואף במה שסורשית להתנוון אל תתן
את פיק לחטוא את בשרך משום שנאמר כבוד אלקים הסתר דבר. וכמו שאמרו כל שלא חס
על כבוד קינו. ולכך מלהרהר שלא לדמות הכסת' לגלוי: ואם רץ לכך כדי לדמות שוכ למקום
לדבר המושג שאתה רשאי להרהר בו. ועל דבר זה ככרת ברית ולכך נגלה הדבר כדו
שישא כח להסתכל לדבר בו ולהרהר ולא במופלא ממנו כי מכת הדבר שהוא כקרא ברית שפוא
מיוחד התמודות בכח אחד יכול להכיר שאין הכסת' אלא האחדות גאורה:

גם כן להכיר ולסתום לבך מלדמות מן
הדעת אל המחשבה (כ"ע) הנק' הרהור
וזהו לבן מלהרהר: ואם רץ לבך
לדמות הכעלם (חמא) אל הדעת טוב
למקום: פי' סכנם בכינתך ומסת' תרד
אל המקום אשר הוא הדעת (תפאר) (תפאר)
כי בו כיתורטו לפה לדבר וללב להרהר
סלכך כאמר אפי' בחיות הקדש והחיות
רנוח (חמא) וסוכ (ניס) רל' ששכום
מן הכינה אל הדעת (תפאר) ועל דבר
זה נכרת ברות: פי' כחוקו אלו שם
כורו' הנשפעו' מברות יסוד עולם כולם
העליונו' כדי להסתכל בהם ולא ככעלם
מן הדעת כי אט' ותאמץ החוקר למקור
על מה שאין בדעתו יכולת להשיג אל
ועלה על דעתו שלא יוכל על הכמע
לכד אלא אף מה שהיה ככחו מטרם
לכן להשיגו יחלם ולא יוכל עליו:
והמשל בזה הסכל שיש ככחו לישא שמו
ככרום ולא עוד אט' ותאמץ וירצה
להוסיף על משאו חני ככר יחלם ולא
יוכל לישא אפי' שמו ככרום שהיה ככחו
לוישא בתחלם:

עשר

מיד חוזרות לאחור וזהו אמרם זל כי
לא ירחפו האדם וחי אפי' מלאכי השרת
לא ידעונו: ואם כן זה בכה קלוממר
אל האדם שהוא סוכן בתוך בתי הומר
אשר בעבר יסודו שאין ראוי לו לחקור
באור הנסתר כי הנסתרות לוי' אלדינו
והנפלות לנו ולבכינו: וזהו סוד מאותו
תינוק שהיה חוקר בכוד החשמל ונחאת
אט' ושרפתו: וסר רכיו וסוכ כתב
וזה לשונו בלום פיו מלדבר: רונה
לומר סתום פיו מלהרהר אמר אלו
הברוכות שלא תדמה בשכלך לקיוס לו
אופן הרבו על דרך הפירוד לא יתפרד
ולא יתדבק כי הוא אחד ואין שום אחד
דומה לו ולכן נקרא ברוך נגזר מברוכים
ומלת ברוך תאר ונקוד בקמץ ולא כעול
כי לא יקבל שפע מאחר: ואם רץ
לבך להרהר ופיו לדבר ולא תוכל לעמוד
ברוחך סוכ למקום סכך כאמ' על החיות
רנוח וסוכ סכן החיות שתחת כסא
הכבוד רנוס לראות השכינה וסכים
מיד: ועל דבר זה נכרתה בריות שלא
תהרהר: והרב מורי זל פירש בלום
פיו מלדבר אמ' דבור על הפה והרהור
על הלב ואם רץ לבך רונה לומר להרהר
טוב למקום שלא תדבר בפיו מה שהרהרת בלב
כי אף על פי שפשעת בהרהור
עדוין יש תקוה שיסוכ הדבור למקומו:
ונא ולמד מהחיות שהם רנות לראות
השכינה והואיל ומכירות שאינן עושות כראוי
שבות מיד על זה נכרתה בריות
שלא תהרהר ואם הרהרת שלא תדבר נכרתה בריות
שכועס ע"כ:

אחת רוח אלהים חיים ביאור עתה התחיל למנות הספירות: רוח אלהים חיים היונו הכורא ענעו ממנו הוסתו כל הרוחות ברוך ומבורך שמו כי שמו הוא ענמו

טברני שמו ידוד עשר ספירות בלימה אחת ורוח אלדי חיים ברוך ומבורך חללא חפילו בגוף שמו של חי העולמים קול ורוח ודבור זהו רוח הקדש ודבר כנגד רוח

אלדים חיים שלם בסוד כנגד שלם וזהו רוח הקדש לומר שזאת הספירה היא הוקרה משאר הספירות ונקראת רוח הקדש לפי שרוממותה שאין רוממות כמוהו: ומעלת רוח הקדש נחלקת לנבוא לשלמה מדרגות וזהו סוד קול ורוח ודבר וכתב הרב רבי אהרן הגדול וזל קול כנגד קול אלדי חיים רוח כנגד וברוח פיו כל נבאם דבר כנגד דבר ה' שמים נעשו ולא ימא קול בלא רוח ודבור עכל: סתים

מהרוח פירוש הרמב"ם זל עד עתה דברנו במספרם במדתן בצפייתן בייחודן ובהעלמתן עתה נפרש מהן אחת רוח לא הזכיר רוח מעלה עד חמש להודיע שאין התחלת יושי' אלא מחכמה שהוא בקראת אחת וכח רוח כמסך בה מדבר לדבר עד שהוא מניע להיות מספר חמש רוח היא חכמה בדכתיב רוח אלדים והיא בקראת חיים בדכתיב והחכמה תחיה צעליה ולפי שהכל מכח חכמה בדכתיב כולם בחכמה עשית הזכיר כאן ואמר ברוך ומבורך שמו של חי העולמים ברוך מכח רוח ומבורך מכח נדק שמו לפי ששם תשומת הדרכה והחיים יקרא חי העולמים שהוא חי ויש בו להחיות העולמים והדברים העליונים שהם מכח העולם נקראים עולמים: קול רוח ודבר אחר שהזכיר שהספירה הראשונה בקראת רוח אמר שאותו רוח יש בו שלמה קולות רוח שהוא בקרא קיל ואמנעיתו שהוא מרחיב והולך בקרא רוח וחתוך הלכיו שהוא מתחלק באותיות בקרא דבור ואפלו הקיל ואפילו הדבור נקראים רוח כמו שהוא מפרש וזהו רוח הקדש שקדש הוא הכח של רוח המודע לקבל מאין סוף וממנו הרוח שהוא בקרא רוח הקדש שממנו אותיות הקדש ולשון הקדש:

מהרוח וכסתם בליחה שהרו לא בא לו סינווי ולא מולוי ולא סתום רק ינוחת הרוח
בלבד. ואף לפי דברי הרופאים האומרים כי רוח הנפשוי רל אשר בו ותנועע
החי הוא להכל העולה מן הדם אשר בלב והכה הכחך או מי ססתמו את פיו עד
שלא יוכל להתנפש. מה קרה לדם הלב עד שלא ינפש ולא יעלה ממנו הכל.
אבל על דרך האמת אין מכל אלו הטבעים אמנם הוא רוח כספעת מאלדים חיים
בו ממנו תוצאות חיים לכל חי. ולפיכך נק'חי העולמים כי אין חיות לעולמות
לא מן היסודות ולא מולתם רק מהשם לכדו ית' וית'. ואחר שהקדמתי לך הקדמה
זו כתחיל בפירוש המשנה: אמר אחת רוח אלדים חיים. דע כי שם אחת מוכח
לעטרה שכאמר ובאחת יבערו ויכסלו. ולפיכך כהן גדול מוכה ביום הכפורים
אחת אחת ושתיים אחת ושלוש אחת וד' אחת וה' אחת וו' אחת וז' לפי שצריך לומר
כהן גדול העט' עט כל אחת ואחת מהספירות. פי' אחת אחת ואחת אחת רומז
לכ"ע הנקרא' אחת מכת אחדותו הפשוטה לפי שהוא מאחד ומחבר ומסוה הרשע
לנדוק במחילה וסליחה הה' וחסותי אשר אחון אע"פ שאינו ראוי: ולפי שהצורך
התנא להתחיל ביום מאין ולכן התחיל בעט' של חכמה העליונה הנקרא' אחת אחת
רומז לתפ' לפי שהוא מתאחד וקושר ואוחז בין עליונים ותחתונים ומחבר האהל
להיות אחד וזהו סוד והברוח התיכון מברית מן הקנה אל הקנה. אחת רומז
לעט' רל לפי שהוא מקבלת כל המראות והטבעים מעולם העליון ויתועדו שם כלם
כאחד לפי צורך מ"ע שהמלכות אין לה אור מעצמה על זה צריך גם כן כשהוא
מיחד היחוד ביום הכפ' רל לפי צורך ליחד העט' עם כל אחת ואחת מהמדות
זהם הספירות וזהו סדר היחוד בתחלה הוא מיוחד ומחבר ראש וסוף ואמנע כי
הנקרא' כ"ע ותפ' ועט' שהן ג' נקודו' כשין שורק והוא הקבוצ' שפתיים שאנו אומ' כי
האשכנזים קורים לקבוצ' שפתיים שלנו שורק: אחת ושתיים ואמר רוח אלדים
חיים. פירוש רוח הכמטך מהכחות הנק' אלדים חיים והוא כ"ע כי ממנו תוצאות
חיים לכל הנמצאים. הנה הרוח הזכר אינו גוף ולא כח בגוף. אמנם הוא כח
הנאצל מחיים של כ"ע הנקרא' רוח אלדים חיים החכמה נקרא' רוח של הבינה הנק'
אלדים חיים שם רוח אלדים בחכמה. וידוע כי הינוד שהיא החכמה והיא גלם
לכל הנמצאות היא מוקפת בכ"ע ורוח כ"ע הוא החוקק בנתיבות אשר בחכמה והוא
חיים של כל הנמצאות אשר בחכמה. הנה כ"ע הוא מבורך מעו' סעו' והחכמה
היא ברוך מ"ע. וענין ברוך ריבוי שפע מלשון קנה תעלת הברכה העליונה שפי'
מעין. וכ"ע נקרא' ברכה שהוא משפיע לכל העולמים ולכל אשר בהם. ולפיכך
כ"ע נקרא' חי העולמים ושמו של חי העולמים רוח חכמה. קול ורוח ודיבור.
דע כי קנה הגרברת בוייהיה הרוח כי הרוח שואבת הרוח וממלאה את כל הגוף
מרוח הנשאב והנה הקנה הוא כתיב להכניס הרוח ברוח והנה הרוח האמנעי
אשר בקנה יקרא' רוח ויהיה הרוח אשר הוא דבק בדופני טבעת הקנה וכגדר על טבעת
הוא יקרא' קול כי הוא הוא המשמיע הקול. וחתוך האותיות באור היוצא בדרך
הנתיבות רל הניסודות הנק' דיבור. ולמדנו מכאן כי בכל ניכוד וניכוד וש בו

מקומות לכלי הדבור כו הקנה דומה לכבוד וזה כוה יהיה בכל זכור טפה סימס
 לסון חך גרון כמו שביאר לך וזה נמצא הן בעולם הן בנפש הן בשנה וסם
 לאלו לקול ולרוח ולדיבור רוח הקדש רוח בני הרח דבור בני ראה קל
 בני נחם ולפי שהספורה הראשונה דקה ואינה מקבלת צוור ומקיקה אך
 במהשבת ומחמה ולכן לא אמר בה מקיקה

הרמב"ד ז"ל פרק א משנה י הראב"ד ז"ל

שתיים רוח מרוח בואור רוח מרוח	שתיים רוח מרוח פורו הספורה השנית
הקדש ר"ל רוח היוצא מרוח לדום חוים	והוא שתיים כו היא כוללת העליונ' עמה
היונו רוח שניה וכה ככרא רוס ותחת	והיא רוח גם מרוח הדק כו כל מה
וארבע רוחות כדמפרש לקמן חקק	שיסתלסל מעו לעו' היא מתעבה והולך
ומכב אמר חקק	ועל דרך משל
לרמוז חקוק דבר	הגלגלים הכפרדו'
הקיום ועומד שלא	דקים והאש גסה
ותמעט וכתוך	מהם והרוח גסה
החקוק מכב כב	ממנו והמוס גסים
אותיות וכתב	מהם והעפר
רבינו האי ז"ל	גם מכולם

בספר הקמוצה וזל ספורה השניה דולה
 השפעתה מהמחשבה ולכך כתב בה
 חקק על דרך חקקי לכ שהלב חוקק
 וחושב וכתב חקק ומכב כנגד רוח
 אלדום

ואמר חקק לפי דקותו ולפי גסותו:
 אמר מכב בה כב אותיות של התורה
 והם כחקקו בסבוב הגלגל א' אחר א'
 עד אמצעיתו ר"ל המרכז והה' חלף
 אלפינ

רוח מרוח פי' כאשר באצל רוח מרוח וכר מר כן באצל רוח מרוח ויש רוח שאינו כתפש ויש
 רוח כתפש וכתפש כשאינו כתפש והגם בא מן הדק ממנו חקק ומכב בה רוח ראשון שהוא
 שהוא דק ואין בו כו כי אם רשימה דקה והכתפשט יש לומר בו חקיקה ולפי גסותו יש לומר בו חניבס
 שהוא חוכב ומחלק חלקי הרוח וכמה באותיותיו עשרים ושתים אותיות כנגד עשר אנבעות
 ידים ורגלים ושכי מכריעים יסוד וסוד הבנין הבנוי מהם אף על פי שהבנין בגלגול אותיות
 שהוא עילה לר"ל שערס אין עיקרן אלא אלו שלש אותיות הם בינה סוד ופחד והכל מתאחד
 ולפי שהאחד יש ממנו כח שלא נחלקו האמות לשלשה שהשלישי מכריע להודיע שאין השנים לא
 כח אחד ובהכפל השלשה הם שש והאחד מכריע והם שבע: שבע כפולות הן בכלל הן שיש
 באויר כח מים ואש ויש במים כח אויר ואש ויש באש כח מים ואויר ולפי שיש בהם כח כפל
 בכללו שבע כפולות ושנים עשר פשיטות כלומר כח כלם כח בינה ולא תאמר שהם דבר
 חלוק מן הבינה אלא הם הבינה ורוח אחת מהן כש"ן של תפלין שהאות בולטת מן סרוח
 ואינה אלא רוח:

מים

אלפין ושמעוניה ודבוא רבון קדמוהו
וקומון והם מתגלגלון ומטרסקין ולכן
הוא כולל התורה שקדמה וכל המצוות
וכל המצוות וכל הלשונות וזהו שמו של
הב"ה ית' זה יסוד ושורש לכל הכמנאי'
כד'א ואמלא אותו רוח אלדים בחכמה
ובתבונה וכדעת ובכל מלאכה . וארזל
שוודע הוה בכלאל לנרף אותיות שבהם
כבראו שמים וארץ והבוד כי ונר הכל
הוא . ואמר שלש אמות כד'א כי אם
לבוכה תקרא אל תקרי אה אלא אם .
ונקראו אמות כי כשם שהאם היא אם
לכל הכולדים ממנה כך הם אלוג' אמות
הם אמות לכל הכמנאות והם שרש אויר
ומים ואש הנזכרים באשנות שאחרו
כן . ושבע כפולות בדבר ובתמורה ויב
פשוטות בא לומ' לך שכל יסוד וכל כפול
וכל תמורה כולם מקבלים מן הבינה
הנקראת רוח מרוח ונקראת מ'י שכא'
את מ'י כועץ ויבוכהו ואמר מ'י תכן את
רוח ו'רוח ו' ממט והם חכמה ובוכה
והכן זה . ורוח אחת מהן הנה כתבאר
לך שיש אותיות של רוח והם אותיות של
רוח הקדש לכן נקרא לשון הקדש מה
שלא נקראת כן שום לשון מע' לשונות .
ולפי שהו' כמסך וכאלל ממקור הקדש .
ואל תאשים אם ממקנת החכמים יש
שנתנו טעם להיותו נקרא לשון הקדש
להיות איברי התשמש כולם מושאלים
לו ולו תמצא שם מוכח לכלי הערו' כלשון
הקדש כלל לפי שמצאנו כמה שמות
בלשון הקדש שאינם על דרך איברי
הערוה והם ג' מושאו' ואפשר שמצאנו
ג' כאיברי הערוה שהוא שם מוכח
בהנחה ראשונה ולפי' לא רצונו להשיב
עליהם אמנם ככרום דברי האמת ומה
שהכילו

אלדים שהיא אחת וכנגד רוח מרוח
שהיא שנית . ורוח בכל אחת מהן . ר"ל
בכל אות ואות יש בה רוח אלדים חיים
לעשות שמושים ומאות אחת עם סוד
האחרות יעשה צירוף וועיל . ואם
יעשה באות אחרת עם סוד האחרות
לא וועיל בצירוף מ'עם ה' וועיל ל
להזכירו ובסוד אופני' סדרו בראשית
כשועלה האדם הכלול בסוד חכמת
הקבלה לדבר לפני החכמים וזהו סוד
השם הנעלם מה'ש . בצירוף אל שדי
ואותיותיו משה . פי' באותו שם שדי היו
משתמשים האבות פ'ה עד שבא משה
רבי' ע'ה באמרו וארא אל אברהם אל
יזחק ואל יעקב כל שדי . מה'ש בצירוף
אל שדי . וכשיתפלל האדם בשמום זה
השם התפלה שכתקף' לו ועשה בתחלה
תעניות וטבילה או יפעול לו זה השם
ברוחו אכ"ש רוח בכל אחת מהן . והנה
יש רוח וכונה בכל האותיות כי זה השם
לא וועיל בשמום אחד זולת המיוחדים
לשמו ולא אהיה רכול מגלה סוד עכל'
הרב רבי' האיו גאון בספר הקמיצה .
והרב רבי' ראובן הספרדי כתב בספר
השלחן וז'ל כתב ספר יצירה שתיים רוח
מרוח חקק מה היה החקיק שחנכ
בספיר הזאת השנית כ"ב אותיות ורוח
בכל אחת מהן ר"ל רוח ג'כ בספירה
השנית אכ"ש שתיים הספירות נקראות
בשם רוח לרמז תוכן מעלתן וגדולתן .
אבל הספירה הראשונה נקראת רוח
הקדש והספירה השנית נקראת רוח
וזהו סוד רוח י' דבר בו ובי' בצירוף סוד
החשבון שתיים עשרה פשוטות . והבית
חיים והי' סוד עשר כפירות . וזה סוד
גדול שהם עדים כאמנם על אחרות
עולם

פני המים זו השנים המים זו השלושיות
 חקק ומנב בהן תהו וכהו רפס וטיט
 היינו המים חקק ועשאן כמין ערוגה
 רל כסדה גדול המנויין בכל חלקיו ובכל
 מצריו כך העולם מחומן בים הגדול
 הניב הארץ והגבוהו מעט וסככן
 כמין מעויבה רל ינן שלג על המים
 והקפה אותה ונעש עפר באדם המביא
 מים ואחכ קמח כך עשה הכורא ית
 סכ' כיל שלג ואמר הוה ארץ: אמר
 משה בוטרול כספר המדוויק ספר יגור
 כתוב תהו זה קו ירוק בהו אלנו אכנים
 מפולמות ואני מנד אהבת החכם אשר
 עמו ובחבורתו נתחברתי: לא אעלים
 את אשר ידעתו: ואגלה אל זה השלם
 אשר בכל סבה נשלם: פי זה המאמר
 אשר הוא בעלם: כתב הרב רבי לוי
 בר' שלמה מחכמי לונדל בפיו התורה ואל:
 והארץ הית' תהו ובהו תהו הוא ההעדר
 ובהו הוא ההויה: כיו זה העולם השפל
 אינו עומד אלא במציאות ההפכים ואל
 זה רמזו אל באמרם תהו קו ירוק: בהו
 אלנו אכנים מפולמות: קרא ההעדר קו
 ירוק כי בבא הדר' על האדם יסובו פניו
 ירוקות: ואמ' על ההעדר קו שהוא לשון
 כנון לשני פנים: האחד שאף על פי
 שהעדר יפעל באדם הוא דבק אל
 החומר אבל לא אל הנורה כו' תשוב אל
 האלדים אשר נתנה: השני ההעדר
 כקרא כנון כו' בסבת ההפסד תקווים
 ההויה והתמדתה: וקרא ההויה אכנים
 מפולמות שהוא כנון מפולמות לחות רע
 הפך ההעדר שיהיה הדבר כסורו נפסד
 וכאש עד שיסוב בתכלית היובש:
 והרב א"ל פי' פירוש מפולמות מסוקעות
 בתהום שמכניסה יונאים מים רל' שכל

ואחר דך מנב בהם תהו הוא קו ירוק
 שמקיף את העולם: וזה הקו הו המכיל
 בין העליונים והתחתונים ואותן המים
 שיונאים מכת הכינס דרך הכתי' עד
 הגבורה: ומכת האש שבו מקפואן
 ומקרוטן: וכמעשה בראשית רבה
 תהו דומה לב' ראשי השור פי' לפני אדם
 ופני ארויה ופני כטר והנה בכללן כל
 המציאות רל' מעולם ושנה ונפש ואפשר
 שלפי מיעוט התרוננו הכברא' במעשים
 אשר בתהו הוא קראם תהו מלשון
 תהא ומסתומם מלשון התלמוד ותהו
 בה פלו ואפשר שנק' תהו על סס שמזרו
 לתהו חולדבר אחר ועוד ככא' במקומו
 בעה: מכאן יש לך להבין כו' מלת תהו
 הנאמר כאן איכנה על השממה ולא על
 ריקנות ולא על מרבה אלא על הויות
 דקות רשומות בגלם החכמה אשר אין
 סס ולא מלה כתפס בהם וכל סכן
 שהדבור לא יתפס באותן ההויות ולפי
 שלא יתפס לא סס ולא מלה לכן נקרא
 בלשון תימה ונקר' מהשללה בג' ימ תהו:
 ובהו אלנו אכנים מפולמות שמהם מים
 כוכעין לעולם ופירוש מפולמות מלשון
 לפלמוני המדבר הוא מלה מורכבת
 מפלוני אלמוני: ופי' אכנים סתומות
 ונעלמות מלשון אלם אשר לא ידובר
 בהם: והה גכ הויות נעלמות אך לא
 כמוהראשונות כסס תהו כי ההויות של
 תהו בעלמות מנד ענמן ומנד מסיגן:
 אמנם ההויות של בהו אע"פ שלא נעלמו
 מנד ענמן כו' כבר נלכסו בצורה: ממ'
 אין כח במסיגן לקרות להם סס אך ישם
 פיו ולפי שבהו מורה על התלכסו הצורה
 בחמר לכך נקרא בהו מלשון בו הוא:
 ואל תתמה על היות אותויו של בו נבלע

איש ואיש מאישי ההווה ישתדלו לטאוב
 מים ר"ל המכמה הנמשלת למים ש"ל הוי
 כל נמא לכו למים וכוה האופן יזכה
 כל איש ואיש לחיים ארוכים בזה העולם
 ששפל ולחיים כנחיים שלא תכרת נפשו
 ומפולמות יהיה כ' מלות מפולמות
 והרב אדו' מורו ז"ל פירש תהו הוא דבר
 שאין לו דמות וזורה והוא מעותד לקבל
 כל צורה וכל דמות וזהו קו ירוק מלשון
 קום אל יי' בהו הוא הצורה והוא דבר
 שיש לו כח להלכוש את ההיולי דמות
 ותמונה וזהו אבנים מפולמות מלשון
 בלימה ע"כ הרב ר' לוי ז"ל והרב ר'
 אהרן המקובל הגדול פי' בספ' הפרדס
 ז"ל מפולמות ענין הסתר והוא מורכב
 מפלוגי למוכי ורוח' בזה ססבת ההעדר
 אינו בעלם אלא כגלה שהעדר ידבק
 לאדם מחד שהוא מורכב מענוכים
 הפכיים אם כן החומר הוא כגוף מת
 אבל סבת ההווה שהוא כנפש הוא ענין
 בעלם מעיני בני אדם ואפילו מהחכמים
 ע"כ הרב ר' אהרן המקובל הגדול
 והרב ר' יעקב בר' מאיר ממדינת גיאן
 כתב בספר הנקרא גניף מלוכה ז"ל
 כתיב בספר יצירה לאברהם אבינו תהו
 זה קו ירוק בהו אלו אבנים המפולמות
 מפולמות מלשון ר"ל אונר בלום בלום
 פיד' והפ"א במקום בית ונתחלף זה
 בזה לפי שהם ממוצא אחד בור עמים
 כמו פזר ורכוש להם יבוור כמו יפזור
 בקורת תהיה כמו פקורת פירוש תהיה
 להפקר לפי שלא חופשה ומנינו במשכ'
 הבקר כ"ד הבקר כמו הפקר עכשו
 פרודות שהוא כמו עפשו ויהיה הכרעה
 בזה אבנים כגורות ר"ל שאישי ההווה
 מורכבים מארבע יסודות וכל עת שהיו
 סגורים

כו הכה כמה לא תוכל עשוהו שהוא
 מורכב ממלת עשה ומלת הוא והכה
 ה"א של עשה כבלעת אמנם ההווה
 של תהו וההווה של בהו אשר לכשו
 צורת כל הנמצאו אשר להם צורה והכה
 חזר וחקק הווה של תהו וחזר וחקק
 הווה של בהו ואם תאמר אחר
 שהמטנה הזאת מדברת בחסדי וי'
 והיא הגדולה אם כן איך יקרא להווה
 הרשומות בה תהו ר"ל היות בעלמות
 והכה אפילו הכונה היא נקראת צורה
 וכוהו והחכמה העליונה תהו ואיך
 יחזור ויקרא להווה החסד תהו וכוהו
 יש להשיב א"ע שהחכמה העליונה נקרא
 תהו וכינה נקרא בהו כי כבר הגיע קצת
 צור לזכורי הכינה בהם מכל מקום
 לזכור החסד נתעלמו כל מציאו החכמ'
 והכוונ' עד שיתדמו מעשה החסד מעין
 עמונת החכמה לתהו ומעין תמונת
 הכינה לבהו רפס וטיט והזכיר חקק
 כנגד תהו שהוא דק בתכלית הדקות
 כי הוא יש מאין ומנייה כנגד בהו כי
 הוא מקבלת החיובות והוא הפרד
 חלקי הכחכב זה מזה ואמר חקיקת
 ומניבת הטהו והכהו ר"ל כל הנמצאות
 שברשמו בהם ואמ' רפס וטיט כי העפר
 והמים בעוד שהם לחים ואין שם דק
 קרוי' לבד יקרא רפס והוא כעין ספיר
 ובלול ועוביו נוטה ליוכס נקרא טיט
 עם כלולתו וכאר בזה שאמר שהכדול
 מקנת המים למעלה וחקק תהו וכוהו
 מן מקנת המים אשר הובדלו להווה
 למטה אשר הם שמריו של המי' העליוני'
 אותם הקפויא עד שחזרו לרפז וטיט
 כדי לחקק במרכז העליונים שהוא
 הי' הפסימית לגבל המים הקפויאן
 והקרויטן

והקרישין והקקן כמין ערוגה פ"י חקק
ברפס וטיט הטבור הנזכר כמין ערוגת
הכוסס. זהו סוד לחיו כערונת הכסס
והתלמים אשר החורט חורט לעשות
ערוגות והתלמים לזרוע שם זרע וליטע
שם אולנות ופרטים מקדס והערוגות
האלו הם כתיבות הכמנאים אשר בארץ
מ' מעין דונמא של מעלה של כל מרכבה
ומרכבה. ועוד הערוגה היא נכורות
להטקות את הגן ולהצמיח מוצא דשאים
ואילנות בכוחות העליונים והנה בהיות
הרפס והטיט לחים נוחים להקק חקק
ברוח קדשו בהם כל הכמנאות. והניבן
כמין חומה וסככן כמין מעזיבה.
הזכור כאן ג' מעלות והנה ערוגה
וחומה ומעזיבה כן תמצא אותיות יש
מהן שהקיקת כתיבתן דומה לערוגה
כמו ה' ח' וכ' וכיוצא בהן. הניבן כמין
חומה שמשכבת אשר בה כעין מ'ס
סתומה וסמך שהן מוקפות מכל ג'ד
וסככן כמין מעזיבה. פי' מעזיבה הוא
הטיט והסיד שבוכין על גבי העליונה כו
בכיון העליונה בקרשים וענים נקרא
תקרה והכנין מעל הקרשים והענים
ר'ל בכין הסיד היא הוא המעזיבה כן יש
אותיות מקבלות כעין ערוגות כמו ט'
וט' ווס אותיות משפיעות כמו ב' ה'
וח' וכיוצא בהן. ויש מהן דומות באכני
הכנין כמו ה' והו' והלון הפשוטה ויש
מהן מסוככות כמו הר' והח' וכיוצא בהן
כן קבלנו בפי' משנה זו. אמנם מה
שנראה לי באלו ג' מלות ערוגה וחומה
ומעזיבה הוא זה כי בו הקיקת נורת א'
אחר א' עד המרכז בלו ספק בהבדל
חלקי האותיות כגשמן מעל הגלס ישאר
כעין גלס חלל נורת האות הנחקק
והנורה

כגורים בגופי ותקומו אוסי ההויה אבל
ההעדר הוא שכל דבר ונא לחוץ וירנה
לשוב ליסודו. ואמ' בהויה בהויה
הוא קנין שיש לו מציאות וזהו בו הוא
וקרא הסעד' תהו שהוא במלות תו הוא
רכיני בזה סומן הוא זה שאפי' בהעדר
ישתמש בו ה' ית' לתועלת מה שתמשך
למציאות. והרב שכלנויל כתב תהו
טוב הוא שהת'ו והט'ית הם ממוצא
אחד לכן ה'יו הוא תמורת ט'ית וה'יו
שכמלת תהו לפי מקצת ספרים היא
במקום ב'ית כויהם מציאות אב אחד.
וירנה לומ' שאפי' חופן ההעדר ההפסד
שהוא העדר הנורה הוא טוב. וזה
ביאור המורה פרקי' ממלק שלישי ואל
ואחר אלו ההקדמות יודע באמת שהט'
לא יאמר עליו סתם שהוא עושה רע
בעצם כלל ר'ל שוכיון כוכה ראשונה
לעשות רעה לא יתכן אבל פעולותיו
כלם ית טוב גמור שהוא אינו עושה רק
מציאות וכל מציאות הוא טוב והרעות
כלם העדרם לא תתלה בהם פעולה רק
בגד אשר ביארכו בהמציאו חומר על
הטבע הזה אשר הוא מוכן עליו והוא
היותו מחובר להעדר לעולם כמו שכבר
נודע ומפני זה הוא סבה לכל הפסד וכל
רע ולזה כל מה שלא המציא הט'י זה
החומר לא יפסד ולא תסיגהו רעה מן
הרעות תהיה אם כן אמתת פעולת
הט'י כלו טוב אחר שהוא מציאות ולזה
ספר הספר אשר האיר מחשבי העולם
ואמר וירא אלדים את כל אשר עשה
והנה טוב מאד עד שמציאות זה החומר
השפל לפי שהוא מחבור ההעדר מחויב
למות ולרעות כלם כל זה ג'ב טוב ל
להתמדת ההויה וההמשך המציאות
בכא

בבא ז"ל אחר סוד זה וזוה פי' ר' מאיר
והכ' טוב מאד זה המות וכבר אפי' רבם
אמרו אין דבר רע יורד מלמעלה ע"ל
הרב ר' יעקב ברבי מאיר ז"ל והרב
ר' אלעזר הקליר בואר וז"ל תהו זה קו
ירוק פירו'ים גדול ואין לעבור אתהים
הגדול שהרי הארץ בנויה עד הים ולא
יותר כי מעב'לים אין בכין היונו שהקיף
את כל העולם כלו ולקח כפר וצורה לקו
כי הקו הולך בארץ הבכין כן זה הים
וירוק היונו שהמים ירוקו בהו'לו אבנים
מפולמות פי' כטל הקב"ה אבני' מפולמות
ועש' כופה על התהום כדי שיוכל לסבול
הארץ ומביניה' המים יונאים לכך עשה
כן דאם לא יהיו המים יונאים ושהקו
המים את האבנים וימחו עכשו אבנים
שהקו מים וקרא אבנים מפולמות ר"ל
שהאבנים הם למים מתגבורת המים
כמו פירי דפלומו וכמו דבנים המפולמו'
ר"ל לחים והרב אדוני מורו פי' מפולמו'
ר"ל אלו האבנים הם בפתר המדרגה
כי הם על התהום אכ"הם נסתרות ולא
נולות ע"ל ר' אלעזר הקליר ז"ל והרב
ר' אליהו פירש תהו זה קו ירוק זה הים
שהוא ים אוקיינוס המקיף את כל
העולם ואחר שהארץ נבראת
נשארת מוקפת מהים כמו הקו שמקיף
את כל הבכין כן הארץ מוקפת כאשר
אמר אבוקרט כי הארץ מקפת המים

והצור' שהיא ככדור אטום הווד העליון
יקרא כתיב וככדור הארץ ר"ל ברפס
וטוט יקרא ערוגה ואחר כן הצופן
כמין חומה פי' אחר שהקק כל אות
ואות עד מרכזו ובלי כפקים מחינה
וכותל בין כל אות ואות שבכדור
ולפיכך הונרך לומ'ך שהסור המחיצות
והצופן לכל האותיות בעיגול בלי הפסק
בין כל אות ואות שבכדור וכמין חומה
שאין הפסק בין חלקיה ואחר כן בככין
וכסה את הכתיבות של האותיות ב
ברקיע שהקיפן כמין מעויבה שבונים
על העלויה כן בנה ממעל לכל אות
ואות מעויבה שלו הנה על סדר זה
מתגלגלות האותיות ככדור שבהקקו בו
התנועות תנועות ככוביות והכתיבות
שמהן ינאו האותיות כטוים על ראטיה'
מלמעלה וממעל לכתיבותיהם המעויב'
ר"ל ככוכן וזהו סוד סוכה אדנו ידוד
אמנם אמרו הקק ומצב בהן פי' בכל
המים אשר בין לכל רקיע ורקיע ואשר
מצל לרקיע ואשר בארץ הנה למדנו
ממסכה זו וממסכה שלפניה ושל אחריה
שכל הנמצאות שבשמים ממעל ובארץ
מתחת שיש דוגמתן בכל חלק וחלק
מחלקי א"מ' והכין גם זה ואשה והארץ
היתה תהו ובהו ורוח אלדים (כינס)
מרחפת על פני המים (סמך):

ארבע

ופירש שר הרופאים זה המ'מר ואמ' שרצה במאמרו זה כי המים מקיפים הארץ
בהו'לו אבנים מפולמות ר"ל אס לא עשה בכין בתחלה על המים מהאבנים
שהם כמו עמודים הסובלים את העפר מהארץ לא תוכל הארץ להתקומם כי
מטבע הכבד להטביע במים וא"כ אישי הארץ לא יהיו להם תקומה על הארץ
עכשו שבנה בכין שהוא עמודים הסובלים את הארץ יש קיום אל המושכים בארץ
ולכך נקראו אלו העמודים אבנים מפולמות שהם שתי מלות כמאמרם ז"ל בנלמן
אל תקרי בנלמן אלא בנלמות וכן מפולמות שתי מלות מפולמות ר"ל אלו האבנים

פרק א משנה י הרמב"ם זל

הם שומרים העומדי על הארץ ליכול כמות ולקח קו ואבנים כמו שנאמר ונטה עליו
 קו תהו ואבניו בהו ע"ל הרב רבי אליהו זל. וכתב הרב ר' משה בר כחמון זל וזל
 הקב"ה ברא כל הנבראים מאפי"ה מוחלטת ואין אצלנו בלשון הקדש בהנאת
 הים מאין אלא לשון ברא ואין כל הנעשה תחת השמש או למעלה הוה מן האין
 התחלה ראשונה אבל הנוצא מן האפס הנמור המוחלט יסוד דק מאד אין בו ממש
 אבל הוא כח ממנו מוכן לקבל הצורה ולנאת מן הכח אל הפועל והוא החומר
 הראון הנקרא ליונים הוולו ואחר ההוולו לא ברא דבר אלא יצר ממנו ועשה כו ממנו
 המנויא הכל והלביש הצורות ותקן אותם. ודע כי השמיכוכל אשר בהם חומר
 אחד והארץ וכל אשר בה חומר אחד. והקב"ה ברא אלו שניהם מאין ושניהם
 לכדה נבראים והכל נעש' מהם והחומר הזה נקראוהו היונים הוולו כקרא בלשון
 הקדש תהו והמלה נגזרת מלשון ר"ל תוהה על הראשונה מפני שאם בא אדם לגזור
 לו שם תוהה וכמלך לקראו בשם אחד כי לא לבש צורה שיתפס בו השם כלל.
 והצורה הכלבשת לחומר הזה נקראת בלשון הקדש בהו והמלה מורכבת כלומר
 בו הוא כמלת עשהו שמחוסר הויו והאל"ף וזשה ונטה עליו קו תהו ואבניו בהו.
 כי הקו הוא אשר בו יוחם האומן מחשבת בניו ואשר יקוה לעשות. וקו נגזר מן
 וקוה אל יו. והאבנים הם צורות הבנין וכן כתוב מאפס ותהו נחשכו לו. כי
 התהו אחר האפס ואיכנו דבר וכן אמר בעל ספר יצירה יצר מתהו ממש ועשה
 אונו ושנו. ועוד אמרו במדרש של רבי נחמיה בן הקנה אמר רבי ברכיה מאי
 דכתיב והארץ היתה תהו ובהו מאי משמע היתה שכבר היתה תהו ומאי בהו אלא
 תהו היתה ומאי תהו דבר המתהא בני אדם ומור לבהו. ומאי בהו דבר שיש
 בו ממש דכתיב בו הוא וכו'. עו' אמר ומלת את כמו ענש הדבר ודרשו בה שהיא
 לעולם לרבות כי היא נגזרת מן אתא בקר וגם לילה. וכן אר"ל את השמים לרבות
 חמה ולבנה כוכבים ומזלות. ואת הארץ לרבות אילנים ודשאים וג' ענאלו כלל
 כל הנבראים בעלי הבוף. ואמר שאמר כי בתחלה במאמר אחד ברא אלדים
 את השמים ואת הארץ וכל נבאם חזר ופי' כי הארץ אחר הבריאה הזאת היתה
 תהו כלומר חומר אין בו ממש והיתה בהו כי הלביש אותה צורה ופירש שבצורה
 הזאת צורת ד' יסודות שהם האש והמים והעפר והאוויר. ומלת הארץ תכלול
 ארבעה אלה. והאש נקראת חשך מפני שהאש היסודית חשכה ואלו היתה
 אדומה היתה לנו מאדיומה הלילה. והמים שנבבל בהם העפר וקרא תהום
 לכן יקראו מו הים תהום כדכתיב תהומות יכסיומו קפאו תהומות כלב ים.
 אפפוני מים עד נפש תהום וכו' כפי' ויקרא קרקע הים תהום וכו' והמים מקיפים
 והאוויר מקיף על המים והאש מקיף על האוויר. ואמר הכתיב כי הארץ לבשה
 צורה והיה האש מקיף למעלה על המים והעפר המערבים. והרוח מכנסת
 ותכנס בחשך ותרחף. וזאת לי כי הנקודה הזאת כלבשה הצורה והיתה בהו
 היא שהחכמים קורין אותה אבן שתיה שממנה נשתת העולם ע"ל הרמב"ם זל:
 אמר משה בוטרול דרך החכם היא בסומנא חכם אחר ושמח בדומה לו וזכר
 לו כל

לו כל מה שידבר ולא יאחר. והואיל והגעתי אל אופן האויר. דבריו ויהיה
 גובר. ואומר כבר נודע לנו מצד החפוש בדבריו כל הפילוסופים אשר קדמה
 לנו החקירה שהאויר חם ולח ובא לו החום במקרה הנקרא כלשון המזכירים א
 אקצידיוכטוי ובא לו הלחות מצד הטבע. וא"כ איך הסכימו הפילוסופים לקרוא
 האויר חם ולח הנה בכל מקום אופן הטבעי יקדם לאופן המקרי וכזה עשו בהפך
 וסמו הטבעי אחרון והמקרי ראשון. כשיבכנת הנבירה. ובעזר האל הגבור
 והנורא. כבר התבאר מצד מחקר הפילוסופים כי הד' יסודות ב' מהם פועלים
 וב' מהם מתפעלים. הפועלים הם החום והקור. והמתפעלים הם הלחות ויובש.
 האש והמים פועלים החום והקור. והב' האחרים כמו האויר והעפר הם סובלים
 או מתפעלים. והפועל הוא הנכבד כי החום הוא עושה יובש ומיבש לחות הגוף
 הסובל ואין היובש פועל בגוף הכושא לא חום ולא קור. וכן הקור מוליד הלחות
 בכושא וסותם ומאסף ומונע שלא יפרד. והלחות אינו מוליד לא קור ולא חום
 לכן הפועל והמוליד הוא נכבד הנכבד ולכן הפועל שהוא חום סמו קודם לפועל
 שאינו פועל והוא הלחות על זה קראו הפילוסופים לאויר חם ולח ולא קראוהו לח
 וחם ואף כי הלחות בו טבעי והחום מקרי. אמר משה בוטרול רצוני לעלות
 במעלת העיון. ולקחת זה הציון. המים הם קרים ולחים. קרים בעצמם ולחים
 במקרה. אכ"למה כשנחמם ישולל הקידרות העצמי וישאר הלחות המקרי.
 הלא היה ראוי בהפך המונח. כאמר טעם מספיק. ושם גבר לית ותיה
 מספיק. כי החום פועל בהפכו ומנחמו. כי קיום שני הפכים בכושא אחד בזמן
 אחד בלתי אפשר. וישאר. הלחות כי החום והלחות בלתי מתנגדים והראיה כי
 האויר חם ולח. ועדיין תשפוט חלוקת העיון האש חם ויבש והיובש הפכו ללחות
 המים מדוע לא יפעל בהפכו וינחמו. נשיב אמרו הפילוסופים פעולת הפועל
 בפועל וותר חזקה מפעולת המתפעל במתפעל: אמר משה בוטרילו הראתי
 בעבור מאי שטריו ואינו כחי. ולא עזרתי רוחי. כי בשלש החכמו' מדד או החזיק כל.
 לכן כתתי לו זה למאכל: אמר משה בוטרול כתב הרב רבויסודה ואל חקקו
 כמין ערוגה חקק המיכ כמין סורות. יש בכאן ארץ ואח"כ מים ואח"כ
 ארץ כמו אוי הים. הניבן. הניב המים סביב לארץ כמין חומה
 והואיל ועל המים נכנת הארץ א"כ סכך המים כמין מעזיבה.
 מעזיבה הוא שם כלל לכנין שעל התקרה כי המעזיבה הוא
 מטיט וכן ויעזבו ירושלם עד החומה. ור"ל אמרו
 תקרה שאין עליה מעזיב' וכן והעליון כותן
 את המעזיבה. וזאת המעזיבה
 היתה מטיט על האבנים
 המפולמות:

הראבד זל פרק א משנה יא הרמב"א

ארבע אש ממים • סכ' מ' ס תבעה אש •
 ואח' מים הרנו וולדו אפלה: ועוד יש בכח
 במים להוציא מהן האש בזוהר השמש •
 חקק ומנכבה • ר"ל בראש כסא הכבוד
 וביא מד' חיות

ארבע אש ממים חקק וחצב •
 בה כסא הכבוד ואופני ושרפי •
 וחיות הקדש ומלאכי השרת
 ומשלשתן יסד מעונו שנאמ' •
 עשה מלאכיו רוחות משרתיו
 אש לוחט: •
 הקדש ובהם פני
 אדם פני ארוה פני
 סור פני כסדר ובכללן
 כל חי כל אחד ו
 ואחד לפי מעלתו
 ועשר כתות של
 מלאכים כל אחת

מהן על דמות החיות וא' הן • חיות
 הקדש ואופנים וארזלים וחשמלים
 ושרפים ומלאכים ואלים וכני אלים
 וכרוכי ואוסי' ואמנם מעלותם הזכרתיו
 במעשה בראשית והיכולות ועיון שם •
 ומשלשתן יסד מעונו • פירו' מאמ' •
 שנה עשה מלאכיו רוחות משרתיו אש
 לוחט • פי' כי מן המזמור הזה יתבאר
 כי כח אש בהם יסד מעונו וכל ה
 הנמצאים אשר בו • לעיל תהו (א) ובהו
 (ב) ורפס (ג) וטוט (ד) • הזכיר כאן
 אלוד' עניינים כנגד כל הנמצאים אשר
 במזאו בים בשם יוד הא ו' הא • ויחס
 היוד לתהו והה' לזו' לכהו' ואמר כי
 התפ' והעט' יקראו ארץ אחר שנתיבשה
 מן המים של החסד שנא' ויקרא אלהים
 ליבשה ארץ וכל זמן שהיו לחים נקרא'
 התפ' ארץ והעט' רפס וטוט • ולפיכך
 המזוא כל יצורי התפ' והעט' באלוד'
 יסודות • יש מהן שעזאן במין ערוגה
 ויש

ונסמך לרוח אלהים שהיא הספירה כמו
 שנאמר ורוח אלהים • ועוד שלש מים
 מרוח • ועוד ארבע אש ממים • והיונו
 שלשתן אויר מים אש • ואמר אש ממים
 כמה שנאמר ומשך על פני תהום:
 אמר משה בוט ארילו הואיל וה' ית'
 כתיב אלוי חכמה אשפייע מהכמתי אל
 שאר האישים • ואודיע כמה שאדבר
 כמה דרושים • והעבדה לא אעזור
 כחי • להשפייע מהודי כרוחי • ועתה
 אפרש פסוק בראשית ברא אלהים את
 השמים ואת הארץ • את השמים • ר"ל
 עולם העליון ומלת שמים כלסון רכי' כמו
 ידים ורגלים כנגד עולם המלאכי ועולם
 הגלגלים • ואת הארץ עולם התחתון
 ר"ל שהארץ תכלול כל מה שתחת גלגל
 הירח • והארץ היתה תהו ובהו ומשך
 על פני תהום ורוח אלהים מרחפת על
 פני המים • הזכיר בזה הפסוק ד' יסודות
 שהם סבות הויה והפסד במציאות עולם
 השפל

פירוש הרמב"ן ז"ל
 אש מים • פי' כח הנדורה הנמשך מן החסד כמשל לאש שהיא מים ומכאן האש הנכב הכסא
 הכבוד ושאר הכנין: ומשלשתם מרוח ומים ואש יסד מעונו: פי' הכנין וכל הקניעים •

הטפל וכללם בפסוק אחד לרמוז מה
שהסכומו חכמי המחקר שחומר אחד
מסתפס קבל ארבע צורות . צורת
האש צורת האויר צורת המים צורת
העפר וישתנו קצתם לקצתם כאשר
בואר אבן רושד בספר ההויה וההפסד
בשער ההוילי . והנה האש חס ויבס
ויקבל מן השטח המקוער בגלגל ה
הממומות בעבור תנועת הגלגל שהוא
סמוך אל המקיף ויבס מצד החמימות :
והאויר חס ולא חס במדת קורבתו אל
המקיף ולא בהיותו קרוב אל יסוד המי .
והמים קרים ולחים . והארץ קרה
ויבסה כי כל מה שותרחקו מן הגלגל
נהיו בתכלית הקור והעובי . והתחיל
לפרוט היסודות והזכיר בתחלה יסוד
הארנו סדר בו האדם שהוא ככבד מן
המלאכים על נד אחד כמו שאמ' הגאון
אל וזה היסוד הוא מקבל לחייו החלקיות
זו בזו ושומר הטבע קיום . ואמר
שהארץ היתה תהו ובהודכר שאין בו
חמש . וחשך על פני תהום הוא יסוד
האש שהוא הסך מהקודם והמתאחר .
וקרא חשך יסוד האש כמו שאמ' המורה
לשונותו בלתי מאיר אבל ספירווי . שאלו
היה האש היסודי מאיר היוונו רוחים
האויר כלו כלילה מתלהב אש . והואיל
שאינו פועל הקיין פחשכהו כאלו פועל
ההעדר . או מכל לומר שקרא יסוד
האש חשך במדת חלק הטפל הממש
לאויר כי הנה יסוד האש כחלק לשני
חלקי החלק העליון שומשם גלגל הירח
הוא זך ובלתי עכור . והחלק התחתון
שומשם לאויר הוא עכור וכן כמציא
בספר אותות השמים וזל כו' קצת אש
זכה בלתי עכורה והוא הממשות
גלגל

ווש מהן שעשאן כמין חומה כי עדים
גדולות ובצורות בשמים ובכל שר ושר
גורל וחלק לכל מעלה ומעלה וכן לכל
היכל וסיכל כמו שפירסתי בספ' היכלות
שנא' הכוכב שמים עליותיו ואגודתו על
ארץ (עט) יסדה . וזהו סוד לחייו
כערוגת הכוסם וזהו סוד עיר יי' כבאו' .
וזהו סוד יר ושלט של מעלה וזהו סוד עיר
ומגדל שרנו לבנות בני דור הפלגה לפי
שהם כווננו לקצץ בכטיעו' ולבנות ולתקן
כת המגדל וליחדו לאוה' ולהפסיק שאר
המדות העליונות והרבה סודות בתור'
יתבארו בסוד זה . וכלי ספק אין זה
כי אש בית אלדים וזה שער השמים
ובית יו' והיכלו וסוכה תהיה לכל וומם
מחורב ועיון בכפר ישיה' . ארכע אש
חמים חקק ומנב בה רל באש של מעלה
ובאש של מטה כל הכריות עם כסא
הכבוד אמנם הוא דמות כסא העליון
ולא עצמותו : והאופנים הן כעין
אופני העגלה רל זר מקיף מתחת לכס'
ואינו כמו הרקיע שהוא כדור מקיף .
ואופני בנימ פאק והוא כחלק ליב שבטי
יה' ופשוטו מלשון פנים כי האופני מלשון
פנים כי האופנים כוללים כל הפנים :
וצאל בו שם ארואלים מורכב מן ארנו ומן
אלים כי אלים מכת המסד הנקרא אל
וממנו אלים ובני אלים ומן הגבור ארוה
כי לארית נתן כח וגבורה ארוה בני
גבורה כמו שארזל גיבור כארנו ואל
תתמה ממה שאמר פני ארוה אל הומן
כו כל היצורות בכח כל אחד מים .
אמנם שרשם עיקר באחד מהם א"כ
ארואלים לתפוחם מלים לתכמה וכרוכי'
לתפועט' כי פני אדם להם . ושרפים
לגבורה כי משם שרופת כל שרופה כי
הוא

הראבד זל פרק א משנה יא הרמב ל

הוא אש אוכלה ומות מכת חיה (כ"ע)
 וכבר פירשתינו בו בכפר בראשי טעמים
 אחרים והתוק בשניהם טוב אשר ת
 תאמז בזה וגם מזה אל תנח ידך וזה
 הכלל יהיה כל הפמאני אשר ב"ס כולם
 מסודרים בחיבורו אותיות הן דומם
 הן נומח הן מי הן מדכ וכל אחד בתבני
 מותמו אשר לו הנה והכן זה כי הוא
 דמו א האמת סנא כעשה אדם בכלמנו
 כדמותנו ונאמר ישמחו השמים ותבל
 הארץ רת ידוד וסת כלמו וזהו שארזל
 שב מלא על עול מלא ומשלשתן כי אמש
 וקד מעוכו וכל אשר בו אחר שהזכיר ד'
 עומקים של ראשית (א) ואחרות (ב)
 טוב (ג) וי ע (ד) והסוה אותנו באחדות
 הסוה הוא העיגול כי כל עיגול לא יזוור
 בון העיגול כקודה ממנו שתהא ראויה
 לראשיתו של העיגול ולא לאחריתו וכן
 לא יזוור נקודה ממנו שתהא ראויה
 לאחריו ולא לראשיתו ולאו הנחת בדעתך
 כקודה אחת במקום אחד שבעיגול
 ותקראו ראשי אוכל אני לקראו אחריו
 וכל עומק טוב בסוד הגלגל כל טובה לא
 תמצא פשוטה אלא בשיתוף הדיון שהוא
 נוטה לרעה מנד וכן כל רעה נוטה
 לטובה בשיתוף החסד שהוא נוטה
 לטובה ולפי כל אלה הוצרך להזכיר
 עומקים שלו קצוות אשר כל כמנא מע'
 הע' לא ומלט מהם ואלו הן מעלה ומט'
 ומון ושמאל פנים ואחור וסתחיל
 בעומק רום כסלם הרומז לכ"ע אשר
 הוא כל ההסואות וסוא בעצמו משתום
 מנד מה לע' הע' אך שהוא עלול לו
 אחר

גלגל הירח וכן אחרו החכמי הראשונים
 סקנת אש זכה אכל אוירו ואוירו עכור
 לכגד אשו רוצים במאמר שהוא כו
 תחתית תכלית הספל שבאש המוטטת
 לאוור כמזג כאויר כי האוור ככנס
 כלכתו למעלה והוא עכור לכגד אשו
 רוצים לומר שמה שיש מן האש למעלה
 ממנו הוא וותרדק וזך לכגד המעורב
 הסמוך לו על פני תהום הוא יסוד
 האוירי וקראו תהום בסכת חלק שמי
 מהאויר כי הנה יסוד האויר כחלק
 לשלשה חלקים העליון הוא זך חס
 ויכס' והשני הוא תכלית חזרת כח פינון
 השמש המתהפך והוא מקום הגעת
 העבים ושם יטובו מים בפועל והמקום
 ההוא קר בערך שלמעלה ממנו וקור
 המקום מתחזק בין העבים ושם ותרכו
 ויותכו מעט מעט והשלישי הוא האויר
 הקרוב לנו אשר בו התהפכות פינון
 השמש והוא חס ויכס במקרה מפני
 כח פינון השמש המתהפך ורוח אדים
 מרחפת על פני המים לל יסוד האויר
 הנחתו הטבעית על פני המים רצוני
 יסוד המים וסמך רוח שהוא יסוד
 האויר לאלדים שרל כמות כאשר בואר
 הרמבן בענין הכריכות שהוא מנויר
 ענין קולו' מזה אל זה ואם ענין ראוי
 צורת המוחש כבר כרסמ' באוי הסמוך
 והסמוך בסמוך עד הגיעו לעין כמו
 שאמר ארסטו וסיעתו ואכן רסד ג'כ'
 והרבר' יוסף מספורט' פי' על פני תהום
 יסוד המים והכי קאמר קראו והחשך
 יסוד האש הוא על האויר והאויר על
 פני המים כמנא יסוד האש הוא על
 פני תהום והרבר' יהודה מכברט פי' ומשך על פני תהום האויר והמים והארץ
 אשר יהיו תחת החשך תהום מנד העומק אשר מן המא' עד התחתון אשר בוסודות
 שהוא

שהוא הארץ וזו היא כונת המורה באמרו וכבר זכרם כפי הפחתם הטבעית:
אמר משה בוטרילו מי שחקר בפילוסופיא יבין דברו: ומשלשתן אל
הנ' רוחות לכד מרוח אלדים חיים יסד מעון קדשו שנאמר עושה מלאכיו רוחות
משרתיו אש ליהט שלשתן רמוזים בהאי קרא:

הרמב"ל פרק א משנה יא הרמב"ל

חמש חתם רוס. עתה פירש הג' שכתו מרוח הכורא מהכברא גם. מעתה מפרש כל הפעולה כמה פחתם שאין אחד מתמוטט ומוכ' כל זה החשכון כדו למכוא. ובעל ספר יצירה לקח ג' אותיות משמים עשר פשוטות לפי שהיה לו לחתום ארבע פאות ורום ותח' והם הנקראי' שש כלעות ולא ומכ' דבר מתגלגל ששה פעמים לא פחות ולא יותר אלא אלו הג' אותיות וקבען בשמו יתכדו סוקי'	אמר חמש כג' אותיות מן הפשוטות חתם רוס פי' פשוטות הם אותיות הו' חטוי לגם ע"ק והנה בחר מהם ג' אותיות והם אותיות יוד ה"א ו"א והסלים בקונו של יוד עומ' כו חתם פי' השלום מלשון ואתה חותם תכנית. ואצ"פ כי כלן האותיות הוא תשלו' כל הנמצאים כמו ספי' כבר כי ה"א לחכמ' והה"א לבינה והו"א לנ' קנות התפאר' וה"א אחר וכה לעטרות. מ"מ יש לך להכין כי אלו הן כמקופין ר"ל בגלגלי הספירות	חמש שלש אותיו מן הפשוטות חתם רוח בעד שלש וקבען בשמו הגדול יהו וחתם בהם שש קצוו' פנה למעלה וחתמו ביהו' שש חתם תחת פנה למטה וחתמו ביהו' שבע חתם מזרח פנה לפניו וחתמו בהיו' שמנה חתם מערב פנה לאחריו וחתמו בהיו' תשע חתם דרום ופנה לימינו וחתמו ביהו' עשר חתם צפון ופנה לשמאלו וחתמו בו' הי' אלו
---	--	---

חמס

עומד

פירוש הרמב"ן ז"ל

רום ביוד חתם בכח אותיות של אמש ואמר שחתם ביוד כח שלש חור וקבע כל אות ואות מהם באות מן השם שהוא כקרא שמו הגדול. ופכה למעלה. פי' לרום מעלה שהוא גד העליון משש קצוות וחתמו ביוד ה"א ו"א. כלומר בחכמה ובתבונה ונדעת. ואותיות הללו בכנרן כח אמש והן הנקראין טבעות. חתם תחת ופכה למטה וחתמו ביהו' פי' תחת נדק שהוא חתום בחכמה נדעת ובינה וכנגדם כח אות שם. שביעית חתם מזרח ופכה לסכיו וחתמו בה' יו מזרח והו תפארת שהוא חתום בבינה בחכמה ונדעת וכנגדן מא"ש. שמינית חתם מערב ופכה לאחריו וחתמו בה' וי. מערב והו יסוד שהוא חתום בבינה נדעת ובחכמה וכנגדו מש"א. תשיעית חתם דרום ופכה לימינו וחתמו בוי"ה. דרום והו פגח שהוא חתום נדעת וחכמה ובינה וכנגדם ש"א. עשירית חתם צפון ופכה לשמאל וחתמו בוק"י. צפון והו הוד שהוא נדעת בבינה ובחכמה. וכנגדן ש"א:

הראב"ד זל פרק א משנה יא הרמב"ד זל

אמנם בתשלום וקשר תכלית הספירה
העליונה בראשית ותחלתה של ספירה
הקרוכה כי הותם ואמר נכ על ה
הקשר העליונה כמו שארזל חותמות
שבקרקע מתיר אכל לא מפקיע ולא
חותך ושככלים מתיר ומפקיע וחותר
פי' חותמות קשרים והנה התשלום
של ספירות הוא והוא בעצמו הקשר
אשר בינו לשאר כל הנמצאים והמשל
בזה באדם כי האדם יש בו שכל מן
העליונים והוא תשלום העליונים רונה
לומר השכלי והוא ראשית לכל הנמצאים
מתחת הגלגל היורה בסוד הגלגול
כי על ידו ורדו השכלים ועל ידו יתגלו
שאר הנמצאים אשר מתחלזו ולסובבו
ואמרו הנה ראשית המציאות אל הטע'
לומר שהיא הנכרה הראשון כי ידוע
הוא כי ביום נ' נשלמה הכריאה אמנם
איכיוו בפרושו כי רוס לקים עה גלה
סוד זה בפסוק ורוח אלדים מרחפת
ועיון בכראשית רבה והנה אלוב'
אותיות יהו קבען בשמו הגדול מלת
קבען מלשון נכה ומגן וקובע וסיומו עלי'
סביב ופירושו קובע דבר המקיף את
הראש ולפי זה קבען בשמו הגדול
ל' הקיפן בשמו הגדול גלגלי המרכבה
הם שמות בשם יוד הא ואו הא והם הם
המקיפים לכל הנמצאות אשר בכע'
הנקרא רוס בחלם וכע מקיפים בשמו
הגדול שנקרא אסיה והוא יהו מקיף
כעין הרקיע שמקיף לכל הנמצאו אשר
בו וימ וקבען בשמו הגדול מלשון
כל קבוע כמחצ' על מחנה דמי רל כטען
בשמו הגדול זנוס סיהיו קבועין בו לכל
ותכועעו משם לשמות אחרים וכמעט'
בראשית רבה אמרו סג' אותיות הקדש
הם

עומד בטוב ופנ' למעלה ל' היונו הרום
והתמו ביהו: אמר משה בוטריל
זאת החכמה לא יערכנה זהב וזכוכות
וטוביה דגברא דאמר ליה דא חכמת'
את זכית והלדום יש מדרשים רבום
בתלמוד שלא יוכנו במחקר האמת
אלא בחכמת הקבלה כאמר זל מנין
שהקב' מניח תפלון בתפלי דמרו
דעלמא מה כתוב בהו וזה המאמר
לא יוכן בפשוטו משום נד שבטוב
אכל השכל ירחיקהו לקיימו על דרך
הפשוט ואין לדמות אפשרות להיות
כפשוטו וכן מאמר שארל במסכת
חגיגה חסד וערפל מקיפים אותו שאי
אפשר לעולם להתקיים לא עי כך וזה
המאמר תחייבהו החלוקה הסכלית
לשכונות אותו חוץ מאופן הגלה כי איך
זכויר זה המאמר עי פשוטו כי כל מוקף
מוגבל במקיפיו וכל מוגבל בעל שער
בגבוליו ואכ' הוא יהיה מוקף ומוגבל
ומשוער וזה אינו אמת שהרי עשה
ארסטו ומיסאחריו מן המשאי הקדמו'
מופתיות להוכיח שהוא ית אינו גוף
ולא כח בגוף ואלו המאמרים לא יכתבו
אלא לבעלי הקבלה בשרשים שש
חתם תחת ופכה למטה וחתמו ביהו ל'
מעלה ומטה הם מתהפכו ואם הפעולות
מסתכות השמושים גכ מסתנים כאשר
ביאר הרב רבי נסים היושם שהיה דר
בפיס בספר הנקרא כמיק מלוכה ואל
לפי הכריכו יסתנו אופני דרך הפעולו'
ודרך הרוחני לא יפעל בגופני ואם
השמושים יתכללו מחד האיש המקובל
לא יאורו אופני הפעולות כי דרך היומין
לא יפעל אל השמאל ודרך השמאל
לא יפעל אל הימין כי שם טכאל
יועיל

וועיל בענין אחד ושם אזכונה יועיל
בענין אחד ואין לפעול בסוד התפארת
מסוד הגדולה ושמוט מטטרון שר
העומד לפני הפרגוד כשמוט אוריאל
ושם צירוף זה אינו כצירוף האחר ואין
להחליף שמוטי שלם אבות לשמוט שלם
אמו וזהו סוד הנפלא בתורה הקדושה
באמרו ואלת תדבר אלינו ואם ככה אלת
עושה לי ר"ל שהחליף סוד הזכר לנקבה
כי כמו שכח המשרתי אינו שוה במדרב
והנה ראינו ראש הפילוסופים שאמר
האדם וולידהו האדם והשמש ולא אמר
שכתי נדק ולכנה והנה השמש תורה
על החיים והוא אור כל הגוויות והנה
כתבו חכמי המחקר כי השמש היא
המוטלת על המתכות והנחמים וכל
אחד מהז' משרתי יש לו כח וסגולה שלא
יתחלף לזולתו כאש' כתבו חכמי התכונ'
ומכד המשרתים ותחלפו הסגולות
בענינים השפלים סגולת הקרוטטאל
אינו כסגולת מל'ו וסגולת הספיר אינו
כסגולת הירג'וכי ואם כן מו שלא ידע
טעמו הצורופים והאזכרות לא יחוש
לחלף שמוטם וזהו אינו שוה כי אין מלכו'
כוגעת בחכרתה אפי' כמלוא כימא ולכן
האומ' בכוכ' השמו' אם לא ידע מחכמם
ומוצאם לא יועילו לו כי לא נקרא בטוי
שפת' לא היודיעה בצירור השמות יעל'
הרב ר' נסים זל' : שבע קתם
חותמו מזרח ופנה לפכיו וחתמו ביהו'
ביאור לקח מזרח בתחלה כי הוא קנין
האור והוא נקרא פנים והפנים ככד
במעלה מהאחור והנה ידענו כולל
גוף ו' כאות והם מעלה ומטה פנים
ואחור ומין ושמאל' וג' הם הנכבדות
והם מעלה פנים ומין : אלא שבעל כפר

הם ממוכוס להנועה המרכבות בתנועות
שם המפורס ועיון שם וכשם שסדרו
ושל כע כך סדר שם קצוות של כללי
הספירות פנה למעלה פי' בכל ספירה
וספירה בכלליה ובפרטיה וחתמו ביהו'
יוד ה"א ו"או הנקראים הממונעים בין
תערוכת הספירו' ר"ל ראשיתו של מטה
ואחרית העליון . ופי' והו' יוד לחכמה
ה"א לבונה והאו לדעת שחא' וי' בחכמה
יסד ארץ כט"ב בדעתו תכ"ש פנה למט'
וחתמו ביהו' פי' בחכמה ובתבונ' וכדעת
חתם והסלי' את שומק תחת שהוא עט'
שבע פנה לפכיו וחתמו ביהו' . פי'
למזרח והיא תפארת הסלימו בתבונה
ובחכמה וכדעת : שמנה פנה לאחורו
וחתמו ביהו' . פי' לאחוריות הוא מערב
והוא יסוד וחתמו בתבונה ובחכמה
וכדעת . תשע חתם דרום ופנה לימיו
וחתמו ביהו' פי' לימיו כנח סנ' נעימות
בומינך כנח . וחתמו בדעת ובחכמה
ובכינה : עשר חתם צפון ופנה לשמאלו
וחתמו ביהו' . פי' לשמאלו הוד וחתמו
בדעת ובתבונה ובחכמה . ומה שהזכיר
הי' עמקים תחלה ואח' כך הזכיר מעלה
ומטה פנים ואחור ומין ושמאל' . לפי
שכל הימצאות כולם נקשרים באלו הי'
עמקים . וכל שיס' לו מעלה ומטה פנים
ואחור ומין ושמאל' כולם נקשרו באלו
הי' עמקים . וכוד פנה שהזכיר פירוש
מלשון יסוד ש' אבן מאבן הבונה היתה
לראש פנה . ר"ל במלת פנה ששם שרש
ויסוד לכל הימצאות בכלל הרום וחתם
אותם בשם יהו' וכן לכל שאר הקצוות
בכל אחד ואחד שם בו שרש ויסוד
וחתמו בשמו המיוחד להסלימו . וי' וי'
מלשון המפכ' מזוות לזו' פי' חתך המטך

במציאות אשר היה ראוי להמסך לאין קץ ותכלה וזהו כוד אני אל שדי חנו הוא שאמרתי לעולמי דו בכבוד גבול תק סכה שהוא נעלמו של שין דלת יוד ויום פנה מלסון ויתוכנו פנות כל העם פו שרי כל העם ורל ששם כח לכל אחד מן השמה קנות לקבל כל המעלות כמו עטרה לכע וכמו חכמת שלמה לחכמת אלדום וכמו תבונה לכינה וחמד לחמד העליון ומדת הדין של מטה למדת הדין של מעלה וכמו לבנה לשמש וכמו בת זוג של כנה ובת זוג של יסוד ויום פנה מלסון פנים כי שם פנים לכל אחד מהו קנות וסב

יורה ונטרך לקחת לכל רוח המתהפך לו ובתחלה לקח מעלה כי הוא הנכבד מהכל ואח"כ הוכרח לקחת מטה כי בזולת מטה לא יוכר גדר המעלה ואחר זה יוכרח לקחת הותר נכבד מהשאר והוא מורח ופנה לפניו על דרך תבועת האדם לפנים סמיכות חתם מערב ופנה לאחוריו וחתמו בה"ו והוא יל שהפועל ישתנה השמות השתנה ג"כ תשועית חתם דרום ופנה לוימו וחתמו בויה הדרום הוא הנקרא נבכ לפי שפאת דרו' אין בו וישוכ כמו בשאר הפאות מפני החימונות אשר בדרום והדרום הוא הראש כמו שאמר ארסטו כי הגלגל כאיש אחד הקטב הדרומי הראש והזנב בצפון וזהו כוונת ר"ל הרונה להתחבב ידרום להתעשר ונפין וביאר הרב ר' משה בן הרב ר' יצחק וזל בכפר הכרת המדות להתחבב ידרום כי הראש הוא בדרום ור"ל וטה האדם עצמו אל החלק השכלי וכזה לא ופנה להשתדל בענינים הגופניים כקנין ההון והעושר כי אם בהכרחו לקיים לו אופן החכמה כאמרם זל בירושלמי אי לאו מלא לאו חכמת אי ועוד אמר בירושלמי ר' שמעון אזל לקרייתא כפקוק עלויה לסטיא בזון מהדוליה בשון מכיה תלת מלין ולא אביד לון אמר ליה גדול דאפסדת ממוך אפסדת לכך אמר לון כל האיברים תלוין בלב והלב תלוי בכוס להתעשר ונפין היצר הרע נקרא שמאל על שם שמאל שהוא בטן כמו שבאר המורה בת"ק שני פרק ל ונקרא צפוני כמו שארזל ואת הצפוני ארחיק מעליכם זה יצר הרע שצפון ועומד בלבו של אדם והיצר הרע כותן דרך לבחור בעושר ושלמות גופמו ויטוס האדם לזנב ולא לראש והזנב בצפון ורמוז לזה אר"ל ורבותינו שבדרום אמרו כך וסומני שלהן בצפון ומכורה בדרום השלחן מטיס עליו לחם הפנים שהוא ענין גופני ובהסתלקו היו אוכלים אותו והמכורה שבדרום מטיס בה שחן שורה לענין גדולה והגדלה ע"ל רבו מטה בן הרב ר' יצחק בכפר הכרת המדות וא"כ הדרום הוא יותר נכבד מהצפון ולכך לקח ספר יורה הדרום קודם צפון עשירית חתם צפון ופנה לשמאלו וחתמו בוהו וזה דוגמא כשהאדם עומד למערב פנו למזרח וימינו לדרום ושמאלו לצפון ואחוריו למערב וכן עשה הכורא"ת ויש כאן אלו עשרת הפירות כלומה ר"ל שהרו מינו עד שהגענו לעשירית אמר משה בוטריל בעבור שנמנא טעות כרוכספרי יורה באלו השמונים אכתוב אותם השמות הראשון הוא י"ו השמות השני הוא י"ז השמות השלישי הוא י"ח השמות הרביעי הוא

מדל"א 3"ף 17

הוא הוי' . השמוע החמשי הוא ויהי השמוע הששון הוא והוי' . הרו שלט אותיות
 מן שנים עשרה פטמות שמגלות על אופן הגלגול פעמוכו והו כוד שמו .
 חשבון עשרה יש לויסוד וכוד על דרך עשר ספירות ואכ"ז זה החשבון יש לו עקר
 גדול על דרך ההתכונות ולפכך אמרו אל לא ירדה שכינה למטה מעזרה .
 ובואר המקובל הגדול ר' משה בר' נחמן א"כ גד"ה הו"ה ט"י . עולים בחשבון שכינה .
 כו"ד ופעמים י' הכ"ק . ט' פעמים ט"פ . ח' פעמים ח"ס . ז' פעמים ז'
 ה"ט . ופעמים ו' לו" . ה' פעמים ה"ה . ארבעה פעמים ד' וי' . ג' פעמים
 ג' ט' . ב פעמים ב' ד' . א פעמים א' אחד : ה' על סוד החשבון הוא שומר עצמו
 במרוכשו . ועל סוד זאת החכמה ה' מורה על עצמו ית בשלש הויות הוה הוה
 ויהיה כאשר בוארתי למעלה . : על סוד החשבון הוא שומר עצמו במרוכשו .
 ועל סוד זאת החכמה הו' מורה על סוד השנים עשר והנה כתב בעל הקבלה ו'
 שמייעס . וה' ראיה . הרי בוארתי סוד ידוד . וכוד יהו ועלה בסוד הצירוף
 אהיה ואהיה כמו אך וזהו סוד אך חכון אתה ואומר אך טוב לישראל . וזאת
 המדה היא המרחמת על ישראל ומכה את האומות וז"ה ואך אותך ואת עמך .
 ושם תנמן יונא בצירוף מאהיה כו' א' ותחלף בתיו בלפא בותא דאת בש' ויתחלף
 בזאת האלפא בותא כה' ויתחלף בזאת האלפא בות' במ"ס . ז' ותחלף בצירוף
 בזאת האלפא בות' כה' הרי אהיה תנמן :

הרמב"ז פרק א משנה יב הראב"ד זל

אלו	עשר ספירות בלימה רוח אדום	י"ב רוח אלדים (מכמה) חיוס . ודוח
חיוס	רוח מים אש . רום מעלה	מרוח (כינה) . חיוס (מסד) ואש (גבורה)
ומטה מזרח ומערב דרום צפון . כ'		רום (כע') תחת (תפ') מזרח (יסוד)
ביאור	לאחר שטרם בעל ספר יצירה	ומערב (הוד) צפון (נגח) ודרום . והזכיר
להו"א י' ספירות		משכה זו להודיע
ואמר על כל אחת	אלו עשר ספירו' בלימה אחת	שכשם שכל עצמו
ואחת אמר לכומן	רוח אלדים חיוס ורוח מים	הספירות כמזלות
קצר כדי שלא	ואש ורום מעלה ותחת מזרח	בעמקי המזכה
יטעה המעיין . כ	ומערב צפון ודרום	כך הם כמזלות
בחשבון אלו העשר		בעצמי הספירות .
ספירות : וכדומה	סלוק פרקא	כש"ל פרק א
לזה		פרק

פירוש הרמב"ן ז"ל

לא חזר לפרש משכה זו אלא כדי להודיע ששם קצוות הם פקר הצנין שהוא בכוי מכא ארבע
 אותיות שהזכיר תחלה שהם באותיות . והאותיות שהזכיר אינם אלא הותמות שהקצוות התומים
 בהם ונס כ"ב אותיות מתפשטות בכל דבר ודבר מנ"ל זמל' לה' וכן עד עשר . וכן כל דבר
 שהוא בכח ראשון איכו צריך לפרש שממנו הוא מתפשט עד עשר . כלוק פרקא

פרק ב משנה א הרמב זל

לזה מצינו מחכמים רבים שנהגו לעשות בסוף דבריהם על נד הכתב כלל העולם
 במלות קצרות וביאר הרב ר' אהרן בספר הפרדס ואל אחר בעל ספר יצירה
 אלו עשר ספירות בלימה כדי שלא יטעה המעיין לומר שעשר עומקים שהשכ הם
 עשר ספירות להכו אחר לאחר שהשכ אחת שתיים שלש ארבע אלו עשר
 ספירות רוח אלוים חיים רוח מים אש רום מעלה ומטה מורח
 מערב דרום נפון ולא גרסי' נפון דרום כי דרום הוא הנכבד ולכך נק' ימין
 סליק פרקא וביארנו אותו בארוכה והדרן עלך ככן כי כל רז לא אנוס ליה

הראבד זל פרק ב משנה א הרמב זל

פרק ב עשרים ושתים אותיות עשרים ושתים אותיות שלש אמות
 יסוד פירוש אחר ושבע כפולות וששים עשר פשוטות
 ביאר בפ' א' מהות הנתיבות וחקיקתן בפרק ראשון כבר ביארנו
 ומהות הספירות ודוגמתן בעולם כספה העשר ספירות שבהן נכרא העולם

וכפרק הזה ופרט
 בעל ספר יצירה
 כב אותיות
 ושמושיהן פוד
 שלש אמות רל
 בתוך אותן כב
 אותיות יש בהם
 שלש אמות רונה
 לומ'ג' אותיו' שהם
 אם לכל האותיות
 וביאר הרב ר' יוסף

פרק שני

עשרים ושתים אותיות יסוד
 שלש אמות שבע כפולות ושנים
 עשר פשוטות שלש אמות
 אם שיסודן כף זכות וכף חובה
 ולשון חק מכריע בינתיים

וכנפם ויחודן ו
 והעלמתן ועצמתן
 קור ופירוש לך בפ'
 זס היאך מסתלסל'
 האנולות מהם
 ולכן אמר יסוד
 כיהם יסוד לכל
 הנמצאים ואמר
 כי הנ' אמות אשר
 הם אם ויסוד לכל
 הנמצאי' לפי שכל

האשכנוי במסכת כתר התורה ואל
 כתב בעל ספר יצירה שלש אמות אחר
 אמות דהא איכא שלש אבות ופעולת
 שלש אבות לא יועילו להצטרף בשלש
 אמות וזה ידוע אל המקובלים כי כל
 שם

הנמצאות נמצאו מהם ומה שבעצמו
 הספירות נקראו אמות מלשון כי אם
 לכינה תקרא יקרא למטה מהם
 יסודות ואמנם גם הכפולות והפשוטות
 מן האמות נמצאו והמשל כזה הנה
 חכמי

פירוש הרמבן זל

לא הזכיר עד אבות פ' אחרון שהוא מוכר ג' אבות ותולדותיהן כפולית בדבר ויתיר פשוטות שאין
 בהם כפל בתמורה אמ' אנויר אים אש יסודן לפי שאין קודם ללא דבר פעלם לא הזכיר יסוד לא
 לכח היוצא מהן מן יסודו בו שאדם מכיר בו שם בהן כח ליסוד כף זכות כף חובה זכות חסד
 חובה גבור ולשון כף כמשמעו כדרו' ל אשרו אי שמכריע עצמו לכף זכות כעכיון שכתובסן על כפיהם
 כסה אור ולשון חק מכריע בינתיים בין כף זכות לכף חובה

שם הוא נקרא לפי כח גבורתו כמו
שאמר הרב ר' אהרן ראש ישיבת בבל
זל. שם אהני נהרון אינו דומה לשם
אברוחי הרון ושכנכט מקרון דמוטרון
כי השם הראשון נקרא על שם נוהר
דבר המאיר וכתוב בו אור וכו' אור כי
הוא אורו של עולם. ונאמר כר ידוד
פשמת אדם וחתום בו אהיה. והנדי
הזנית להורות כי כלו נדק כי השם הזה
כף זכות וכף חובה והשם מכריע בכתו.
וזהו סוד שכתב בעל ספר יצירה שלש
אמות א"ש וסודן כף זכות וכף חובה
ולשון חק מכריע כנתים וזה סוד ורב
חסד מטה כלפי חסד. ע"ל הרב ר' יוסף:

חכמי הרופאים כנו לאיברי האדם
על שם היסודות עד שכנו המוח בשם
הליחה הלבנה. וכנו לטחול בשם
השחורה. ולכבד הדם. ולמרה
שבכבד הירוקה כנגד אש עפר רוח
ומים. ואינו סבור שיחשוב שום אדם
חמו שחכמו השם ית' שכל מי שיחשוב כי
המוח הוא הליחה לבדה או הירוקה
לבד או הכבד מן הדם לבד או הטחול
מהשחורה לבד. אמנם כל אחד מהם
מורכב מכולם וכן הדין בכל איברי ה
האדם וכן הדין בעמי הכפולות
והפשוטות ויסודן א"ש. אמנם נקראו
פשוטות לערך מה שמורכב מהם או לפי
שאין להם תמורו. ויש לך לדעת כי לשון
פשוטות יאמר על כמה פנים. האחד מהם מלשון ופשט את בגדיו כי הוא מחלוק
בגדי השלמים בשלח וכולם בדרך חסד ורחמים מעילו לעילוי. והשני אל
פשטתם היום שפירושו שמתפשטם וכמסכים והולכים עד זעד ועיון בספר
הבהיר. ומלת כפולות מלשון כפול רסנו מי יבא כי הוא כפול מזכר ונקבה
ומדבר ומתמורה. ולפי שיש מן הים אשר הם עגולים וכדורים כעין גלגל ויש
מהם כענפים המתפשטים מהשרש. והמשל בזה גלגל ההיקף בגלגלים. ויש
מהם ענפים לענפים המשל בזה האילן שיש לו ענפים וענפים לענפים ענפי
ענפים לענפים ויש לו עליו ופרחים ופירות. כן עץ החיים הנקרא אדני ידוד
אהיה ישלו שרש שממנו נובע מקור להמנוא כל הכמ"איים ממנו. וכלי ספק
שהמקור הנובע ממנו לעליונים הוא מעצם המקור. אמנם הכתיב אשר ממנו
נובע לתחתונים כבדל מהכתיב אשר נובע ממנו לעליונים. וכן לכל מין ומין
וש לו כתיב בפני עצמו. יש מהכתיבות ההם והענפים ההם אשר כמסכים אליו
לבד זכות ולהפך בזכות הנמ"א ולהגלותו מעילו לעילוי (בינה) וכיוצא
באלו הכתיבות הכמ"איות אליו מן החסד להעלותו אל אביו. כן יש כתיבות
הכמ"איות או מצד הדין והחובה להשליכו הבורה אשר הוא מלא כחמים ופקרבים
וכל מינו הפסד. כמנאת אומר שמקור ההויה וההפסד המתחלפות בכל הכמ"איו
כולם נובעות אליהן ר"ל אל כל מין ומין מן הזכות אשר לו בעליונים ר"ל מהסדו וי.
ומהחובה אשר לו מהשם מצד הדין. ועל פי הזכות והחובה יתהוה ויפסד
ויתחלף בדין בני חלוק ר"ל להיותו פושט צורה ולובש צורה. ולהיות השם ית'
פועל בכפיים האלה כל פעולותיו נאמר כשא לבכנו אל כפיים אל (חסד) אל כשמים
(תפ'). וכמו שיש כף ידום כך יש כפות רגלים. והסוד של כף זכות ושכותי

הראב"ד ז"ל פרק א משנה ב

כפוי עליך עד עברו • והנה כל הכמנאות מקוקות בכפוס האלה שנאמר הן על
כפיך תקוה וכו' • והכבוד ביד כל אדם יתתוס לדעת כל אנשי מעשהו • כי
האדם אדם ממש והבן זה • והנה מכינים והיודעים להתקשר עם וזרם שנאמר
במה תקדש וי' אכף לאלקי מרום • ואומר אשר בידו נפש כל חי
הנה ב' אר לך כי כל הנפשות והרוחות הם כידו כבוד בידך אכף
רוחו • כף זכות וכף חובה • כלל שכר שאנו מצווים לעבוד ויזכרו בתרע
מנות כך כל אמת ואמת מה'ים מצווה לעבוד את יצר הכל ויתנשא המלך לעדו
עד • וזהו כבוד שאנו אומרי אשר קדשנו במצותיו כו' המצוות כותבו מן העולם
ועד העולם • וזהו כבוד מכיון שה'ים מצות תפילין • וזהו כבוד שאר'ל מכין שה'ים
מתפלל שכל אדם יתתוס בכות תפילתו • ונאמר כשבעו' בומינו וזכרנו עונו הרי
תפילין • וכן תמצא בכמה מקומות שה'ים עובד בתורה • וכן אם תקדק
בדברי ר'ל ובדברי הכובאים ע'ה תמצא זה מבואר מאד • וכן כקראת תורתו
וכן תמצא בכמה מקומות תורת מלאכי השרת כמו שאר'ל בפסוק אשר תכה הודך
על השמים בענין מת תורה • ולפיכך יש במלאכים ג' עונש וגמול ודמיון ק"ל
שנים והם המלאכים שנאו להפוך כדום מפני שגלו סודו של ה'ים ואמרו
משחיתים אנתנו כדמו ממחיתם מאז עד סולם ועקב אבינו והנה מלאכי
אלדים וגו' • שזמן זה תמצא בהו ק"ל שנים ועיון בבראשית רבה • מכאן אתה
למד שכף זכות וכף חובה פשוטות לעליונים ולתחתונים והכל לפי הדין • כף
זכות וכף חובה שאר'ל עבר אדם עבירה או לו שהכריע עמו ואת כל העולם
כולו לכף חובה עשה מצוה אחת אשריו שהכריע עמו ואת כל העולם כולו
לכף זכות • ולפון חק מכריע בונתים פי' כל צבא השמים עומדים עליו מימנו
לזכות מצד החסד ומשמאלו לחובה מצד הדין • אלו מלמדים זכות ואלו מלמדים
חובה • שנאמר אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלק ויהננו ויאמר פדעסו
מרדת שחת מצאתי כפר • ולפון חק פי' הבונה שהיא מרוח אלדים הוא מכרעת
בין האש ובין המים סכ' המשל (חסד) ופחד (גבורה) עמו עושה שלו במרומו •
ומה שאמר לפון ולא אמר רוח מכריע בנתים • שכן דרך הרוח להכריע בין האש
ובין המים • לפי שרצה לכלול במלת לפון עולם שנה וכפס • כו' יש לפון יש
בעולם ובשנה וכפס לפון החי • והנה הלפון מכרעת בין החך העליון והתחתון
ובין הלב והמוח והיא מכרעת בין האש ובין המים • כי בתפלה והפך מדת הדין
לרחמים ובדברי כבלה תהפך מדת הרחמים למה כמ' שאר'ל הכל וידעין למה
כלה נכנסת לחופה אלא כל המכיל את פיו אפילו נגזר עליו משבשם שנה לטובה
כהפך עליו לרעה שנאמר בכל זאת לא שב אפיו ועוד ידו נטויה • ועיון במסכת
כתובות • ואמר לפון חק פי' הכינה • ברות לפון פי' יסוד ובונה • וקרא
הלפון חק כי כל חק ומשפט ממש יצאו • וידוע כי מצד הזכות החיים ומצד
החובה המות וז'ה מות וחיים ביד לפון וכל ענינו החק הן של כמות הן של כלמין
ומין הן חק האיכות של כל מין ומין הן חק האנה ר'ל בתנועה וגלגול • הן חק

המכב הזקן חק ה' חק הפועל וההפעלות כלם יצאו על פי הלשון על פי ח'
וחכו ועל פי י' וסעו את ח'ים כן הלשון שהיא הכינה מכרעת בין עולם עליון
לתחתון ובין האש והמים ומוציאה מה שבמחשבה לכרואה כי היא מגלה כל
נסתר שלם אמות מס' דוממת פי' קול דממה דקה וסוד כאמן רוח מכסה
לבר מזד טבע החסד שהיא סוקטת וכמה ביסוד המים ומכניג בבחת לכרוותיו
ודגמתו בעולם העליון וס' לך דומיה תהלה וכל לשון דממה רומז אל החסד
וסין שהוא של אש מסמעת קול המיה ונעקה וטריוקה וידוע הוא כי הסערה
היא מזד המית הרוח ומכור סתי המדות וקס כערה לדממה דממה וקול
אשמע וכאמר מזד הדיון יטרק ו' לזכוב וזכוב הוא אלדי עקרון והכין זה
אלף חק מכריע בינתיים פי' כ'ע נקרא אלף חק וכסס שהכונה מכרעת
בין זכות וחובה כן כ'ע מכרוע בין דממה וטריוקה ורומז אל הנכורות
היורדות מ'ע אל החסד ואל הגבורה ואל האמצע להכריע

הרמב"ד פרק ב משנה ב הראב"ד זל

עשרים ושתים אותיות חק חנבן עזרוכ ושתים אותיות יסוד פי' הם
סקלן המורס נרפס ונר בהם ביאור יסוד וטרס לכל הנמצאות חקקן
בעל ספר וזירה לקח בכאן כמו שעשה באוור ובמים וכאש כמו שבארתי לעיל
בפרק ראשון שכתב אדון יחוד אל מלך חנבן פי' הפרוד חלקי כל אות ואות עד
כאמן מוסל הרי סכטלמה נורת כל
כאן חתום בטס עשרים ושתים אותיות חקקן אות ואות של כ'כ
טבעות ונר בהם חצבן שקלן והמירן צרפן צר אותיות הן באויר
נפש כל הינור וכל בהם נפש כל היצור ונפש כל הן כמים הן באש
נפש העתיד לנור העתיר לצור ומקקן בתהוה סכ'
הרי כוד כל אופן בחקן חוג על פני
הכריאה נכלל ב תהום ומקקן

בכ' אותיות והואיל וכל זה הסוד בשמים שנח' הידעת חקות שמים
הנפלא נכלל בזה הכתר אמר משה רבי' ומקקן בארץ סכ' בחקן מוסדי ארץ
ע' את אשר ישנו פה ואת אשר איננו ומכבן בכל אחד מאמ' אותיות הקדש
פה כי כל הינור הוא מכח כ'כ אותיות שבהם באש סכ' קול ו' חונב להבות אש
שתים עשר פשוטות הם האותיות ובמים כאמר קול ו' על המים ובאויר
הנקובות כאמר

פירוש הרמב"ן ז"ל

חקקן כל אות ואות שבה חקק ומכבן שהוא חונב להפריד זו מזו סקלן כדכתיב לעשות לרוח
משקל שקל חלקי הרוח והמירן זו בזו כמו שאמר זכר באמ' וכקד' ב' טס נרפן זוונס אות
עם אות ונר בהן כוור כפס כל הינור רוחות וכשמות שהן בעולם העתיד לנור העתידות להכנייח

הראבד זל פרק ב משנה ב הרמב זל

באמר קול יי' וחולל אילות פי' מלשון חללו של עולם ועיין בספר הכהיר בפירוש חומור זה שקלן פירש אחר שכתהו האותיו סדרן במדה ובמסורה מי ראוי להיות ראש בכל רמ"ח איברים ושם גידים מי יהיה קבוע ומתנועע כיוס בהם רוח חיים כי עץ חיים הוא למחזקים בהם והם מרוח אלדים חיים וזהו שאמר הכתוב מי מדד בשעלו מוכ פי' לצורך בריות שבמים העשויות באותיות הקדש ושמים בזרת תכן אותיותיהם לכל נבא השמים העליונים וכל בשלים עפר הארץ פי' לכל יצורי תבל הן דומם נומח מי מדבר ושקל כפלים הרים אלו אותיות הקדש שהם הורים ואמות לעולם ומלואו ונבעות כמאזנים פי' מי תכן את רוח יי' ואיש ענתו יודיענו והמירן זה שהיה ראש להיות סוף בסוד הגלגול ברוח כו' אל מקום אשר יהיה שמה הרוח ללכת ולכו לא יסכו בלכתן והמירן מגרועות לעילוי ומעילוי לגרועות מומין לשמאל ומשמאל לומין למעלה למטה ומלמטה למעלה מלפנים לאחור ומאחור לפנים והמירן מהפך אל ההפך ונרפן פי' בצורה כל מין ומין בצורתו רוצה לומר באותיות פי' חכרן ונר בהן כל היצור פי' פירש מדת הכל שהיא כוללת כל הכפשות וכל הנמצאות בתכנותם באיכויותיהם וכח תמוד פשוט מוסכס לכל שמה ושמה שיתפעל ממנו פעולות ידועות למקובלים באמת

עשרים

הראבד זל פרק ב משנה ג הרמב זל עשרים ושתים אותיות יסוד לכל דיבור ומעשה פי' כנפש הקקן בקול ומצבן ברוח וקבען בפה דע כי הקנה מתמלא מרוח הנשאב בדרך הריאה והרוח הדבק ב בדופני טבעות של הקנה והרוח הדופק על הטבעו ונרר מטבעת לטבעת ועולה בטבעת ויורד כ בחוליא

הראבד זל פרק ב משנה ג הרמב זל

עשרים ושתים אותיות יסוד לכל דיבור ומעשה פי' כנפש הקקן בקול ומצבן ברוח וקבען בפה דע כי הקנה מתמלא מרוח הנשאב בדרך הריאה והרוח הדבק ב בדופני טבעות של הקנה והרוח הדופק על הטבעו ונרר מטבעת לטבעת ועולה בטבעת ויורד כ בחוליא

בספר

פירוש הרמב"ן ז"ל בקול דקות הרוח האמנעי והאות חנוכ בו והספה הוא הכקרא דבור והאותיות קבועות בו כממש בגרון ונשפה ונחיק ובלשון ונשמים והקול והרוח והדבור שהאותיות מקוקות ומנוכות וקבועות בו כקרא רוח הקדש

בספר הקמי"ו וזל כת' בעל ספר יצירה
כ"ב אותיות יסודן תקוקות כקול' רל'
בקול של הכורא ית' מנכ"ן הן חנוכו'
ברוח' רל"ו רוח חיים ככל אותיות
ולעשות נרופים נרוך להבדיל בין רוח
לרוח' קבועות כפה' רל"ו מהן כלסון
ויס מהם כשפה' ויס מהן בחיך' ויס
מהן בגרון' ויס מהן בשנים' וכמזל
שכל מוצא כ"ב אותיות וסנו בה' מקומות
והם אח"ע ולא גרסי' אח"ע כו' ה"ו
הוא ממוצ' אחר' כומ"ף' גיכ"ק' דטל"ת
זס"רן' והם כ"ב אותיות קטורות
כלסון דבלא לסון לוכא להסויה בהם
לא סלו בכח וסו כשפה רפה כשלהבת
בגחלת דאו לוכא בגחלת לוכא שלהבת
דכוף הלסון וכות הבלוע' סמכי אהדדי
גיכ"ק על שליטת של לסון ככרתה הוונו
שלוסי' הלסון לכד הפה לסס גיכ"ק כקרא
בטוב בראש הלסון משתמש' עם הקול
היוצא מן הגרון ובין השנים וכלסון
שכיבה ושטוח' רל' שכוב ושטוח בין
השנים' ומי שלא ידע חכמת הדקדוק
לא יבין זה' כו' המוצאים הם חמשה'
אח"ע מוצא הגרון הוא' וטעות הוא
ביד המדקדקים שיערכו ה"ו עם זה
המוצ' כו' אות ה"ו איכה ממוצא הגרון
ובאלו ה"ב' אותיות לא מנינו דגש בכל
המק"ר' ח"ע' כאשר חפזנו ודקדקנו
בכל ספרנו בכל ובכל ספרנו ירושלם ולא
בספר הלליא אבל בא' מנינו בו דגש
בג' מקומות והם תכיואו לחס תנופ' הא'
כדגש' ויבואו לו את המנחה אשר
נידס הא' גם כן כדגש' ויבואו לנו כיד
אלרינו הטובה עלינו הא' גם כן כדגש
וכל זה כודע הטעם בסוד הקבלה'
וכבר חובר על זה הסוד ספר הנקוד

בחוליא ועלה בטבעות הוא הוא
המשמיע קול' כפה אדם העליון וכאדם
והרוח האמצעי אשר איננו נגדר
בטבעות כקרא רוח והרוח המשתלח
אל הפה ומתחלק ונחתך בה' איברים
והם' בגרון' וכלסון' וכחיק' וכשנים'
וכשפה' הוא הנקרא דיבור' וכל
האותיות כחלקו לה' חלקים וכל חלק
מהם כתן לו כלו להניעם כלי המיוחד
לאותיות אח"ע כלי שלהם הוא מסך
הרוח בגרון לכד' רל' כדית הכליעה
והם רוחניים למאד' לפיכך כבחר מהם
הא' לשמו הגדול וה"א כקריאתו מוסך
א' עמה כמו ה"א ומוסך יוד עמה כמו
ה"ו לפיכך כבחרו אלו לשמו הכעלה רל'
אח"ע' והופקדו אותיות כומ"ף לשפתים
ולפי שהגיון הו"א פעמים יכא בחולם
והוא אז רוחני בלתי שמוס כלי השפה
לפיכך כבחר עם שאר שתי אותיו לשמו
המפורש' והופקדו אותיות גיכ"ק לחך
ולפי שה"ו שהיא כעין גולם כלי נורה
והיא בכל וכסתרת מכל לפיכך הו"א
בראש הש' המפורש' ולפי שהיא ראשית
הכל ואחרית הכל לפיכך נתנה בראש
אל הנכתב ובאחרית הנקרא כו' הוא
ראשון והוא אחרון' והופקדו אותיות
דטל"ת כלסון ולפי שדל"ת היא כעין
מעויבה ותקרה סנתונה בקפה שלה
הימנית על עמוד אחד לכד ואמצעית
התקרה ונדס סמאלי אין לה על מה
להשען והיא עומדת ברוח אדים חיים
לפיכך נקרא דל' ואס דל הוא ואין ידו
משנת לעמוד השני' וידוע הוא
שאות הכון עקומה היא רל' הפוכה כזה
דג' אלא שזה תקרתו מלמעלה וכו'
עשה תקרתו לאסקופא ולכן נתחבת

אניהם לספירת העטרה והוא דין את
כל העולם בכח שבה וזהו סוד אל"כי
כן הלשון שהיא הבינה יונקת מכח
אל"ף של כ"ע ויוד של חכמה ודכה את
כל העולם בכוד נדק נדק תרדוף נדק
עליון (יסוד) ונדק תחתון (עט') בכח
חיה (כ"ע) וירשת את הארץ (עט')
ועיון בספר הכהיר . והופקדו ז"ס
סרץ לשמים . ולפי שהש"ן יש לה' ג'
ראשית והוא כשען כות קבול ל"ל ט"ית
המוכנת לקבל בה כח עליון ר"ל ג'
ראשית של ג' אותיות בשם והם יוד ה"א
ואו כן העטרה מקבלת מכל הספירות
שעליה ולפיכך שמה בראש שדי
ואות ד"ל ויוד כבר פירשתו לעיל
ואותיות ד"ל וי"ו ותינו אשר בטבאות כבר
פירשנו בו ר"ל אות הוא בטבא שלו
כי כל הטבאות מהאות בזה ר"ל בעט'
ונ' הוא כדיוק וסוד עולם ותינו היא ת"א'
במקדשו . והוסס למד מן אותיות
דטל"ת בשם אל כי זו הוא עולה ממעל
לכל האותיות עד א' של כ"ע ולכן מורה
על כח שכתמר יש לאל ידי פירוש כח
ועוצה . והוסמו זש"רם בשיכוס ר"ל
כלב"כתיבות שבה אשר בראש שכללו
כעין יוד אטומה כי כתיבות פעלמו
ווס להבין מוז המסכ' פני אדם ודבורו
עשרים

הגדול אשר חכרו רב אשי בכבל והוא
כמנא היום ביוסיכתנו . ומנא אח"ע
נקרא מנא הגרון . בומ"ף נקרא מנא
השפתים . גיכ"ק נקרא מנא החיק .
דטל"ת נקרא מנא הלשון . ז"ס סרץ
נקרא מנא השנים . ואכ"ה קבושים
בפה והפ' הוא כגדר הגמלת והמונאים
הם כגדר השלהבת . כי הגמלת עקר
והשלהבת יונאה ממנה וקסור' בה . כן
הדבור בפה . והפ"א הוא אכ"י ודוד
אלדיך וה"א הוא שלש הויות הים הים
ויהיה . והוא שם הע"ם וכל שאר
השמות הם תארים לא עצמום אבל
שם ידוד הוא האל הגדול הגבור . ו
והמורא . והוא הסוד הכולל כל שאר
הסודות ולכן לא אמרה התורה הקדושה
אכ"י אל שדי אשר הונאתיך מארץ
מצרים . ולא אכ"י אלדים אבל אמר
שם המפורש למי שושכילהו וידעהו
ויבוכהו עכל רבינו האון גאון ז"ל :
אמר משה בוטרילנו הנאיל והסנה
הראשונה . זאת החכמה כתנה אל
חלקי למכה . ונודעה לנו על מלאת
מצד אופני החקירה . מצד אשר
למדנו לפני הרב ר' יעקב הספרדי . ז"ל
שהאיר סודי התורה . כאשר
כתפרסם הדבר אלינו . כי הוא הסוד
קוטבי הסכלות והאולת מעלינו .
וראוי לכל חכם למלא הארץ מכבודו .
בעור האל הכאמן מושל בכל והכל
מאי שטרו יואן . פי"ס המפורש .
ואתן לו מכת כוס גדול שאין כשעורו .
ומו שירכה להתכוון בסודו יהיה כולל בחכמה ולא יסיה מסכן ורם ואלה הדברים
אשר דבר משה במדבר וזה הסוד הוא הכל והוא בכל מה שבו ידובר . וזה הפי'
חברו הפילוסוף האלדי המקובל הגדול הרב והאלוף לעטרת ישראל ר' יהודה בן
המקובל הגדול רבי נסים הישיש ז"ל . ואינו אבוא כל לשונו וסוד דבר לא יהיה
ממני כאל . וזה אופן דברו . וספר הורו והדרו . זה פירוש שם המפורש ואופן
פעולותיו

פעולותיו

פעולותיו כמו שכירטו אותו החכמים הקדמונים במדרש שמעון הצדיק אשר היה מתנהג בקדושת השם ומסתפח בנחלתה תמיד: אמר שמעון הצדיק לתלמידיו דעו כי השם המפורש נחלק לחמשה חלקים. ואלו הם. תקון. ונירוף. ומאמר. ומכלל. וחשבון. התקון הוא שיתחיל האדם סדור מתחלה ועד סוף בלא הג' פסוקים הנקראים שם העצם. והם ויכע ויבא ויט שהפסוק הראשון הוא מראשו ועד סופו והאמצעי מסופו לתחלתו והאחרון מתחלה ועד סוף. וזה סדר קריאתו כך וכך עם הסוד הנפלא כמו שהוא בלא חסרון וכלל מוס. ודעו טובה הוא עקר כל הדברים בעיון השכל ובעיון החכמה. והוא ותד השכל והתבונה בעצמות אליו ונשענת עליו והתלמידים יבינו סוד ביאורו והתחלתו. ודוד כך פירושו. יוד הא ויו הא רל בלב" כתיבות פליאות חכמה וכל המאורות נאצלים מכאן וזהו תחלת המחשבה סוף המעשה. ותברך השם הנסתר והנעלם מעיני כל חי. כח יחוד השם הוא דבר שבו מתאחד הק"ה בכחותיו בלשון אש המתאחד בגווניו ומתעלה ומתרום מהם עד שאין סוף להודו ולרוממותו מפני שהוא מכהיג הכל מצד החיות הנמצא בתחלת מציאותו. ועוד שהוא נשמה לכל נשמת חי והוא נקרא חי החיים. ותברך השם החי מקדם קדם ויטאר בעצם הויתו עד עולמי עולמים והוא לאין תכלה וכוף. כח קיום הוא דבר מתאצל בגדולת שפע כדו לקיים כל מתקיים והוא מיסוד כל יסוד כדו להויתא כל מפעלמן הכח אל הפעל על שם השואת האחדות השויה בכל כד בג' דברי'. האחד כח עלה ונקראת עלת העלות. השני כח מפעל ונקרא שם עצם הנורה והפעולה הקדומה. והשלושי כח ההויה על מה נקרא הק"ה היה הויה ויהיה. והוא שמו ועצמו הכל הוא דבר אחד בקיומו. ותברך שם הקיים לנצח נצמים. כח רבוי הוא דבר מתרבה עד אין סוף בהשלמת האחדות וכו מתאחדים עליונים ותחתונים ומחבו יוצאים כל הנאצלים מפליאת האחדות כרית מרית וכו מנר שזה מתאצל מזה וזה מזה וכח המאצל בכאצל ואין המאצל חסר כלום. ומאצלותו מתרבו כל בנידי מעלה וכל יצירי מטה עד שנמשכים ממנו תבניות כל הוצורים ויצירת כל המאורות. ותברך ויסתבח שם יוצר המאורות ומעמידם לעולם ועד. כח הנסיון הוא דבר שבו הק"ה מנסה לבריותיו בכל מיני נסיונות ויש לו לזה הכח סבה חזקה והוא כוהג על העקר אשר אין עקר למעלה היומנו. ועוד שהכח הזה הוא התנועה המיוחדת בדבר שאינו מושג וכמשכת ממקור המאמר המושג ומתפשטת בחלק הרבוע וזה הרבוע הוא כמו מראה שהכל כראה מתוכה ואין בזה הכח ממשות כלל על דרך אופן יחס גופני. ועושה פעולות בכל יום דכתיב ומין ה' רוממה ומין ה' עושה חיל. בשעה שעושים כל הנבראי מפעולת ומפליאת אחדותו רצונו מתעלה במדת רצונו שהוא החסד הנקרא בלשון ומין. ומין ה' עושה חיל. ובשעה שאין עושים רצונו כח הימין נסתם ולא יאצל ממנו רוח הקדש אפילו לאחד מצדדיו ונקרא בלשון יד. וזהו כח הנסיון שעליו נאמר הנס יד ו' הויה. פירוש ס' לוק רוח הקדש מן העולם וזהו גבורת כסיון. ותברך

פרק ב משנה ג הרמב"ל

שם המגבר חיל וחומה ב"כ הנסיון רוח מושכל הוא דבר מתאחד בעצם הרצון
 שהכל כשען עליו וסוף אין לו כתיב ועל כן נקרא הכח רוח מושכל ולקחנו מעצם
 הכח הזה מדה ממסקל ומסקל מרבוץ ורבוץ מורת וורת מטפת וטפת מיד ויד
 מעגול ועגול מאלף ואלף מ'וד ו'וד הוא המעון ושרשיה משורטות ומקוריה
 דכוקות ומוסדות בתקון המעגל והמעגל הוא מסב"ב לסב"ב וסב"ב לכ"ב והל"ב
 עומד והעמידה חוקרת והחקירה דוממת וכלל חזורים כל כללי הכח לפרטים
 והפרטים לכללים וכלל ביוצר הכל שהוא יסוד הכל והוא עקר הכל כלולים
 וחזורים ונחזרתם עגולים וכעגולים הם מתחממי ורזים מתחממי ורזים כמרונת
 הכסף באש עד שמתחברים כל אלו הענינים זה עם זה וחלקיהם חלק בחלק עד
 ששבים וזהו כ"ח מושכל הנגדר בנגדר הדעת וכל מי שיכוין בסוד זה וישכיל זה
 הדבר המתואר בעגולים והם מעגלים בסוד הנפשות ומעגלים בכח הנפשות לא
 יזכו אלא ירונו לעשות רצון כתר עליון הנקשר בסוד חכמה בסוד תבונה
 ישכיל בעצם השם המפורש שהוא כ"ח לכל הכחות וראש לכל הראשים ומעמיד
 אותו הכהנת כל היצורים יתברך שם חוכן הדעת וממציאות כ"ח מורגש
 הוא דבר מורה על ענין האויר הקדמון שהוא אנילות החן ושרש כל מלאכה וזהו
 שאמר שכל המלאכות תלויות באויר והאויר במלאכה שאם אין אויר אין מלאכה
 ואם אין מלאכה אין אויר והוא כמו המראה שהאל נראה מתוכה לכל הכבדאים
 מפני שהאויר הזה מעמידם בהגבלת החיות המתמצע בתוך הגוף ועל זה אמר בו
 קודם שכבר העולם וקודם כרואת שום נכרא היה האויר הקדמון יחיד ולא היה
 בוטה מזה עליו לשום נד כלל וזה היה כמו של הקב"ה נסתר בכחו ולא היה נכר
 כבודו כלל עד שכבדו זה האויר וכראה זיו"ו ונבלה כבודו באותה שעה המציא
 ברכה אחת וקראה חכמה הקדומה וזהו שכתוב הן אל וסגוב בכחו מי כמוהו
 מורה ופקר ידיעת האויר הקדמון לא נקרא ולא נבלה מקור וביאת בריאותו
 אפילו למטה רבו ע"ה דכתיב וראית את אחוריו ופניו לא יראו כסברת אנקלוס הגר
 שפירש ואמר ודקדמי לא יתחזן ר"ל כי יש במעמד העליון נכראות עצומות אין
 יכולת באדם להשיגם על פי שהם עליו הדעות הנפסדות ויחס אותם לכבוד כאלו
 הם לפניו תמיד כי עיניו עליהם במעלת כבודו יתברך שם המתעלה בכבודו
 כ"ח מוטבע הוא דבר הנמצא תחת מצלת המציאות ר"ל עם החומר והזורה אשר על
 זה נאמר וראית את אחוריו ר"ל הנמצאות כאלו אנו בוטה מעליהם ומשליכם אחרו
 דרך משל מרוב רחוק ממציאות האל ית וכפי זה הענין אמר ותחזי ית דבתרו
 כלומר תשיג מה שידבק בו ויתחבר אלו כלום ברואים כלם ועוד אבאר טעם
 כל הכבדאים במקומו הראוי לו בענין התעלומה הקדושה יתברך שם הנעלם
 בקדושה כ"ח חלוט הוא דבר המתחדש במציאות העולם הכאל והנעלם
 והעקר וה"ה כינד ששכונס יוד ה"א ה"א לב"ב כתיבות חכמה ר"ל חכמן החכמי והטעם
 שאלו הג' אותיות הם סוד השם המפורש שבו ושתוו שרש וענף ופ"ו זה בא על
 יסוד טבעי העולם ותכונתו ועוד שהוא עקר כל הסודות הכללות בספר מעשה

בראשית

בראשית וכל זה הענין הוא רמז לשלש עשרה כחות רוחניים שהם סוד אחד
 שכל אלו הכחות יש לכל אחד מהם שם ידוע בפני עצמו וכלם למעלתם זו למעלה
 מזו. הא הוא האויר הקדמון. הב' נקרא חכמה הקדומה. הג' האור
 המופלא. הד' חסד. הה' ערפל. הו' כסא הערוגה. הז' אופן הגדולה
 הנקרא חזיונות פי' מקום מוצא חזיון החושים. הח' נקרא כרו"ב. הט' נקרא
 בגלי המרכבה. העשירי נקראת אויר הסוכ"ב. והוא נקרא פרב"ד והוא
 כסא הכבוד. הי"ב מקום הכשמות הנקרא חל"י הגדולה. הי"ג סוד המערכה
 העליונה הנקרא הכול הקדש העליון ואלו הי"ג כחות הם מתגלים כאחד מכתר
 עליון הנעלם הנקרא אומן. פי' אב האמונה שמכחו האמונה נאכלת והוא י"ת
 קודם שברא שום דבר הוא היה יחיד ומיוחד באין חקר וכלא תכלית וגבול לעמוד
 בעצמו בכח קיום לכך נקרא שמו אל ר"ל חזק ולא היה כיכר ועלתה בדעתו להמני'
 כל פעליו וברא כח ראשון וקראו חכמה הקדומה ממנה תוצאות תעלומ' ותוצאות
 האמונה. נקראת קדומה שממנה נאכל כח י"ג כחות הנזכרים. וסקולה היא
 כנגד העשרה בהסודות האחרות והם עשר ספירות בלימה וז"ל החכמה תענו
 לחכם מעשרה שליטים אשר היו בעיר. והחכם הוא י"ת הוא אור וממעות כח זה
 הנקרא חכמה הקדומה אור החיים זך ומזוקק כתם טוב נכתב ונחתם בזיו
 ספריר העליון הנקרא אין הנשלל בכל המושג וזהו סוד והחכמה מאין תמצא.
 זה ה"ד העליון הוא רצון באין גבול ולמה נקרא רצון מפני שבחאמרו כמא' הו"ס
 מאין. גם הוא אור מזהיר נקרא כבוד ה' על זה נאמר עוטה אור כסלמה
 שהוא מתאחד באורו וזונו כלהב המתאחד בגווניו ומתעלה עד לאין סוף. ונקר'
 אחד על שהיה קודם לכל הקדומים הנאכלים מפליאות אחדותו. וזאת החכמה
 היא עליונית לו ספירות ומתחלקת לו קצוות. ומן ושאל פנים ואחור מעלה
 ומטה. ומין הוא כח קיום בלי ממשות פועל פעולות בכל יום וזהו שנאמר ומין
 ה' עושה חיל. תיספת רוח הקדש. שמאל כח מושכל בלו ממשות ויש בו מסות
 והוא הנד האמ"עי משפע כחותיו לכל נד ולא יפטה מאמ"עותיו ומעליו ר"ל שלא
 נאכל ממנו רוח הקדש לנד אחד מצד דיו וזהו יד ה' פירוש מדה סלוק רוח הקדש.
 פעם שני כחות שהם הברה לכל הכחות המתגלים מסתר עליון שאמרו ונקראים
 חן ומסד שהם פנים של רחמים. אמור ע"ס החכמה שפני הכיפה תכלית השגת
 החקר והוא כח בע"מו ומתפשט לכח מוטבע לנייר צורות ולהכדול כח מל"ח.
 מעלה הוא הנקרא כתר עליון והוא לשון הו"ד והוא כד עליון מתרבה עד אין חקר
 וממציא כל כו כל המצאים נאכלים מצד השפ"נתו והוא לשון הדר כמו ברב עם
 הדרת מלך. ועוד מורה לשון כתר שכל המשיג שום דבר בודיעה זו מתוך חקירתו
 ומכסה סודו מעליון עליו נבא מעלה כאלו עשה עטרה לו ועליו נאמר אשגבהו כו
 ידע שמו וקראו כו. והאמת כו לא ישיג שום נכרא ידיעת דבר זה על אמתת ידיעת
 אבל ישלול ממנה הגלוי וכל המושג ועל זה נאמר המוצא הראשון כלומר החכמה
 הקדומה שהיא נעלמת מלהשיגה על אמתתה ועל הסודות האחרות. ועוד כתר

פרק ב משנה ג הרמב זל

בשכוננו תרך עמודי אור שהם יקרים ונקראים שרשי החכמה הקדומה חלם
 הוא כח הנקרא אמונה והוא מדת הדין והוא סבת השמש והירח והמטרת
 הנשענה בכל לילה וזהו שאומרו אחת ואמונה כלולה וזהו שאמר כי עשית כלא
 ענות מרחוק אומן בלא ממשות הכח ענות מרחוק הם הענינים
 הרומכיים המתגלים לעין וכל זה מאמונה אומן ענין החכמה הקדומה מבואר
 מקטנתו כזה ונקשר זה הכבוד הנפלא בכבוד הקטן פחות הש ממללות
 ועוד קטן חס מלהחיש כעין מל שמו כוד ה' לודיאו שרש ועוף וכרי כמו של
 אדכ למזרה וכונתו למערב ששם שפונה שורה וידמה בדעתו בדבר המיוחד על
 וכודות ארבעה כגון האלף שחמנו כל האברים מתפשטים ואלו הם הנאים
 ארבעתם בסוד האחדות המתמזע שהוא מקום הכל בסוד הנפלא חסמל
 ערפל כסא הנוגה חוכן הגדולה וכל אחד מארבעתן מתחלק לד' חלקים
 חסמל חלק אחד מיכאל חלק שני ו"ד של ארבע אותיות חלק שלוש אור
 פעאל חלק רביעי זהו כח האש שהוא האש הגדולה שעליו נאמר כו"ו אלדיק
 אש אוכלה הוא הכח שני ערפל ארבע חלקיו הוא עמו אחד גבריאל
 ב'ה של ארבע אותיות החלק השלישי תכריאל ד' והוא כוד קדושה עליונה לכד
 האחדות החלק הרביעי זהו כח המים הכח השלישי כסא הנוגה ארבע חלקיו
 הוא עמו אוריאל ב' דהואל ג' ואלו של ארבע אותיות ד' זהו כח הרוח
 החלק הרביעי אופן הגדולה הוא עמו אחד רפאל שנים כלמיאל שלוש
 ה' אחרונה של ארבע אותיות זה חלק הרביעי זהו כח החכמה הרו לך ד'
 יסודות שם יז למעלה כנגד מה שלמטה והם הנקראים גוף השכינה אור
 קדמון החכמה הכונה מסד גבורה תפארת הו"ד נחם יסוד
 מלכות לזה עשר ספירות הנכללות בסוד שם המפורש על דרך רבוי הנריכות
 וסודות ההשכעות עכל הרב המקובל הגדול הרב רבי יהודה ברבי נסים זלה"ה

הראבד זל פרק ב משנה ד הרמב זל

כ"ב אותיות וכוד	עשרים ושתים אותיות יסוד	עשרים ושתים
קבועות בגלגלי	תבועות בגלגל בר' לא שיערי	אותיות יסודן
הספירות אות	וחוזר הגלגל פנים ואחור וזהו	קבועות בגלגל
לפנים מאות עד	פימ' לדב' אין בטובה למעלה	כחיתים ושלשים
המרכז ואמר כי	מענג ואין ברעה למטה מננע	ואחד שיערי חזר
יש	פירוש הרמב"ן זל	הגלגל

בגלגל בפי האותיות שהוא מתגלגל קרי גלגל בר' לא שיערי מספר האלפא בית"א רס"ב לפי שאין
 שער פחות מ"ב הם רל"א שיערי כי בדכטרף אלף עם כל אחת ואחת הם כ"ג וכ"ג פעמים כ"ג
 יהיו שבע מאות ושלשים וכשיב הסוף לתחלתו הם ארבע מאות ושלשים פעמים ואחור פעמים
 זה דמעים אחור זה הדין וסימן לדבר סימן זה לכל הסבראוי מצולוי לגריעית ומנרועות לעולוי
 כדי להשוות מדותיהן בדרך האחדות שהן עיקר השינויתן עיכנו וכנע הן הן האותיות ואותיות
 אלו סימן לשאר האותיות שהן מתגלגלות על דרך זה

הגלגל פנים ואחור : אמר משה
בוטרול מנר ענם האהבה אפרט זה
בארוכה . ואעפי שיקוף המעיין מוטב
לו שיבא בזה האופן כדי שידע האמת
כשילך בארץ רחוקה כי לשם לא יהיה
המורה שיבאר לו מה שיעלם מן המעיין
לכן מור ואהלות לא יארה . ולכן אנו
רונה לבאר זה . וקרן חזות אחזה . פי'
רבונו האיי זל בכפר הנקרא קול יי'
בכח : כ"ב מפניו הם שהם גוף אחד
ר"ל עשרים ושתים אותיות הם . וכאשר
כנרף ונחבר אלף עם בית וגימל עם
דלת הם יא זוגות כי יא פעמים ב' הם
כ"ב וכאשר נעש' צירוף האותיות בדרך
האלפא ביתא לא נמצא אלא ר"ל
שערים : חזר הגלגל פנים ואחור רונה
לומר בגלגל האותיות פנים ואחור כמו
שנאמר בדמיון רמ"ה יך הוא הפנים
חזר הגלגל ויהיה מהר וזהו אחור .
וזה הכיוון שלקח בעל ספר היצירה הוא
להשכיל האדכ ההכדל שיש בין פנים
ואחור בחזרת הגלגל ר"ל כאשר האותיות
מתבלבלות וזה כיוון לדבר אין בטובה
למעלה מעבד ואין ברעה למעלה מנגע .
פירוש טובה ורעה הם שני הפכו מעלה
ומטה הם שני הפכים כנגד הטובה
שהוא קנין לקח מעלה ועבד . וכנגד
הרעה שהוא העדר לקח מטה ונגע .
אם כן האדם המושכל בזאת החכמה
יש לו להבין שאופן השמושים ישמשו
באופן זה והוא השמוש הוא בפועל טוב
ופעל בהפך כשישתנה השמוש בדרך
שהוא עושה במלת עבד ונגע . וזה
אמר לפרט פנים ואחור .

כונן

יש אותיות ממש כולטות העשויות ב
בחקיקות מסביב עד שגנם האות
עומד בו בעצמו והנה חקיקת הירכות
אשר מסביב לגופו האותיות הוא ששנינו
חקקן כמין ערוגה . כי בערך שהחורט
בתלם חורט וחופר מנר אחד עד שגד
אחד שגדו עולה כן היתה החקיקה
מסביב לאותיות עד שגופי האותיות
מעצמם היו ואחר כך לקח האותיות
והעמידם כזר זה אחר זה כעין חומה
שמסודרת באבן אצל אבן . כן אבני
האותיות אשר נחנכו מגופי הגלגל
העמידה זה אצל זה עד שהקיפם את
כל הזר של הרקיע כמין החומה . וזהו
סוד קבועות בגלגל . סככן כמין
מעויבה . פירש סכך נתיבות של
האותיות כי הכתיבות אשר נחנכו מהן
האותיות הכתיבות ההם הם עוברות
עביו של הגלגל ועובי הגלגל הוא מהלך
תק שנה כדאיתא בבראשית רבה ובפר'
אין דורשין . והנה סכך על הכתיב
הוא בעין מעויבה . והנה מספרו
האלפבויתא הן רל"א לפכיות הקבועות
וכלטות בגלגל . וחזר הגלגל . פי'
הגלגל חוזר ומקיף והאותיות קבועות
ואין מוזנות ממקומן אותיות האותיות
אשר הניבן כמין חומה וקבען בגלגל .
חזר גלגל מנר הקמד לכריאתו ואחור
מנר הדין והגבורה לסתור ולהחריב .
וכל פנים מנר הרחמים ואחור מנר
הדין שלמטה . וכן ארזל שיתק מדת
הרחמים עם מדת הדין וכרא את
העולם . ודע כי סדרי האותיות של
נר פנים הם הפוכות כנר הדין הנקרא
אחור . והמשל בזה אם תמצא בשלפנים
אל תמצא בכד הדין הנקרא אחור לא . זכנ כלם . הנה מכאן נתבאר לך כי יש
אותיות

ארכ שהוא כמו אכפת מן בעתה והאלף
נוסף כאלף ואזרועך וכן זה הסוד באלף
ביתא על דרך שמוס הנירופים

והנה אכתוב האלפא ביתא

- אל בת גש דר הק ון זף העטבין כס
- אב גת דש הר וק זן חף טע וס כן לס
- אג דת הסוד זק חן טף יע כס לן כס
- אד כו הת וס זר חק טן יף כע לס מן
- אה כד ות זז הר טק ין כף לעמס גן
- או כה גד זת חט טר יק כן לף מע כס
- או כונה חת טט יר כק לן מף נע דס
- אח כזגו דה סת יש כר לק טן כף סע
- אט כח גז דוית כס לר חק כן סף הע
- או כטגח דז הו כת לס מר כק סן עף
- אכ כיונט דח הז לת חס כר סק ען וף
- אל ככ גו דט הח וז מתכס סר עק כן
- אמ כלבכ דו הט וח כת סס ער פק זן
- אנ כס גל דכ סיוט זח סת עט פכ כק
- אס כן גס דל הק וי זט עתכס כר חק
- אע כס גכ דה הל וכ זי חט פת כט קר
- אפ כעגס דכ הכול וך חו טתקס כר
- אץ כפנע דס הכומ זל חכ טו כתרס
- אק כזגפ דע הס ונזס חל טך רת יש
- אר כק גז דפ העום זכ חס טל וכ סת
- אס כר גק דן חפוע זס חכ טמ ול כת
- את כט גר דק הן וף זע חס טן וס כל
- אל כס גכ דס העוף זכ חק טר יש כת
- ארי לך סודות האלפא ביתא ולא
- תחשוב הרמב"ם והאחרונה
- כיו כל החפנים הם באמני השבים כי
- האל הוא בראש וכנה כותחמה שמס
- מחנכו כב הפנים אם כן הוא ראשון
- לכל והכל לא ועמוד בלאהפעתו מסוד
- הכריכות וזהו אל כב אם כן הוא הנור
- האחרונה עכל רבינו האי זל בספר

אלפא ביתות מלמעלה וי' מלמטה
ואחר כך יסדר גד הו זח טו כל חנס
פנ קר סת חכ וידלג כאשר בתחלה
וישאר גן באמצע וי' מלמעלה וי' מלמטה
ואכ"י סדר דה וז חט וכ למ כס עפ נק
רשת אכג וידלג כאשר בתחלה ויעלה
ל"ס באמצע וי' מלמעלה וי' מלמטה

ואכ"י סדר הו זח טו כל חנס כע פנ קר
סת אכגד וידלג כאשר בתחלה וישאר
הע' באמצע וי' מלמעלה וי' מלמטה
ואכ"י סדר וז חט וכ למ כס עפ נק רשת
אכגדה וידלג כאשר בתחלה וישאר
וק' באמצע וי' מלמעלה וי' מלמטה ואכ"
יסדר זח טו כל חנס כע פנ קר סת
אכגדה וידלג כאשר בתחלה ויעלה זן
באמצע וי' מלמעלה וי' מלמטה ואכ"
יסדר חט וכ למ כס עפ נק רשת
אכגדה וידלג כאשר בתחלה ויעלה
חק באמצע וי' מלמעלה וי' מלמטה

ואכ"י סדר טו כל חנס כע פנ קר סת
אכגד הו זח וידלג כאשר בתחלה וישאר
טר באמצע וי' מלמעלה וי' מלמטה
ואחר כן יסדר יכ למ כס עפ נק סת
אכגדה וז חט וידלג כאשר בתחלה
ויעלה יש באמצע וי' מלמעלה וי' מלמטה
ואכ"י סדר כל חנס כע פנ קר סת אכגד
הו זח טו וידלג כאשר בתחלה ויעלה
כת באמצע וי' מלמעלה וי' מלמטה

כאן סדר אשר לפנים מכאן והלאה רל"א
שערים אשר לאחור ואכ"י סדר למ
כס עפ: קר סת אכגדה וזח טו ויכא
לא באמצע וי' מלמעלה וי' מלמטה ואכ"
יסדר חכ כע פנ קר סת אכגדה וזח
טו כל ויכא חכ באמצע וי' מלמעלה וי'
למטה ואכ"י סדר כס עפ: נק רשת
אכגדה וזח טו ויכא חכ באמצע

הראב"ד זל פרק ב משנה ד הרמב"ד זל

ואכ"י סדר סעפנקר שת אבגד הו"ז
טו כל מכ וזכא ק"ד באמצע ואכ"י
יסדר עפנקר רשת אבגדה ויחטוי
למנע וזכא ע"ה באמצע ואכ"י יסדר
עפנקר רשת אבגדה ויחטוי כלמנע
וזכא פ"ו באמצע ואכ"י יסדר נק רשת
אבגדה ויחטוי כלמנע עפ וזכא נ"ו
באמצע ואכ"י יסדר קר שת אבגד
הו"ז טי כל מכ סעפנקר וזכא ק"ח באמצע
ואכ"י יסדר רשת אבגד הו"ז טי כלמכ
סעפנקר וזכא ר"ט באמצע ואכ"י יסדר
שת אבגדה ויחטוי כלמנע עפנקר
ט"י באמצע ואכ"י יסדר ת אבגדה ויחטוי
כלמנע עפנקר רש וזכא תך באמצע
ולא הן רלא שערות של אזור והם הופכו
את הכרואה לקדמותה כו מנד הדין
והראשונים להויה וסימנע וזכא הכל
הוא י"ז כבאות שמו והאחרונים להפסק:
ונאלכו בכל אלפא ביתא ואלפא ביתא
בריק טובא סודור הדילוג כמו שבארתי
בא' ולפיכך וזכא ו' אלפא ביתות ממעל
למרכז וי' מלמטה והמרכז באמצע
וכל אלפא ביתא מאלו של מעלה למרכז
ושלמטה ממרכז הם מכ"ב אותיות וכמ"ב
שמספר כולם ר"ל שערות לככין כו
ז"ל פעמים עשרים הם רכ"ב וז"ל מרכזים
הרי ר"ל לככין וכן לסתירה: ועוד נאל
שלכל האלפא ביתות הן לפנים הן
לאחור הראשונה מהם כ"ב אותיות
והשניה ז"ל ולפיכך פועלים וזהו פי'
סקלן אי זה אות יתחבר ויסתוה עם
חבירו מכל ר"ל שערות ומלופן והמירון
זה שהיה ראש להיות סוף וזה שהיה סוף
להיות ראש אלף עם כולם וכולם
עם אלף וכן הדין לכל כ"ב אותיות
כמ' שפ"ד לעיל וחזרות חלילה בר"ל
שערות

קול י"ז ככמ' והרב ר' אהרן המקובל
הגדול פירש בספר הפרדס בדרך אחר
וזל כ"ב אותיות כל שער סגלגל
מוסד מכ"ב אותיות וכלל השערות לא
ימ"א אלא חשבון רלא שערות ומז'ר
הגלגל פנים ואחור כלומר הגלגל
הוא חוזר כשמזרפין רוטם האותיות
ומה שהיה בתחלה פנים יהיה אחור
כו זה יקרה מצד גלגול האותיות להפך
וזהו שכתב בעל ספר יצירה אס לטובה
אין למעלה מענג ר"ל לטובה כשמזרין
סוס דבר זהו ענג וכשמזרין הענין זהו
כנגע וזהו הסיומן לקח בעל ספר יצירה
שהוא של מדה טובה ולהפכו הוא מדה
רעה וכמלת ענג לא ימ"א בו ו"ז
כהפוך לא ימ"א בה כנגע אס יהיה בה
ו"י ואחר זאת הכבא כתב בעל ספר
יצירה כי כד סקלן והמירון אלף עם כלן
וכלן עם אלף בית עם כלם וכלם
עם בית וזה אופן כי כד הוא כדו
סיתכרר מה שכתב למעלה מוזאת הכבא
מכונד כונד סקלן פירוש גלגול
השערות כשתחשוב יהיו בידך ר"ל
שערות מתחלה יש לרפס באלפא
ביתא אב בגד הו"ז זח חט טו יכ
כל למ מכנס סע עפ פכ נק קר רש שת
תא וכשיוסיס עד אלף כמו שבארתי
ותחיל עדיון לזרף ואז לא יתחיל באלף
בית כאשר עשה בתחלה אלא ודלג
האלף הראשונה ויתחיל לעשות האלפא
כב' שאחר הא' אז יזרף ויסיס כל הדיון
כבראשונה לאחר כשיגויפ לאת כאשר
בתחלה יחזור לראש ויזכור אותו האלף
שלג בתחלת הסטה ואז יתחיל כב'
שלפני הג' ודלג אלף בית ויזרף כל
האותיות וכשיגויפ לכוסו לאלף יחזור
ויזכור

עשר ימי - וכסמנה עשר ימי - וכתשעה עשר ימי - וכעשרים כ' ויש כתוב
לשם כ"א שטה - האופן שטה הראשונה אינה נחשבת לפי שכל האלפא בותא
כפולה שם - והדלוגים הם באופן המשכון - ומי שיבין מתכונת ההנדסה ויבין
זה הפירוש - ותוצאות המוסיקא יעירו כסוד זה הנפלא ואין שכינה שורה אלא
מתוך דבר שמחה שנאמר ועתה קח לי מנגן וכו' וזה הפירוש קבלנו מפי רבנו
שבבבל רבנא באון יעקב אביר ישראל - ומי שלא עיון בחכמת המשקולת לא
יבין זה - וזהו שכתב ספר יצירה שקלן ר"ל בכל שער ושער ומכל שער חסר שתי
אותיות וזהו המורן וכמנא אלף עם כלם ר"ל עם כל האותיות וכל שאר האותיות
עם א' - ב"ת עם כלם ר"ל עם כל האותיות וכל שאר האותיות עם ב"ת וזהו שלקח
כאן שקלן והמורן - אבל רבנו פרש שקלן כנגד אחת דוח אלדים חיים -
והמורן כנגד שנים דוח מרוח חקק וחכב - ובתחלה לקח ספר יצירה חקקן
חכבן שקלן והמורן נרפס - לרמוז בהבראש בה"א בראש ארזל - ואחר
חמשה אלו נר בהם נפז כל היצור ונפז כל העתוד לנו - וזהו כוד הנרמז בפסוק
שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה המונות במספר נבאם לכלם בשם יקרא
מרום אונכם ואמין כח איש לא נעדר - וזהו סוד הכלול בפסוק שמע ישראל ה'
אלדינו ה' אחד - האור העליון הוא כתר חמשים שערי בונה והוא אמין כח
בדכתיב קול י' ככח כי הוא האחד בדוגמא האחד ראש המספר ואין מספר לפנו
והוא יסוד המספר הכא אחריו ולא ימוש מאתם לעולם וכלם נסמכים וכלום אלו
וממנו ינאו ועד תשעה נקראים אחדים נפרדים עד בא העשירי המזווגם
והמחברים וכוונר בעדס וכולל לכלם שם אחד והוא עשרה לפי שגם הוא דומה
לאחד מכאן ואילך המספר הם כפל העשרות כי כשתאמר עשרים הם כפל שני
עשרות וכן עד תשעים הם תשע עשרות במקום תשעה אחדים נפרדים ועם עשר'
שהוא במקום האחד הם מאה וכולל לכלם שם אחד והוא מאה ואחד - ותשע
מאות הם כנגד תשעה אחדים ועם מאה הם אלף אחד - וכן תשעה רבבות הם
במקום תשעה אחדים ועם רבבה אחד שהו' במקום אחד עם עשר רבבות וככאן
כשלים משכון האחדים ועשרה רבבות נקראות אחד לכך הרזל אחד רבוא -
ולכך חייבה החכמה שאין אלן של מעלה לשם קצוות חסר משם רבבות י' רבבות
לכל קצה וקצה זהם ו' מאות אלף לפי שער כאן השלמת האחדות - ולא הוה
שרות השכינה ב' שר אל עד באתם ממזרים שהיו שם מאות אלף רגלי אף בכית
שכי לא שרתה בו שכינה שלא היו לא ארבע רבוא ואמרו במסכת כתובו ככתובתם
רך כטילתמה נתונתה בששים רבוא אף כטילתה בששים רבוא - ובבראשית
רבה פרשת וינא יעקב ויקרא שם המקום ההוא מחכים מלמד שאם היו ישראל
חסרים אחד מששים רבוא לא היו ראויים לקבל התורה וזהו סוד גדול בקבלה ולכך
ארזל אין אוכלוסא פחותה מששים רבוא אם כן כל הפרטופי ככללים בששים רבוא
אלפים ענפים - וזהו סוד התורה שאמרה ולא אתכם לכדכם אנכי כורת את
הברית הזאת ואת האלה הזאת כי את אשר ישנו פה עמנו עומד סיוס לפיכך י' ארנו

ואת

ואת אשר איכנו פנה עמנו היום • וזה סודן כל אלה ופעל אל פעמים שלש עם
 נבר אס כן נר בהכ כפש כל היצור וכפש כל העתיד לצור • כמנא כל היצור וכל
 הדבור יונא בשם אחד ר"ל כל הכבראים באצילות כ"כ חפנים הם נכראים כמו
 שאמר נרפון נר בהן כפש כל היצור וכל הדבורים אינם לא ה' מונאים וכלם כמנאי
 בכב אותיות כמנא כל היצור וכל הדבור יונא בשם אחד כמו שאמר בפרק ראשון
 שתיים רוח מרוח רונה לומ' האכמה היא ספורה שניה היונאה מכתר עליון והכורא
 ית הוא אחד

חרמב זל פרק ב משנה ה חראבר זל

<p>וכלו שמותיו ממשי פירש לממסות של הוצירה • כי הלכיש צורה לדבר תהו ועשה אינו ושנו ואצילות הנמשך מאין שאין לו צורה ודמיון והשכל אלא כל חכמות הכריו' כאספו מלידע מהו</p>	<p>יצר מתוהו טמש ועשה אינו ישנו וחצב עמודים גדולים מאויר שאינו נתפש וזה סימן צופה ומימר עושה כל היצור ואת כל הדברי שם אחד וסימן לדבר עשרים ושתיים מניינם כגוף אחד •</p>	<p>ינר מתהו ממשי ועשה מאינו ושנו • ר"ל שכרא העולם מאין ליש • רונה לומר מאפיסה מ מוחלטת • ומכב עמודים מאויר ר"ל כספורה השנית יש עמודים גדולים והם עמודים שלשה •</p>
---	---	---

סליק פרקא

סוד שלש חמות שבע כפולות שתיים הכה על ודי אלו ההיות הוציאו מאין
 עזרה פשוטות וכל עמוד מאלו השלשה ליש כל הנמנאות • ומכב עמודים
 גדולים עמודים

פירוש חרמבין ז"ל

ינר מתוהו עומק התשובה כייר ממנו צורות של ממש ועשה אינו ישנו • יחר שנייר הביאס למעשה
 כיכר וכראה כמה שהיה אינו שלא היה בו ממש עשה ממנו ישנו • ומכב עמודים דברים עליונים
 שהכל עימד וכסמך בה כקרא עמודים גדולים שהם מכת הגדולה מאויר שהיא פנימיות קול ורוח
 ודבר שאינו כתפש • יש באדם אויר שאינו כתפש כמו חבית סתומה ואדם בתוכה שאינו יכול
 להכניס בה רוח ורוחו יוציא משם • כופה מראשי עד אחרית מי ראוי להיות ראש ומי ראוי להינ'
 סוף ומימר זה שהיה ראש להיות סוף וזה שהיה סוף להיות ראש כדי להשוות רם ושפל וכינוכי
 עושה את כל היצור ובדרך זה נומר המבשים טבעיים והצוריים המירגשי' וכל הדברים השפלים
 שאין אחד שאין כח המוטבע אלא מן המורגש ואין כח המורגש אלא מן המושכל • והכל עיקר
 אחד • ושם אחד בשם אחד אינו אומר אלא שם אחד בעת שהזכור התקלת בריותן הזכיר
 שהיה בשם אחד • וכשמזכיר תמורתם הזכיר שם אחד ופירש שם כדל' הנה שם יו' בא ממרחק
 וסימן לדבר עשרים כו' • ס' מן לדבר שהאחד יסוד רבים ואין הדברים חוץ מן האחד • עשרים
 ושתיים פירש עשרים אנבעיות ידים ורגלים והלשון והמעיר המכריעים שהם גוף אחד ואחד לשון
 חפנים כדי לכלול המוטבע והמורגש בעלת חפץ שהוא שיהיה להם ולפי כך כשהאחד לוקה כולן לוקין

גדולים והוא שנא' בהם חנכה עמודיה
שבעה והם המזכרים בפסוק לך יי'
הגדולה וגו' וקראם גדולים להיות
ראשיתם גדולה מאור שאינו כתפס'
פירש מרוח אלדיב (בינה) חויב (אכמ')
יש בהם שש מאות ועשרים עמודי אור
וכל עמוד ועמוד הוא עמוד ויסוד לעול'
שנאמר ונדויק יסוד עולם וגם נתן בהם
כח להיות כל אחד מהם נופה ומסתכל
בחכמה העליונה והיו וממור האותיות
כ"ב אותיות עד ר"ל שעריו לכל מין
ומין ועל ידי כך עושה בתחלה בשם לפי
שכל פעולות העליונות נפעלו בו קצוות
מגדולה ולמטה והעט' שהיא שם יי' ר"ל
אל תפארת והיא שם אחד הוא פועלת
כל מעשה והידוש על ידי אותיות הללו
וסומן לדבר יחוד השם כי הנה כ"ב
חפנים והם י' אנכיות יריה וי' אנכיות
רגלים ושם יד ושם רגל הרה כ"ב בגוף
אחד א"עפ שהידי' מתפנלים אחת לימין
ואחת לשמאל וכן הרגלים אחת לימין
ואחת לשמאל מכל מקום הם נוכעם
מגוף אחד כן בעולם כן בשנה' וכן
בשם ות' שכל כחותיו מתאכלו מאחדותו
הפשוטה ות' ויוז' כ"ב חפנים בגוף
אחד הם כ"ב אותיות אשר נחנכו בכדור
אחד שהיא היוד' תם פרק ב'

עמודים בונים עמודים אחרים כאשר
יברש בעלספר יצירה בפרקים הבאלי'
וזה סומן סופר וממיר רוח לומר מוכה
ומי שמוכה הוא סוקל כמו שכ' איה סופר
איה סוקל וזהו כנגד מה שאמר למעלה
כנגד סקלן והמירן ולכן אמר סופר
וממיר' עושה את כל היצור לכך נקט
עושה כמו שנאמר אשר ברא אלדיו
לעשות' הוא עשך ויכונכך' אנכו
עשיתו ארץ' על כל הגוים אשר עשה'
ואת כל הדבור יוצא בשמו כמו הדבר
יוצא מפיו המ'ך ואומר פה אל פה אדבר
כו' אז דברת בחזון' רוח יי' דבר
בי וזה הדבור בשמו אחד' כי כל
הדבור נחנב מאלף כי האלף הוא סוד
ויסוד לכל האותיות והאלף הוא עצמו
יורה בעצם האלף כי האף עשו בראשו
כצורת יוד והקו האמצעי כצורת ו'
והרגל כצור' יוד הרוי כאן בצירוף חשבון
ידוד' וכו' השם נכלל כוד השם
המפירש שהו' ע"ב על סוד צירוף החשבון
כי כאשר נצרך מספר האותיות כלם
שהם ארבעה יעלה לחשבון זה ר"ל יוד
הוא עשרה במספר ונעשה סוד הצירוף
עם ייה הרוי הצירוף הזה ועלה כ"ה'
אחר זה נעשה הצירוף מזה החשבון עם
והו' ועלה הצירוף מו' אחר זה נעשה
הצירוף מזה החשבון עם ידוד יעלה
סוד הצירוף ע"ב ואם כן שם המפורש הוא בסוד האלף והוא הנותן החכמה לאדם
להשכילו ולהכינו' וסימן לדבר רוצה לומר שלא תטעה נקוט האו כללא בידך
כ"ב חפנים וגוף אחד רוצה לומר כ"ב אותיות קורא חפנים וגוף אחד רוצה לומר
אחת רוח אלדים חיים עד כאן לשון הרב רבי אהרן בכפר הפרדס' והרב
המקובל רבי ווסף אשכנזי פירש בספר הנקרא כתר תורה ז"ל כמציא כל היצור וכל
הדבור ונא' בשם אחד' רוצה לומר כל היצור וכל הדבור יוצא בשם אחד שכל
הצירוף שפירש הוא אינו כי אם חשבון שם אחד של הקב"ה וגם כל השער לכדו הוא
שם' ויזר מתהו ממש רוצה לומר דבר שיש בו ממש כמו העולם ושאר הכריות

והנה הזכיר בפרק ראשון בתיבות ואותיות וכפירות וזכר שני הזכיר אמות ואותיות ונגולס ולא רנה להזכיר בהם ערך לפי סכב' פרקי' סקדמו מדבר בכע וחכמה ובינה לפיכך הסתיר ע ערכם בסוד עולם ונסוד עולם ושנה נפש אכל בזה הפרק שהוא רומז חסדו יי' התחיל לדבר בערכם אל עולם שנה ונפש ואמר כערך שיש לעולם העליון מקור לאמ' שממנו מתפשטים אמ' שבעולם הו' כן יש בעולם החסד אמ' שיסוד' כף זכות וכף חוב' ולשון חק מכריע בנתיים והם כללי ספרים והם שלשה ספרים שנכתבו בראש השנה אחת של נדיקים גמורים והם בכף זכות ואחת של רשעים והם בכף חובה ואחת של בינוניים והם כלשון חק מכריע בנתיים ונאל כי נורת הנשמה המחוכרת מאותיות הקדש בסדרי המצות אלו ועשה אותם האדם והיו בהם ממש כו יתלו אליו החיים והשלוכל כשמתו בעליוני וממנו וגיע אל אדם הנוכחי חיים וחסד ויתחזק כל אבר ואבר מאיברי הנשמה בכח רוח אדים חיים ואם יעבור אדם על המצות אלו ושתנו סדרי האותיות אשר בכשמתו ויכתבו לעבירה שעשה שכאמר ותהי עונותיכם

פרק שלישי

שלוש אמות אמש יסודן כף חובה וכף זכות ולשון חוק מכריע בנתיים

אמות יסודן כף זכות וכף חובה ולשון חוק מכריע בנתיים כיאור למעלה דברנו משלש אמות ולא ביארנו תועלת אלו האותיות שלש ולא פעולת ולא שמושם ועכשיו בזה הפ' כבאר סוד שלש אמות בתועלת בפעולתם בשמושם יסודן כף זכות כף חובה מה הכף הזה זה מושך אליו וזה מושך אליו והלשון מכריע כן בסוד שלש אמות שהוא אמ' האלק הוא אויר הש"ן הוא אש המ' הוא מים אש כן לשון חוק מכריע בנתיים וכן באשם האלק הוא אויר הש"ן הוא אש המ' הוא מים וכשום אש בין אויר ומים אינם וכולין לידבק זה בזה כי הש"ן מכרעת בנתיים אש כן לשון חק מכריע בנתיים וכן בש"אם הש"ן הוא אש המ' הוא מים ואש ומים אינם וכולים לידבק זה בזה שהיו האויר מכריע בנתיים אש כן לשון חוק מכריע בנתיים וכן פירש הר' אהרן המקובל הגדול בספר הפרדס וז' כתב בעל ספר יצירה של אמות אמ' יסודן כף זכות וכף חובה ולשון חוק מכריע בנתיים ר"ל אפי' בכף מאזנים המכווינים לשון חוק ר"ל לשון מאזני מכריע בנתיים בין הכפות וכדוגמא לזה יסוד אמ' שה'אלף רומז לאויר

פירוש הרמב"ן ז"ל

אלף חוק פי' כתר עליון כשהתפארת נקרא חוק מעצמם עד כתר עליון הנקרא אלף הוא הנקרא אלף חוק וכשאינו מתגלה התפארת למעלה נקרא לשון חוק והוא אמצעי ומכריע ימין ושמאל ונתיים ושלש אמות נקראו אמות מפני שהם יסוד לכל זכות ולכל חובה ולכל הכרע

לאזור והאם למים והט"ן לאס תוכל
לספוק לזכות ולמוכ' קרואת הלסון הוא
המכריע. ואם נכרא זכר בסוד ג' אמות
בקרואת א"מ נקבה בא"ס ואם לקיים
א"פן הנגע בט"ח עכ"ל. והרב רבו
עוריא בן הקדוש ר' מנחם כתב בספר
המלוואים וז"ל יש שמוסים שמתמסים
לזכות ויש שמוסים שמתמסים לחובה
ולסון חוק מכריע בכתו' שהמסמס יכרף
הזכרה אחת בין שמוס זכות ושמוס
חובה ולא ישמשו ההזכרות האחרות לא
לזכות ולא לחובה אלא מפני ה"ירוף
בשמוס יבא הענין בהכרעה והנה כתב
הרב א"ח בספר הנקרא אורוס ותומים
וזל בשער שלישי אלדים נקרא כפי
המקובלים וחכמו התלמוד מדת הדין
וזהו הוא כונת התורה התמימה באמרה
וכל קרבן מנחתך במלח תמלח ולא
תשכית מלח ברית לדיוך מעל מנחתך
על כל קרבנך תקריב מלח ומלח בסוד
ה"ירוף מל' ה' שנאמר וביום השמיני ימול
בשר ערלתו הרי הוכרו חמש ערלות ויש
כאן יסוד כ"ב אותיות. והמילה רומזת
למדת אלדים שנקרא מדת הדין והוא
הספירה שנקרא' נצח והסדרת מדת הדין
שראה שלא יתקיים העולם היא בעברת
המזבח שהוא בכוד ה"ירוף המופלא מילה
זמנה ביום ה' ושם ידוד הוא מדת רחמי'
הרי כאן כף זכות וכף חובה שכ' ביום
עשות וי' אלדים ארץ ושמים ולסון חוק
איהו מכריע בכתים. עכ"ל הרב ר' עזרוחל ז"ל :

עונותיכם חקוקים על עמנותיכם.
והנה הוא בכף חובה. וי' בעל
החכד והרתמים וההיום סר מעליו
והאבר ההוא אס הנשמה תלויה בו מיד
מת או נכרת ואם הוא אבר שאין
הנשמה תלויה בו הרי הוא האבר
חולה או נפסד בסוד והפקדתי עליכם
בהלה את השפת ואת הקדחת. ולא
כמאמ' הרופאי' שאחת מליחותיו גוברת
עליו כי דורשו יי' לא יפעל בהם טבע
רק יי' עליהם והיו ואס לא סר מר המות
ולסון חק מכריע בכתים. פי' כינה
ותפארת במקבלי מנות כשם שיש כף
זכות וכף חובה במשפטי המביעי' אלינו
כך יש כף זכות וכף חובה בסרי מרום
שכ' יפקוד יי' על נבא המרום במרו' ועל
מלאכי האדמה באדמה. וכאמר
והוא מהשנא עידכיא וזמניא מהעדה
מלכין וגו'

ספר יצירה יח א 18 i

הראבד זל פרק ג משנה ב הרמב זל

שלש	אמות אמש כוד גדול מופלא	שלש	אמות אמש סוד גדול מופלא
ומכוסה	פיו כשנכוח לחקור	ומכוסה	וכת הרבר' בחע
איך	כאלו שני הפכים כמו אש ומים	זל וזל	כוכת ספר יצירה היא לומר סוד
מכח פשוט	כמנא שהדעות כלאו מהסיג	גדול מופלא	ומכוסה ככנר סוד שלש
סכה זו	ולפיכך	אמות	סוד גדול
קראו סוד פירוש		שלש אמות אמש סוד גדול	
דבר נעלם גדול		מופלא ומכוסה וחיותם בשש	
מגדולה ומופלא		טבעות וממנו יוצאים אש ומים	
מבורה ומכוסה		מתחלקים זכר ונקבה שלש	
מבינה פיו אפי'		אמות אמש יסודן ומחן נולדו	
ג' וכינה נעלם		אבות שמהם נברא הכל	
מהם אהתתסכת			

ההפכים איך היו בכ"ע באחדות השוה וחתים בשש טבעות פיו שש טבעות הם שש קצוות שנחתמו בשש שמות אלו הן יהו יהוה יהוה יהוה יהוה יהוה כמו שפירשנו בפרק א' ושש הויות אלו הן מקורות לששה סדרים של א"מ א"ש מ"א מ"א ש"א מ"א וקראו טבעו' כי בטבעת המלך כחתם וכגמ' וכתבם ונעלם מה שרצה להעלימו ונעלם מה שרצה להסלימו ולפי שכל הטבעו' אשר בכל בעל הטבע מאשר במציאות כלם מוטבעו' בטבעות סללו על כן נקראו גם כן טבעות והנה יוד מן יהו כנגד א"מ א"מ והוא

טורם

פירוש הרמב"ן ז"ל

סוד גדול מכח הגדולה מופלא שהוא מכח התאונה ומתעלה עד כתר עליון ומכוסה בכח גבורה וחתום בשש טבעות שש קצוות שהן ששה חותמות בשלשה אותיות של שש שבהם אותיות א"מ כמו שפירשנו בענין חתם רוס ביוז' ושלש אמות וקצ'ען בשמו הגדול. ושש אלו של א"מ ושש שלשם כקראין שש טבעות שהכל חתים בהם כאדם החיתם בחותם של טבעת וממנו מן יסוד הכוזב ומתחלקים פיו מתחלקים לחלקים שפרש והולך. זכר בא"מ ונקבה בא"ש יש לומר סוד גדול זה יסוד שלש אמות א"מ מ"מ דוממת' שין שורקת בקול להב' א"ש. ואלף סוק זה שהוא תפארת שהוא כ"ל מהם. שלש אמות א"מ ומהן כנראו שלש אבות שמהם כנראו שלש אבות שמהם כנראו הכל. פיו לכחות הכאלות אבות לכח הספרד שהם בעולם השפל

לכך כנראו לשון בריאה ולא אנילות: פיו מעבירות

אוכלה

אוכלה הוא אש והוא נושא סוד המים
על הרב ר' בחיו זל אמר משה
בוטרול כבר התבאר לנו כי ידועת
מהות הדבר וידועת מנואות הם שני
דברים מתחלפים ולכן לא יכנס
שום אדם בזה הפרדס שלא עיין בחכמ'
הפילוסופי כי השלדים חכמת הפילוסופי
נקשרת בחכמת הקבלה כמו שלהבת
בגחלת והיום ראיתי לבנו ניון
היוריים גדלת זאת החכמה לפניהם
נעלת וידמה לעם ניון שאם יחקרו
בחכמת הפילוסופיא ישימו תורת משה פלכתר ודרך רמזים ואין זה כי תורתנו
הקדושה נקראת פילוסופיא הטבורה והפילוסוף האלדו כבר חקר בחקירה
שלימה שיש להם שתוף במוחלט בגדרה לא כמו כלב ארצנו כלב שמימיו
ולכן ביום הזה אומר אל זה החכם מאיטרו וואני מה שנכתב בתוך לבו ואולמו
ולפניו אשפוך שיחי הואיל והאל הגדול נתן חכמה ברומי ואומר הנה ימצא
לדבר אחד שתי צורות כדלות והנה זה אופן הצורה כתב הרב המקובל רבי
שכתי וזל הזכר נכרא באמ"ל שהאש שהוא בחלק האחרון מהשנים חלקים
נובר באיש יותר מאשה והאשה נכראת באשם שהאש הוא בגבול האמצעי
והגבול האמצעי אינו וואל מגדרו ולכך האשה היא קרה במוצה יותר מהאיש עכל
אמר משה בוטרול זה יסכים למאמ' אב"ס שכתב ואמנם הסוגים בהתחלפות
מוגייהם כי הנקבות יותר קרות המוג' ואמנם הרב ר' בחיו זל פירש וזל גדול
באמצע והנקבה נכראת באשם והאש הוא נובר יותר מהשנים החלקים האחרים
ולסוד אופן הבריאה שהאדם נכרא באמ"ל והאשה באשם הנקבות יותר חמות
מהזכרים מארבעה דרכים הראשון כי הנקבה שתולדתה אדומות יותר חמה
מהזכר שתולדתו לבנות השני כי הנקבה רבת הדם ביותר מהזכר עד
שתפלוטהו בכדוטה והדם הוא חם בטבע אש כן הנקבה יותר חמה מהזכר
השלישי כי דפק הנקבה יותר מהזכר מדפק הזכר כמו שזכר גדול הרופאי בשער
הדפק וכל תנועה מחממת אש כן הנקבה מדפקה מהזכר התנועה מן הזכר יותר
חמה ממנו הרביעי שלפעמים יקרה שתתהוה הנקבה בבטן האשה לנד ומון
שהוא חם כמשפט הזכר אש כן תטה אל החום ולא אל הקור עכל הרב ר' בחיו
זל ואלו ואלו דברי אלדים חיים הם וכתב הרב רבינו יוס טוב המקובל הגדול
וזל כתב ספר יצירה חתום בשש טבעות כמו סי"ו שהוא שמו ית' מתהפך לששה
גלגולים כן אמש בגדרו שהוא יתהפך לששה גלגולים אש כן השמיים והצירוף הוא
בששה עינים ומתחלקים בזכר ונקבה שר"ל שלש אותיות אלה הרומזות לאש מים
ורוח נוחות ביהד בזכר ונקבה ולא בזולתם עד כאן לשונו:

סוד לאוור כדל רוח אלדים בחכמה
כמו ששנינו אחת רוח אלדים חיים
והא מן יהו כנגד מ'אמ"ל והוא מים
מרוח ואו מן יהו כנגד ט"ן מ'אמ"ל
והוא כנגד אש ממים ודע כי מ'אמ"ל
ולמטה מתחלקין הנפעלים מהם לסוד
זכר ונקב אבל מ'אמ"ל אין ראוי להזכיר
שם זכר ונקבה והנה סוד יהו עם הו'
אין ראוי לומר בהם זכר ונקבה אצ"פ
שהם כח לאמ"ל:

בחכמת הפילוסופיא ישימו תורת משה פלכתר ודרך רמזים ואין זה כי תורתנו
הקדושה נקראת פילוסופיא הטבורה והפילוסוף האלדו כבר חקר בחקירה
שלימה שיש להם שתוף במוחלט בגדרה לא כמו כלב ארצנו כלב שמימיו
ולכן ביום הזה אומר אל זה החכם מאיטרו וואני מה שנכתב בתוך לבו ואולמו
ולפניו אשפוך שיחי הואיל והאל הגדול נתן חכמה ברומי ואומר הנה ימצא
לדבר אחד שתי צורות כדלות והנה זה אופן הצורה כתב הרב המקובל רבי
שכתי וזל הזכר נכרא באמ"ל שהאש שהוא בחלק האחרון מהשנים חלקים
נובר באיש יותר מאשה והאשה נכראת באשם שהאש הוא בגבול האמצעי
והגבול האמצעי אינו וואל מגדרו ולכך האשה היא קרה במוצה יותר מהאיש עכל
אמר משה בוטרול זה יסכים למאמ' אב"ס שכתב ואמנם הסוגים בהתחלפות
מוגייהם כי הנקבות יותר קרות המוג' ואמנם הרב ר' בחיו זל פירש וזל גדול
באמצע והנקבה נכראת באשם והאש הוא נובר יותר מהשנים החלקים האחרים
ולסוד אופן הבריאה שהאדם נכרא באמ"ל והאשה באשם הנקבות יותר חמות
מהזכרים מארבעה דרכים הראשון כי הנקבה שתולדתה אדומות יותר חמה
מהזכר שתולדתו לבנות השני כי הנקבה רבת הדם ביותר מהזכר עד
שתפלוטהו בכדוטה והדם הוא חם בטבע אש כן הנקבה יותר חמה מהזכר
השלישי כי דפק הנקבה יותר מהזכר מדפק הזכר כמו שזכר גדול הרופאי בשער
הדפק וכל תנועה מחממת אש כן הנקבה מדפקה מהזכר התנועה מן הזכר יותר
חמה ממנו הרביעי שלפעמים יקרה שתתהוה הנקבה בבטן האשה לנד ומון
שהוא חם כמשפט הזכר אש כן תטה אל החום ולא אל הקור עכל הרב ר' בחיו
זל ואלו ואלו דברי אלדים חיים הם וכתב הרב רבינו יוס טוב המקובל הגדול
וזל כתב ספר יצירה חתום בשש טבעות כמו סי"ו שהוא שמו ית' מתהפך לששה
גלגולים כן אמש בגדרו שהוא יתהפך לששה גלגולים אש כן השמיים והצירוף הוא
בששה עינים ומתחלקים בזכר ונקבה שר"ל שלש אותיות אלה הרומזות לאש מים
ורוח נוחות ביהד בזכר ונקבה ולא בזולתם עד כאן לשונו:

שלם אמות אמש מה דוממת וט"ן שורקת ואלף חוק מכרוע בנתים בואור
 מוס דוממת ר"ל אין שום אדם יכול להוכיח מפני אות המס שהיא מוסוד אמש אם
 יסגור פיו והשפתים ידובקו . ט"ן שורקת ר"ל לא יש לאדם לפתוח שפתיו כמו
 שעושה לאות המס אלא אם יסגור פיו יותר ממה שעושה לאות המס דו' אלף
 מכרוע בנתים ט"ן צריך לא לפתוח ולא לכבד . והטעם כי אות המס היא מן
 אותיות ב"ומף ונקרא מונח השפתים ולכן אם השפתים הם מהוכרות אין לו כח
 להוכיח המס ותהיה דוממת . ודוממת לט"ן דממה וקול אשמע ט"ל דממה בלא
 קול וקול בלא דממה ואומ' כן התמוכה שהייתי רואה לנגד עיני פעם היתה דממה
 ופעם אחרת תמוכה לנגד עיני היתה משמעת קול . והט"ן היא מאותיות השריוקה
 ושורקת מלשון שרקו ויחרקו טן ולכך אין לו לפתוח שפתים כוליהאי . ותאמר
 בסגירת השפתים . והאלף היא מאותיות מונח הגרון ולכך הוא מכרוע בנתים
 והרכ ר"א הרן כתב וז"ל מה דוממת שיוכל המקובל לעשות שמוט שיתחיל באות
 המס על דרך סוד כינה בסוד הדממה שלא יצטרך להוכיח בשפתים כדי לעשות
 הכטוי אבל הט"ן השמוט שיתחיל באות הט"ן לא יעשה פעולה בלא אופן בלא אופן
 שלא יבטא בשפתיו וישמע את הקול מדבר אליו ועל זה הסוד כאמר קול יו' בכח
 ה"אלף מכרוע בנתי' שהוא ישמע בסוד דממה כמו המס וישמע גם כן בקול על דרך
 הט"ן הוי אומר ואלף חוק מכרוע בנתים עד כאן לשוננו :

הראבר זל פרק ג משנה ג הרמב זל

שלם	אמות אמש	יסודן אויר מים	שלם	אמות אמש	שכהם כבראו
אש .	כי בחקיקות האלף		שלם	אותיות ר"ל	היינו רוח
כתהזה אויר בעולם	וכנפש .	מים אש ומהם	כברא הכל	והיינו סוד	
וכחקיקת המס	וכחציבותו בסלע ונא	ג' אמות .	אלף אויר .	מס מים .	ט"ן
לו מעין מים חיים		אש .	ואמר בבא		
הרו רוח אדני חיים	שלש אמות אמש בעולם	זאת ספירס	ואמר		
חרפת על פני	אויר מים אש שמים נבראו	שמהם כבר	העולם		
המים .	וכחקיקת	אמר שלם	אמות		
הט"ן ונא אש ממו'	ממי' והאויר מכרוע בין האש	אמש בעולם	רוח		
שכ' מים תבעה אש	ובין המים :	מים אש .	מים		
ומהם כולדו אבות		כבראו תחלה	מאש		
כשם ששם יהו' סכה לב' הויות אותיות	הרו האש הוא למעלה .	והארץ	כבראת		
	אמש		ממים		

פירוש הרמב"ן ז"ל

פ' מעבירות המים כעשה שלג והשלג חור להיות ארץ כד"ל כי לשלג ואמר הוי ארץ . והרוח
 מכרוע בין האש והמים ומאנו כברא האויר שהוא בעולם המולות שהם שבעה כוכבי לכת
 ושנים עשר מולות .

ממים היו מים למטה ורוח היונו
האור מכרוע בכתים אכ כן הסדור
כך הוא אם אור מים ארץ והר כר
ונח אבן לזניף כתב וזל ג' אמות אמש
קרא ספר וזרה סוד השלש בשם אם
כמו שהים מכיקה את הבן ומשפיעה
אותו מחלבה כן בדוגמא זו סוד שלש
אמות בכריות העולם . שמים כבראו
תחלה ותולדות השמים הם מאש כמו
שכמסרתיו אם לזהט . אם כן השמים
כבראו תחלה מאש ופיין שלסוד אמש
כבר היא בשמים וארץ כבראת ממים
והארץ שותה המים אם כן אם למעלה
מים שהיא חם מהופך למטה והאלף
מהופכ' למעלה מיוסוד האש שהיא חם
ומהופכת למטה מיוסוד המים שהיא לח
והאלף הוא אור ואור רוח שכל האור
מלא רוח ואם כן יש כאן לשון חוק
מכרוע וזהו שכתב ספר יצירה ואור
חרום מכרוע בכתים והאלף הוא חלק
אם כן לשון חוק מכרוע בכתים והוא
כחלק לשלשה חלקים כן הש"ן וכך המם
ורבינו פירש שלש אמות אמש שבהם
כבראו שלשה אבות ר"ל שלשה אבות
אברהם יצחק יעקב וזהו סוד בגלגל
אלרים אברהם שעשה נפש בחרן כי
תולדות השמים והארץ בזכותו שנאמר
אלה תולדות השמים והארץ בהבראם
והאבות הן המרכבה אברהם יצחק
יעקב והוא אחד וזו' ות' מדד להם
במדת אהיה וכניהם אחריהם כבר
סבואו יג' דברו למלאכת המשכן ומטה
קבל תורה ומסרה להם הכדרשת ביג'
מדות והוא יסוד יג' כמות והאבות
הורכבו והושפעו מסוד אמש בגלגול
וה' ומטה כברא הכלי ע"ל הרב רבינו
יצחק

אמש . כן ג' אמות סבה לכל אור מים
אם אשר במנאות מלמטה להם .
אמנם כל מה שכתורת הספירו נקראו
אמות ומה שלמטה מהן נקראו אבות
כד"ל האבות הן הן המרכבות . וכשם
שאמש הם יסוד לכל הספירות שנמצאו
מהן . כן האבות הם סבות ויסודות
לכל הנמצאים מהם . הנה ג' אמות
במשנת א' יתקדם בעולם כי יסודם
בעלם . ובאמרו זכר ונקבה מתפרש
בנפש . ובאמרו שמהם כברא הכל
מורה השנה : ג' אמות אמש בעולם
אור מים אם . שמים כבראו מאש
וארץ כבראת ממים ואור כברא מרוח
מכרוע בכתים . ק"ק ממה שארזל
שמים אם ומים . ועוד ארזל כבראשית
רבה וכספר הכהיר מלמד שטפת הבה
אם ומים ועשה מהם השמים . וזל כי
דברו רזל הם ברקועי התפארה שבדואו
כבראו מאש וממים כי מים ביומינו ואש
בשמאלו . אמנם אמרו בכאן שמים
כבראו מאש . פ"ל שמים שבגבורה ומה
שנאמר בתורה והי רקיע בתוך המים
הם רקיעים אשר בגדולה : וארץ
כבראת ממים שנא' יקוו המים מתחת
השמים וגו' . ואומר כי לשלג יאמר
הוא ארץ . וארץ (ואור) כברא מרוח
שנאמר כי הנה יוצר הרים וכורא רוח :
והנה האור מכרוע בין האש ובין המי .
ונק' אחר שאמש הם יסודות לשמים
ולארץ ולרוח הם בעצמם מן הנחקקים
בגלגל כי הם מאותיות כ"ב והתקיקה
בהכרח לאמר מנאות השמים אשר
יקבלו התקיקה . וזל כי ענש הרקיעים
הראשונים אשר קבלו התקיקות הם
הם בעצמן בצורה והם סבות לאמש
ומהם

הראבד פרק ג משנה ד הרמב זל

ומהם כמנאו כל שאר השמים והארץ
והאוויר וכל כבאם והבן זה ואל זה
הסוד רמו כהזכירו שם טבעות ומהם
ינא אש רוח ומים והבן זה במשנה
שנויה של זה הפרק

ונחק אבן ליוסף והרב רבנו אלעזר
הקליר פירש וזל שלם אמות בעבור זה
יחם בעל ספר יצירה לקרוא אותם
אמות שהם הולידו שלשה אבות והואיל
ואיכא אבות מכלל דאיכא תולדות כי

אב לא יקרא אלא מנר מאמר המצטרף ומהם כברא הכל רוח מים אש והם
אלו הנקראים אבות ושמים כבראו תחלה מאש פירוש כדאמרנו כבר אטות
רבה שמים כבראו תחלה ואחר כך ארץ וזה מסכים בדעתיהו דבית שמאי
דאמרי השמים כבראו תחלה ואחר כך הארץ משל למלך שעשה לו כסא ומשעשאו
עשה פיפרין שלו כך אמר הקדוש ברוך הוא השמים כסאי והארץ הדום רגלי
ואם כדעתיה דרבנו יוחנן דאמר בשם חכמים לכרוואם שמים קדמו שכלומר
בראשית ברא אלהים לשכלול הארץ קדמה שכלומר ביום עשות וו' אלהים ארץ
ושמים ושמים אש ומים ומן האש כבראו השמים וכל כבאם וגם מן השמים
תרד אש וארץ כבראת ממים שכבראו מרוח ולכן יזכרו מים מן הארץ אויר
כברא מרוח הכורא ית' והאוויר מתמנע ככלן והוא מתויד בנתים
רובה לומר בין השמים ובין הארץ ומן האוויר ינא רוח הא למדת אש למעלה
ומים למטה ורוח מכרוע בנתים ולכן כתב בעל ספר יצירה כף זכות וכף
חובה ולשון חוק מכרוע בנתים

וכן אמרנו כבר אטות רבה שמים כבראו תחלה ואחר כך הארץ וזה מסכים בדעתיהו דבית שמאי דאמרי השמים כבראו תחלה ואחר כך הארץ משל למלך שעשה לו כסא ומשעשאו עשה פיפרין שלו כך אמר הקדוש ברוך הוא השמים כסאי והארץ הדום רגלי ואם כדעתיה דרבנו יוחנן דאמר בשם חכמים לכרוואם שמים קדמו שכלומר בראשית ברא אלהים לשכלול הארץ קדמה שכלומר ביום עשות וו' אלהים ארץ ושמים ושמים אש ומים ומן האש כבראו השמים וכל כבאם וגם מן השמים תרד אש וארץ כבראת ממים שכבראו מרוח ולכן יזכרו מים מן הארץ אויר כברא מרוח הכורא ית' והאוויר מתמנע ככלן והוא מתויד בנתים רובה לומר בין השמים ובין הארץ ומן האוויר ינא רוח הא למדת אש למעלה ומים למטה ורוח מכרוע בנתים ולכן כתב בעל ספר יצירה כף זכות וכף חובה ולשון חוק מכרוע בנתים

הראבד זל פרק ג משנה ד הרמב זל

שלם אמות אש
בשנה קור כברא
ממים ומים מאש
ורויה מכרוע בנתים
שלוש אמו אמש בנפש אשמים
קור ומים רויה
מכרוע בנתים
קין וחורף רויה

שלש אמו אמש בשנ' אש ומים
ורוח וחום נבר מאש קור ממי'
ורויה מרוח מכרוע בנתים
שלוש אמו אמש בנפש אשמים
ורוח ראש נברא מאש ובטן
נברא ממים וגויה נברא מרוח
מכרוע בנתים

שלם אמות בשנה
אש מים רוח רל
שם התיחסו שלם
האותיות הלא עם
מערכת עולם ה
הגדול ועולם הקטן
שהוא האדם

פירוש הרמבן זל

שנה יש בה קור ומים ורויה שנה שלם ושנת ימי בראשית שהן שבע ויב' חדשים ששנה כנגד
אמות וכפולות ופשוטות ופי' לך שהכח כמשך מן האותיות לעולם ומן העולם לשנה ומן השנה ל
הכפש ועל דרך זה אמ' חכמי המחקר אור השכל כאכל על הגלגלים ומן הגלגלים ל הכוכבים ומן
הכוכבים אל בני אדם ככפז זה הניף כי בהתחדש אור חדש במולות ובהתחדש נאמי האדמה
בשנה כן יתחדשו תולדות הכפש כי בעלי החיים הכולדים בשנה זו אינם דומים לבעלי החיים
השנה אחר' על כן אמ' אין מעשרין משנה זו על של חביתה ולפי שהאש אחרון ומים ורוח למעלה
סוף תחלה למטה ועוד שאם הים הרוח למטה תחלה לא היה הכפש עומדת כי הרוח מכשאה ויש
כפש אש ומים ורוח וז' קבני הראש ויב' מכהינים כנגד אמות וכפולות ופשוטות וגויה מרוח ראש
הגויה וסוף מרוח לדמות המופה סמנטיורת ככח הרוח

זמערכת הזמן להשכיל האדם ולומר
טובה הקשר הגדול וורו שהם עדום
כאמכום על אחדותו והמקדר אחד
ואעפי שהמכאות מתחלפות ומשתנות
זו מזו מנד החומרים הובא להם אופן
ההתחלפות לא מנד הכורא ית אכל
חוכן הצורות ומחקה התכונו והסדור
הוא אחד וכל הכמכאים כאכלים מחקדו
ונשפעים מכרכותיו והוא יתלא ינטרך
אל דבר ולכן אמר ארסטו בספר
העלות בהקדמת עשרים ואחת הראשון
עשיר בעצמו בתכלית כל שמכיותו
מכיות גמור בתכלית השלמות מסולל
ומסולק מכל חסרון ולכן אמר עשיר
בעצמו עכל הרב ר' אליעזר הקליר:
חום ככרא מאש ר"ל כו האש הוא
חס ויבס קור ככרא ממים כי המים
הם קרים ולמים וככאן לא זכר אלא
הפועלים: אמר משה בוטריל כבר
התבאר לנו מנד חקירתנו שכבר שקט
במחמה הטבעית שהמים עתה קרים
מן הארץ כמו שהאש יותר חם מן
האוויר ואין האש אשר היא המורגשת
היסוד הוא האש הזאת המורגשת לנו
כמו שיאמר אלקסנדרה כי האש הזאת
סבת ההפסד לא סבת ההויה והאש
אשר היא היסוד היא סבה להויה
וההולדה והיא האש אשר למעלה מן
האוויר בקרוב הגלגל ואין לה מראה כי
המראה אמנם הוא דבר יקרה לזאת האש המורגשת בגשם ארצי והאוויר
יותר לח מן המים בעצמו והמים יותר חזקים להרטוב הגשמים וכבר נדק האומר
שלחות האוויר גדול מלחות המים ואם יטען הטוען הלא יראה בהפך זאת
ההכחה שהרי מלחמים המים יותר מהאוויר כשיב תשובה נכמת ואין לשום טבעי
לחלוק על תשובתנו הרמה: כבר השיב ואמר שר הרופאים אינו דומה פועל
פעושה הפשוט במורכב כפועל פעושה המורכב במורכב והנה האש חם
מעצמו ויבס אינו מעצמו ולכן הסכימו הפילוסופים שהאש הוא פחות יבס מן הארץ

מכריע ביניהם כי יש שני זמנים של
רויה והם ימי כוסן וימי תשרי והנה
עיניך רואות שכשם שסבת קור וחום
ורויה ר"ל אלוג זמנים הם סובה להויה
כן סבתם להפסד וכיאוור זה כו תקופ'
טבת שהיא קרה ולמה כו ותלחלחו
הזרעים וכאשר יגיע תקופת כוסן
ר"ל זמן רויה אזו יבאו הצמחים ויתמעט
הקור מעט עד זמן הרויה ומשם יתרכ'
החום מעט מעט וכח החום מוסך ל
לכמיחת הזרעים מן הנסתר אל הכנלה
ולפיכך בתקופת כוסן תדשא הארץ
דשא עשב ויתלחו האולנות אמנם
לא יתבטלו תכלית ביטולם עד הגיעם
ל תכלית החום והוא זמן תקופת תמוז
ואזו יתבטלו הפירות בתכלית הביטול
עד שיהיו ראוי להאכל ולהתחלק באדם
ואזו מתוך שעבר החו הגדול על הצמחים
ושתנה מראיהם ותיבטו ויחזרו להיות
כגוון גחלת שנשרפה עד שחזר לאפר
כירה ר"ל קרה ויבשה והיא תקופת תשרי
עד שתחזור אל תקופת טבת ויתלחלחו
הזרעים ויטובו עוד בגלגול חמשים
שבעות ר"ל השנה: כן ג"כ קור וחום
ורויה: קור בגימטא אהי חו"ס בגימט
מיה רויה בגימטא ר"י הס"ג סבה
לכל הויה והפסד אשר מגיעים בעולמו
המייטות והיובל והשנה
שלש
האש המורגשת להיותה בגשם ארצי והאוויר
יותר לח מן המים בעצמו והמים יותר חזקים להרטוב הגשמים וכבר נדק האומר
שלחות האוויר גדול מלחות המים ואם יטען הטוען הלא יראה בהפך זאת
ההכחה שהרי מלחמים המים יותר מהאוויר כשיב תשובה נכמת ואין לשום טבעי
לחלוק על תשובתנו הרמה: כבר השיב ואמר שר הרופאים אינו דומה פועל
פעושה הפשוט במורכב כפועל פעושה המורכב במורכב והנה האש חם
מעצמו ויבס אינו מעצמו ולכן הסכימו הפילוסופים שהאש הוא פחות יבס מן הארץ

כי וכמות הארץ מעצמה : והאוור ל"ס ול"א . חס מכח האט שהוא קרוב אליו
 ולח מכח עצמותו : והמים קרובים ולחיים לחים מכח האוור המרחק על המים וקרים
 מעצמם : והארץ קרה ויבשה מכח המים היא קרה ויבשה מכח עצמה א"ס כן
 המתפעלו הם למות ויוכס כמו שהתבאר בטבעות ומים מרוח ככרא מרות והוא
 בוכבו לא חוס ולא קור : ראש ככרא מאס ביאור הראש הוא למעלה כמו
 יקוד האט וממנו יולד החוס : בטן ממים בטן התחתון ממים יולד הקור :
 והגויה מרוח כנתיב פירוש כמין החזה יולד רוח ל"ל הלכ הוא יושב במקום ההוא
 והוא מסכן נשמת הרוח להכרוע בין חוס הראש לקור הכטן : והכה התחלת
 החיים הוא הלכ כמו שאמר ארסטו : אמר משה בוטרול מחשבת העיון
 תזפוט שהתחלת החיים היא בלכ : ואס יטעון טוען וס חלוקה אחרת לספוט
 שהתחלת החיים הוא בככד כי בו כח ההזנה וכל עוד סיוון הגוף הוא חי ובהעדר
 הכח ההוא מת מזורף שהנפש הזומחת קודמת בטבע לחיובית וארסטו יכח
 בככד הפך מה שהוכח ושהתחלת החיים הוא הלכ והוא ככר' קודם שאר האוכרו'
 ויתאחר להתקדר כמות הא"ס ההוא : נסיב אל זה הטוען הכחת ארסטו תזדק
 מהכחת זולתו כי הלכ התחלת החי ושההזנה המגעת לעובר במעי אמו תגיע
 באמצעות הככד המוכיל הזנתו :

הראב"ד ז"ל פרק ג' משנה ה' הרמב"ם ז"ל

<p> שלם אמות אמש חקקן בכח החכמה הן באוור הן במי' הן באט והמ' היא מהן וסודות ושרט בעולם וככפה וככפס : וכן חנכין בכח הכונה הן באוור הן במים הן באט : והמניא מהן וסודו' שלש אמו' אמש חקקן וחצבון הכחות הזכרו' וכח ושרט בעולם וככפ' וצרפן וחחם בהן שלש אמות הנקבה אינו בגדר וככפס : צרפן פי' בעולם וג' אמות בשנה וג' כח הזכר אלא לפי חכר ההיות חסר אמות בנפש זכר ונקבה כח הנריות הנקבו' כתיסדו באוור ומי' : ואט וסקל האותיות שבהן מי יעלה כתחלה והמירון זס שהיה סוף להיות ראש . וזה שהיה ראש להיות סוף : וי"מ צרפן כסס של יוד ה"א ו"או ה"א כמו שרמזתי לעיל : וזכר כהם ג' אמות בעולם וג' אמות בשנה . זכר ונקבה פי' כסס סיס זכר ונקבה בככפס כן יס סוד זכר ונקבה בשנה עד שתמלא סומסו הקנזים : </p>	<p> שלם אמות אמש חקקן בכח החכמה הן באוור הן במי' הן באט והמ' היא מהן וסודות ושרט בעולם וככפה וככפס : וכן חנכין בכח הכונה הן באוור הן במים הן באט : והמניא מהן וסודו' שלש אמו' אמש חקקן וחצבון הכחות הזכרו' וכח ושרט בעולם וככפ' וצרפן וחחם בהן שלש אמות הנקבה אינו בגדר וככפס : צרפן פי' בעולם וג' אמות בשנה וג' כח הזכר אלא לפי חכר ההיות חסר אמות בנפש זכר ונקבה כח הנריות הנקבו' כתיסדו באוור ומי' : ואט וסקל האותיות שבהן מי יעלה כתחלה והמירון זס שהיה סוף להיות ראש . וזה שהיה ראש להיות סוף : וי"מ צרפן כסס של יוד ה"א ו"או ה"א כמו שרמזתי לעיל : וזכר כהם ג' אמות בעולם וג' אמות בשנה . זכר ונקבה פי' כסס סיס זכר ונקבה בככפס כן יס סוד זכר ונקבה בשנה עד שתמלא סומסו הקנזים : </p>
---	---

פירוש הרמב"ן ז"ל

חוור לפרט בהן חקיקה ומנינה ווינוג ולהודיענו כי כלס בעולם וכולס בשנה וכולס בכפס
 וזה בלא זה וזה עם זה :

הראב"ד זל פרק ג משנה ה

המוזס ו' מזלות לזכרים ו' מזלות לכקבות • ומזלות הזכרים אלו הן • ט"ס
 סוד ארזיה מאזכרים קסת דלוי • ואלו הן הנקבות תאומים סרטן בתולה עקרב
 גדי דגים • ופי' כקבות כי מחתם יולדו הנקבות כדומם וזומח וחי ומדבר •
 וכנגדסו' היות זכרים וו' היות נקבות • וכן חלקו את ז' כוכבי לכת קסת לזכרים
 וקסת לנקבות • וכן הוי' השנה והזמן קסתו מורה ומוליד זכר וקסתו נקבה •
 וכן הרמות קסתם זכרים וקסתם נקבות וכן יתחלפו הזכרים לנקבות והנקבות
 לזכרים לפי ערך הד' רכשים שהן מקיפין בו ולפי היום והלילה • ומכאן נתבונן
 כיכל אלו הנחות כלם כשפעו לכוכבים ולמזלות וליום ולילה ולרכשים מסם של
 ההיות וסם של מכ באזר רמותי בו לעיל •

הראב"ד זל פרק ג משנה ה הרמב"ד זל

המליך אות א' • לל במה שעלה בתחלה	המליך את אלף ברוח וקשר לו כתר
בכח מלך (בינה) מלכי המלכים (עט)	וכירפן זה עם זה ומת' בהם אויר בעולם
וקשר לו כתר • פירוש קשר אות הא'	מ'ם כשנה גווה כנפס • פי' קשר לו
ברוח אלדים חיים הנק' כע' והגיע מ'ע'	כתר קודם שנברא העולם והמליך אות
רוח חיים באויר	אלף פירש בראש
ועל ידו כע' ונא'	הדבור מסוד ג'
לאוי' העולם שממנו	אמות אלמ' וחלקו
חיו כל העולם • לל	לשנו דבורים כו
חיות אשר בגלגלי	הזכר הוא נברא
המרכבה וכהויות	באלמ' והנקבה כ
אשר בהם • ורויה	כאלמ' • ונר רוח
כשנה הוא רוח האויר אלמ' עי' המתפשט	מרוח ונר בו אויר בעולם ומיה כשנה
מן יב הויות כשהוא ממוצע שאינו לא	וגויה כנפס •
קר ולא חס • וגויה כנפס • פי' גויה	המליך

מלשון חגו יגורשו • שפי' מתוך וכן תרגום של תוך גו • וכל אותי רוח חיים אשר
 כנפס כל חו בעלווים וכתחיתים שרשו הוא מ'אל של אלמ' • ונאל שאלו שלם
 מלות עולם שנה וכפס יתפרשו בדרך כללי • עולם על בינה ומה שלמעלה היומה
 כי הוא עולם עליון • שנה על תפ' כי כה יב הויות וכה יהיה קבוע חדשים וזמנים •
 וכפס

פירוש הרמב"ד ז"ל

יש נקבה מקום שבו נורת אלמ' ונורת אלמ' וכשהטפה מתחממת שם הוולד זכר • וכשהיא
 מתחממת באלמ' הוולד נקבה • וכשהטפלת בשניהם הוא אכדו גימ' ולפעמים כעשה טומטום
 מתוך שנה עליה פעם שניה וכשהן תוממים אלמ' שניהם זכרים הטיפס בחלקת לשנים באלמ'
 וכשהן נקבות באלמ' • ואם הם זכר ונקבה בחלקה באלמ' ובאלמ' • ואפי' שאמרו אלמ' מורעת

תחלה הוולד זכר זה מפני שכל האחרון הנא ממונו מנטל הראשון •

ספר יצירה וט א קי ז

הראבד זל פרק ג משנה ח

ונפש על המלכות כי בידה נפש כל חי ויתפרט ג"כ על דרך הפרט עולם על גלגלי המרכבה וארצות המרכבה ואוירם וספה על בינת יצורי המרכבה בחזרת וסיבובי המרכבות על ראשם וספירת זמן עלייתם וירידתם וסכובם והסתבות אוירם יקרא סנה מלאון סיכוי והתחלפות היצורים בהם לפי מערכת ההוות כי לכל הווה והווה טבע ודו"מא"מ ומכל לב"ב כתיבות ומכל כ' סערי כינה ויתחלפו טבעיהם לפי מקומם או התקרבותם ש מי שמנגד לטבעם או לפי שם בן מ"ב כאשר רמזתי לעיל ולפי שכל האורות מדומם ונזמח ומו ומדבר כולם כלולים בסויות וכולם כלולים בעולם ובסנה ובנפש לפיכך יאמר וצורה עלה מים שנאמר ומום יוצרו ולא אחד בהם ועל דרך זה כל מה שיוחס לעולם יוחס לסנה ולנפש

הראבד זל פרק ג משנה ח הרמב זל

המליך אות מ"ס במה שהעלהו בתחלה	המליך אות ק"ס במה וקשר לו כתר
בכה כינה וקשר לו כתר כי קשר	וכירפן זה עם זה וחתם בו ארץ וקור
אות המ"ס ברוח אלדים חיים הנקרא	בסנה ופרי בטן בנפש זכר ונקבה
כ"ע והגיע למ"ס כח מ"ע וזר בו ארץ	פי' המליך אות המ"ס ששם המ"ס בראש
בעולם פי' בגלגול	כמו המליך שהוא
מפנימי נקרא ארץ	המליך מם כמים וקשר לו
מזד ובכינותו ל	כתר צרפן זה עם זה וחותם
לעומ' הגלגל שעליו	ארץ בעולם וקום בשנה ובטן
והנה בואר כי ג	בנפש זכר ונקבה זכר במ"אש
בכינות גלגלי ה	ונקבה במ"שא :
המרכבות נוזרו	

ממים א"עפ שקערורותן כבראו מאש	מ"אש מא"א זכר ונקבה יש ארץ
כדאמר לקמן זהו שארזל שמים מאש	וקור מולדת ומצמתת זכרים ויש ארץ
ומים וקור בסנה פירוש זר מכח	וקור מולדת ומצמתת נקבות והנה
המ"ס טבע הקור כי הוות כאשר ועלו	יש בטן לזכר ולנקבה לכך יש לומר אל
יתעורר מהם הקור מכח תפאר' המ"ס	המשכיל שתולדתן מים ואם כן המ"יך
הבא מ"ע ופרי בטן בנפש פי'	אות מ"ס בין בזכר בין בנקבה מ"ס
כח הזרע אשר בכל חי הוא מכח מים	בראש ובסוף מים העליונים ומים ה
חיים טכחי כן הקור איכנו הקור	התחתונים
אשר הוא חלק מגדר סבת המות שהוא	

קר ויכש ואשר כסכתו יעדרו חיו כל חי אמנם הקור הזה הוא בסוד מים קרים על

פירוש הרמ"ב ז"ל

ארץ בעולם שיש בו עפר זכר ואדמה נקבה וקור בסנה שיש בה פירות זכרים ונקבות הבאים על ידי הקור ופרי בטן בנפש שתולדת שהיא בגוף האדם המוליד זכר ונקבה

על כפס עופה וקסוד אותי עזבו מקור מים חיים וזה הקור הוא במקום גשם
כדבות וכמקום טל של תחיות המתים ופי' פרו כטן כוהג בעליונים כסוד כנים
אתם לוי' אלדוכם :

הרמב"ד זל	פרק ג	משנה ח	הראב"ד זל
המליך אות הש"ן וקסוד לו כתר שהעלהו בתחלה בכח בונה וקסוד אות הש"ן כרוח אלדוי חיים הנקרא כ"ע והגיע לש"ן מכח כ"ע כח ונר בו שמים בעולם פ' קערורית		המליך אות הש"ן וקסוד לו כתר וכירפן זה עם זה ומתם בו סמי' בעולם וחוס כסכה וראש כנפס זכר ונקבה פירוש המליך אות ש"ן שאמ' שאמ' שאמ' ואם כן הש"ן הוא	

המליך ש"ן באש וקסוד לו קשר וצרפן זו עם זו וחתם בו שמים בעולם העליון וחום באנה ראש בנפש זכר ונקבה סליק פרקא	המולכת בתחלה לומר שהכל ינטרך לסוד האש כין זכר בין נקבה והנה יש חוס המוליד זכר ונקבה והנה מנינו
--	---

מהם ומן האש אשר בטבע קערורית השמים ותפעל יקוד האש ועוד מן הש"ן של האש ותפעל חוס המיוחד להיות כסכה והכ"כ סבת המזלות והחוס ההוא הוא סבת חיי המי' וכן מן החוס של ש"ן מאמ"ש ותפעל ראש כנפס ומלת ראש כנפס אינו ר"ל המות כי המות קר' ולא הוא אמנם הוא כח החוס החיוני הסוכן בין שני קרומי המות כי בחיותו והיוכל האיברים ויבא בהם ההרגש והרצון ונ"אל שכל הנמצאות כמחאו זכר ונקבה לפי ש"ע ובת זוגו שהיא עט' הם מקור לכל הנמצאים בהכרח ותפעל מסבת רוח הזכר זכר ומכבת רוח הנקבה נקבה וכן מים יש מהם זכר וזה מים עליונים ותחתונים נקבות ועיון דבר רב' במסכת	ראש שנברא מאש לזכר ולנקבה וכתב הרב ר' אהרן ראש יטיבת ככל ז"ל הש"ן הוא רומות אל יסוד האש כי הש"ן פתוחה למעלה והאש תולדות השמים האש הוא כגחלת והשליסבת קסורה בה והעשן עולה למעלה והש"ן רומות שאין היגולם יכול להתקו' בזולת לו כג' ר"ל אש ומי' ורוח וזהו סוד ש"ן של תפילין וכל זה לסוד התקשרות שלם עולמות ועל זה הסוד הנפלא והכהיר כאמר פסוק וראו כל עמי הארץ כי שם ידוד נקרא עליך ותכוא ר' אליעזר הגדול אומר אלו תפלין שכראש וראש ככר' מאש והמות הוא נקרא עיר ובשלה דכרום העולם עומד על הדין ועל האמת ועל השלום והש"ן שלשה ענפים כנגד ג' ענפי האלף וזהו סוד אש ולכך
--	--

פירוש הרמב"ן ז"ל

שמים דעילם העליון שכבראו מאש וחוס כנפס כדכתיב ממגד תזארות שמים שהפירוש
מתקיימים על ידי החוס וראש זכר ונקבה כנרא מאש : סליק פירקא
ספר ונירס וט כ פי ז

הראבד זל פרקג משנה ה הרמב זל

ובמסכת תעניות • וכן האש יש ממנה
 זכר והיא אש עליונה ויש ממנה נקבה
 והיא אש של מטה • וזהו סוד ספיעמים
 אנו מושיאים אש בלסון המקרא זכר
 ופעמים בלסון נקבה • וכן רוח וכן
 מים • וכן יש שמים זכרים ויש מהם
 נקבות • וכן בכוכבים ובמזלות • וכן
 יש ארץ נקבה ויש ארץ זכר • וכן יש
 רוח זכר ורוח נקבה • והרוחות הם
 א' ופרטיהם יב מיני רוחות וכנגדם יב
 רוח שבים • ואלו הן א' אבות וד'
 תולדות הן רוח מזרחית (א) רוח מערבית
 (ב) רוח נפוכית (ג) רוח דרומית (ד)
 מזרחית נפוכית (ה) מזרחית דרומית
 (ו) מערבית נפוכית (ז) מערבית דרומית
 (ח) • מזרחית רומית מזרחית תחתית
 מערבית רומית מערבית תחתית •

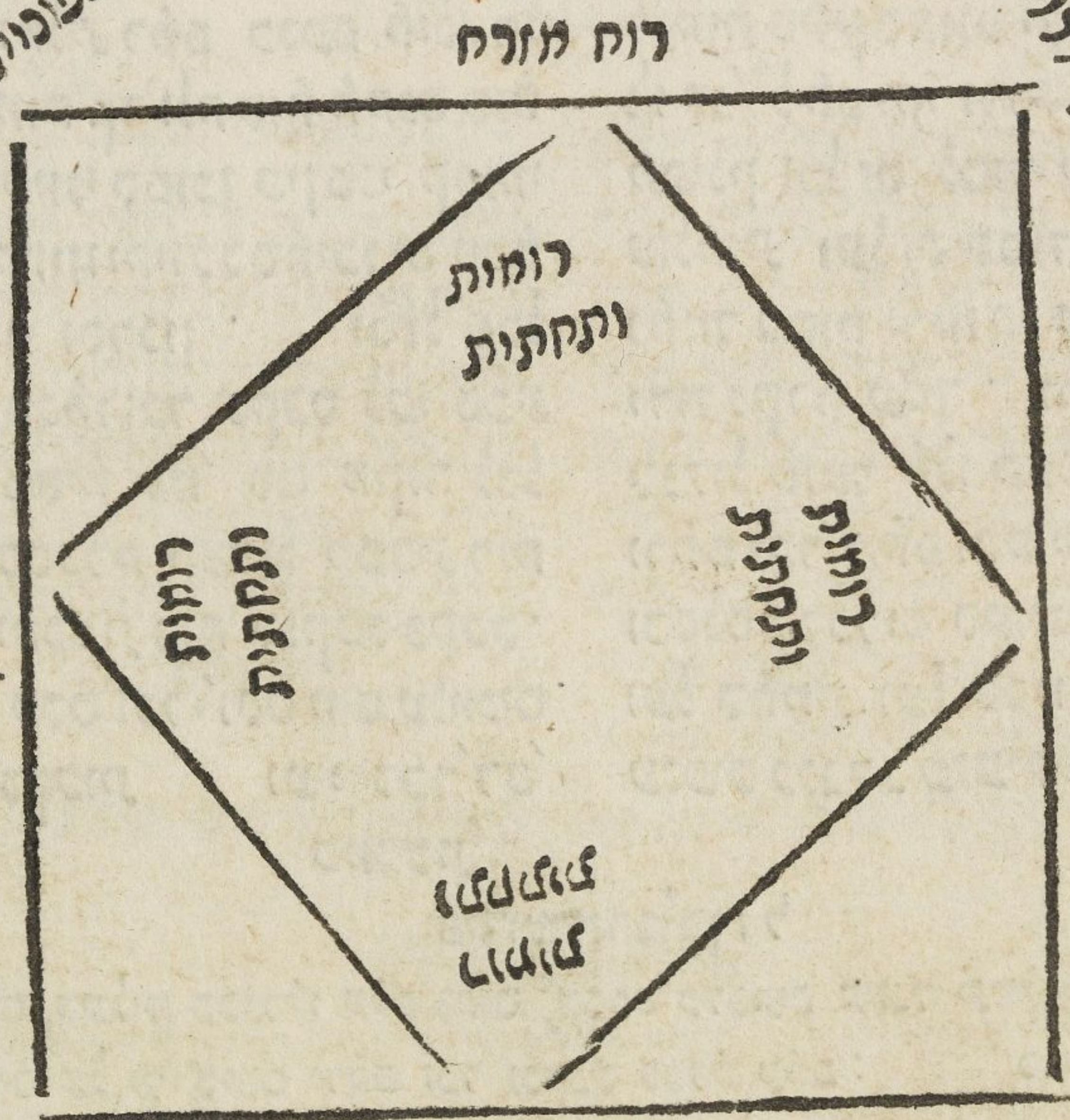
ולכך כאמר כי ילוד אלדיך אש אוכלת
 הוא • וזהו סוד הגלגול שעשה הכורא
 ית בשמו יהו כיורוף אמ"ש והגלגולים
 הם ששה לרמוז כי המולך על ששה קצוות
 והנה הוא חתום בשש טבעות • ע"ל
 הרב ר' אהרן • וכתב רבונו האיו ז"ל
 ז"ל המליך את הא"לף כמו הא"לף שהוא
 בראש כ"ב חפנים כן הוא בזה השמות
 התחיל בה הכורא ית לנרף כמו אמ"ש
 ואשם ועשה כיורוף ששה פעמים כ
 כדאמרים לקמן ג' חכמים בוותנו בתים
 והיונו הכתר סקסר לאות הא"לף באמ"ש
 כשרצה לברוא רוחו של אדם התחיל
 צירפנו באמ"ש וחלק באות המ"ם בין אות
 הא"לף לאות השין לברוא הזכר אבל
 הנקבה כבר אית באשם ולכך סמך השין
 שהיא

דרומית רומית דרומית תחתית • נפוכית רומית נפוכית תחתית • הסר
 מהן ד' תחתיות כי הן למות ובהם ירדו הפיכות לתהום ושארן יב רוחות והם

מכודרות

נפוכית מזרחית

דרומית

אשם שואל

אשם שואל

מערבית נפוכית

מסודרות על פי י"ב מזלות • וכבר ידעת כי במזלות ו' זכרים ו' נקבות והוא הדין ברומות • וכן יש שנה זכר ונקבה לפי הכוכבים והמזלות וכן זכר כנפט ונקבה כנפט • וכן בדומם ובנומחוחיו ומרוב וכולה כשם יהי כבוד אמש בחכמת כתרונה וכדעתו הבין זה :

שהיא רומות אל האם לאות' הא"לף שהיא רומות אל האור ומם שיתואר בחום הוא האם והאור וכל זה ללמדנו שתולדת האמה יותר חם מן האיש לפי כך סמך השין לא"לף והיונו אש אור • המליך את א"ם בחום וקשר לו כתר ר"ל התחיל לעשו' הצירוף וכרא ארץ בעולם דהיונו תולדת מים • וקור בשנה ובטן

כנפט ר"ל קרא בטן בעבור זיבות מי דגלים וכל זה בא בעבור מזה שכתב • ורבינו פירש ובטן כנפט לרמוז אל אבר הטחול כי הוא משכן השחורה והשחורה היא קרה ומרע ענש הטחול הוא מטבע השחורה עכל רבינו הא"ל : אמר משה בוטריל בזה הענין להאריך אפי צריך • האלים הואיל ונתן לי השכל ממרומים לא יקרה ממנו בטל להשפיע משפר הודי אל החכמים • ואומר איך הכיחו א"ל שהטחול שוחק והוא מטבע הפכו אל השחוק • כשיב כי הוא סבת השחוק בהיותו מושך בהתמדה הליחה המנגדת אל השמחה ומנקה הדם מחלק השחורה לכן אמר אפלא דיוס כי הטחול כלי השחוק וזה כי פעולתו מסוכת עכירות הדם אשר ותבטל בכבד וכאשר יחלש כח הטחול המושך שמרי הדם ועכירותו ונשארו הזמרים ההם כדם יקנוהו חשך ושחורות ותלך המרה שחורה אל כל הגוף ויהיה צבע הגוף כלו משתנה שחור : ואם ימשך הטחול שמרי הדם ועכירותו ומם שיתערב בו מסוג המרה השחורה יורכך בעבור זה צבע ענש הדם בהכרח ויהיה מם שיתפשטו ימחו ויתפשט ממנו בכל הגוף טוב שיה מוכחר הענש • והדם כשיהיה בענין זה תתפשט הנפש ותראה ממנה הגולה והשמחה וזהו ענין אשר כיון אפלא דיוס באמרו הטחול הוא כלי השחוק ולכך ארזל בכרכות פרק הרואה טחול שוחק קרקבן טומן : אמר משה בוטריל מרע ענש גדול שיש לנו בתלמוד • ובחדר לכו הקטן הוא נפון ולמוד • אפי אשר אל החכמים שבגמרות ספרדיות דיוקניות דאיתי טחול משחק : הר"י כתב בעל ספר יצירה כ"ף זכות וכ"ף חובה ולשון ח"ך מכריע בכתים • גבי בטן וקור אומר כ"ף זכות • וגבי א"ם וחום אומר כ"ף חובה לפי שבחום אין כל בריות יכולה לעמד ולהתקיים • וכל זה הכאמר בזה הפרק הוא לרמוז בסוד השתלשלות ואל זה הסוד הנפלא ארזל בות המקדש של מטה מכוון כנגד בית המקדש של מעלה • ומלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיעא וזהו שכתב בעל הקבלה בספר הרזים ואל עולם נפש ושנה בעולם סוד שלש א"ם אור מים א"ם ויהי ראוי להיות א"ם א אור מים א"ם אלא בעבור שכצירוף אות ש"ן בסוד שלש ימנאו כ"ב חכמים לקח ספר יצירה א"ם ועוד שסוד השין כצורתה כצורת א"לף והכה יש בה א"ם • כנפט גויה בטן ראש • בשנה רויה וחום וקור וכל זה להורות להיות עדים כאמנים באחרות סוד מ"י

סליק פירקא • ומבואר הוא ביד חזקה :

שבע כפולות בג' כפרת מתנהגות
בשתי לשונות כ"ג ג' ד' כ"כ פ"פ ר"ר תת
רך וקסה גבור ומלס דאה"בו כי הגיומי
האותיות כאשר יתגלגלו בחטמל עד

טונא בקול ורוח
ודיבור ברוח לדוט
פיו יתגבר הרוח
בכלי של האות
להדגישו בכח ג
גבור הפס המניע
ופעויו ירפה הרוח
בקול דממה וירפה
האו' להדגישו בכח
חסדו המתנהגות
בנחת עש כל ה
היגורים כי רוח
אלדוס מרחפת
על פני המים בנח'
ולא ברעש ולא

בהמיה ורוח המכה האותיות האלו
מתחלק לומין ולסמאל לחסד ולגבורה
לתפולכח ולהוד וליסוד והמלכו בכללן
ויס לך לדעת כי כל משפטי העליונים
ותחתונים הם כולם בסוד אלו ג' שמות
והם אל אלדוס ידוד כי אל מצד החסד
פותח בזכות ואלדוס מחויב וידוד מכריע
והלכה בדברו המכריע אמנם בכל
אחד מאלו יס בהס' כפולות ותמורות
ולפיכך מתנהגות בשתי לשונות לחווס
ולמות לטוב ורע ודעת וי' איכה דעת
שלושית כי איכה מוכפת בעממות דבר
מה שאינו בכלל אל אלדוס אמנם הוא
פוסקת הדין במקצת דבריו של אל
ובמקצת דבריו אלדוס לפיכך יקרא
אלוס ותמורתו מלחמה ויס ממנו
פנומית והיא יו' איס מלחמה ויס ממנו
תמורה

שבע כפולות בג' כפרת כתב הרב
ר' אהרן המקובל הגדול ראש ישיבת
בבל וזל בעל ספר יצירה כתב וקרא
בג' כפרת שבע כפולות בעבור שאין

פרק רביעי

שבע כפולות בג' כפרת
מתנהגות בשתי לשונות חיים
ושלום וחכמה ועושר חן וזרע
וממשלה ומתנהגות בשתי
לשונות בב' דד' גג' ככ' פפ' רר'
תת' תכני' רך וקשה תכני' גבור
וחלש כפולות שהן תמורות
תמורו' חיים מות תמור' שלום
רע תמור' חכמה אולת תמור'
עושר עוני' תמורת חן כיעור
תמורת זרע שממה תמורת
ממשלה עבדות:

באלפא ביתא א
אותיות שיכולות
להיו' דגוש' ורפויות
אלא אלו הסבע
אותיו' ולכך נקראו
כפולות כי הם
משמשות בכ"פ זכו'
ובכ"פ חונה וכמנא
שהם מתחלקו לשני
חלקים החלק
הראשון הוא אופן
טוב והוא כ"פ זכו'
החלק השני הוא
אופן רוע והוא כ"פ
חונה אס כן הם

משמשים טוב ורע כדמפרס ואזיל
תמורת חיים מות אב' בב' גג' דד'
ככ' פפ' רר' תת' הכל כפול זה לטוב'
וזה לרעה וזהו רך וקסה אופן טוב שהו'
כ"פ זכות קורא רך אופן רע שהו' כ"פ
חובה קורא קסה כי תמורת שלום
מלחמה תמורת עושר עוני' תמורת זרע
שממה ע"ל הרב ר' אהרן המקובל
הגדול וכתב הרב ר' איעזר דג' רמ"ו שא
זל וזל כתב אברה' אבינו בספר יצירה
שבע כפולות בג' כפרת קרא אלו
האותיות כפולות בעבור שבאות עם
דגש ורפה בין שהאות לכדה בין שהיא
בשאר האותיות אבל בשתיים עשרה
פשוטו' אין יכולת באדם לקראם בשתי
אלה הדרכים עם דגש ורפה וזהו רך
וקסה רך הוא הנקרא רפה קסה הוא

הנקרא

הנקרא דגש וטבע כפולות באות
כדגש וכלא דגש ואפילו הריש מקבלת
דגש כמו שמנינו בעבור הרעיונה הריש
כדגש כדגש מקדש עכל הרב רבו
אליעזר מנרמיושא

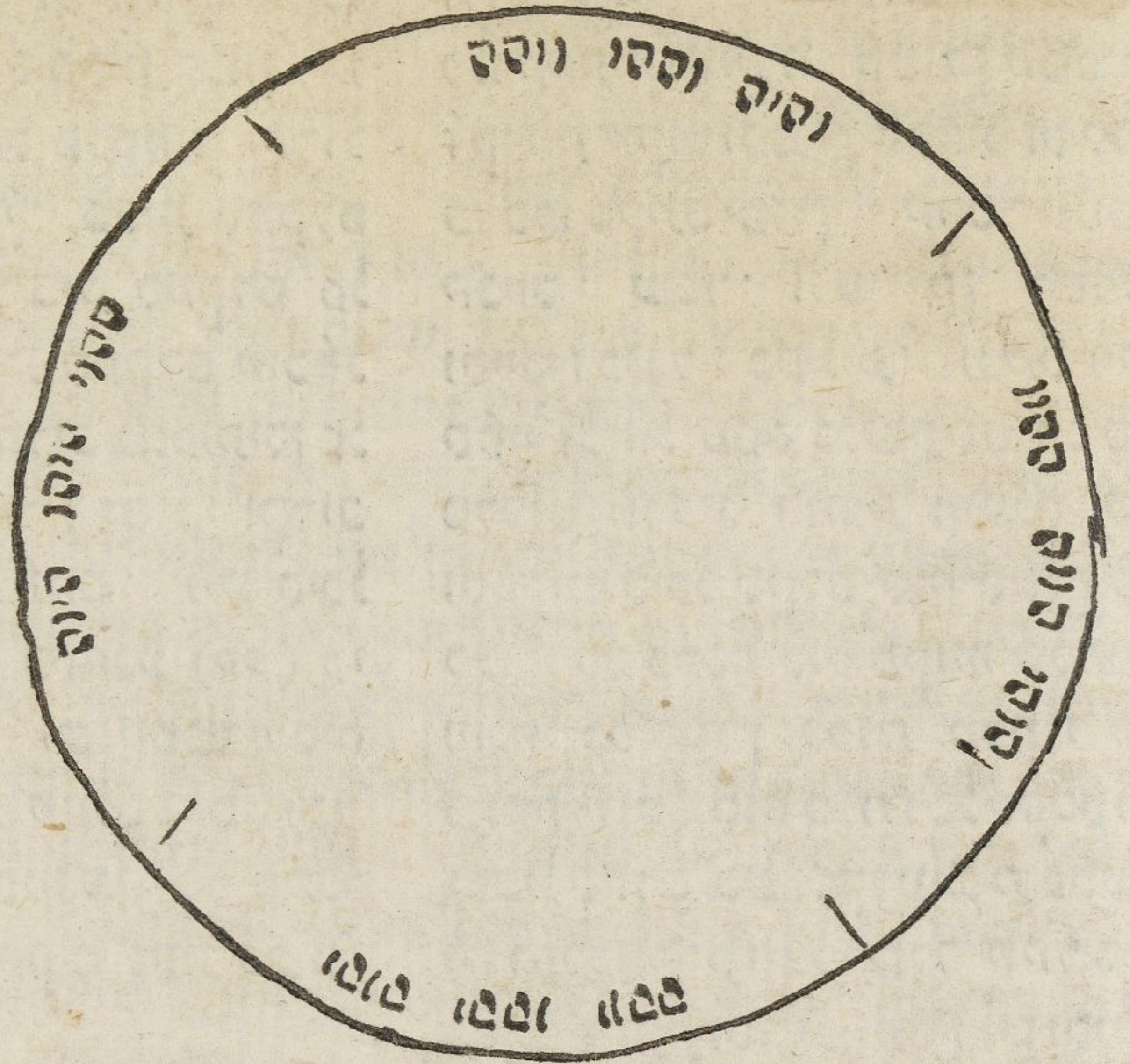
תמורה שנא מלחמה ליי בעמלק והבן
זה וכדבריו רזל אילו נאמר מלחמת
יו בעמלק הוה משמע שהשם כלחם
בעמלק ועכשו שנא מלחמה ליי מלמד
שאין השם שלם ולא הכסא שלם שנאמר
כי יד על כסיה עד שימחה זרעו של

עמלק רך מנד החסד קשה מנד הגבורה גבור מנד התפארת חלש מנד עט
כיהחולשה בכקבות טבע כפולות וסודן חיים (א) ושלום (ב) וחכמה (ג) וחקן (ד)
ועושר (ה) וזרע (ו) ומחשלה (ז) הכה עניון החיים הוא כמשך ממקור החיים
והוא חיו כל חיו והוא חיו העולמים וממנו חיו הספירות וכל מיניהם וממנו חיו
הרקיעים והשמים והארץ עד שאפילו הארץ היא נקראת חיים והוא ארץ החיים
וממנו חיו הדומם והנומח והחיו והמדבר והמלאך ומים חיים וכל אשר נשמת רוח
חיים באפיו ותמורתו המות וממנו שיערו המות ושערו כלמות ועל
דבר החיים והמות נאמר עת לפרוץ ועת לבנות כענין השמטות ומדושם ועת
להרוג ועת לרפוא כו ההר גש הוא השחתת הכלי המקבל החיים ולרפוא
הוא תיקון הכלי המקבל החיים וכל חיו כל חיו כמשך מכת הבינה כו הוא לדום
חיים ומלך עולם שלום ארזל שמו של הבה שלום שנאמר ויקרא לו וי' שלום
והוא אחד מנ' דברים שהעולם עומד עליהם על הדין ועל האמת ועל השלום

והשלום הוא המכריע בין מדת החסד ומדת הדין ועת שהשם ות' מסתמש
בכבוד וי' איש מלחמה כגון כיס וכתמורות וינא וי' וכלח' בגוים ההם ועת שלום
שהשם ות' מסתמש בשלום שנאמר ושא וי' פניו (עט') אליך וישם (וישראל) לך שלום
(יסוד) ויש מלחמת ככרית שנא' אחי שלום וכי אדבר המה למלחמה ועת
לאהוב בתורת שלום ועת לשכוא לתמורות בתורת מלחמה ודע כו האהבה
הוא מנד החסד והשלום והשנאה מנד הדין והמלחמה ושלום הוא יסוד
עולם כו עליו העולם עומד כו השלום שהוא יסוד המכריע בין חסד ודין ומיון
ושמאל פניו ואחור' חכמה שנאמר גם אויל מחרוש חכם וחשב' וזכה עת
לחשות בכבוד החכמה כו היא קול דממה דקה ועת לדבר בסוד אולת כו קול
כסיל ברוך דברים ועת לתפור הקרעים בסוד החכמה ועת לקרוע בסוד
אולת כדארזל אי זהו שוטה זה המקרע כסותו והתפורה שייך בכנדים וכן
בחלקי האדם המסתלמים ועת לקרוע מנד האולת עושר עת כנוס אכנים
והוא להכניס עושר ואכנים יקרות כלא בתוך אכנו אש התהלכת ומנפון זהב
ואתה והוא העושר עוכי עת להסליך אכנים פידוש להסליך מחיתנו עת
לכקש אחר העושר והמחיה ועת לאבד די עוכי והעושר מנד הגבורה שנאמר
מנפון זהב ואתה חן שנאמר עת להכות מנד חן של הזיווג ועת לרחוק
מהבן מנד הכיעור עת לשמור מנד חן והתפארת שעל דבר הנשאר
ועת להסליך מנד הכיעור וכו סוד הגירושין זרע עת ללדת מנד החסד

הראבד זל פרק א משנה י הרמב זל

(כח) שהוא גלגל הנפשות . ועת למות מנד השמחה . ועת לטעת הנפשות
 כי האדם עץ הסדה מנד כח . ועת לעקור כטוע מארץ החיים מנד השמחה .
 ממסלה . עת רקוד מנד הממסלה . ועת ספור מנד עבדות . ועת לככות מנד
 עבדות . ועת לשחוק מנד הממסלה כמו ספירטנו לעיל .
 ועל סכע תמורות הקיטובות כאמר שם הכה סכא יו' ושכע תועבת כפסו . עינים
 רמות לסון סקר וידים סופכות דס נקי . לכ מורס מהסכות חון רגלים ממחרות
 לרוץ לרעה . יפיה כזכיס עד סקר ומסלח מדכיס בין אחיס . דע כי כסס שיס
 לסון חמת כך יס לסון סקר בתמורות לפיכך סאריות ישראל לא יעסו עולם ולא
 ידכרו כזכולח ומכא כפיהס לסון תרמות . ועינים רמות ככגד דוגמת חכמה וכע
 כי התכלת כוללת כל העינים והכבעים והוא מדס חלזון . חמס יס ככגדו דומס
 לתכלת והוא פסול והוא כבע קלא חולן שמו . וידים סופכות תמורת יד ומין וסמל
 היודים ידו עסו . ולכ מורס מהסכות חון תמורת גופו של יעקב והוא עסו תמורת
 התפארת . ורגלים ממחרות לרוץ לרעה . חלו תמורת כח והוד . יפיה כזכיס
 עד סקר . תמורת יסוד שהוא עד חמת (תפארת) . מסלח מדכיס בין אחיס .
 תמורת שלום בין איס לאסתו . וחלו שמות התמורות . זרים אכזרו ככרי . אדס
 בלועל : איס חון זרה זוכה הומיה . לץ . רשע כסל . פתי . חסד לכ . תמורת
 עסר עני . דכתיב רשעושה כף רמיה ויד חרוכיס תעשיר . כן חכס (יסוד)
 יסמח אכ וכן כסיל תוגת חמו . תמורת חכמה כסילות ואולת . כן מכיס תמורת
 יסוד . תמורת כרכה חמס . חכס לכ יקה מנות . פי' מן התפארת ואול שהוא
 תמורת חכס ספתיס ולכט . פי' וכסל וותעות . תמורת עסר עני . סכ' חון עסיר
 קריות עונו ומחתת דלויס רישס . מאזני מרמה תועבת יו' ואכן שלמה רטוכו .
 תמורת זדון קלון . סל כדיק וככוד . חנף תמורת כדויק . גומל כפסו איס חסד . פי'
 שעתיד להתגלגל כדון בני חלף כגכול הכא על הערוס סכ' כה חסד הוא . תמורת
 חור חסך . חמס כפרת העין יהיה כחסד ואמת רל' כאל ודוד סכ' כחסד ואמת
 וכופר עון ויראת יו' סוד מרע . שכע כפולות כגד' כפרת כדבר ובתמורה .
 ידוע כי כל מסכטי ססס סס על ידו יכ הויות וסס שמות כי כודס כל המספטויס
 בסוד אל אלדויס יו' . ידוע הוא כי ססס מיכ הויות והיו תמיד מלמעלה לארץ
 החוים וססס מלמטס . והכה הויה אחת הממונה לחוים סו' להויה שהיא ממונה
 למות . והויה הסניה הממונה על העסר . סח' שהיא ז' לכ' ממונה על העניות .
 הויה הג' הממונה על החכמה . הז' לה שהיא הט' ממונה על האולת . הויה הד'
 הממונה על החן הז' לו שהיא בית הי' ממונה על הכיעור . והחוויס הופכויס חלו
 הכתיס הד' על הכיעור והי' על החן . סה' הממונה על הזרע הז' לו ממונה על
 השמחה . הויה הז' הממונה על הממסלה והז' לו ממונה על העבדות .
 והפילוסופיס הופכויס חלו סמי כתיס ואומרוס כי הויה הי' לממסלה והז' לעבדות
 והי' לאוהביס ולחן . וכל דומס וכומח וחי ומדכר ויסודות וגלגליס וכוככויס
 ומלאכי מרוס כולם מקבלויס כמות מיכ הויות איס על מטיו ואיס על דגלו
 לככאותס

לזכאותם:
ועל ידיכן
יש כבוד ודרך
לכבוד ויודוד

שבע כפולות שבע ולא שש שבע ולא
שמחה בחון בהם וחקור מהם והעמד
דבר על כורו והסכיונר על מכונו
שבע ולא שש' שלא להוציא את העטרה
מכלל ז' כפולות

ז' ולא ח' שלא לכלול
את הכינה בכלל
הכפולות כי אין
תמור לעצם הכינה
ואע"פ שיש תמורה
לדוגמתו של מעלה

אשר בו' קצוות הם שיש להם תמורה ולא
לב' עליונות' בחון בהם בג' וחקור
מהם במשך הנמשך מהם והם ככת והוד'
והעמד דבר (עט') על כוריו (יסוד) והסכ
יונר (תפ') על מכונו שהם ככת והוד'

וימתן לרחמים (תפ') ככת תשובה (כינה)
שבע כפולות כגד כפרת מעלה ומטה
ומון ושמאל סביו ואחור והיכל הקדש
מכוון באמצע' פי' כל גוף וכל כמ"א

כ א ס ז ו

שבע כפולות בג' כפרת לא פחות מו'
ולא יתר על ז' כנגד ז' קצוות פי' הנו ז'
כפולות כנגד מי' ומפרט בעל ספר
ונורה הששה כפולות כנגד ששה נלעות
והיונו העולם שהם

ארבע רוחות ורום
ותחת' אס כן יש
כאן שש נלעות
ושש טבעות מכוון
באמצ' היכל הקדש
והוא נושא את הכל

והיכל הקדש נקרא הכורא העולם הוא
העומד באמצע והיונו השכישי וזהו סוד
כשאמרה התורה הקדושה בקרב העם
הזה' ומדקאמר בעל ספר ונורה
והיכל הקדש מכוון באמצע משמע כ
כדוגמא שהוא דר לשם וחיות הקדש
מסודרו' ואומר' ברוך כבוד יי' ממקומו
הוא מקומו של עולם ואין העולם מקומו
והוא ית נושא את הכל סכאמר ומתחת

ספר ונורה

הראבד זל פרק ד משנה ב הרמב זל

לא ימלט מן קצוות אלו אמנם מרכז
כולם הוא היכל הקדש שהוא מכוון ו
ומבודר כנגד כל מה שבשמים וארץ
מכוון לשבתך פעלת יי שבת המקדש
שלמטה מכוון כנגד בית המקדש של
ממלה וארץ בכית המקדש מוכאל
כהן גדול בשמים ומקריב נפשותיהן של
כדיקים והכנה בסוד אדם כי וקריב
מכס קרבן לוי מכס ממס ויח היכל
הקדש (עט) מכוון באמצע (תפ) כי
הוא נושא את כולם ועל מטה זו היא
קבלת ר"ל ליחד השם מעלה ומטה וכל
רוחות והוא באמצען אמנם
המקובלי הם כי עומקים שפיר בפ"א

זרועו עולם ר"ל הוא ית נושא את העולם
כלו תחת זרועותיו אם כן מנינו כאן
ז' קצוות מקום וכנגדן התחיל זה הפרק
בו כמו שכנגד יסודן חווס שלום
חכמה עושר ורע חן ממלה
והיינו ז' כנגד ו' כפולות וכתב רבנו
האיו ז' וז' ששה כלעותה ר"ל ששה
סדרים ארבע רוחות ומעלה ומטה
והשבושי היכל הקדש הוא הארץ אשר
כבודו בה כמנא הוא מקומו של עולם
ומלא כל הארץ כבודו מצעלי חווס
וזמח ודומם הוא כבודו של הקבלה וכוה
ישכיל האדם בעגולה רעיונית שהעולם
לא נפל במקרה אכל מסדר אחד סדרו
באופן התקון והוטיחו מאין ליש והוא ית

סדרו על אופן הקשר המציאות זה כזה ודבריו השפליב והנהגתם תלויים בעליונים
כהמרנ ז' אין לך כל עשכ ועשכ מלמטה שאין לו מזל מלמעלה מכהו ואומר לוגדל
טכחמר אם תשים משטרו בארץ וטכפשות למיניהן נקשרות זו בזו מדרגה אחר
מדרגה והאדם השלם בסוד הכרואה מרוב שהוא ישים התבודדותו בתכמ' אפשר
שיגוד העתידו כי מרוב ההתבודדו כרדמו יזוריו וחוסיו ויגיע עד העלה הראשונה
מרוב הקרו בסודות המציאות ואז יהיו כחות לבו אורים ותומים כי זה נקשר בסוד
מלאכי השמים והנה הדבקו בטוב והנה בעבור כי הנכבד באדמה הוא אדם על
כן היתה צורת הכרוכים ובעבור שהוא למעלה מכבראי מסה ישים מגמתו להיות
וישראל כי הנכבד שבאדם וישראל והאדם כדמות עולם קטן והנה כל כרוכ
בעשה לקבל כח עליוני וכהיות הנפש מוכנת לקבל הכבוד והכבוד והשפר אז
תתחדש לה צורה בדבר המנהיג העליון ומזה באמר כי שמו בקרבו כי הוא כבוד
שקבל הכבוד והוא איש לבוש הכדים ומזל ישראל דלוי והוא ממונה על כח
הכבואה וכוכב מזל ישראל שבתו הוא והנה כי כבוד ה' ית מלא כל העולם וכסם
שים מקומות שיראה בו כח המנהיג העליון וותר ממקומות אחרים בעבור שני
דברים הראשון כפי מתכונת תולדת המקבל והשני כפי העליון שהוא
משפיע מזונו על ראש המקבל כוהשפע יבא מפאת החכמה והיא הנק' את חכמה
הקדומה והו הסוד הנכלא בדרש שאמרנו ר"ל שהתורה קדמה לעולם לפי שנה
ועל דרך הסוד הגדול בחכמה הוא יתבאר הדרש כי התורה ה' א' החכמה והחכמה
היא סוד כב' חפזים והחכמה תקדם לעולם הגלגלים ועולם השכל והו סוד אלפים
שנה ר"ל שתי קדומות עליונות קדימת מציאות וקדומת מעלה והו סוד אחת
רוח אלרום חיים שתיים רוח מרוח ואלפים מלשון ואאלפך חכמה ושנה מלשון

שמים כמו שנאמר ועל הסכות הקלום אל פרעה פעמים. החכמה היתה ראשונה
לכל הנמצאים כשישם האדם לבו שהוא המרכבה הראשונה בסוד השתלשלות
בעץ הדעת יגלה אליו סודות נפלאים כי הוא היכל הקדש המכוון באמצע וזהו
סוד הכנאות ע"ל הרב רבינו הא"י ז"ל: אמר משה בוטרוול דברי רבינו הא"י
ז"ל מיוסדים על סודות נפלאים. וכזה האופן הנאמר ונספח הוד על הכנאות
להשכיל בעץ הדעת אשר תאזן הוא לעינים בעזר היכול אשר הוא רוכב בעזרו
שמים. והכנאות כאשר יראה מוחם כדי שיכין ממנו מושכל ויכין מעצם כמו
מדם ממסקל ויביט באור השכל הכהיר החופף על הכל ואליו יתקיים וישמע את
הקול לפי שהשיג הנמצא ההוא שהו' שכל נפרד מנהיג כל הנמצאי' על אופן מדרגת
העליונים. ואופן מדרגת התחתונים. ולסוד זה הנפלא ארז"ל בחמשה דברים
נשמה דומה ליוצרה. והאדם נברא בתמ"ה דו פרצופי' ר"ל על חלק נשמת העליונה
ועל חלק רוח החיוני ומ"ד נשמתו העליונה בסיוותה על מתכונתה יכוט בהכטה
שכלית בסוד אספיקלרוויא המאורה. והנה חכמי הקבלה תקנו באופן זאת
החכמה התקין והצירוף ומאמר ומכלל וחשבון להשכיל בעינים הנסתרים.

וזה האופן כאשר נעשה בטוב ואיר עינו האדם כמו אורים ותומים. ולכן בעזר
האל הגדול הנכבד והנורא הנקרא שלום. אכתוב שאלת שלום: שאלת
שלום יצום יום אחד ויטבול עצמו במים ומכל דבר רע יטהר לבו ויזהר שיהיו בגדי
נקיים והמכנסים והסדויכים ולא יכניס ידו תחת אבנטו ויכבד את הבית וינקהו
מכל טומאה ומכל ריח רע וצריך שלא יחשוב בדבר אחר כי אם בדבר שאלתו
וזהו שלא יראה קרי באותו הלילה אחר ש"ס יום אחד יצום יום אחר בקדושה
ובטהרה ויאמר ביום ההוא פסוק זה ז' פעמים ביושר וז' פעמים למפרע. ידוד
נגדך כל תאותי ואנחתי ממך לא נסתרה וצריך שיאמר אותו בכונה גדולה. ואחר
זה יאמר ידוד ידוד ידוד מגלה רזים אל הכנאות יהי רצון מלפניך שתקבל תאותי
וזה יאמר ג' פעמים. ואחר כך יתעורר ויתפלל תפלה בכונה גדולה ויאמר אחר
זה יב' מדות. ואחר שני אליו הימים ש"ס יומי פרושה מאשה וזמן קדושה כאשר
אמרתי יהיה וים הכפורים עצמו ועט יום הכפורים הרי לוג' ימים רגופים זה אחר
זה. וצריך טבילה כל אותם הימים שיתענה. ומפני שיום הכפורים אסור
ברחוקה על כן צריך לטבול עצמו תחת ירכ' היום שלפניו. ואותה טבילה העשויה
תחת וים הכפורים צריכה להיות בערב ובזאת הטבילה העשויה בערב כבה נשמתו
ב' טבילות כי ביום של פני וים הכפורים כבר עשה ב' טבילות אחת בבקר ואחת
בערב. וכיום הכפורים בפעולתה ואמר החן קדושה יאמר אני עבדך
מתפלל לפניך אדון כל העולמים אלהי האלדים מלך מלכי המלכים שתפלת אלני
המלאך החמוכה על השאלה מן השמים שהוא שמך בווהוא יהיאל ויהיאל מלאכים
אחרים שהם ממונים על כל שאלה ושאלה ששמותם שמהיאל כתביאל מזריאל
שואמרו לי כל השנה הזאת שאלתי ובקשתי שאשאל ואבקש בכל שעה שאשכושם.
זה ידוד נבאות שמעני. אל שדי תהיה מקבל תפלתו. רחום ורחמן תהיה שומע

לתפלתו ותקח תחבתי כו אני באתי לפני כבודך בענוי כפסוי לבקש ממך הגלה
 הזאת ותסלימה לי בהשלמת דעת ואל תחליפה לי בעונות שעשיתו וזה ואמר ג
 פעמים בכונה ובתורה ובכל פעם ש אמר ועמוד באימה גדולה ובענוה ובוראה
 ובכל לילה שירצה לעשות שאלתו וכתוב בקלף בני כשר מתוקן לשם קדוש וטהרה
 אלו השמות ובשעת הכתיבה לא יהרהר בטוב דבר שבעולם לא לכתוב השמו
 יה יהלואל שמריאל כתביאל חזריאל שאתם שמות ומלאכים מן האל הקדוש
 הגבור והנורא האל הנאמן מושל בכל : ואמר זה יסוים זה הכתב באזנו
 השמאלית ויעשה השבעה בכה משביעאני לכם שמות הקדושים והטהורים
 בשם ודוד נבאות שתאמרו לי שאלתי ובקשתי בזאת הלילה בלא ריחוק דברים
 שהיו אכך וכך ותאמרו אותה לי בענין שאבין אותה בטוב ולא אשכח אותה מעולם
 ותדברו עמי כאדם המדבר עם תבורו וזה ואמר ז פעמים על סוד ז קצוות
 וכשיעשה ההשבעה ופעמים יזהר מאד שלא יהרהר בדבר אחר ויהיו מחשבותיו
 בבוד זאת ההשבעה ויהר שיהיו בגדיו נקיים ואם יעשה שאלה בעבור אדם
 אחר צריך להזכור שם השואל בין בלשון הקדש בין בלשון לעז ובכל שאר השנה אינו
 צריך להתענות ולעשות טובה כו אם הלילה שיראה בו קרוי שאז יהיה צריך לעשות
 טובה וגב אם שכב עם אשה באותה שבע ירחץ ויטהר ואז יבא לו אופן
 בקשתו על מלאת ומעולה לא וחטוא : אמר משה בוטרול מי השם זאת
 השאלת חלום היא בחונה והרב רבינו משה בן מוימון כר ישראל היה פועל בזאת
 ורבינו סעדיה ורבינו החיי היו מסתמשים בה וכן הרב רבינו יום טוב והרב רבינו
 יעקב והרב רבינו ברוך ואני קבלתי מפי הרב מורינו הכולל הגדול יודע חכמת
 הקבלה בגדר מי שחברה והוא הנקרא בשם החכמים רבי יעקב הספרדי וכל
 חכמה החזוק ידו והנחילכו כתר תורה והדלוק לפני מנורה הטהורה
 ונתן אלי סודות התוסים וכזה לא שמעתי בערבוביא כו מי שלא ידע סוד
 זאת החכמה בסודות כפלאים שבאו בתורה ובחכמת התלמוד והיה לבסת ולכלמ
 וכל אופן התפלות יכובב בסוד זאת החכמה שכולל סוד ויסוד יושב תהלות ולכן
 האיש המקובל הוא למעלה מהכל וכבוד ינחל ויסקול וכלכד שיסמור שלא
 יקצץ בכרם הנטיעות כו ישראל לא נתן לו להסתמש אלא מדרך ימין בכל שעה
 שבשעות ומי שיסתמש חוץ מן הדרך שאמרנו בשאלת החלום יהיה כמוג
 וילך והלום ורבים חטאו ופשעו ועברו על אשר ידעו ולכן היו בעצמם גרמא
 בכזוקים כו תנאי הקבלה הם מעתיקים על זאת החכמה כאמר כבוד אלדים
 הסתר דבר כו הדברים הנאמרים בזאת החכמה הם כבסי דרחמנא ויהיו לו
 לכדו והראיה סוד השמאל אשר קדם ועבר והנה הרב הגדול המקובל ר' משה
 ברבי נחמן לסוד זאת החכמה היה מאד נאמן ולביאור אשר עשה בספר
 הרמון נתן זה הפעמון ואל באופן שלא אחטא כונת רצוני הזהר אתה
 התלמוד כשתרצה להסתמש בכבוד השמות שלא תפיל לארץ אחד מעקרי אופן
 הוהירות ולא תרסע כו בגדר זה לא תהיה מבחון ולא תקצץ בנטיעות בליטע

עד כאן כונת הרב. והרב רבו אהרן ראש ושיבת ככל גדול היה שמו במורח
 ובמערכ. וזה לתלמידו המובהק שלא להשתמש אלא בטעמה ובקדושה. כי
 שם מקום האבן הראשה כי סוד השמות זה הוא עבודה שכלב וזו היא ולכן נרוך
 השם להזהר בכל מלה. כי בהיות האדם מכוון בשמוס אופן שאלתו לא ימוס.
 וזהו סוד הקרבנות. והיום התפלות במקומם עומדות. וכל תפלה דבקה ככתר
 עליון בפלאי הסודות. ולכן מי שלא ישתמש בסוד העליון לא ישיג בקשתו. ויקרה לו
 נגע בשאלתו. כי הוא מלק מלכו המלכים ונבזה מכל הגבוהים. והוא האור הכהור
 מכל הגבוהים ולפניו יכרעו כל ברך. ואופן דרוסו ושיג האדם בזה הדרך:

הרמב"ל פרק ד משנה ג הראב"ד זל

שבע כפולות בגד כפרת חקקן חזבן
 נרפן. ונר בהם שערים בעולם שערים
 כסנה שערים כנפש ומהן חקק שבעה
 רקיעים. שבע ארצות. שבע שבתות

כיואר הרב רבי
 ברוך המקובל ה
 הגדול בספר הנק'
 חסן משפט אל כ
 כתב ספר יצירה
 חקקן חזבן נרפן
 שהסג' כנגד גלגולי
 יהו שהסג' אותיות

והוא הכולל ספר וספר וספור. שבעה
 שערות בעולם. עתה בא לקסור
 המציאות והוא סוד עולם כפז ושנה
 שבעה שערות בעולם. שבעה שערות
 כסנה. שבעה שערות כנפש. שבעה
 שערות בעולם הכ שבעה כוכבי לכת.

אחר שנהקקו ה
 האותיות האלו ב
 כחמ'ואח'שחזבן
 ככונה והפריד
 חלקי האותיות אלו
 מעל אוןאח'שחזבן
 מו ועלה ומי ורד
 בעיגול ואח'שחזבן
 ומכרן בהגין דבור שנאמר בדבר וי'
 שמים כעשו וכרוח פיו כל כבאם. ואומ'
 כי הוא אמ'ויהי. והמורן זה שהיה ראש
 להיות סוף וזה שהיה סוף להיות ראש
 ונר בהם כוכבים בעולם וימים כסנה
 ושערים כנפש. כוכבים פני

אבן יתן	קרע שטן	כנגד יכס	בטר כתב	חקק טבען	יגל פוקן	סקינות
שכתי	נדק	מאדים	חמה	כנה	ככב	לכנה
ראסון	שני	שלישי	רביעי	חמישי	ששי	שביעי
עין ומין	עין שמש	אזן ומין	אזן שמש	כחיר	כחיר	והפה
חיים	שלוש	חכמה	חן	עושר	זרע	ממשלה

ומהם מקבלים ו' כוכבי לכת ומהם בא
הכתוהשמום כשבע' ימים ומהם מקבלי'
ז' פערים שבאדם' ביצד המליך
את ב' בהיום וקשר לו כתר ונר בו שבתו
בעולם ויום ראשון בשנה ועין ימין
בנפשו' ר"ל שהעלה את הבית להיות
ראש בבת ל"ע ושם בו כח החכמה ונר
בו כוכב שבתו אשר מתמת לשם א'
אבגיתן והוא הוא אשר מסר חכמה
לשבתתו א"ע ששבתו הוא כוכב על
מורכן בסוד השמימי יש בו כח החכמה'
וטעם להיותו ממוכ' על חרבן לפי שאינו
חפץ בענין מעניינו הגוף לפיכ' מחריבין
ואינו משגיח בהם ולא בקטנות אלא על
השכלים הפשוטים ועל השגת השם ית'
ועל השגת השבעות' וזוהו כח המנויע
לשרוט המבטלי' איברו האדם כמו
הככבים ובעלי הפליגה הקטן והגדול
וחמרי הדעת' ואיך שהוא ממוכה על
החכמ' א"כ איך ינאלו ממוכו חמרי הדע'
בואור' חמרי הדעת בעניני העולם
הזה אמנם נוסף בהם כח נבואיו כמו'
שארזל מיום שחרב בית המקדש נותנה
נבואה לשוטטים ולתינוק ולתינוקת ועיין
במסכת בבא בתרא' וזהו סוד היוותו
ממוכה על החלאים והמות ובית הסוהר
והדלות והקלון והחרפה מזה העולם
ועל כל עיכוב' ולהיות בו החכמה
הממוכ' על הדוכי' ועל הכנינו' בה' מרפו
עם שם ההויה המור' על חידוש השמשו'
ולהיותו נסתר מורה על כל דבר נסתר
כמו הקרקעות והמוטמוכות' ולהיותו
בסבופי אחריות כל הכוכבים מורה על
אחריות כל דבר ועל הזקנים' להיותו
ממוכה על החכמות והדעות ממוכה על
היהודים לפיכך הם כנרה בזה העולם'

וממוכה

והם כש"ל חלם' או מלם כש"ל' והם
הכוכבים שיעשו הוראה בזה העולם
התימותון' שבעה פערים בשנה הם
ז' ימים שבעה עובד כל יום יש בו מוסל'
שבעה פערים בנפשו' ז' נקבים שבאדם
כ' עינים כ' אזנים כ' נקבים באף וכפה'
ואמרו במדרש לא כמדת הקב"ה מדת
בשר ודם שהרו בשר ודם אם עושה נוד
והניח בו מים או וין ונוקב אותו ינאל
הכל לחוץ אבל הקב"ה אינו כן ברא את
האדם נקבים נקבים וא"ע ככ נסמר מה
שבתוכו מה שאין כן במעשה בשר ודם
כי תקף סוכקוב הנוד לא יסמר היין
שבתוכו הוי אומר ומפליא לעשות'

שבע ארצות חכמי המדו' חלקו המיושב
לשבעה אקלומים וכל אקלים ואקלים
האור משתנה וארץ ישראל הוא שפר
האקלומים וירושלם הוא באקלי' הרביעי
ועליה נאמר ופה נוף משוש כל הארץ
ור"ל וירושלם היא ופה נוף' וכוף ואקלים
ופלך ומחוו הכל אחד' והנה חלק
הבורא ית את עולמו בשבעה חלקים
הנקראים ז' פלכום או ז' אקלומים או ז'
כופות וכל פלך ופלך משתנה אורו זה
מזה' ולכן מו שינאל מפלך תולדתו
ויכנס בפלך האחר ואלה וזה ברוב מצד
השתנות מוצג האור ממוג תולדתו'

וירושלם היא משוכמת בזה האופן שהיא
היתה ופה הנופות ולכן כל מי שיבא ליה
משאר האקלומי' יהיה בתכלו' הכרוואו'
ולכך אמרו ז"ל אורא דארעא דושראל
מחכים' ר"ל הנאיל ואור ארץ ושראל
זך מכל אור שאר הארצות באשר הוא
באמצע היישוב' ולכן היושב במקום
הזה הקדוש מוכן לבא אל השלמות
האנושי ומי שסוכן באופן שלמות ה

האנושי

האנוסו וזכה לחיים הכחיים • וזהו
 כונתם ז"ל באמרם מתי חונה לארץ
 אדם חיים • ר"ל כוונתם חיים ואינם
 מדברים • והנה לכל אקלים וס' למושל
 כאשר נודע לחכמי התכונה • שבעה
 שבתות • ר"ל ז' שבתות שהם בחמשים
 שנה של יובל והשמיטה תקרא שבת וזהו
 שכאמר וכפרת לך שבע שבתות שנים •
 ולפיכך חבב הכורא ית' את יום השביעי
 ר"ל יום שבת שהוא שביעי שכאמר ויכל
 אלדים ביום השביעי ומלת ויכל הוא
 לטון הכוב כתרונם ירושלמי שמתרגם
 וחמיד • ולכונה זו אנו אומרים בתפלת
 שבת חמדת ימים אותנו קראת • ועוד
 ויכל כבוד מן ותכל דוד המלך שפירושו
 ותכל נפש דוד והוא לטון חסד ותאוה
 ובעבו שהכור' ית' חבב את יום השביעי
 ולא עשה בו מלאכה אנו אומרים ויכלו
 מעומד כי אין ערות אלא מעומד שכל
 ועמדו שני האנשים ואנו מעידין על
 הכורא ית' שכרא עולמו כששה ימים
 ושבת ביום שביעי ע"ל הרב ר' ברוך ז"ל

וממונה על העבדים בארצות הכושים •
 ולהיותו בשמטה מבטל כל העסקים
 ומלכות • ולהיותו מסולק מן זה העולם
 מורה על הדאגה ועל טיכופי כנו אדם
 במעשיהם וכבגדיהם וכדכורם ויגיד
 על דבר שהור וירודה ממעלת הכבוד
 והגדולה שבו הם המוכסים והפקידים •
 וורה על ספנים והמות הים ואכידה
 וורה על חטה ושעורה ועל אכנו דומם
 וורה על ענות רעית על חסד וורה
 על עמק במחצות ועל אכולות ועל
 חסך ועל טוחות וקברות מתים וורה
 על מחנות גדולות ועל מחנות אויבים
 ועל השלומים ועל הספיכות ועל תבורים
 ורוחם ואשפות ועל הרדופים במלחמה
 על האסורים ועל הגנבים ועל סותרי
 בתים ועל חממת הכזפים ולרעת
 העתידות ועל השפלות ווול כסאורה
 ועל המרטה ועל שהו' מאמין בפיו ואינו
 מאמין בלבו ועל חקף והרמאות וחרבן
 מדבר יערים והרים ופרוד' ורעב ועינו
 ומבקאי פת לחם ועל מיתת החולים
 והעבדים והשמועות הרעות והיאוש
 ועל פסחים ועל עורים ופסחים וכופרים ועל תפלות ממוסכה ועל תכאים ועל
 המשכון • אמנם היותו ממונה על המות הוא בסוד השמטות • וידוע כי המלאים
 הוא השתנות המזנים לפיכך בסודו סוד המלאים כי הוא משנה ומחליף בדין כפי
 חלוף כל הענינים הנמצאים ומחסרם לפי חסרון המזון וחסרון הכבוד כרשותו •
 ולסיוות תכונותו באיחור מורה על כל עיכוב • ולהיותו עליון לא' כוכבים מורה על
 הדיכום • ובהנטרפו בשם ההויה מורה התחדשות האיות והכניינים • ולאחור
 תכונותו מורה על כל דבר כבד ב'תי מת' ועע כמו הקרקעות וכל דבר שנסתר
 ועל כל מטמון וחסירות וזכורות ושחין ומערות וקברות • ולהיותו אחרות הז'
 כוכבים מורה על כל דבר אחרות וסוף כל דבר וזקנה • וידוע כי הכונה הוא ז'
 מחטה ולמעלה ומקבלת מן השמטה וכע' ולפיכך הוא ממונה על השמטה ועל
 ישראל • והכונה ית' הכמתא לחימין ומכדעא לודעו כינה • והוא גלא
 עמוקתא ומסתרתא ודעה מה כמשוכא וכהורא עמה שרא • והוא מהעדה מלכין
 ומקס מלכין • ולהיותו מסתכל בדיעות העליון ולא ירגיש בכזיונות וכגנות
 וכעיוכופים

הר אבר זל פרק ד משנה ג

ובטיוכונים כמעשים וכדבור • ולהיותו מורה על כבוד מורה על הכדל ועל כל
 דבר שמור ועל מרה שמורה ועל אכבי דומם וחשך ואפלה ועלטה ועל חותרי בתים
 ועל גכבים וספלות וחרטה ועל מי ססר לאחור מדבר ואינו מתקיים ומרכן ומדבר
 ושממה ויערים והרים ופרודה וסמועות רעות וכל זה לפי שאינו מסוים הסגחתו
 רק לשכלים של מעלה ממנו ולפיכך הוא מורה על עמקי המחשבות והכמות • זה
 הכלל כל מלאכה שתשוב לפעמים לאחור כמו הספינות פעם תלך ופעם תעמוד
 ופעם תשוב לאחור • וכן התפורים פעם וחס ופעם ישוב לאחור ויקרר וכיוצא
 באלו הוא ממוכה עליהם • ולפי שהוא ממוכה על התמדה לפיכך כשיגיע עלויותו
 לא ירד עולמית שנאמר ונחה עליו רוח הכמה ובינה • והוא סוד משיח וי •
 ולהיות הכינה מסותפת מכל שכל ואצילות ושם קצוות לפיכך יש בו שני מינוי פעולות
 בעת שמתדבק בעליונים הנה חרבן למטה ובעת שמתדבק בשם קצוות הנה
 בעליונים מתחדש • לפיכך כל עליותן של ישראל אינו רק במנות בהמשיך ליהם
 כח הכינה • ולפיכך נכחם בלי חרב וכלי חמית וכלי כלו מלחמה • כי לא
 בחרב ולא בחמית וסויעו (כינה) • ובזמן שמתלקים מן המנות מיד מסתלק
 מהם הכינה וירדו עד תכלית היוריד וזהו סוד אס במקוטי תלכו וכוד כל התוכחו •
 המליך אותה • וקשר לו כתר וזר בו נדק בעולם ונס שני בשנה ועין שמאל
 בנפש רל שהעלה אותה • להיות ראש בכח כעוהכמה וסס בו כח שלום מכח החסד
 וסגל בו על החסד ויושר ונדק וענוה ומעשים טובים וסס טוב ובעל דין של חסד
 ואכסי סס וכאמן וחכמת התורה שנאמר ותורת חסד על לשונה • והסמורות
 בדיון בני חלוק ומקם ומשא ומתן והנלמה בכל עבק וריוח והעושר כילו הכסף
 ותקוה טובה של חסד והמדות וכוסותאין • ומורה על הריון בכח סוד הגלגול והכנים
 המנלימים כי הם הנפשות המושלחו ולו השלום והשלום והבטחון ומכל פחד ועוזר
 בחסדו ואוהב הנאמנים וסובים טובים ובתים כאים כי הוא תמלת הכרויא והכלי
 מלכות ועבודת מלך מלכי המלכים הנה רל בונה ומצואות חן וחסד ומליץ בושר
 וכוטה לנד חסד ופותר בזכות וברכת הארץ (עט) ורוב תבואה ושלום העיר
 וחברת האוהבים ורפואת החולים כי הוא רופא חולים ושלום האסורים והמכוסו •
 בדיון בני חלוק ונאתם מבית הסוהר על ידי חסד ומליצים טובים ועל מלכו אמת
 וסופטו נדק • בדולת אליו כמנאים כי הוא כמראה אבן ספיר והסגת כל חפץ •
 ולו מן האכשים הנכבדים ונסואו הפנים והחזקים בבתי כנסיות ומושב החסידים
 ותפלות ותחנונים ובתי המתבודדים לעבודת השם ויעיד על היוקר בכחורות גם
 בחטה ויעיד עליו עני המלכות והסותפין • המליך אותה ד' וקשר לו כתר וזר
 בו מאדים בעולם ויוס ג' בשנה ואזן ומין בכפז • והוא מורה על אמיץ לב וקטה
 עדיף ואכזריות ועל החמה והכעס והרציחות והמלחמות כי כן משפטי הגבורה
 ועל שרי החיל ועל סופכי דמים דם חיה ודם אדם וכל מלאכ' אשר יבא באש תיוחס
 לו כי האס הגדולם • ולו הזהב והפנינים האדומים וכל דבר אדום • ועל בוטול
 החפנים ועכוב בהסתתפו עם בינה ולו כל מינוי פחד ולו הסכרות וכית הביטול
 ולו

ולו הכסר והדס והתכלין וויין אדום . מעורר מצד הדין על הכואה ותשמוט ודס
בתוליה ואליו אסור נדה שיחזר מתוך חומו אחריו הזיווג . ולו הקנאה והשנאה .
ולו הדס אשר הוא הנפש וחיותו של האדם . ולו החוס הטבעי : ומורה על לסטים
מצד החיזונים ועל הרוגי חרכו והפנעים . ולו המרקחות החמות ורפואות ורופא
של נבעים ובעלי הכווית . ולו המטונפות בדם לידה ועל ברית מילה . ולו מן
החלאים הקדמות ולו העבדים הכורמים כי לא יוכלו לסכול את כעסו ולו כל מינו
עונש . ולו המלקיות וכרת ולו כריות משוכות המפחידות ולו הכזרת מפני יובסו
ולו החוס . ולו הכופרים בדת מצד התמורות . ולו כעס המלכות . ואליו לכקוס
משבועת שוא ולנקוס על ידי סקר ותקוה מכזבת . ואליו יתיחסו בעלי השגעון
מכת איבוד הדעת ולו הנפילה ממקום גבוה ולו אש וגפרות ומשרפות מים ומקום
ז' שהי' טת הכהן לפיכך שחיפתן בפון . ומלהמה ותנור ומרחץ ועקרוב וחיות
רעות ומשמרה שניה כלבים כועקים והואבים ובגדים אדומים ולו השקים הקדוים .
המליך אות' וקטר לו כתר ונר בו חמה בעולם יום רביעי בטבת בטנה
ואין שמהל בנפש . ולו הח' (תפ') הכבוד (עט') והמלוכה (עט') ויחוד השם מבואר
בכתב ובכקר אומורה על אורה הנעלמת ועבודת המלכים כי הוא משרת לבונה
ועל חכרת בעלי חסד ומסידים . וזה מבואר . ועל חכמת הטבע מבואר מאד
כי היא קנוץ אמש . ועל עושר מצד ימין כסף ומשמאלו זהב והנלמה וכל אשר
הוא עושה י' מכלית בידו . ולו הכת מצד הגבורה ורוב עוזרים מצד היחוד ואליו
יגיעו כל מספר כסף וזהב ומכל אשר תנחם האדמה ובו כל אכזן יקרה וי' אבנים
של חסן המשפט ואבניה אפוד . ומצד שהוא מקבל מגבורה יגיד על הזק ויגיעה
בעבקים ואיכה מן השמים . ולפי שהוא משלים בין האש והמים לפיכך מגיד על
שלום מפחד ושלום וברואות . ולפי שבה טובה מאד . אמנם לוסע בים ובכל
מינו מים רעה כי כל חיות הארץ (תפ') מין להם קיום במים לבדם . והוא מכניע
האויבים בכח הגבורה וידו בערף אויביו ומבקסיר עתו . ויעיד על שלום עבדים
לחפשי בסוד השמטה ועל זאת האכזר מצית הסוהר כדין בני חלוף וכן הוושכים
במצור וסור מעליהם אויב כי שמש ומגן י' כבאות עליהם ויטיר רצון בני אדם
ומחא הן בעיני אלדים ואדם . ויעיד על הגאווה והכדיבות ובו יתרפאו החולים
כי הוא ממוצע בין חכ ולח וקר ויבש . העליך אות' פ' וקטר לו כתר ונר בו
גנה בעולם מכת הקרטנע ויום חמישי בשנת בטנה ונחיר ימין בנפש ושם בכחו
הזרע והזיווג ומן של נשים ומן של ופיו והסגנת פניו בנשים ש' וימינו תחבקנו .
וכתב בעומות בימיך נצח . ושלום מפחד י' התפארת הבא אליו : ויש לו
עוזרים מצד החסד ואוהבים מצד התפארת מבקשים טובתו . ויש לו חסן
בנשים (עט') והתשמים והסן ככלי השיר והמחה והאירוסין וכלי התכשיטין
והגנים ופרדסים וכל מינו הנאה ומורה על הנאה הכחות מצד החסד אל העטרה
זלום האויבים כי הוא המנח ומתוך שהוא מכל מצד הגבורה מראה הזהב
המשורב בכסף לבן יעיד על סגור פים ועל משי קמה ומינו בעורים וכל תענוג
שפר יצירה כא א זי ושלום

גטלוהו • ולו השמועה ובטורה טובה מצד הטוב וגמילות חסדים ורחמנות ונדבה
 ועזרה וכתים יפים ושכנות החמה • ולו כח ההריון כי בו רוח חיים וחם ולח
 וכוטה ללחות • ולו הבחורים וילדות בניס ובנות • ולו כבע זהוב כוטה מעט
 לאורם לפי שזכור הנכורה מתערב בו כל מינו ומעשה נחמד ווחם לו • ולו קבוץ
 נשים לטוב ופעמים מצד הדין לרע וממנו מגדלות מרקמים והרי בשמים ורוח
 טוב וכל תכשיטיו הנשים וקמורה ולפעמים מרובה מצד האם • המליך אותה
 בחכמה וקשר לו כתר וזר בו כוכב בעלם מכח יגל פזק ויוט שטי בשנה וכחיר
 שמאל כנפא ולו הספרים והחכמה והכתובה מתורה שבכתב (תפ) והשכל והדבור
 והענה והסברה • לפי שיש לו נכור מצד הנכורה יש לו כח מריכות והוא מסתתף
 ולו כל מינו אומניות כי הוא ההוד ולכן יתחבר עם כל אדם ולו מלאכת הצור
 והרקמה והכתיבה והוא מחבר האויבים אצל שלום מצד התפארת אצל למחמה
 מצד האם • ופעמים יגיע לו סיכוס לרוב חומו וכעסו • ולו הערמה כי הוא
 מלומד מלחמה מצד הנכורה ויש לו מתק שפתים מצד התפארת ויש בו מינו שחוק
 זכיון מכח החוס השבעי של הנכורה • ויש בו ריבוי דברים מכח האם והתפא
 ויש בו המון בני אדם מצד יב שבטי ישראל הבאים אליו מכח התפארת ומחלוקת
 מכח האם במחמתו • ולפי שהוא נלהם עם אויביו ש' ית' צריך להיות לו כח כדי
 לשבש דעתם בדברים ובכל ענין • והוא עובד למלך התפארת כי הוא כותב
 גזירתם • והוא מורה על תכאי כפול ולו התחבובים והתפלות כי ממנו ישתלשלו
 והוא כמו שליח צבור ומתפלל לישראל בעד בני המלכות ואליו יבואו שמועות סקר
 מצד התמורות • אמנם גם כנח ישראל לא יסקר ולא ינחם וכו' • המליך אות
 ת בממשלה וקשר לו כתר וזר בו לכנס נשולם מכח סקוצית עם יכוד עולם ויוס
 שכת בשנה ופה כנפא ויש בו כח ההילוך והנסיעה והחכמה והלובה בים החכמה
 (עט) וקבוץ עם כי שם יתקבצו כל המרזות העליונות • ולהיות נורות העטרה
 ככוסים לנורות עליונות כסוד וככסוי לפיכך מורה על הכביעה ובקשת רצון
 העליונים • ולהיות מתפשטת תורה על הכדוד ומיעוט מנוחה • ולהיותה
 מתקרבת ופעם מתרחקת תורה פעוים על הגולה ופעמים על הגלות אמנם
 תשיג חפניה ולה הכסורות והכתבים ותפארת ולה שלוחים ומלוצי ווסר (יסוד)
 ולהיותה פעמים בכיבוי אורה תורה ול החלאים מסוככים וככיה • ותורה לפעמים
 על תכריכי הסתבכוד המלכוס כדיהשלת • ופעמים על בריאות לפי התחברותו
 לחיים (ימין) או לחות (שמאל) • ול הגזס מן חסדו אשר בשמים והסלב והכרד
 והכחלים והימים ושוקתת המים • ולהגם הנמים והפרדסים כי הוא גן עדן ממט
 ולה הסדרה כי הוא מלכות • וה עבודת המלך • ולה המלחמה (עט) ושלום
 (יסוד) • ולה עוברי המים (חסד) • ולה הקור והסמורות כולה יוכלו ע' מלכוס סי
 ומנחה לה' • ולה הקור מחסמה הסמורות מתפא' • ולה המריבה מ'אם והשמחה
 (עט) והכבוד (תפ) • הנה בלו ז' מעלות תחבא כל כח של ז' כוכבו לכת איך
 מתפשטים אליהם הכחות מכוסם ויו'ם מכח שם כן מ'כ והרי הם ראשי פרקים

הראב"ד פרק ד' משנה ג' פב

וכאשר תחפש במקרא תמצא לכל אחד ואחד פסוקים מן התורה והם הם ראשי פרקים של הכחות והיו תמיד לעיניך ובהם יודע כל עתיד כשם ודוד ארנו ות' וית'

שקו בית	יגל פזק	חקר טבע	בטר כתב	נגד יכש	קרב טטן	לכנ יתן
רקיע לבנה	רקיע ככה	רקיע כנה	רקיע חמה	רקיע מאדים	רקיע נדק	רקיע שתי
לבנה וארנו	ככב וארנו	כנה וארנו	חמה וארנו	מאדים וארנו	נדק וארנו	שתי וארנו
ושמטנו	ושמטנו	ושמטנו	ושמטנו	ושמטנו	ושמטנו	ושמטנו
יוכל יוסו	יוכל יוסו	יוכל יוסו	יוכל יוסו	יוכל יוסו	יוכל יוסו	יוכל יוסו
פה מעשלה	כחיר שמאל	כחיר ימין	און שמאל	און ימין	עין שמאל	עין ימין
יעים	ורע ימים	עשר ימים	סן ימים	סעה ימים	ושלים ימים	וחיים ימים
שנת קדש	שנת קדש	שנת קדש	שנת קדש	שנת קדש	שנת קדש	שנת קדש

שבע כפולות בגד כפרת נר בהם ז' רקיעים ז' כוכבים ז' ארצות וז' שעות וז' ימים וז' חדשים וז' שנים וז' שמטות וז' קדש וז' שערות כנפם וחיים ושלום וחכמה וחן ועשר וזרע ומחשלה לפיכך חכב שביעי (יסוד) תחת כל השמים

ספר יצירה כא כ זג ט טתי

הראבד זל פרק ד משנה ד הרמב זל

שתי אבני בונות שתי כתי' שלם בונות
ששה בתים ד' אבנים בונות כ"ד
חמש בונות מאה ועשרים בתים
שש אבנים שבע מאות ועשרים שבע
אבני בונות חמשת

כי צד נרפן שתי אבנים בונות שתי
בתים פירש הרב ר' יצחק אבן לונין
ואל עתה כח לפרש בעל ספר יגורס
הנירוף חסכע כפולות כאשר פירש
כפר ראסון נירוף

אלפים וארבעים
בתי פירש אבנים
אותיות סכ' בתוך
אבני אש התהלכ'
שפיר מלאכים
וכתב משם רועה
אבן ישראל ונקראו
האותיות אבן כי
כצרך שהאבן כ
נחנכ מסלע כן
האותיות נחקקו
ונחנכו משם יו'
סלעי ונורו' ולפי
שהכתים והעיוורו'
ככנות מאבנים
לפיכך נקרא בנין
אבנים בתים וכלי
ספק שיש לו כתי'
ותקרה ומעזיבה
שביארנו לעיל
ולפי שכל הכרוו'

שתי אותיות בונות שתי בתים
שלשה בונות ששה בתים
ארבעה בונו ארבעה ועשרים
בתים חמש בונו מאה ועשרי'
בתים שש בונות שבע מאות
ועשרים בתים מכאן ואילך
צא וחשוב מה שאין הפה
יכולה לדבר ואין האוזן יכולה
לשמוע ואלו הן כוכבים
בעולם שבעה חמה נונה כוכב
לבנה שבתאי צדק מאדים
ואלו הן ימים בשנה שבעה ימי
בראשית ושבעה שערים
בנפש שתי ענים שתי אזנים
והפה ושני נקבי האף ובהן
נחקקו שבעה רקיעים ושבע
ארצות ושבע שעות לפיכך
חבב שביעי לכל חפץ תחת
השמים

סליק פרקא

הם כעין בתים כיהאדם כתליו הנלעו'
ופנימיותו חלל גופו כעין בית וכן הראש
חלל שבראשו כעין בית וכן ככל חו
וכן ככל דומם א"צ שבראש לק שהוא
אטום אינו כן אלא בתים יש לו וכן ככל
בומח וכן העולם ככללו וכן כוכבים וכן
באותיות וכן ב"ם ולפי שלא יולד
תולדה אלא מזכר ונקבה ולכן לא יתכן
להיותו מא' אבן בנין כלל והא לק
סדר כפולתן:

יהו וכאשר פירש
כפר שלישי נירוף
אמ"ם שתי אבנים
ל"ל הסתי אבנים
הם שתי אותיות
והסתי בתים הם
שתי תיבו' והסתי
אבני אונס יכולות
לכנות חלא שתי
בתים כמו אב"הפך
זה בא אס כן אין
לו חלא שני גלגולים
ושלש אבנים בונות
ששה בתים כמו
אשכ שמתהפך ל
לששה גלגולים
אשכ שכל שכל
באז אבס בש"י
וכדוגמא זה כן
ככל שלש אבנים
וכמו שנאמר גבי

אמ"ם המליך את אלף כן כאמר המליך
את כ' וכמו שאמ"ם שהוא שלש אבנים
מתגלגל לפי ענינו כששם גלגולים כן
בסוד בגד כפרת מתגלגל לפי ענינו
ואין גלגול זה נונע על חכירו כדוגמת
מה שאמרו רז"ל אין מלכות נונעת
באכרתה אפילו כמלוא כימח והמליך
את כ' וקשר לו כתר ונר בו ג' עיניו
שכתי בעולם סכת כסנה פרי כנפס'
ברו

הרי כאן סוד התקשרו העולם התחתון
בעולם העליון. שבעה רקיעים ואלו
הם. וילון רקיע שחק וכול מכוון מעון
ערכות. ובערכות יש צדק ומשפט
ונדקה ונכוון חיים ונפוי שלום ונכוון ברכ'
ונשמתי של צדיקים ורוחות ונשמות
שעתידות להכראות וטל שעתיד הקכה
להחיות בו מתים שנאמר צדק ומשפט
מכוון כסאך. וילכס צדקה כשרין.
כי עמך מקור חיים. ויקרא לו יו'
שלום. ישא ברכה מאת ידוד. והיתה
כפז אדני כדורה כנרור החו'. כו רוח
מלכני יעטוף ונשמות אחי עשיתי. גשם
כדבות תכיף אלדום. וזה אופנים
ושרפים וחיות הקדש ומלאכי השרת
וכסא הכבוד ומלך אל רם וכסא שוכן
עליהם שנאמר כולו לרוכב בערכות
כיה שמו. על שער ערכות של רוח כפון
שרים ממונים עליהם ואלה שמותם.
סנסנואל. דשאל. שרואל. הוטרואל.
זעמואל. מנואל. דוקיאל. ומפתחי
רוח כפון בידיהם. על שער ערכות
של רוח דרום שרים ממונים עליהם ואלה
שמותם שפטטיאל. קלקליאל. איגרואל.
ברקמתיואל. דוכיאל. עקמלתיאל.
מדסימעאל. ומפתחי רוח דרום בידיהם.
על שער ערכות של רוח מערב שרים
ממונים עליהם ואלה שמותם. בלגלואל.

הנה סדרתי לך מאותיות כנר כפרת
סכ"ו בירופים וככולם עולה בתחלה הרו
ז' פעמים סכ"ו בירופי יעלה מקפר כולם
ארבעים וגם ה' אלפים. כינר כאשר
המלכת ב' כראש יעלו סכ"ו. ועם סדר
גדבפרכתנ' בראש בו. ועם סדר
דכפרת כג סכ"ו. ועם סדר כפרת כגד
סכ"ו ועם סדר פרת כגד סכ"ו. ועם
סדר תכגד כפר סכ"ו הרו סד סה. כי
במלוך כ' יעלו סכ"ו ובמלוך ג' יעלו סכ"ו.
ובמלוך ד' יעלו סכ"ו. ובמלוך כ' יעלו
סכ"ו. ובמלוך פ' יעלו סכ"ו. ובמלוך ר'
יעלו סכ"ו. ובמלוך ת' יעלו סכ"ו הרו
סיתא אלפי הוי פלמא וחד חרוכ. וזס
שער לשמטות ויובלות וכוד ז' ימים של
שבועי. ושבעה שבועות שהם מט' יום
שבין פסח לעזרת. וז' חדשים ממועד
כסח למועד סכות. וכוד כ' שבועות
שבתורה וז' פרסיות שבתורה והם ע'.
וכוד שמטות ויובלים. ואלו הן שבעת
ימים. ז' ימי בראשית. בא להודיסק
כסס שיש ז' ימים למטה כן יש ימים
ושבועות וחדשו ז' שנים ושמטות ויובלים
כלפי מעלה. וזהו כוד העבור של
חדשים וכוד שבת ליו' אלדיך והוא יום
יו' הגדול והנורא. ועיון כפר בראשית
ועם ביארתי סוד זה:

חוכיאל. עננפאל. ויסרמאל. חרביאל. אופכיואל. לגלגיואל. ומפתחי רוח
מערב כודיהם. ועל שער ערכות של רוח מזרח שרים ממונים עליהם ואלה
שמותם. שמיאל. בעדיואל. ברקיואל. אשמיאל. כעשיאל. הדרהרואל. סרכיואל.
ומפתחי רוח מזרח בידיהם. והוא יל וזה הרקיע הוא למעלה מהכל במעלה נקרא
ערכות לפי שהוא הטוב והנכבד מכלם. וכן ואת כני התערובות כאשר פורט
הרב ר' יצחק אבן ניקטוליוא שרל בני הנכבדים הגדולים והאילום. וכן תרגם
יוכתן כן עזיאל כנור ברכיאל. ועל שהוא כנכד מכל שאר הרקיעים נקרא ערכות.
שבע ארכות. ארקא. תכל. כסיה. חיה. חלד. ארץ. גיאל. ועל יום נחמקיו ונחמכו

חרמב זל פרק ר משנה ד

סוד השבעה רקיעים ר"ל כאלו שבע כפולות וכמו שנעשה בסוד ג' אמות כן
כסדרה הכורא ותעלה לכרוא כל רקיע ורקיע גלגל סוד שבע כפולות וגם שבעה
הימים: וכל זה לרמוז שהעלם נקשר קצתו בקצתו בסוד השבעות וזהו
הסוד שכתב בעל הקבלה בספר התרשים וזל בסוד השבעות ו' כאמר פסוק בראשי
ברא אלדים את השמים ואת הארץ. הרי כאן שש קצוות והיכל הקדוש מכוון
כחמנעוים כאן שבעה רקיעים ושבע תיבות שנאמר וידבר אלדים את כל הדבר
האלה לאמר. וזהו סוד האמר אל אלמלא תורה לא כתקומו שמים וארץ והתורה
היא מספירת רוח מרוח וכזכות התורה נכרא העולם. ואם כן בגד כפרת כנגד
שבעה רקיעים. והנה בראשית ברא אלדים את השמים ואת הארץ יש בו כח
וזהו כח מעשיו הגד לעמו לתת להם כחלת גוים. וכן בפסוק וידבר אלדים את
כל הדברים האלה לאמר וסבו כח. אט כן קיליו בכח. וזהו הסוד הכהיר בטעם
מזד שבעת ימים מכות תאכלו הנשם הטהור שהוא המלאך הקדוש הנק' סכדלפון
הוא קושר ל ישראל קשר של חסד והוא נקרא עם סגולה והוא מושגח במדת ויכלו
ולכן אמרו רז"ל ליל שמורים הוא לידוד לילה המסומר ובח מן המזיקין. ולרמוז
אל זה הסוד הנפלא אמרו רז"ל הפוחת אלו פחות משבעות סוד למה תקנו רז"ל
שבע ברכות וברכה מעין שבע. וסוד שבעה הקפים. ואעפי שה' נתן חלק
לשבעה אינ מול לישראל עכל בעל הקבלה בספר התרשים. וכל אלו הכודות
הפלאים בתם התורה הנאמנה באמרם בראשית ברא אלדים את השמים ואת
הארץ. וכל זה להשכול האדם ולדעת בזאת החכמה כאיזה נדעשה הנורף
ולכן נקרא האדם עולם קטן כדוגמא. ולכן בודועת האדם את עצמו ודע את
פועלו ובגדול החל ובקטון כלה. ומו שידע לכוון דעתו בסוד ההשתלשלות
הגמור ינצל מכל רעויה למעלה מן המערכה. והנה אמרו רז"ל גדולים נדיקים
יותר מן מלאכי השרת. וברוך השם שאמר והיה העולם. בששה ימים יצר כל
תולדותיו ונשלים. וסיף מפשה עולמו. יצר אדם ככלמו: בראו בדמות העולם
אשר ברא בתהלה. והיה בעולם התחתון לשם ולתהלה. ועם סוד העליון מבגד
כפרת. ברית כרת והיתה כל כונתו. שהם עדים כאמנם על אחדותו. עכל
הרב ר' יצחק אבן ליניף. והרב רבינו מאיר מרוטנבורקו כתב וזל סתי אבנים
בונות. אבן לשון נקבה כמו והאבן הזאת: ואמר לשון אבן על דרך שאמר משה
רבינו בתורה משם רועה אבן ישראל. שר"ל כל ישראל כמו שהאבן גוף אחד.
והתמלת כל הירופים הם משתי אבנים. ועוד כיון הנורף משתי אבנים הוא
עקר הכינוי וכן האבן הוא עקר הכינוי. ולכן אמר משם רועה אבן ישראל. והאות
קורא אבן ושתי אותיות הם שתי אבנים ותיבה אחת שנקראת שתי אבנים כמו זה
תוכל לגלגל ולעשות הנורף בשתי דרכים. הראשון לא השכי אל. ושל שלש אבנים
תוכל להפך ולגלגל בששה גלגולים. כמו אבי. אין. כאי. וכא. ואן. וכן
כל שלש אבנים בונות ששה בתיים ר"ל ששה תיבות כדוגמא שאמרתי ותיבס שהיא
מאת עשרה אותיות כמוהאחדרפ"ים תוכל להפך ולגלגל ברוכי גלגולים לאין

מספר והקב"ה צורף כל האותיות שם בכ בדבור אחד מה שאין הפה יכולה לדבר
ולא האזן יכולה לשמוע. והקב"ה נתן כתר לכל אות משבע כפולות כמו שעשה
בג' אמות. והמליך ב' וכן ג' וכן ד' וכן כ' וכן פ' וכן ר' וכן ת' כי השבעה משרתים
שהם ש"ס חנכל משמשים בכל יום ובכל לילה ולילה כל אחד מהם שעה אחת וחזורין
חלילה לעולם: וראשי הלילות הם כ"ג חלם. וראשי הימים חלם כ"ג.
כי כד כליל ראשון שעה ראשונה כוכב שניה לבנה שלישית שבת רביעית נדק.
חמשיית מאדים ששית חמה שביעית נוגה. שמונית כוכב תשיעית לבנה עשירית
שבת יאה עשר נדק שתיים עשר מאדים וכן כל הסדר כאשר יתבאר בספרי
התכונה. ואל זה כיוון כפר יזידה לקשור עולם התחתון בשלשלת עולם העליון
לומר שהכל אחד כי המסדר הוא האחד הפשוט בתכלית הפשיטות. ורבינו
פירש ואל כתב בעל ספר יצירה שתי אבנים בונות ששה בתים לקח אבנים כמו
משם רועה אבן ישראל שפירושו ראש ישראל. וכן אבן בוחן וכן מנינו אבנים
על לשון גדולה כמו תשתפכנה אבני קדש ל' הגדולים והקטנים שבעים. וכן
בתוך אבני אש התהלכת: ש"ל המלאכים כמו שנאמר משרתיו אש לוהט. וכן
אבני אקדח כאשר תרגם יונתן בן עוזאל בעמא קדישא. וישראל נתן להכ התורה
שהיא אש שנאמר מימינו אש דתלמו. והאבנים היקרים שהם מרגליות מזהירות
ומאירות כמו האש ובא אקדח כמו כקדוח אש קודמי אש: והאותיות הם ענינים
ככבדים מאד כגורתם ובתבונתם כאשר מבואר בספר הקבלים. ונתים על
ענין חכמה כמו בחכמה ובנה בית. ונאמר בכל בתי כחמן הוא. ונאמר בנה
במיתו בית זבול לך. ונאמר בעל ספר יצירה שתי אבני בונות שתי בתיים והאותיות
הם אבנים והתיבות הם בתיים והתחול בשתי אבנים על סוד בראשית כדאמרונן
בבראשית רבה ואל למה בכ"ל להודיעך שהם שני עולמות עולם הזה והעולם הבא.
אות דאמרו למה בכ"ב שהוא בלשון ברכה ולא בחלק שהוא בלשון ארור אית
דאמרו למה לא בחלק שלא ליתן פתחון פה למיזים לומר היאך יכול לעמוד והוא
נברא בלשון ארורה. אלא אמר הקב"ה אבני בורא אותי בלשון ברכה ולואי
ועמודי. אית דאמרו למה בכ"ב אלא ב"ש לה שני עוקצין עוקץ שלמעלה ועוקץ
שלמטה ואומר זה שלמעלה ושלמטה בראשו ומה שמו והוא מראה לו בעוקץ של
אחריו ואומר ה' שמו: וכל זה הנאמר בבראשית רבה יש לו סוד גדול
ומופלא: ולכן כתב ספר יצירה שתי אבנים כמו יח"ה שמתגלגל לפנים
ולאחור: שתי בתים שלם אבנים בונות ששה בתים כמו יח"ה
שמתגלגל ומתהפך לששה בתים וכן כלם: וכל מה שכתב
אברהם אבינו בזה הפרק ללמדנו היאך יעשה סוד
היצירוף בזאת החכמה: ורחמנא ישווכ יתנא
מכל עקא: והדרן בעדביה: ארום ככפי
דברא עלם אתלו בגויה:
סליק פרקא

אחר ספירתם לך שמכמות הספירו
ומיותם ושלומם ומכס ועשרם וזרעם
וממשלתם כאכלים מבגד כפרת אל פנו
אדם טבהם יחור ופירם לך כזה הפרק

שתיים עשרה פשוטות סווח טולן
סענך יסודן ראיה שמועה ריחה
שיחה לעיטה תשמיש מעשה הלוך
רגזנות כ"א רגז שחוק הרהור

שנס כח ההרגש
וכח התנועה וכח
הכפאיות כלם כ
כמשכון א ים מכח
יב פשוטות שהם
הווחטו לנכענך
ומהם כמשכות כח
הראויה (א) לים
וכח שמועה (ב)
וכח ריחה (ג) וכח
שיחה (ד) וכח ל
לעיטה (ה) וכח
תשמיש (ו) וכח
מעשה (ז) וכח רגז
(ח) וכח הלוך (ט)
וכח שחוק (י) וכח
הרהור (יא) וכח
שיחה (יב) מכח יב
אותיות שלשם כן
יב אותיות ומהם
לשם כן יב הויות
ומהם ליב כנורות

פרק חמישי

מדתן שתיים עשרה פשוטות
חווחטו לן סע צק יסודן
ראייה שמועה ריחה שיחה
לעיטה תשמיש מעשה
הלוך רגז שחוק הרהור
שינה מרתן שתיים עשרה
גבולים באכסונין גבול מזרחית
צפונית גבול מזרחית דרומית
גבול מזרחית רומית גבול
מזרחית תחתית גבול צפונית
רומית גבול צפונית תחתית
גבול מערבית דרומית גבול
מערבית צפונית גבול מערבית
רומית גבול מערבית תחתית
גבול דרומית רומית גבול
דרומית תחתית וסרח בין
והולכין עד עדי עד והם זרועות
עולם:

ומהם ליב שכטו וזהנה הראיה מווחסת
לראובן שכאמר כי ראה יו בעניו
ושמועה לשמעון שכאמר כי שמעו כי
שכואה אכבי שיחה ליהודה שכאמר
הפעם אודה אתו לעיטה לאשר שכ
מאשר שמכה לשמו הלוך לזכולן שכ
זכולן לחוף ימים ושכון ואומר שמח
זכולן ככאתך רוגזלדן שכאמר יהידן
כחם עליו דרך שחוק לכשתלי שכאמר
ולכפתלי אחר כפתלו שכע רגז ומלא
וגו

שינה הרו כאן
שתי עשרה פעולות
כנגד שתיים עשרה
פשוטות וכאותן
השתיים עשרה א
אותיות ככראו לו
הזתום עשרה ויש
סוד גדול כמשכון
השתיים עשרה פ
פשוטו כמו שכתב
הרב ר' ראובן ה
המקובל הגדול כן
הרב רבי מאיר זל
וזל ויטכב עמה כ
כלילה הוא שיעקב
ע"ה זס כוכתו כ
כחונן הכורות
ולחכין עולם קטן
כנגד עולם גדול
והם עדים כאמנים
על אחדותו עולם
כפס ושכה עולם יב

מולות כפס יב איברים כל אחד מוכן
לעשות מלאכתו: שכה יב חדשו שיצת
כיום שתיים עשר שיצת כלילה יב
וכשכול שכיון אל זה הסוד הכפלא יעקב
ע"ה יבא ממנו ישכר ויש אור לא סוד
כהור בשין ושכר וכתב רבינו האו
זל זל שין ושכר שחברו מן המכטא
בעבור התמכרות כ שיכין היא רומות
אל כותן הכורות שכלסון רזל נקרא
מטטרון והשילובופים קראוהו השכל
הפועל

שפועל. ובעלי הקבלה יקראו ספירה
שניה. רבותינו ע"ה קראוהו מטטרון
ואמר כי שמי בקרבנו שמו כסם רבו
שהוא עולה בסוד הנורף שלי.
ורבותינו סבבבל פירש כי שמי בקרבנו
שמו כסם רבו הכ' בניורף אלפ"א
ביתא ד"את ב"ש הוא ש"ן והק' בניורף
זאת האלפ"א ביתא הוא דלת ולא רנה
לכתוב ה' להעלים זה הסוד המופלא
כי כן דרך הנורופי לכא על נד ההעלם
וההסתר כי כבוד אלדוה הסתר דבר
וסוד נקוד הק' יבוא אותה הד' כאשר
התבאר לבעלי חכמת הקבלה בספר
הנקוד ומלת מטטרון תורה בשמירת
הנורות כי תרגום שמר לך ט"ר וכל
כ"ח יקרא כפי אופן פעולתו וממסלתו
כאשר נודע אל בעלי חכמת הקבלה
והפילוסופים יקראוהו הסכל הפועל
כי לא התחייב מעצם השלי אלא שכל
אחד פשוט לא יותר והוא סבה שנות
באנלת מסכה הראשונה. והגאון
אדוננו אבוננו ח"כ פי' כי בעלי הקבלה
קראו לספירה שנית שם מטטרון שהוא
שם למטה משם בן ד' ובענין יהושע
באמרו הלכו אתה אם לנרוננו וואמר
לו כי אנו שר צבא ידוד עתה באתי
ומנינו בהגדה שאמ' ר"ל זה מטטרון
שקרא עמנו שר צבא ידוד ובאה זאת
המלה כדמיון עשתי עשר. אוסון בת
עין. האמיכון אחיך. שבת סבתון
ולכן אמרו רבותינו ז"ל בירושלמי
שמירון טהורה. וזהו הסוד הכלול
ובכרמו בש"ן ישאכר ר"ל שלי שומר
שכל כי כבר התבאר בפילוסופיא כי
באדם צריך לשכל נפרד בנתינת צורתו
לא בשאר הכרחים. והמבין יבין

ספר ונירש

וגו'. הרהור ליטאכר שנאמר ישאכר
חמור גרם רוכץ בין המשפתים.
ומתוך הרהורו כתורה מוניא את
התורה לאור. תשמים ללוי שכ' ובריתך
וכנורו. ואומר הפעם ילוח אוסי אלני
סיכה לבכומין שכ' וכין בתפיו סכין.
ריחה ליוסף כשנמלט מאשת פוטופר
וצא ריחו מסוף העולם ועד סופו.
ו"מ רוחה ללוי שנאמר וסימו קטורה
באפק וגו'. ותשמוש ליוסף שכ' כן
פור' יוסף מלשון פריה ורביה והמלטו
מאשת פוטופר. ו"מ סיחה לכפתלו
שנאמר הכותן אחרי שפר.
ומעשה ליהודה שנא' ידיו רכ לו. כי לו
המלכות אשר כל מעשה בודה. ו"מ
רוחה ליטאכר שנאמר הדודאים נתנו
רוח. פי' כשכר דוראי ראובן כולד
ישאכר. וללוי הרהור התורה שכ' וורו
משפטיך לופקב. וככל לו שנים עשר
מדות מתארים פעולות השם ות' ראיוה
וורא וי' וישמעו וי' וודבר וי'. ולשונו
כאש אוכלת. כיוי' אלדיך אש אוכלת
הוא. ואנכי בעלתי בם. את כל
מעשה וי' הגדול. וחרה אף וי'. יושב
בשמים ושחק. חשב וי' להשחית.
עורה למה תושן וי' ואם תמנא בתורה
בכבואים בכתובים תאר מאלו המדות
לשם ית' דע כי צריכים התארים האלו
לפי מקובל מפה אל פה. ולא יתפרשו
פל דרך משל רק בעילת העילות כי
הו' שיתואר באלו התארים. וכבר
בוארתי לעיל מהות כל אח' ואחד מאלו
המפעלים ולפיכך אינני צריך לחזור
ולבארם. יב פשוטות הו' זמ טו
לכ סע נק מדת יב גבולי אלכסון
גבול מזרחית צפונות גבול מזרחית

כב א 22 i

דרומיות גבול מזרחית רומית גבול
מזרחית תחתית גבול מערכות תחתית
גבול נפוכות רומית גבול נפוכות
תחתית גבול דרומית רומית גבול
דרומית תחתית אבל און למנות בצפון
או כדרום נפוכות מזרחית נפוכית
מערכות או דרומית מזרחית דרומית
מערכית כי כבר חמית אותם בכלל
מזרח ומערב ופירוט אלו יב גבולי
לכסונו הנה פירשתי לך בספר היכלות
ועיין שם ותמצא מסודרו ומרחיבו לו
יב גבולי לכסונו והולכין עדי עד פי
מתחלת הכניק עד סופו והן זרועות
עלם שכמעט אלהי קדם וגו'
מלמד שהשמי וכל נבאם תלווים בזרוע
ימינו שהוא המסד ויב הווייתו שגבולי
אלכסונו מקיפין לתפארת מנד ומין
מלמד שהארץ וכל נבאיה תלוים בזרוע
שמאלו של הקכה והוא הגבורה ויב
הווייתו ושמה גבולי לכסונו מקיפין
לעטרת מנד שמאל וכל פמליא של
מעלה ושל מטה עוכרים כי אלו גבולי
לכסונו כי האותיות מרובעו והנקודות
עגולות ולפיכך יתגלגלו הנקודות
באותיות והם חיותם כמו הנשמה חיות
לגוף

עכל הרב רבינו האו זל וכתב הרב
רבי יהודה בר שמריה המקובל הגדול
בספר הנקרא מקוה וסראל זל כתב
ספר יצירה שתים עשרה פשוטות הווא
וזילן סעק יסודן ראיה שמועה
רוחה שיחה לעיטה תשמוט מעט
הליכה רגזות שמוק הרהור שיחה
כזה הפרק שהוא פרק חמשי בא לבאר
בעל ספר יצירה מה שהביא בפר' ראשון
ואמר ושתים עשרה פשוטות והנה נפ'
שלושי פירש סוד שלש אמות וכפרק
רביעי פירש סוד בגד כפרת שהם שבע
כפולות ועכשו בא לפרש סוד השתים
עשרה פשוטות ביסודן ושמוטם ומצא
לסוד אלו השתים עשרה פשוטות שתים
עשר פעולות ראיה שמועה רוחה
שיחה לעיטה וכו' ללמדנו ולכוין אל
סוד השתים עשרה ראיה הווינו בעין
כמו שנאמר יראו עיני בידו כי עין
בעין יראו עיניך תראכה ורושלים
עיניך לככת וביטו תשמוט הוא
כשעשה בטורה כפי הראוי ובזמן
ראוי ובכונה ראויה וכל מי שובין את
דבריו יוכל למה המבור נקרא כלסון
ידועה כמו וידע אלקכה את חכה והנה
במדרש קהלת אמרו רזל את אשר כבר
עשוהו מלמד שהוא וכות דיונו כמנו על
כל אבר ואבר שכך חיבה יצירתו והוסיבוהו על כנו ויש סוד גדול בזה האופן
והנה אתן לך משל כמו שיאמר שהידים בעת שעוסקות לעשות גכונה עוסות דבר
מנוכה כך הוא במשגל שהוא חוץ משלשה תכאים כפי הראוי ובזמן הראוי
ובכונה ראויה והידים בעת שמכוחות התפלגן עושו דבר נאה ומתקבל כדוגמא
זו הוא באופן המבור בהיות האדם כלול ומתוס בסוד חכמה ותבונה ודעת והו
הסוד הנפלא בפסוק במער איש ולויות ואמרו רזל באדם המעורה כלויה שלג
ולכן אמרו רזל ג' שותפין יש בו באדם הקכה ואכיו ואמו עכל הרב ר' יהודה בר
שמריה זל וכתב הרב המקובל הגדול הנקרא ר' אליהו זל בספר הנקרא זה
השער לה' שתים עשרה פשוטות טעם למה קראם אברהם אבינו פשוטות כי

דרכן לאמר במאמר קשה לא כדרך הסכסכ כפולות אלא או בראש הדבורים או
 באמצע או בסוף ומי שזכין עבותות ספר הדקדוק שהכר הרב ר' אדניס ז"ל יבין
 זה וזה יס סוד גדול לפתית עשרה פשוטות כאשר מנא בעל ספר ספורה:
 ראיה הרי כאן ה' ראיה שמועה הרי כאן ו' שמועה ריחה הרי כאן ז'
 ריחה שוקה הרי כאן ח' שוחם לעיטה הרי כאן ט' לעיטה תשמיש הרי כאן
 י' תשמיש וכן כלם לעיטה לשון אכילה כמו שאמרו ז"ל או שהלעיטה חליתות והוא
 מלשון הלעיטנו כא ש"ל האכולנו תשמיש היינו הרגשת התשמיש שיש לאדם
 הכאה בו ויהינו מנר חוש המשוש אשר הוא חרפה אל האדם בהיותו משתמש
 על דרך התרכובות כי זולת זה אי אפשר לאמרו כי לא תהו בראה לסבת ונרם
 וכן בכל סוד השתים עשר כאמר על קו הישר כי מכתר הדבורים אמצעיתם
 והרי אמרו ר"ל וסס דרך אראנו אל תקרו וסס אלא וסס שהוא מענין מסקל וסומא
 פ"ל הרב ר' אליהו בספר הנקרא זה הסער ל"י סכום עשר גבולין אלכסונין
 פירו העולם יש לו ששה סדרים ארבע רוחות מעלה ומטה וכל פאה יש לו שני
 אלכסונין כי כדמיון שהעולם יש לו ששה פנים אם כן העולם הוא מרובע לדמיון
 האלכסונין והואיל ולעולם יש לו שש פאות מנינו לו ששים עשר אלכסונין מרחיבין
 והולכים עד גבול העולם ר"ל אותם אלכסונין מרחיבין לעולם כלו להתקצר ולא
 להרחיב ונתר ממה שקצוב לו והם זרועות עולם

הרמב"ל פרק ה' משנה ג' הרמב"ל

<p> יב מנהיגים כנכס שתי ידיים פתי רגלים שתי כליות ככד מרה טחול קיבה דקין קרקבן עזאן כמין מריבה וערכן כמין מלחמה גם את זה לעמת זה עזה ה האלדים אמר משה בוצריל עתה אפתח קירות לבני ואשפוך לחץ מי מעין החכמה הוא בקרבו כי כוונתי רנויה להועיל אל זה החכמאי שטרם וואן סללמוד זה </p>	<p> שתיים עשרה פשוטות הוזהרתי לן סע צק חקקן צרפן וצר בהם שנים עשר מזלות בעולם סימן טשת סאכ מעק נדר ואלוהן שנים עשר חדשים בשנה ניסן אייר סיון תמוז אב אלול תשרי מרחשון כסלו טבת שבט אדר ואלו הן שנים עשר מנהיגין בנפש שתי ידיים ושתי רגלים שתי כליות טחול ככד מרה טסס קיבה קרקבן עשאן כמין מדינה וערכן כמין מלחמה גם את זה לעומת זה עשה האלדים: שלש אמות שהם שלשה אבות שמהם יצא אשורוחומים: שלש אמות ושבע כפולות ושנים עשר פשוטות: </p>	<p> יב פשוטות הוא מטיילכם ענק חקקן חכבן נרפן סקלן המורן ככד פורסנו לו ה' מלות לעיל ונר בהס"ב מולות בעולם ט"ט ס"א מעק גד"ד י"ב חדשים בשנה כ"א ת"א ת"ח כנו ס"א ויב מנהיגים כנכס אלוהן שתי ידיים שתי רגלי שתי כליות טחול ככד </p>
--	--	--

הראב"ד זל פרק ה משנה ב הרמב"ד זל

מרה המספ קיבה וקרקבן הנה בשתי
ודים ובשתי רגלים כלולים יב היות
ולב כתובות ככל אחד מהם ובשתי
כליות יש בכל אחד יב נמרות טבעם
משרש אחד מרוקים מהם השפע אל
אות ברות קדש והוא יח עולמות על
ידו יב היות אלו המליך אותה
וקשר בו כתר וזר בו טלה בעולם וכוסן
בשנה ויד ימין בכפס ופיו המליך וקשר
לו כתר בראשו כבר פירשתי לעיל

ולפיכך איכנו כריך לחזור ולפרטו
אמנם מכת הה' מובע מנוע להמנוא
כח הויה של טלה וטלה שהם היות
מקובלות על פי נורת טלה וכן כל יב
מולו וכל אשר בארץ הן כולן מן ההיות
מנווירות כפי קבוצת דמותם ונקראים
אלו של מטה בשם עליון ככת ה'

וכוסן בשנה כי כל זמן קבלת הירח
העליון מאות ה' הויה וקראו הימני ההם
כיסן שכ' בחדש הראשון לנא' בני ישראל
מארץ מצרים הוא חדש כיסן

המליך אות ו' וקשר לו כתר וזר בו
שור בעולם ואיור בשנה ויד שמאל
בכפס הנה השור רל פני שור ככת
ו' של הו' חטי ל'ם עזק וכו' ויד שמאל כו
פני השור מהשמאל לארבעתן ובשנה
חדש איור המליך אות ו' וקשר לו
כתר וזר בו תאומי בעולם וכוסן בשנה
ורגל ימין בכפס ותאומים כעין דו
פרטופין זכר ונקבה מחוברין וסוד
תאומי נביה מכת אות ז' ולו רגל ימין
והחמה ולפיכך כתנה בחדש השוא
ובהויה ההיא התורה לישראל שכאמר
בחדש השלושי ולא כזכרו זולת תאומי
כי השכל והחכמה והבינה והדעת כתן
לכן אדם לבד המליך אות ח'

וקשר

הספר רצונו הויה ולכן אומר לו טוב
הגרסא כאשר בספר הרב רבי אהרן
המקובל הגדול כמנא ואל כתוב
בספר ונורה ל'ו הם שנים עשר מנהיגי
בכפס שתי יודים שתי רגלים שתי
כליות כבד מרה לכ' ראש טחול
קכה דקים קרקבן וזאת הגרסא
המשובשת היא בקנת ספרי ונורה

והנה יש כאן יד מנהיגים לכן הגרסא
הנכונה היא שתי יודים שתי רגלים
שתי כליות כבד מרה טחול קיבה
דקין קרקבן ויש בכאן שנים עשר
מנהיגין ואלה השנים עשר פשוטות
חקקן ונורפן זה בזה בנירוף אמם
ובנירוף בגד כפרת ונירוף שנים
עשרה פשוטות משמש לעולם ולשנה
ולכפס וכן משמשים לתמורת ראיה

סומא שמועה חרש מעשה גרם
שאין לו ידים תשמיש כשהוא סרום
לא יטעום טעם בואה רוגז כשניטל
הכבד לא יכעום לעולם שחוק
כשניטל הטחול לא ישחק לעולם ולכן
ארזל טחול משחק אם כן עשאן כמין
מריבה כי הידים ערוכות זו כנגד זו
כמין מלחמה ויש בגוף שנים עליונים
ושנים לועזים יד מכאן ויד מכאן
והגוף באמצע והוא ית חכה את העדי
בטוב וכרע ראיות וסמיות היינו
טוב ורע וכן ריח ותחרות רל מה
שארם מריח ונהכה בו ומה שהאדם
מריח וכפס סולדת ממנו ואם כן
כמנא בענש האיברים מקום נורה אופן
ההשתתפות ורמו לזה רמוז אל כליות
וועבות כמו שכאמר מי שת בטוחות
חכמה ואמרו כי נקראו הכליות בשם
זה כעבור שהם מכוסו וטוחות בחלב

ורבינו

ורכיכו פירש בטוחות הכליות כי בלא
 ענה לא יעשה שום דבר בכטחון ושרש
 זאת המלה לפיכך רכיכו בטח והוא
 במסקל ובטוחות למרגיזי אל. אבל
 לפי אופן דרוטנו שרש זאת המלה טוח.
 בבד כועם מרה זורק'כו טפה ומנוחתו
 טחול מטחק קבה יטכה. כרם מכער.
 והנה נדקו רזל באמרם כליות יוענות
 כי חוש הראות יעיד בזה ואין בזה
 תימה כי בדמיון זה אכחמו רואים כמו
 כן זה בבינים כי האדם אשר הוכן
 בטבע ברוחתו להיות לו ביני'כסנעד
 מזאת ההכנה והוא סרים הוא למטה
 ממדרגת האשה באופן הסכל ויקרה
 שמפני שנעדר מהבינים נעדר ג'כ
 מהזקן ונעדר מהענה וזהו אמרם זל
 עבדקן קורטמן זילדקן סכים. והנה
 אמרו רזל טחול טוחק כי הוא מנקה
 הדם בכחו הטבעי ומזד זה הכקוי וקר'
 עונם השמחה והטחוק. ומזד המרה
 המתילדת בכבד אמרו רזל כבד כועם.
 ולכן מזד אופן זה יודמן לפעמים ש
 שהמרה תהיה כבלעת בכבד. וקבה
 ושטה זה כנוי לכלי המזון וככאן לא זכר
 בעל ספר יצורה הלב מפני שהוא המלך
 הגדול על כל האיברים. וג'כ לא זכר
 הריאה והקרום מפני שהם בעצמם על
 אופן פעולתם מיוחדים לו בכוכה ה
 הראשונה כי הריאה והקרום אינם
 עבדים המשמשים לשאר איברי הגוף
 אלא על כד הקרי וההזדמן. ולא זכר
 ג'כ המוח מפני שהוא ככנס וככלל בסוד
 חלקי החושים הנזמחים ממנו. והנה
 יש סוד גדול בין עולם העליון ובין עולם
 התחתון: ואל זה שאור הכהיר לא
 כמר הכורא'ית בעצם הקרבן כלל ולא

כחוח

וקשר לו כתר וזר בו סרטן בעולם
 ותמוז בשנה ורגל שמאל כנפס. כל
 חלו כאלל מאות ח' כי חיות הנה.
 בריה זוגדולה במים. ויש מים טובים
 ורעים של שמחה ודמעתה מאורה את
 העינים. ואל ככיה ודמעתה מכהה את
 העינים. והסוד נסים מככות את
 התמוז. ולו רגל שמאל כנפס ההולך
 באחרונה. המליך אות ט'וקשר
 לו כתר וזר בו אריה בעולם ואב בשנה
 וכוליא ימין כנפס והנה כני אריה
 מהימין ככח ט' לו כח הכוס וגבורתו
 איך שהוא ימינו. לפיכך אריה בנימ'
 גבורה. ולפיכך יצאת אש בחדשו מן
 השמים ושרפה את בית י'כחדש אב.
 וכתבטלה? ענת ישראל הקדוש הבאה
 מזד ככח ישראל ולו הכוליא הימין.
 המליך אות י' וקשר לו כתר וזר בו
 בעולם בעולם ואלול בשנה וכוליא שמאל
 כנפס. וידוע הוא כי בתולה הוא צורת
 סקבה ולה פרו אדם אמנם אין לה דעת
 שלימה כזכר כי נשים דעתן קלות
 והתאוה מתגברת בהן מזד הכוליא
 השמאלית ולפי' תשכח החמה בחדש
 אלול והגיע ליוכס. המליך אות ל'
 וקשר לו כתר וזר בו מאזנים בעולם
 והוא גם פני אדם וכידו מאזני כדק
 ואכני כדק והוא ממוצע בין חס ולח
 וקר ויכס. אך הוא נוטה ליוכס כמו
 הכבד שהוא מסכן לדם ונוטה ליוכס
 להנות מרירה תלויה בו. ולפי' זמין
 תשרי רויה ממוצע בין חוס לקור ולח
 ויכס וככגדו כבד כנפס.

הנחש

ה כחש והולך לאחור ולא לפני' והוא קר
ולא קצת ביחכו' א' ארוה אכל טבעו קר
ויכש כמו הטחול וכו' קדמות רביעיות
לשכיב מאחורו וו' ולפיכך יתעוררו בו
הקדמות' המליך אות ס' וקשר לו
כתר ונר בו קשת בעולם וכו' כח האש
כי הוא חכ ויכש כאש' וכסליו בשנה
כי אז יתיכשו מקום מקורות העולם
ומרה כנפש' כי כו' יסוד האש טכטבע
האדם' המליך אות ע' וקשר לו
כתר ונר בו גדי בעולם וטבת בשנה
והמסם כנפש וטבעו קר ויכש כעפר
ושעורים ירקדו סס' ואת עורת גדי
העזים הלבושה על ידיו' וכן זמנו קר
ויכש וז' הקיבה טככחו מקרוט ומיכש
נמחזיר המים לקרת הנורא'

המליך אות כ' וקשר לו כתר ונר בו
דלו ולו פני אדם בעולם הממונה על
כח רוחנו כי בודו נפש וטכט בשנה
והמסם כנפש כי בו יולדו רוחות אשר
בנפש לטוב ולרע' המליך אות ק'
וקשר לו כתר ונר בודגים בעולם ולו
כח המים ואדר בשנה וקרקנן או
אנטומכא כנפש כי בו יטחן וותדקדק
המאכל כדרך שהמי' המים את העפר
ואחר כן משלת המנונה ממנו א' הכבד
ומתבטל סס ומסם מסקה כל האיברים
עשאן כמיז מריכה ט"אק אש טכג עפר
תמד רוח סע"ד מים' סע"ד מרובים
עם ט"אק ותמד עם טכג' אלנו מוכין
ואלו מחיובין אלה מחיובין ואלה מחיובין
אלה מחיובין ולחיים' ואלה קרים ויכשים
אלה עולים' ואלה יורדים' אלה לחיים
ואלה למות' אלה לעושר' ואלה לעוני
אלה לקרוב' ואלה לרחוק' אלה
לאחרות' ואלה לראשית' אלה

לשפלות

במוח ולא ברוחה ולא בקרוט וכל אלה
הם סודות נפלאים בענין הקדמות
ואין לגלותם אלא לנכועים ויראי חטא'
ולכך נקראת זאת החכמה קבלה כי
אין לה דרך הקט' ונקראת פרדס כי
בו נמצאו כל מוכי עני המאכל' ולסבה
הזאת הנקראת קבלה ונטרך פיר' כדו
שלא יתבלבל המעיין והמוקר בזאת
החכמה וזהו סוד הפ' ואחר
שהמלמד נתן הענין בפירוט גדול אל
המתלמד לא יטען על חכמתו כי אפשר
שיפול טדוד' לכן ינטרך המתלמד
לוטול רשות מהמלמד כשירצה לדבר
בזאת החכמה ואז אם יראה המתלמד
שהוא תלמיד הגון ועלתה תלמודו בודו
יתן לו רשות לדרוש ולדבר במעשה
מרכבה ואם יראה הרב שהוא מבחון
ולא סגיע עדיון לגדולים מקרי לכ' לא
יתן לו רשות וזהו שארז'ל כמסכת חנו'ב'
פרק אין דורטין אמר לו רבי תרטיני
לומר לפיכך דבר אחד ממה שלמדתנו
אמ' לו אמור וזהו ר' והואיל וזה התלמוד
נתן לו רבו רשות לדרוש במעשה מ
מרכבה ידרוש וזהו ד' ואע"פ שזה
התלמוד דורש לא כתבה זאת החכמה
לגלותה בפרהסיא כשאר החכמות אלא
כתבה להעלימה כי זאת החכמה כבוד
אלדים הסתר דבר ועליה נאמר סוד יו'
ליריאי' וכשיהיה זה התלמוד בזאת
המדרגה יהיה כר' עקיבא שעלה בשלו'
וירד בשלו' וזה ראוי להסתמם בכבודו'
אבל מי שיעשה בהפך זה יהיה כמו
אחר שקנץ ככטיעות ומוטב לו לאדם
להיות כפלה בכתר הסוד ועל זאת
החכמה נאמר והיו לך לדרך ואין לזרום
אתך ויהו ס' הרו כאן סוד פרדס'

ואל

הרמב זל פרק ה משנה ב הראבר זל פח

לשפלות • ואלה לרוממות • אלה
 לכבוד • ואלה לכיוון • אלה לעבדות •
 ואלה לאדמות • אלה לזיווג • ואלה
 לגירושין • אלה לדרכים • ואלה לזנוב •
 אלה למלכות • ואלה לעבדות • אלה
 לאהבה • ואלה לשנאה • אלה לנקימה
 ואלה למחילה • אלה לגרות • ואלה
 לספינה • הנה מריבה ומלחמה • וכן
 כנפס אלה פועלים • ואלה נפעלים •
 הנה עשה כמין מריבה וערכן וסדרן
 כמין מלחמה שנאמ' גם את זה לעומת
 זה עשה האלדים • ומן ג' אמות של ים
 יצאו שלש אבות של הנפרדים דוגמת
 אמש אויר מים אש • וז' כפולות ויב
 פשוטות :

ואל זה הסוד הנפלא והאור הבהור
 ארז' ד' כנפסו לפרדס • עכל הרב ר'
 אהרן המקובל הגדול • וכתב הרב ר'
 בחיי זול כתוב בספר יצירה יב מנהיגים
 כנפס • זה לכיוון אל סוד יב פשוטות
 ויש באדם ב' לוועזים והם הכבד והמרה
 המרעימים את האדם וגורמים לו הלעז
 והקלון וכ' עלוים המסס זה האסטומכא
 המחזיק באבר האכולה והשתיה וטחול
 בשחוק • ויש באדם ב' יועזים והם
 הכליות שנאמ' אברך את יו' אשר יעצמי
 אף לולות יסרוכי כליותי • וכל זה להעיד
 על הכבוד ית' כי הוא אח' ואין כמוהו :
 שלש אמות אמש שהם ג' אבות שמהם
 יצא אויר מים אש • שבע כפולות שתים
 עשרה פשוטות אלו הם כ"ב חכמים ונוף

אחד כמנא סוד הכל כך הוא אחד על גבי שלשה • ושלשה על גבי שבעה • ושבעה
 על גבי שתים עשר • אם כן ההשגחה האלדית מכימה על סדר אחד כי המסודר
 הוא אחד ומו כמוהו עכל הרב ר' בחיי זל :

הרמב זל פרק ה משנה ג הראבר זל

אלו הם כ"ב אותיות שבהם חקק
 י"ה ילוד צבאות אלים חיים
 אלדי ישראל רם וכסא סוכן עד וקדוש
 שמו מרום וקדוש הוא • פי' פירוש זאת
 המסנה כפי' מסכת
 פרק ראשון אלא
 שכאן הוא מבאר
 איך העשר ספירות
 בלתי הנפרדים ו
 והנבדלני בכל מה
 שהמכילאו מן ה
 הנפרדים כמו שכתב
 את השמים ואת הארץ אני מלא :

יסר י"ה יהוד צבאות אלהי ישראל
 חיים סדו רם וכסא סוכן עד
 נקדוש שמו • הרי נירוף עשרה כונג
 עשר ספירות • והרב רבינו מאיר
 מרוטנבורקו זל
 כתב וז' חתם ספר
 וצורה פ' שמסים
 בזה הלשון י"ה ילוד
 צבאות אלדי ישראל
 אלדים חיים • רם
 וכסא • סוכן עד •
 וקדוש שמו • הרי
 באן עשר ספירות בנירוף עשר אזכרו'
 שלקח בכאן • ראשונה י"ה • שניה וילוד
 שלישית אלדי צבאות • רביעית אלדי

וקדוש הוא
 סלוק פרקא

סלוק פרקא

ישראל חמשת אלפים חיים ששית רס שביעית ונסא שמיכות סוכן תשיעית
מרום עשירית וקדוש שמו סליק פירקא והוא טיס בגוספנקא
ועל סודו המסודר ועל כיפיה נהדר

הראבד זל פרקו משנה א הרמב זל

שלוש אבות פי' אמת שבכת המרכבות ועולם של כל אחד ואחד ממינו המלאכי ותולדותיהן של אלו הנשפע מן הספירו' המרכבו' ומן המרכבות אל המלאכים ומן המלאכים השכלים ומן השכלים הגלגלי' והכוכבים ומהם אל עולם השפל וז' כופטין הנשפעין מן שבע כפולות אל כל כת וכת שהזכרנו ומהם אל עולם השפל וקרא לכל הכולדוס מו' כפולו' צבאות הכוכבי' וז' גבולו' אלכסון ככל כת וכת שהזכרנו וראיה לדבר בעדו' כאמנים עולם ושנה ונסא שמיכות סוכן תשיעית מרום עשירית וקדוש שמו סליק פירקא והוא טיס בגוספנקא ועל סודו המסודר ועל כיפיה נהדר

פרק ששי

שלשה אבות ותולדותיהן ושבעה כובשין וצבאותיהן ושנים עשר גבולי אלכסונין וראיה לדבר עדים נאמנים עולם שנה נפש חק שנים עשר ושבעה ושלשה ופקידן בתלי וגלגל ולב שלשה אש ומים ורוח אש למעלה מם למטה ורוח חק מכריע בנתים וסימן לדבר האש נושא את המים מם דוממת שין שורקת אלף חוק מכריע בנתים

אבות ותולדותיהם ביאור ג' אבות הוא מה שנאמר למעלה אבל עתה בא ופירש כח השמות כאשר פירש בפרק החמשי בסופו באמרו ית ילוד וכו' ובא עכשו לפרש בזה הפרק הסתלסלות יותר מבואר אבות היונו אלו חויר מים אש ותולדותיה כדמפר' א כוכבים הם ששם חככל' יב גבולו אלכסונין וכל זה להשיג על אחדותו והם עדים כאמנים עולם כפס שנה חק עשרה שלשה

שבעה שנים עשר ופקידם תלי בעולם וכל פקודו העולם תלוין בתלי ואין תלי נראה לעולם וכל פקודי שנה בגלגל ופקודו כפס כלב וזהו שכתב בעל ספר יצירה חוק עשרה שלשה שבעה שנים עשר שלשה פקידים תלי גלגל לכ וכתב הרב ר' יוסף האשכנזי ואל תלי מכונן ברקיע רבועי מברוח מן הקצה א הקצה וכל אופני הכוכבי' והמאורות והמזלות מחוברים ואדוקים ונקשרים בו ואין נראה לעין כפי אדם והוא המכהגס והמכהלם והמכלכלם וגלגל אינו רל גלגל המזלות אלא הגלגל שיש לשנה

כת וכת שהזכרנו וראיה לדבר בעדו' כאמנים עולם ושנה ונסא שמיכות סוכן תשיעית מרום עשירית וקדוש שמו סליק פירקא והוא טיס בגוספנקא ועל סודו המסודר ועל כיפיה נהדר

נסיון

לשנה מקיץ לקיץ ומחרף לחרף :
ופירש בעלספר יצירה תלי בעולם
כמלך על כסאו רל שהוא אז בממשלתו
העליונה גלגל בשנה כמלך במדינה
רל מתוך הגלגל
נעשה השנה כי ה
השנה מקובצ' מיב
חדשים והחדש
מקובצ' משכועות
וטכוע מקובצת
מימים ויום מקובצ'
משעות אס כן
מתוך גלגול הגלגל
נעש' היום והלילה
ונכ קור וחוס'

תלי בעולם כמלך על כסאו :
גלגל בשנה כמלך במדינה :
לב בנפש כמלך במלחמה :
גם את כל חפץ זה לעומת זרה
עשה האלקים טוב לעומת רע
טוב מטוב ורע מרע דהטוב
מבחין ארת הרע והרע מבחין
ארת הטוב טובה שמורה
לטובים ורעה שמורה לרעים

וסיומן לדבר האס נושא את המוס כו
האס שואבת המוס' מס דוממת ט'ין
סודקת אלף חק מכריע בוכתים
תלי בעולם כמלך על כסאו שאינו
מתפעל לדבר מן
הדברים גלגל
בשכ' כמלך במדינ'
טמתעס' במספטי
המדויכה (פט')
לכ בנפש כמלך
הכלהס עם אויביו
או להרוג או לסבול
רמיוו כדילקכל
עול מלכות שמים
כיוגס את זה ל

לעומת זה עשה האלדים (כינס) טוב
(חסד) לעומת רע (דין) טוב מטוב
כנה ונד דין התפארת מחסד ורע
מרע מצד שחאל התפארת והוא מדיון
ו'יח טוב הם הפכיומים מטוב ורע הם
התמורות מרע מצד הדיון הטוב
מבחין את הרע כי מחמו ונא הדיון והוא
יודעו ולפיכך פותחין בדיוני נפשות
לזכות ולא לחובה והרע מבחין את
הטוב כי כל דון יהיה על פיאל אלדים
ודוד כמו שפירש לעיל אלו מזכין ואלו
מחייבין ווי' מכריע והלכה כדברו
המכריע טובה מצד החסד שמורה כי צדיק וישר הוא ורע לרעים כי אל
אמוכה ואין עול

וקיץ ומחרף ושלג ומטר ומורכ'
ויוכס' ואופכו התקופות ומולדות
הלכנה אכ' גלגל בשנה כמלך במדינה
לב' בנפש כמלך במלחמה רל כמו
שהמלך במלחמה עורך כל אנפו הנכח
מיולך ראשון או מוי ולך אחרון כן הלב
הוא המכהיג שאר האיברים ולכן אמרו
הפולוכופוס הלכ הוא התחלת החוס
אס כן הוא ראש לכל האיברים והוא
מכלכלם ושמו יעיד בזה הנקרא לב
והוא כולל לכ' כתיבות

שלשה אחד אחד לכו עומד להעיד
על כתיב יחוד השם ית' כוונת ז' חלוקים
ב' מול ג' ומ' מכריע בכתובים ג' אמות א'
מזכה ז' א' מחייב ז' מכריע בכתובים י"ב
עמודים במלחמה

שנים עשר עומדים במלחמה שלשה
אזהבים שלשה אזהבים שלשה מחיים
שלשה ממיתים ג' אזהבים העומים
מאירות לגוף להכניגו האזנים
משמיעות ולב מ

ג' מחיים ונ' ממות'
ונ' אזהבים הלב
והפקה האזנים
ונ' סוכאים הכבד
והמרה והלשון
ואלו מלך כאמן
מושל בכולן פירס
בעשר ספירות
וככל העולמים:

שלשה אחד לכו עומד :
שבעה חלוקין שלשה סול
שלשה וחק מכריע בנתיים :
שנים עשר עומדים בטלחמה
שלשה אזהבים שלשה שונאים
שלשה מחיים שלשה
ממיתים שלשה אזהבים הלב
והאזנים והפה שלשה שונאים
הכבד והמרה והלשון ואל מלך
נאמן מושל בכולן : אחד על
גבי שלשה שלשה על גבי
שבעה שבעה על גבי שנים עשר וכולן אדוקין
זה בזה :

מחשב להכניג את
הגוף בין בטוב בין
ברע ג' אזהבים
הלשון מדכרת רע
לעשו רעא הגוף
הכבד טוחן ה
המאכל בחומו
ומגרה המאכל
והמסתה המרה
מרבות ומכעסת
ומסמא ומחרסת
ג' מחיים שני
חוסמי האף ה

מכשוימים ומרחים הטחול מקרר חום רתימת הקרבוס ומגרה השחוק לשמח
הגוף : ג' ממיתים שנים כקבים התחתונים הנקב האחד המוניא את הנואה
והמוניא מו הגלים הוא הנקב האחר ואלו השני נקבים אם יסתמו לרוב או
אם יפתחו לרוב הם ממיתים את האדם משכן במים דלקן באש רעסן ברוח
זהו אלם והפה מכריע בכתובים שהרו מנינו שתי אזנים שתי עיני שני הוטמי חולקים
שמאל וימין והפה מכריע בכתובים כמנא הכל ככ חפזים וגוף אחד פיר' ככ אותיות
והם תיבה אחת כשנרפן הכוראית וכן העולם גוף אחד וככ דברים כו
ג' אמות ז' כפולות י"ב פשוטות ג' אמות אש אויר מים שבעה כוכבים שנים
עשר מזלות וכן השנה גוף אחד וככ דברים כו ג' ז' י"ב ג' רוייה קור וחום ז' ז'
ומי השכופע י"ב י"ב מדשים וכן מנינו זה הצירוף באדם שהוח גוף אחד וככ
דברים כו שלשה שבעה שנים עשר שלשה ראש בטן גויה שבעה
שעריים חכמה עושר ממסלה חיים מן זרע שלום שנים עשר מכהיגים
אבר לראות אבר לשמוע אבר להרוח אבר לדבר אבר לטעום אבר לתשמיש
אבר לעשות אבר להלך אבר להרהר אבר לשהוקן אבר לכעום אבר לושן
עכל הרב ר' יוסף האשכנזי זל כמנא אחד על גבו שלשה ושלושה על
גבו שבעה ושבעה על גבו שנים עשר וכלם אדוקין זה בזה :

הרמב"ם זל פרק ו' משנה ד' הראב"ד זל צ

וכיון שצפה אברהם אבינו והביט ורא' והבין ומקד ומנב וכיון וכירף ונכר ועלתה בידו כגלה אליו ארון הכל והושיבו בחיקו ונטקו על ראשו וקראו אברהם וזרת לו ברית ולזרעו עד עולם פורט סרב רבו אהרן ראש יסובת בבל המקובל ה הגדול ואל בעל ספר וזירה לקח נפה הביט ראה הבין חקר חנב כיון כירף ונכר עלתה בידו והס עשרה כנגד עשר ספירות חמש מכאן וחמש מכאן

וכיון שצפדה אברהם אבינו והביט ורא' וחקק וחצב עלתה בידו נגלה עלי ו ארון הכל וקראו אוהבו ונכרת ברית לו ולזרעו והאמין ביו' ויחשבה לו צדקה כרת לו ברית בין עשר אצבעות רגליו והיא המילה ובין עשר אצבעות ידיו והיא הלשון וקשר עשרים ושתיים אותיות בלשונו ונגלה לו את יסודן משכן במים דלקן באשר עשן ברוח בערו בשבע נתכן בשנים עשר מזלות : סליק פרקא וסליק ספר יצירה

וכיון שצפה אברהם אבינו והביט ורא' וחקק וחצב עלתה בידו נגלה עלי ו ארון הכל וקראו אוהבו ונכרת ברית לו ולזרעו והאמין ביו' ויחשבה לו צדקה כרת לו ברית בין עשר אצבעות רגליו והיא המילה ובין עשר אצבעות ידיו והיא הלשון וקשר עשרים ושתיים אותיות בלשונו ונגלה לו את יסודן משכן במים דלקן באשר עשן ברוח בערו בשבע נתכן בשנים עשר מזלות : סליק פרקא וסליק ספר יצירה

ועתה חיל לבחון זה עד שחק כמחמתו ומנב בניכתו א אותיו הקדש וכירף ועלת בידו הכרית סכאמר את הנפש אשר עשו בחרן מלמד שנתעסק אברהם ע"ה כזירוף האותיות של סי כדאזל רבא כרא גברא סדריה ל לקמיה דרבי זורא הוה מסתעי בהדי' ולא קאמר ליה א

אמר האי מן סברא הוא דין טוב לעפריך וארזל ואמלא אותו רוח אדים יודע היה בכלל לנרף אותיות טבהם כבראו סמום וארץ וכאשר עלתה (עט) בידו עלה עליו ארון (יסוד) הכל קראו אוהבו כי בחקק ביום (נזרת) וזרת לו ולזרעו (יסוד) ברית (עולם) סכאמר והאמין (עט) ביו' (תפ') ויחשבה לו כדקה כרת לו ברית בין עשר אצבעות רגליו כמילה באות ברית קדש ובין עשר אצבעות ידיו והוא ברית לשון ר"ל כיפה שהשפיע לזורתו בשמים ממעל ובארץ מתחת ונגלה לו את סודו מ"ד הכוואה כפי מה שנתחכם מעצמו ולפיכך סכן עליו כבוד (עט) יי' (תפ') משכן במים (סוד) פירש לאותיו הקדש דלקן באש (גבורה) רעפן

וכרמזו בכוד כריתת הכרות בסוד המילה כי ברית מילה בין חמש וחמש וכן ה' מכאן וה' מכאן ככריתת הלב וקשר סוד כב אותיות כלשונו רוב לומר שהכורא גלה לאברהם אבינו כל זירוף וכל חבור האותיות משכן במים כל שרודפים וכאים על נד ההמשכה והכזילה כך ארוכים הם הכב הפנים והיונו דכתיב ארוכ' מארץ מדה ורחבה מפי ים והתורה כמשלת למים סכא' היו כל צמאלכו למים וכאמ' ושאתם מים בששון ותקבלון אולפן שדת מ מכחירי כדוקיא וכאמר יערף כמטר לקמיו ואין לקח אלא תורה סכאמר כי לקח טוב כתתני לכם תורתני אל תעזבו ואם אין קמח אין תורה וזו הוא כונת ספר יצירה באמרו משכן במים

הראב"ד זל פרק ו משנה ד הרמב"ד זל

ברוח הרוח אל"ם של הנבואה שהשפיע
השם על אברהם אבינו ע"ה בערן
בטבעה היא ו' כפולות של הנבואה
שהשפיע השם ות' על אברהם אבינו
ע"ה :

רעשן ברוח פי' היונו רוח שהוא ספירה
השנית הנאללת מהספירה שנקראת
רוח אלדים קוים' וא"כ רעשן ברוח
ר"ל אלוב"כ חפנים הם כחכמים ונחלקו
מרוח הכור"ית ורוח הוא הסוד הנאדר
על כן אמר ורוח אלדים' דלקן באש'

ר"ל כי אלוב"כ חפנים כמשלים לאש שנאמר מומינו אש דת לחו ונאמר הלא כה דבר
כאש רמו שמהאש ונאיים כמה זקוקין וטכיון דכור כן מסוד ל"כ חפנים יונאים
כמה נירופין' וזהו סוד למה שתורה במסלה לאש וכמו שהאש הוא המאירה'
כן התורה נותנת האורה נשלם ספר יצירה אשר חברו אברהם
אבינו ע"ה: בג"לך ואע"י

יש תכח היוצר האמתי אשר זכנו ברחמיו וכרכ הסדו להסלים ספר יצירה זה עם
ג' ביאורי' אלנו אשר הטיפו עליו מלתס הנכורים אשר מעולם ה"ה הר"ל אכד
וסרמ"כן ואחריהם ומסוך הר"ס כוטרילנו זל אשר אסף כעמוד גרנה
דבריו כלמו סקדמהו בביאור הספר הנכבד הזה עד אשר
היתה מלאכתנו בתכלית השלמות האפשרי וראו
וסרים ווסמקו

בשלישים וסתים וכו' פיו ספרו
 וכב אותיו ולקמן אפרט
 להו לו ספירות בפרק זה חקק ים
 ילוד נבאות אלדו ישראל אדים חיים וכו'
 כרם השמות האלה יה ילוד ביה ילוד
 כסני שמות אלו כרא ב' עלמות סכ' כו
 ביה ילוד נור עולמים כר העולמים
 פנים הפולם הזה והפולם הבא כו שני
 אורו שמות הויה היום ילוד משמע
 ג' לשונות להבא ולשעבר והויה כנגד ג'
 פעמים קקק וכן תקנו חכמים לומר
 בסדר קדושה קדיש בשמי מרומא וגו'
 כמו שמפור' במסנת מרכב פרסו עליו
 פכנו שברא לויגון ומצון להללו ולשכח
 שם קדיש על ארעא עובד גבורתיה
 הם הנסי' שעשה לנו בכל יום וזהו שאנו
 אומרים בכל יום וקדש את שמך על
 מקדישי שמך נבאות כלומר אות
 הוא נבאותיו שאין כל נבאותיו וכולין
 לראותו רק באות שלו כלומר בכרוב
 המיוחד שברא לאות על כסאו להוות
 שם מהלל ישראל שר הוא על שמו
 ישראל כפני אלדים חיים המחווה את
 כל החיים ושלמה נקראים חיים
 האלדים והמים ועץ החיים א שהוא
 חוק ואמין למקטים ערפם נגדו ליפרע
 מהם ומהו אינו כמלאך סכ' כו כי לא
 ישא לפשעכם אך הוא רחום וחכון
 שדי שאמר לעולם די וימאם סודרת
 אש אש אכלה אש רם שהוא יושב
 ברומו של עולם כשא שהוא כשא על
 כל נשאים כשא בכבוד ונגדל ותפארת
 והו' כשא וסוכל כל בורוע בכח גבורתו
 מעלה ומסה דרך נשאים הם למטה
 ומשאים למעלה אכל הקכה הוא למעלה
 ונושא למטה כתליות דברו והוא למעלה

בשלישים וסתים כתיבות וכו'
 פליאות מכוסות ד"א
 אתה עשית את הכל לא ופלא ממך כל
 דבר חכמה בחכמה וסד ארץ מו יספר
 גבורות וי' ילוד פי הויה הויה יהיה
 פי' כו ביה י' נור עולמים וזמרון
 במעשה בראשית דמרכבה באלו ו'
 אותיות ברא הקכה שמים וארץ וקצו
 עולמים כמכון עולמים העולם הבא
 ברא ביה העולם הזה אלדו ישראל
 והלא לא נבראו ישראל אל אמת שבתי
 של ישראל קדמה לכל סכ' בראשית ברא
 ואין ראשית אלא ישראל שדי פי'
 שאמר לעולם די הזכיר ו שמות כנגד
 ו' מאורות ספר פי' כתב גולם האות
 ספר פי' מכין כמו אחרי הספר אשר
 ספרם דוד אכיו ספור פי' דבור כן
 קכל החסיד מאכיו ור' סכתאי פי' ספר
 אחד אמם ספר שני בגד כפ"ת ספר
 שלישי הו' אטו לב' סע"ק וכל ברוות'
 זו מנהגה בבא אחרת מבארת בבא של
 מעלה היומנה
 עשר ספירות בלומה וגו' ספירות
 שכל הספירות תלויות בהן
 כדלקמן שאין להם סוף ואין לספור יותר
 מו' כי כשמגיע יא חוזר החשבון חלילה
 כמו אבגד הווא טי ואם תוסיף תמנה
 יא יב וכן עד כ' וכן עד ל' וכו' בלומה
 בלומה פי' אין מה יותר ד"א בלומה
 סתימה כמו פדיו לבלום פי' לסתום
 כבלמו וכסתמו כל הספירות בהם
 כמספרי' אנבעות סומן לדבר וכרות
 יחוד השם באמצע' שממנו מחשבת
 היחוד לפה ולסוף הוא כרות היחוד
 באמצע' וכרות המילה באמצע' אנבעו'
 הרגלים כן ו' ספירות ויחיד עולם
 כד א 24 i ממוצע

רבי איעזר מורמישא זל

ממוצע מכלם על כמא כבודו זה
שכינה : המפור כדכתיב למען הכיט
אל מעוריהן כמעד אים ולוות שהיה
בכית המקדש להרבות פרוין ורביין
של ישראל :

וצור ושמור כלכך שלא להרהר בהן
יותר מדאי : והטב וזכר על
מוכנו וכו' כשתחשוב על הכורא כלככך
למעלה עד אין הקר וכן למטה ולפנים
ולאחור עד אין הקר : או מראשית
מאימתי : או מאחרית עד אימתי :
כשתחשוב כל זה הפמד דבר על בוריו
ותן ללכך כיהוא יזכר הכל לבדו ואין
זולתו והוא בכל ומושל בכל :

עשר ספירות בלומה : כלום לכך
מלהרהר ופיק מלדבר : היאך
חכמותן למעלה או למטה מזרח מערב
כפון דרום : או באויר או בעובי וכו' :
ואם רץ לכך למחשבה תסורנו מלכך
ושוב ליחוד הכורא וליראתו : ופקרא
מקום שהוא מקומו של עולם ומתחת
זרועת עולם ושוב ליראתו כמו שמכינו
בחיית כשרוצים לזקוף קומתו מוד
כופפין מאימת שכינה : וזה שנאמר
והטיות ברצוא ושוב : ועל דבר זה אין
לחשוב כי הוא דבר אלהות ואין לנו סוף
ואין חכם יכול לודע :

עשר ספירות בלומה : כעוץ
הסוף בתחלה והתחלה בסוף
שאם תחשוב כך וכך שנה מתחלה הוא
עמוק ראשית תחשוב כלכך שהוא סוף
משמים קודם לכן : הרי שאמר פעוץ
סופן בתחלתו ותחלתו בסופו : ואם
תחשוב מה יהיה ועומק אחרו' כך וכך
שנה יהיה בעיניך הסוף בראש והראש
בסוף : כשלהבת וגו' תנפח בגחלת וותר

וותר

רבינו סעדיה גאון זל

שנאמר : מוטה צפון על תהו תולה ארץ
על בלומה : סוכן עד שמלכותו עדי עד
כלי סוף ותכלית : וקדוש שמו שהוא
קדוש וכל משרתיו קדוסי' אלו אומרים
קדוש קדוש קדוש :

בשלשה ספרים : פרס ג' מינו
ספירות : אח"כ אחת :
והן שלש אמות כדפי' : ז' כפולות שתיים
יב' כפולות שלישיות : והג' בספר וספר
ובספר : בספר כינד לטון מכין : שכל
האותיות נעשו במכין : כגון אי"ק כ"כ
ג"ל : א' עשירית לו' : ו' עשירית לק' :
וכן כ"ר ג"ל : וכן א"ב טול אחד מן
הג' שהוא האות השלישית וסיכ על אות
ראשונה ונעשו שלשתן ג' פעמים כ"ב
וכן כ"ד סים אחד מן הד' על הב' ונעשו
ג' ג' : אינמו האות האמצעית מן הג'
אותיו הוא שלישי לג' האותיות רכופות
וכן כלם : ספר היא הכתיבה טעמה
נורת האותיות שאינן דומות זו לזו
בכתיבתם וכן אפרט לקמן : המליך
היונו כתב האותיות : ופרט המליך כמו

עשר ספירות בלומה וכו' : פרס
עשר ספירות כמפרט לקמן
שהן בלומה כלומר כלום פיק מלדבר
ולכך מלהרהר כנגד מספרו : אצבעות
אדם חמש כנגד חמש : אצבעות רגל
אחד כנגד אצבעות רגל שני : זמן
אצבעות הידום מכוונים ה' כנגד ה'
זכרית מולת המעור בין עשר אצבעות
הרגלים : זמן הלכו והלסון בין אצבעות
הידים : לסוכיה האדם ולהזיורו על עשר
הספירות שפורט למעלה טיהיו בלומה
כלום כלום לסוכך מלדבר ולכך מלהרהר
בהם : וזהו במלת לטון דבור והל' פדגס

לטון

לסון מלה ובמלת המעור הל כרפית לסון
לסון מילה והוא הכרות להזכור האד
ולזהוירו על מלת הלסון כעשר ספירות
האמורו מלדבר מה היה קודם הספירו
ומה יהיה אחריהן וכן כלום לכך
מלהדבר בהן כי ספירות היוך בראן
ויערן ועשאן.

עשר ולא תשע וכו' כלומר לכך
בראן עשר ספירות לא פחות
במנין ט' ולא יותר במנין י' להבין
בכונה ובחכמה שהן בלתי פנו ולסונו
כמו מנין העשרה לתחלתן שהרי ל"א
ולא ל"ו ולא לחקה לכלום החוזר מונין
י"א וב י"ג וכן לאחר כל העשירות כן
עשרים חוזרים ומונין כא כ"ב וכן ל"א
לכ' ומ"כ כשיעלה ולכך מלהרעד
טוב וחוזר לתחלת דבר ל"ו ספירות
ולמעשה דבר על בורנו כלומר על
אמתות הדבר שנתן בריות לכלום הי'
ספירות והשב יונר על מכונן פ"ס
א"ע סברא הכסא והכרוב המיוחד
לא אצל מכבודו ולא הזרה שכינתו
פליה עד שבת בראשית לאה שכבראו
כל מעשיו בעשר ספירות וזהו סיסדו
רכותיו וכוונם השכועי כתעלה וישב
על כסא כבודו:

ואם רץ לכך טוב למקום וכו'
פרם אם ירוץ לכך ותקף עליך
ינרך להרהר ולודע טוב אל המקום
לתחלת הדבר ולכך כאמר בהן לעיל
לדבר בהן ברנא ושוב ועל דבר זה
פכרת בריות כלומר להבין בדבר זה
לכלום בלספירו ככרת בריות מילה בין
י' א' בעות הרגלים וכוונם שנתן מולה
לאברהם אביו כסמית לו משנה זו
וכרת עמו בריות שלא להרהר ולדבר
אך

ויותר תנפת ויותר תעלה הסלכות
וכרוח פיו כל נבאס אחד ואין לו
סני כמו שאמר קהלת יש אחד ואין
סני זה הקדוש ברוך הוא יו' אלדונו
יו' אחד ולפניו אחד מה אתה
סופר

עשר ספירות בלוימה עמק ראשית
ועמק אחרות הרוח להעמיק
מחשבתו לראשית וכן עמק אחרית
ידוד היה והיה ויהיה לכנת

עמק טוב הוא האור השולט באור
עמק רע הוא העובי היוך הוא באותו
חשך או בעובי הרקיע או בעובי גדר
וחומה טוב במקום נכבד רע חלוטו
במקום הטנופת ד"א עמק טוב אין
מחשכ' וכולה להעמיק לדעת איך מטיב
לטובים וכן עמק רע חלוטו על אלה
אמ' שלמה רחוק מה שהיה ועמוק עמוק
מי ומחאכו וכן כל הדברים יגשים
וכן ראיתיה את כל מעשה האלדים כי לא
יוכל האדם למ' ואותי המעשה

עשר ספירות בלוימה וכו' צפונתן
כמראה הבזק והוא קל ומהיר
הארץ מן השמי' כיוס סגור ובהרף עין
הוא נראה לעין כך האדם אסור ליתן
את דעתו בהם כהרף עין זהו דברו
בהם וכו' אם ידבר בהם ועשה דברו
בהם כבזק רץ ושכ בהחיות רנא ושוב
כפפן קומתן כך יעשה כי ספירות
סתכליתם אין להם קץ ולמאמרו של
בוראם ככופה מוסכ על החיות רנא
ושוכ כן יעש' המסרהר יסוכו ויד' בראו
ויסתחום לפנו' והבורא ית' הוא דק
מכל דק' ואמר נראה לכונאים הוא
שכינת כבודו

ורוח בכל אחת וכו' רל רוח דבור
כד כ 24 וי כאשר

רבינו סעדיה גאון זל

קרומ הרדפה • כן יאכדו וירדפו
המהוה והמדבר באותו כיפירות
ולפני כבאו הם משתחווים וכו' פרס
הגומק ככפר וזיר זה וכמטנה זו מוכה
עליו להשתחוות ליוצר כל ולאמר רוממו
ו' אלדינו והשתחו וכו' כמו שמראה
הבזקין משתחווים •

עשר כפירות בלוימה עשרים ושתים
חוקינו יסוד שלם חמות פרס
עיקר הוציאה הוא מאותן ב' אותיות שכל
היזירות נכראו מהויר רוח ומים והט'
ואמות הוא מלסון כו אס לבינה תקרא
שהוא לסון עקר ולקמן הפרט להו הואך
ברא כל היזירות בכל אחד פרק •
חקקן כמין ערוג שכסמתח המים ועטה
פארץ והכובץ למעלה כמן מומה לאמר
הקכאת המכו הנק' פרוד"א בלעז •
אחת רוח אלדים מים שהוא קול
ורוח ודבור בלו דמות וכלא
צורה • לראטותן אין הקר ולאחריותן
אין תכליות ומטס אנל כבודו על הכרוב
המיוחד על כסא הכבוד ולקמן הפרט
בעזרת הכור כרוך הוא •

שתים בוח מרוח • הרוח שברא
מרוחו כ"ב אותיות כמוהו
כלא יסוד כלא רוח כלא חכמה להשכול
האזן • ככלי זכויות הפטוי כנפיהה כך
האותיות נפטו מרוח הק"ה • ואמר
באמירתן וכרא עולמו ואף תוכל לברא
ברואה ככח אמיר' השפא ביותות ולקמן
אפרס כונד •

שלש מים מרוח כלומר מרוח פיו
ככראו המים כבוכול בשר ודכ יכול
לפטות כן שמתלחח הכל רוח פיו
ונפטו מים • כך הק"ה נפח והוציא
מים מלחלוח רוחו פד אין הקר ומכפר
ומאותן

רבי איעזר מנרמישא זל פט

לתחלה ובאמצע • לכך כמר תחלה אס
תהרהר תסוס לבך לאמצעי כל קונות
הס פארות טוס באמצע שלא תאמר
יש סוף וקץ כאלו עשר כפירות חוזר
ומוכה שלא תטעה בהס • מקוקות
בקול • היוכו דאמרנו לפיל ורוח בכל
אחת מהס כשלהבת בגחלת והגחלת
עוקר • והסלהבת יוצאה ממנה
וקטורה בה • וכן הדבור קטור
בלסון •

קבועות כגלגל כרכ"א סערי כגלגל
המתהפך מלמעלה למטה
ולתפק • כן גלגל האותיות • וזהו הסדר
אבגד אחר כך ה"והז ומדלג אחת •
ואחר כך אדזי וכו' עד שתחזור לא •
ומדלג כ' כזה אדזי מעקת גוט לס"ס
ב"ח כ"כר • ואחר כך חוזר לסדר א'
א"ט מדלג ג' • א"כ מדלג ד' • א"כ
מדלג ט' • א"ל מדלג ו' ולא תמצא
בדלוג ו' יותר כי תחזור אלל א' •

ח"ג מדלג י"א • אכ"ה סכ"ט נק"מ
מדלג כ"ו ולא יותר כי תחזור אלל א' •
אז"מ מדלג י"ז וכו' בא תס רק וכו' •
והד"ג ב' • ומדלג כ' הרי ט' שטין ב"א
ומצאתי אל' כ"ס באמצע בלא עזר כן
תעשה כל הסדר ארוכה וקצרה בדלוג
כאשר ידעת פד בא תג"ק והד"ג בא
ומדלג כ' ותמצא כ"ב באחרונ' בלא עזר
כן תעשה בכ' שטין לכל אות ואות • ולא
אל באמצע לב בכ' באמצע • לג"ג וכו' •
עד דכ העוף זס הק טר יסכת • והו'
האחרון הרי י"א אותיו לכל אחת שטין
והאל בס באמצע • הרי י"ב אותיות
רכ"א שטין • ואס תמצא מן ל' ואילך
כמו למנס עפ נק רסת • לנכ כו מדלג
א' • לנ"ע כו' • מדלג כ' וכו' עד ט' שטין
וכל

רבי איעזר מגרמישא זל

וכל ששה יש לגלגל עד שתחזור לראש
ל' כט' שטות תניע לת' לדלוג ט'
ולדלוג י' תחא לא" והו" באמצע ואין לו
עזר כו תחזור אל ל' : וסתחאוב כך
תדלג ויא' וכלם מתחילים בל' יב' יג' וכו'
עד כ' ולא וותר' ואם תעשה כך שכל
שטה מתחלת במ' בדלוג י' אותיות והיה
באמצע מ"ב כך כ' שטין תח' תן מ' .

ובשטות של כו"ן יהיה באמצע כ"ג .
ושלם ס' וכו' עד של ת' . תב' הרו אל'
ב"ס להפך . זהו כ"ב אותיות וסודות
הגלגלים בר"א שער' וחזור הגלגל פנים
ואחור מא' עד ל' פנים . ומל ועד ת'
אחור . והן שטין ע"מזן אבל הכל להפך
וזהו הסימן אם לטובה כלומר שתראה
לכרוא בהם יש לומר על הסדר . ואם
להחזירם לעפר יש להפכן מל' עד תיו
וזהו אם לטובה אין למעלה מענן . ואם
לרעה אין למטה מנבע ונא' בשם אחד
ראה עמודים גדולים בשמים כך קבלו
מן הסוד . אך יש מפרשים כ"ב איתיות
קבועות בגלגל כר"א שער' תיבות של
ב' אותיות שתהפך א' עם כלם תחא
אפ"א ביתא מתחיל אב גד וכו' ומסוימין
א"ת' וכך פי' ר' שבתאי הרופא : אב
בג גד וכו' רש"ת מ"ב אותיות י' . אב
בד ג"ה בדלוג אות כמו שפירשנו לעיל
בנוסחא ראשונה עד ק"ז ר"ת הם מ'
אותיות אד"ב"ה ג"ו בדלוג ב' אותיות
עד ע"ט ק"ת . אה"כו וכו' בדלוג ג'
או"ב"ו וכו' בדלוג ד' . אה"ב"ח בדלוג ה'
אח"ב"ט וכו' . אט"ב"י וכו' . אי"ב"כ וכו' .
אך"ב"ל וכו' . אל"ב"ס וכו' . אן"ב"ס וכו' .
אס"ב"ע וכו' . אצ"ב"ק וכו' . אף"ב"ק וכו' .
אז"ב"ק וכו' . אק"ב"ר וכו' . אר"ב"ס וכו' .
אט"ב"ת וכו' ואין לאב' ואת' עזר וכולם

רבינו סעדיה גאון זל

ומאותן המים חנכ תהו וכהו . פרס
תהו זה קו ירוק המקיף את כל העולם
כלו וכהו זה חסך סנכר סביב העולם
קודם עלות השחר ועל כן נקרא על כי
עולה אותו השחר ויבא אור וזכר לדבר
וכטה עליה קו תהו ואכני בהו י"א אכנוס
מפולמות המשוקעית בתהום . ומתם
המים ההם זכים ויוצאים לעולם והמים
ההם שהוציא מלחלוח רוח הקדש . לכן
תל"אם באזור בחללו עולם במח"א קדוש
כמו שרוח עומד בחללו של עולם שנאמ'
וכין המו' אשר מעל לרקיע על לא נאמ'
לא מעל וכתן באותן מים מסו להקרוסן
פ"אורא בלעז' וכמקנתן כטה ארץ כד'
רוחות פרש מהן ומתחן למעלה מורח
מערכ כפון ודרום והעביר אשו הגדולה
ליבם אותן המים שכטה ומתח בהן את
הארץ ור' רוחותיה ובתם האם שהיה
חזק יותר במקום אחד מכמקום אחר
בכך נעשו מהם אכנים ורוקות . מהם
אדומות מהם שחורות מהם לכמות .

וכן בשר ודם יוכל לכסל כל כך מים עד
סיעש' השאר מחמת הרתוח דבר קשה
כאבן וכן כראה דלכך ונא' האם מן
האכנים . ולפי שהארץ נעשות מן המים
לכך אפרש לקמן שתולדות הארץ מים .
ומאותן המו' קודם העברת האם לאחר
ההקפאה שנתן בהם כדפי' נעשו טיט
ורפש וכינד קצב מן המים רפש וטיט
הקפויא אש ומים ונעזו טיט ורפש . ו
והוקרשו ונעזו אדמה . היא למדת כו
חלק הקבה את המים לג' חלקים . חלק
אחד הקפויא ועשה ממנו ארץ . וחלק
אחד אכל ועשה שמו' וכל נבאם שהוציא
אש ומים ולקמן אפרש לה' . וחלק שלישי
הם המים העליונים ומים התחתונים שכ'

רבינו סעדיה גאון זל

מו מדד בשעלו מים ושמים בזרת תכן
וכל בשלים עפר הארץ של בפרם:
ארבע אש מים שהונוא מחלק
השלושי של מים אש כינד
לאחר שתלחש באויר הגיה וזהר מזהרו
הטוב והנורא וזהר במים ומכה אותו
הזוהר יוצא האש ואל תתמה איך יוצא
האש מן המים שהרי בדעת בני האדם
המועטת כותן לעשות כך ולהונוא אש
ממים: כינד מניא כלי זכוכית טהור
מאותו זכוכית הבקרא בריון בלעז
וממלאו מים ופותנו בשמש בזרת תמוז
טכה של חמה מתגבר ונעורת של
פשתים סביב לכלי הזכוכית ויוצא אש
מן המים אשר בזכוכית וכרם שמים
אויסקא ונחאת בכנוצו היונחאות מן הכלי
ומבעיר ומאותו אש היוצא מן חלק
שלושי מן המים ברא שמים ומלאכים
וחיות ואופנים וכסא הכבוד וכל צבא
מרום מלבד הכרוז המיוחד שבראו
מאשו הגדולה אך שאר צבאות מרום
לא רצה לבראות מאשו הגדולה שמה
יעמד אשם לאשו הגדולה כי אש אוכלת
הוא וזכותינו כראו דשם אשות הם
גאשו של הקנה אש אוכלת אש וכשעה
שאמרו המלאכים מה אנוש כי נתזכרנו
וגו' הוסיף הקנה בהם אנבעו הקטנה
זרפם וזהו כי אלדיך אל קנא אש
אכלה הוא וכזכורה של צבא מרום
היו מג' התולדות אש מים ורוח שכלת'
עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש לוהט
היוכו דתכיפן ומסלשטן וסד מעוכו
ולכן נקראו שמים שהיו מאש וממים
וגם לכך תולדות שמים אש שהאש עולה
למעלה וראיה לדבר שהרי כשתשים
הקדרה על האש תהיה מבוטלת יותר
בכל

דבי איעזר מגרמישא זל צד

מסוימין בא' הריכב סטיון מסוימין בא'
כה תעטה בכ' בג' עד תא באחרונם
יהיה בלא עזר וכן בכלם ויהיה בכל אה'
רלא תיבות וכל תיבה ב' אותיות עב
וגוף אהר לכלן כולכלן סדר אהר:

פרק ג

ולשון יק מכרוע בנתיים פי
בכף מאזני שמנווינין ולשון
המאזניב מכרוע בנתיים בין הכלות כך
יסוד אהם תוכל להפוך לזכות ולחובה
כי קרואת הלשון הוא המכרוע: אש
תברא זכר נקראת באהם ואש נקבה
באשם ואש להחזירן לעפרן בשמא:
וחתום בו טבעו וזה ביהו שמתהפך
בו עניינים שגלגל השם עם
אהם שמתהפך לו עפוינים וממנו
יוצא אש וכו': א' הוא אוור מ' מים
א' אש ומתקלקים זכר וכו' הזכר נברא
באהם והנקבה באשם: שהאש נושא
מים בפשוטו טבת ידו ללו פי שהקנה
טהוא אש אכלה אש נושא מים:
שלש אמות אהם לשון אש ועקר:
תולדות השמים אש בראש
למעלה משרתיו אש לוהט תולדות
אוור רוח תולדות ארץ מים שפותה
מים: אש למעלה דממן א' שמהפכת
למעלה לשמו' טהם אש מ' מהפך לארץ
ששם מים: א' מהפכת למעלה ולמטה
באוור וזהו סוד גדול ומוכלל דלעיל
ורוח מקמכרוע האויר:
שלש אמות ולכך נקראו אלוג'
אותיות אמות שהולידו ג'
תולדו וקראו אותם אבות מכללא דאוב'
תולדות שמהם נברא הכל:
רום מים ואש הם האבות שמים
נבראו תהלה אהם מאי שמים
אש

רבי איעזר מגרמישאזל

אם ומים • תולדות האם שמים • אם
ממים שמן האם טונא מהמים ככהו
שמים וכל נכאם • וגם מן השמים תרד
והרץ יהיה שכברחו מרוחו וזוכו מים
מן הארץ • אויר ככרא מרוח הקכה •
והאויר מתווך ככתים • בין השמים ובין
הארץ • ומן האויר נא רוח • הרוח
למעלה ומים למטה ורוח מכרוע ככתים
והוא כיכנו כי לא יכס ולא לח ולא קר
ולא חם •

ראש ככרא מאש והוא למעלה
וממנו וולד החום • ובטן שתתון ממים
וממנו יולד הקר ממאכל וממשתה •
והגווה ככתים מרוח • כי מן החוה יולד
כשח' רוח להכרוע בין חום הראש לקור
הכטן : זכר • ונקבה טכל
דבר הנכרא לכהג העולם כח הזכר כפי
כח הכריות הזכרים • וכח הנקבה כפי
כח הכריות הנקבות : קשר לה
כתר • קודם בריאת עולם שנאמר
מעולם כסכתי מראש לשון כסיכות •
המליך את א' • פי' בראש הדבור
ועשאן כ' דבורים • וכנה האחד א'א
והשני א'אס ונר רוח מרוחו ונר בו אויר
בעולם ורויה • ד'א רויה המולדת
ומגדלת הכריות והצמחים • וכפירות
יש מהם זכרים ויש מהם נקבות • הרוח
מן הא' • ופתוחו כל העולם חו מאויר
הרוח : המליך אות מ' • פי' בראש
הדבור ועשה ממנה כ' דבורים מ'א
מ'א • זכר ונקבה • יש ארץ וקור מולדת
ומצמחת זכרים ויש נקבות • ובטן יש
לזכר ולנקבה • לכך מים א'א בראש
וכסוף מים העליונים ומים התחתונים :
המליך אותם וכו' • ועשה ממנו
שני דבורים מ'א ס'א • זכר ונקבה
מן

רבינו סעדיה גאון זל

בכל מכומן שהאש על הקדרה אם כן
כה האש עולה תמיד : ושא ספירות
הנותרות עוד לקמן אפרט להו סיותם
בהם שש קצוות הארץ כשא מוכי' שחלק
כשמו הגדול שלג' אותיות יהו' יוה' ה'ו
ה'ו ויה' וה' • ופ' כספר כח ואשור
אפרט שש ספירות הנותרות ה' עולמות
וחתימת הקצוות הששיות ואלו הן ה'
עולמות עולם הטרכני • עולם הרברכות
עולם המדע • עולם היוצרה • עולם
הכפא • ופי' רבותינו עולם הטרכני הוא
לזון מה'ל • ויש מפרשים לשון השתחויה
כלומר שכבוד הקכה מלא כל העולם
קול רוח ודבור • ואם אין מקום להללו
ולשכחו אכה ישכחוהו עליונים • לכך
ברא מעון וכסא וכרוב המיוחד על כסא
כבודו וישכ' והזהיר מזהר כסא כבודו
מזד מערב שאין ענן פרום לאותו נד
ובספר משנת מרכבה מפרט לה • ואשה
ויעז אלדים את הרקיע וגו' היינו מעון
מיוחד ברקיע • עולם הרברכות פ'ר
הם המלאכים ותיות הקדש ואופנים •
עולם המדע הוא הכפא הכה מ'ככהמה
המכרת את קונס • כך נראה באדם
כמה והיא אדומה • עולם היוצרה
הוא סכר גיהנם ושכר גן עדן • עולם
הכפא היא הכמה שהיא מן העליונים
ולכל חטא שאדם חוטא מתלכלכת בדע'
הבהמי שכתוכו וכעשות אדמה ונותנת
דון למס כסת' ללפת אחרי דעת הבהמי
שכתוכו • וזשה אס יהו' חטאיכם כשנים
כשלג' ולכינו • וכתוב ככתם עונך לפני
ואותה הכמה כעשית מרוח אלדים •
ס' ויפת באפיו כשמת חיים • וכך כל
הכסמות יחדו כעשו מרוח פיו • וכירר
לסן מקום לכל הכסמות אמה אמה לכדה
ופי'

ופי להם אם ירצו לקבל התורה ולא רצו
 טוב כשמות לקבלה לכך כשמותן של
 ישראל וזטה נזרת מסעור למו הופיע
 מהר פארן ואתא מרבנות קדמונו
 ופי רבותנו דכשמותן מיירי קרא
 וכשבעו יחד ג' הריעים גוף וכשמה ורוח
 סכהמה שלא ינחו זה את זה לכך
 כשהאל'יטן יונאת כשמתו לחונן ומזרת
 דרך כחירו והנה היא סמוכה לגופו
 וערה לפניו וכשהאל'ים רונה להקיץ
 משנתו היא מעוררתו וכשהוא מקיץ
 כבהלה כשמקיץ אתו הנשמה מהרת
 להכירו ולהכנס בתוך כחירו
 ולכך אל'ים כשמקיץ משנתו בפתע
 פתאם הוא מתהלל ועל ידי כן
 סהנשמה יונאת ומסוטטת אכה ואכה
 באים חלומות כו' הולכת בדרך רחוק
 ומזרת ומגדת לריוציה מה שמנאה
 וטראתה :

פרק שני

עשרים ושתים זכו' כו' סל'ס אמות
 כדפרטית לעיל בסמוך כפ'
 א' אמות לסון עקר התולדות יסודן
 כף זכות וכף חובה פרס נשמה היא
 מתולדת אל' והיא התולדה של אל' יצר
 טוב מאד והיא חמה ולמה כו' היא בדם
 ולכך תולדות דם מסולת וזר הרע
 כברא בטבע קר ולח שהוא תולדת המו'
 ולכך אל'ים שתולדתו הוא קר ויבש דרכו
 להיות כדיוק גמור ומי שתולדתו ממים
 שהוא קר ולח דינו להיות רשע גמור
 ומי שתולדתו מאויר שהרוח שהוא כדבר
 הכלוי ומעורב וממוצע ככתים סדומה
 קצת לאש וקצת למים דינו להיות כינוני
 וזהו כף זכות וכף חובה והוא לסון פרו
 רבינו דבר הכלוי ומי שתולדתו אל'
 ספר יצירה סהוא

מן השמים גזרה להיות זכר אנקבה
 ככל דבר ויש חוס המוליד זכר ונקבה
 וראש לזכר ולנקבה כונר עם ש' אל'
 ג' כי הש' פתוחה למעלה ואל' תולדות
 השמו' האש ואלהבת ועין עולה למעלה
 נוצר עם א' רוח מק ולסון פי'
 כסיפת סרוח סכעולם
 מכרוע ככתיו' ובכפס גויה חק מכרוע
 ככתים' וכן הלסון ורויה של גויה'
 וקר ובטן וזכות מים ומ' רגלים וכף
 זכות עמהם

פרק ד'

שבע כפולות דגש ורפה בין
 שהאות לכדו ובין שהיא
 בין שאר אותיות אבל כ"כ פשוטות אין
 יכולת כו' אל'ם כמכור אות אחרת דגש
 ורפה זהו פי' דך וקטה :
 ו' צלעות ו' מדרים' ד' רמות
 ומעלה ומטה :
 והשבעו היכל קדם הוא הארץ אשר
 כבודו כו' כמנא הוא מקומו של עולם
 והוא סוכב את הכל' וז' ככנים כלם
 כמחן' ושערים כנפס' וז' כקכוס
 כגוף :
 שתי' אכנים זכו' האות קורא
 אכן וכ' אותיות הן דבור
 כלומר תיבה ותוכל להפוך לכ' תיבות
 כמו הן כה' ושלג' כוונות זכו' פי' של
 ג' אותיות תהפוך לו' כמו אכי אין כו'אל
 כאי ונא ואן זכנ' כלן' ויא' אותיו' שהיא
 תיב' גדולה שכתור' כמו והאחסדרפכני'
 עולה לתתק' אל' רכוא' ו' אלפים ותכ'
 תיבות' והקכ' יתוית' צורף ככ'
 אותיות לדבור אחד מה שאי אפשר
 לכסר ודס' כי אין קן וסוף :
 המליך אות כ' וכן ג' וכן כלן' כנד
 כה' א' זג' ו' כפרת

רבי איעזר סגורמישא זל

כפרת וכן חנה את העדים כמו החנם
להעיד כו' הוא אלדים ואין זולתו כלם
כל אחד בפני עצמו מעיד עליו שנה
לכדה עולם לבדו נפש לבדה אעפ
סנוצר עם שבתאי ושבת וכו' וחיים
ומות אינו סולט חלא כיום שבת וכלול
ד' וכן כלם יש להם זמן :

שתי' עשרה פשוטות וכו' הו'
ז' ט' ל' ט"ז ט"ח ט"ט לעיטה
ומשגל תשמש ומעשה מלאכה :

הלועזים המר' הכבד המרעיונים
את האדם וגורמים לו
לעו' ב' עליונים המסס אסטומכא

הטחול שמטמחים את האדם והמסס
באכילה ושתייה וטחול בשחוק :

ב' לועזים הם ב' כליות שכאמר אכרך
את יי' אשר יענני אף לילות וברוכי
כליותי' ב' עליונים הקורקכן הוא
הוושט ומשמחו בכל עה וקבה הוא
בטן התחתון משמחו בהונאות :

כואה ומי רגלים ב' טורפים מפרש
והנלך ב' אחד אחד אחד לבדו עומד
מעידים עליו וזרם כו' הוא אחד והם
אלו עולם שנה וכפס' שבעה חלקים
בשלשה שנים שנים שנים והשביעי

הוא הק אחד מכרוע בינתום וכו' ועוד
ועוד בחלקים כב' חלקים שלשה שלשה
ומעידים על האחד כו' הוא אחד ואין
לו שני כב' חפנים כב' אותיות והם
אדוקים בעולם בשנה וכפס' :

המליך אות ה' בראש דבור והרבה
דבורי' וה' בראש כל תיב' וכנה הראשון
הו' ז' ט' ל' ט"ז ט"ח ט"ט וכן תפרס
וכן כלן חנה את העדים כדלעיל :

פרק חמישי
שתי' עשרה פשוטות הו' ז' ט'
ט"ז ט"ח ט"ט

רבינו בעדיה גאון זל

שהוא בסוף וזכר טוב אין נוטל סכר כמו
שתולדתו מים ודיוכו להיות רשע גמור
וכופה את וזרנו מעשה כמו איכנא
כאיש אחד ושמו כוקראט הללילו סהבין
בספר זה והיה מכהון בצורת האדם
וכמעטיו כשרואה את דמות צורתו
להודיעו מה מעטיו ואמר כוקראט
שהוא נכב ורוכח וכו' אף מרו וספרו
לאותו צדיק מה שאמר עליו אמ' אותו
צדיק ודאי הוא חכם גדול וכקי בצורו'
כי יש לו טורח גדול לכוף את וזרו
המתגבר עליו מאל מאל :

מ' דוממת פ"רם שבתחלה היו
מעורבין יחד המים

והרוח שכו' ורוח אלדים מרחפת על פני
המים ואמר הקבה מ' ודחמו המים
למטה והרוח שוכן תמיד על המים עם
העננים ואמר ט"ן וכרא בה האש
שהיא שורקת ועולה למעלה תמיד שכת
האש וחמו יותר במה שעל האש מבמה
שלמטה מן האש ולכך הזכרים כבראים
מן האש ועליוס למעלה והכקכות

כבראות מן המים והן למטה :
כיצר שקלן בה' מקומות פ"רם
אמ' הע בכוף הגרון בומ"ף
בשפה גיכ"ק בשליש הלשון ד"טלנת
בראש הלשון זס"רם בין השנים ובלשון
כמוכה :

עשרים וששים וכו' בגלגל ר"א
פי' מיוסדות עולם לעשות
יצורם והמסת כשעוין גלגל ועגול
סביב הכריאה ומהלכין סביב העגול
ואומרין האלפא ביותות רכ"א שהרו יש
בא' כב' אלפא ביותות וכתבתום מן הנד
וכן כב' וכן בכל האותיות סך הכל כב'
פעמו' הרו תמ"ב ואינו מונה במסכתנו

רק

של עולכו ושל סנה ושל נפש יויו גוף
 ויב הנוספות הם תמתיים ופקודים
 כלם בתלי גלגל וכו' גלגל כשנה
 כמלך במדינה מתוך גלגול הגלגל כעשה
 היום והלילה וקר והס וקיץ וחרף ומטר
 ושלג וזבזב וחורב והתקופו ומוכד לבנה
 והוא לשון הקדש ויחוד הא השר בפיו
 ובלשוננו כב' אותיות יב עומדי במלחמה
 ג' אוהבים ג' אויבים ג' מחיים ג'
 ממתים ג' אויבים הלשון מדברת רע
 לרעת הגוף הכבד טומן המאכל
 בחומו ומגרה המאכל והמסתה
 המרה מרגות ומכעסת ומסמאה
 ומחרשת ג' אוהבים העינים מאירות
 לגוף להנהיגו והאזנים משמע עית
 והלב מחשב להנהיג הגוף בין בטוב
 בין ברע ג' מחיי חוטמו האף מכשימי
 ומריחים הטמול מקרר חום רתוח
 הקרבים ומגרה השחוק לשמח הגוף
 ג' מחיתים ב' כקבים התמקונו המוכיחי
 הנזאה ומימי הרגלים אם יפתחו לרוח
 או יסתמו לרב שאינו ברשותו
 כשהחורוי מרוחם רוח דע כדאמרונו
 לעול מה שאמרנו משכן במים דלקן
 באש רעשן ברוח מפרט והולך זהו
 אמש חור רוי ונויה רעשן ברוח
 ארץ קור וכטן משכן במים שמים
 וחום וראש בערן באש בערן בז'
 שעריו ז' ככבים ז' מים נהגן כיב
 ז' מזלות כיב חדשים כיב דברים
 בגוף דלעיל ש' בראו עם הפשוטות
 ששה דלקין ג' על ג' וא' מכריע ב'
 אזנים ב' עינים ב' חוטמו מולקין שאל
 נומין והפה מכריע ואשר אח' כב'
 חפיים וגוף אחד כב' אותיות והן
 תבה אחת כשרכפן וכן העולם גוף
 אחד

הספר לטובה להרבות עלוי המקום
 מ'כג ואם לרעה מ'כע כו אין רעה
 מ'כע :
עשרים ושתים אותיות יסוד פ'
 יסוד עולם חקקן פועשה
 בהן דמות כתיבתן וכדרש דתהו
 אותיות ונורתן למה כדאיתא פרק
 הכונה מנכן פרס טענה בהן נשמה
 ופעמות ותוכפיות אותיות ה' הן
 סגומה שאין שום דבור והכרה כלומר
 בוטריקון הבא מאותיות ה' ה' או אי
 ובוטריקון אה אי או יונא מן ה' ה'
 העשויה כמין פתח ג' העליון וסוף רגל
 דופן ימין ורגל שמאל הוא כמין נרו
 לרגל ימיני בארך הוא כמין ז' כזה ז'
 ולכן משמשת לפעמים להכרת אה כמו
 עשה בנה קנה ולפעמי להכר אה כמו
 תעשה יכנה ודומיהן ולפעמי להכרת
 אה כמו ראה ראינו ולכך עשאין נשמה
 לפי שהן שמות של הקנה ומן מפעלות
 הן כמו אדם כל פן סת' א' אעשה ד'
 דבר כמו לדבר מ' ממך כ' כמו כעת
 וכן כלם כן סת' מפעולות הן גופניות
 כגון חט גזע קט ספר לכך עשה
 ט' מפעולות כנגד ז' כפולו ושתו אותיות
 של שס ית' וי' גופניות כנגד י' ספירות
 שקלן עשה האפא ביתות במסקל אחד
 כלן כמניין אח' שכל ג' אותיות ג' פעמים
 כמניין האמצעות כדפרי' כפ' קמא
 המירן בתחלה א' קודמת ואחר כך
 ב' ו' מד כ' ג' כדאיתא במנין אפא
 ביתות היוזרות בכח אמרה שנתן להם
 הקבה ולקמן אפרש לה : וזרפן באות
 הקודמת חכר כל שאר האותיות
 ולעשות באותיות כן שעשה הקבה בהן
 אלפים שנה קודם שנתנה :
 כינד

פינך סקלן . פרם עשאן כמסקל חניין
של אותיות וחזיה ראשונה קודם לכף
כלן טובות ואחר ל כלן רעות .
והמורן א' עם כלן . פרם כטעמה אפא
ביתות היונרות נתן בתמלה אלפא
ביתות כ' . א' עם כל האותיות בלומר
בתמלה אב כג גד דה וכו' ומסוימת
ת' . וכטעמה מתמלת אג כד גה וכו'
ומסוימת תב . וכתבתי בסיומן ראשונה

אחד . וכב דבריו בונ' ז' יב . ב' טמוס
ואויר ומיס . ז' ז' כוכבי . יב' . יב' מזלג'
וכן הטובה גוף אח' וכב דברי בונ' ז' ויב'
ג' רויה קור וחוס . ז' ז' ומי הטכוע . יב'
יב' מדסים . וכן האדס גוף אחד וכב'
דברים בונ' ז' יב' . ג' ראש וכטן
וגויה . ז' ז' פערוס . יב' יב' מנהיגים :

ברוך רחמנא דכיוען

בכתבות עם אלפא ביתות . ומה עשה אלפא בותא א"ת ב"ס . ואח"כ א"ט ב"ח וכו'
ואחרונה א"ל ב"ת וכו' . וקבל מרבו שאומרים אל"ב"ת קודם לכן אחר אלף בית
הנכתבת אב כג דתבתיה וכו' . וכן ב' עם כלן . כשהמליך הב' לעשות אלפא
ביתות ב"ת ג"ס ד"ר ה"ק וכו' . ומסוימת כ"א נתן ב' בתמלת כל האותיות . בתמלת
אלפא ביתות כגון ב"א וכו' . ואחריו ב"ד . ואחריו ב"ה וכו' . וכן כלן . והאותן האפא
בותא ונכחות האלפא ביתות הנזכרות שהמליך עלוהן ב' כדפרטית . והמבין יבין
לעשות מכל האלפא ביתות כמו שפטיתי וכתבתי באות הא' : חוזרות חלילה
פרם לסון מסול כלומר שהולך כבמחול . כשרונה לכראות וחוזרות לקדמתה על
החזרת המחול . ושפטיתי כי אכן עזרא ברא ברוא לפני ר"ת . ואמר ראו מה שנתן
הק"ה באותיות הקדושות . ואמר חזר פנים ואחור . וחזרה לקדמתה : כל
הדבור היו"א מהס' . פרם שאין שום דבור אלא בהפרת האותיות אה או או או
והן ונכחות מאותיות ה"ו שהן נשמה כדפרו לעיל . ולכן יש להן ולאמירתן כח
מאת הכורא ב"ה לעשות היטור ולתת לה חיות ונשמה . וזהו ששכינו זכמנא כל
היטור יו"א כשס' אחד . ויש מפרשים פ"ס שבכל מעשה בראשית סכ' יהי אור יהי
רקיע שזכו סכ' אחד של הק"ה . יהי . הג' ינר אש מתהו . פרם סינר מרוח שהוא
תהו מיב' . וממים אש . ומים נעשו עמודי ארץ וממים וכל נכאס . ויום סינר
בריותיו ונתן בהם חיות בהכל אמירת האותיות שהו תהו בלי מחסו' ונשמה עמודי'
גדולים מאור שאינו כתפס שכאמר תולה ארץ על כלומה . פ"ס עלי ספירות
סכס בלימה מלסון נופה ואמר . פרם שנופה הק"ה חיות מהן ועשה מפעולות
ונופניות . ואמר ומה ישתמען בהסתנות תמורתן של אותיות שקרא לארץ ארץ
וכן לכל בריותיו בריותם תמורים ומסוכים זה מזה באותיות איך שהם וסיומן לדבר
כב' חפנים ונוף אחד . פרם סיומן לדבר שהכל בראש שעולה אותיות כ' שמותיו
ס' . אהיה . ידוד . ושפוי אותיות של אלוהן איהו ונומטרו' שלהן כב' כנגד כב'
אותיות . וכנגד כל החפנים שבעולם שהן כב' . ג' ז' ויב' . כן כב' . בעולם בשנה
בנפס . ג' רגל . ראש . בטן . ז' פערוס בראש . ויב' מנהיגים . וכן ג' בתלוי ות'
ככבים . ויב' מזלות . וכן שנה . קר וחוס ורויה . וז' מים . ויב' מדסים . וזהו
סיומן מן הכורא שאותיות שלו עולין כב' . וברא כל אלו החפנים שהם כב' .

ולקמן

רבינו סעדיה גאון זל

ולקמן מפרש להו כל הספנים שהם ככ כל אחד על דגלו ועל מקומו:

פרק שלישי

שלוש אמות פילעיל לכך קראו אמות שהן עקר כל תולדות שמים וארץ
 זכות פילעיל לסון דבר הכלום והמעורב: ב' אמות סוד גדול
 ומופלא פ"ם א"ת הוא שם גדול ב"ה וכו' יכולין להשתמש באמירתן וללכת
 יתק על האם וחתום בשזטכעות פ"ם שז של א"ת מתחלק לששה פנים
 ובסמוך אפרש להו יונאים אש ומים פי' בפרק ב' כשאמר ט"ן שרקא ועלתה
 למעלה וכשאמר א"ת דמזו מים למטה וסקע הרוח בכתים ולו קנת מתולדת
 האם שהוא חם וקנת מתולדת המים שהוא קר הג' ומחותל בהן זכר ונקבה
 ופ"ם אש שהוא זכר עולה למעלה לעולם וגם חומו יותר למעלה מלמטה וסיומן
 לדבר קדרה על האש ומים נקבה וורדין למטה ולכן כשהמים בתוך הענן
 שהוא של אש ומתאזה הענן לעלות כדרך תולדות האש והמים מתאווים לרדת
 כדרך תולדת נקבה ואז הרוח שהוא ממוצע ביכתיים ומחותל בו זכר ונקבה
 מעלה אותם לעננים בעל כרחם של מים למעלה עד לרקיע ואך לעולם אין הרוח
 למעלה לעננים ועל זה פ"ם מה שאנו שומעים ברחקים ורעמים היונו מצויותן של
 הק"ה כראו הכרחים ומנוה את הרוחות להוליך את העננים ומשמיעים קול כקול
 שבת המכה על האוור והומה ואינו כראה ולעולם אין צפיותן אלא כקין שהבורא
 ות' כופה ומביט אל הארץ ומרחם עליה מפני שהוא תאבה למים לפיכך לא והיו
 לעולם בימות הנשמים לא רעמים ולא ברחקים ורס"ג מתחלקין זכר ונקבה
 ופ"ם כל דבר שבועולם בין ככבים בין מזלות בין כל דבר בעולם ברוות בארץ
 ובומים זכרים ונקבות הם וכן כל הפירות והנחמוכ: שלש אמות הן שמים
 נבראו תחלה מאש פ"ם מאש שינא מן המים כמו שמפרש בפ"ק אוור נברא
 מרוח אלדים תוים בעשה רוח שהוא אויר בכתים בין האש ובין המים
 ויש לו משתי תולדותיהן שהוא חם ולת: כנפס ראש נברא מאש נקל להבין
 שכשתכסה עיניך שלא יבא עליו אויר והוא כסתם ותזוז אותן דומה לך שיש אש
 בתוכן במרחיתן בטון ממים והוא קר ממאכל ומחשתה של גויה:

שלש אמות פי' לעיל עשה דמות כורתן: חנכך באמירתן וצרפן שהמליך
 פעמים ש' קודמת ופעמים מ' ופעמים א' וצר בהן על ידי הצרוף באמירתן
 ג' בעולם וג' בשנה וג' כנפס ומפרש והולך כיצר המליך את א' וכו' וקסר
 לו כתר פ"ם שהמליכה והוסיבה בראש תיבתן וצרפן זה בזה שאבר האותיות
 זו בזו ונצר האחד א"ת והשני א"ש וכן המליך מ' וס' זכר ונקבה
 פ"ם דע לך כויש אויר בעולם מוליד ומכמית זכרים וגם יש מנמוח נקבות
 בין בפירות בין בכריות ויש רוייה בשנה מולדת ומפרש בין זכרים בין נקבות
 וכן בעולם כשהם בתחלת התיבה ואין מ' סמוכה לה בסופה זכר וס' טכעות

האמורים

האמורים למעלה אלו הן חמש חמס מלא שמה ש"ס:

פרק רביעי

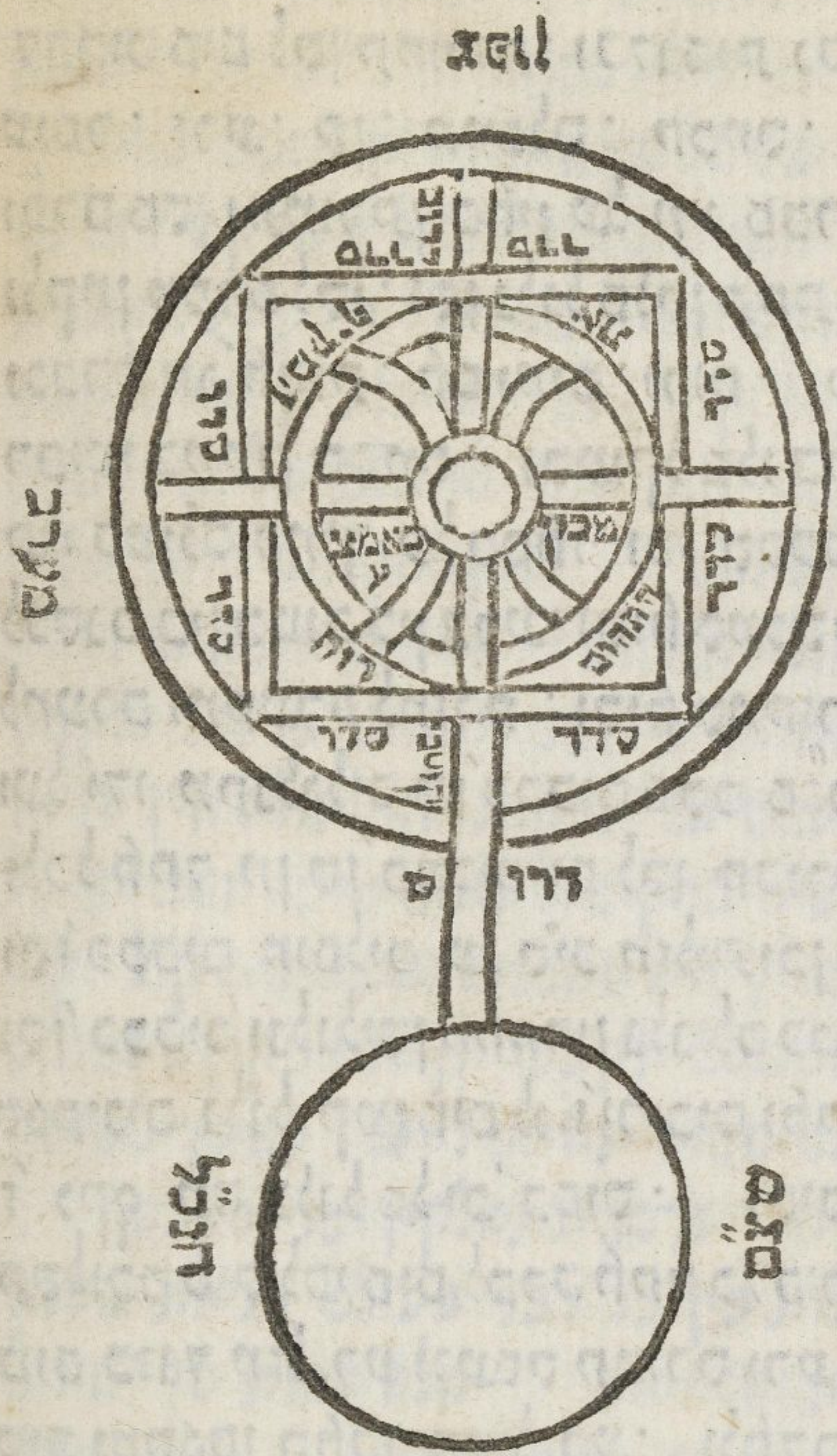
שבע

כפולות כ"ד כפרת . פ"ס לכך נקראו כפולות לפי שפעמים הן
 דגושות ופעמים הן רפויות . ולפי שיש בהן תמורות כתיסדו בהן
 דברות שיש להן תמורות . וכדגשות נכראו הדברים החזקים כגון חיים . שלום .
 עושר . זרע . חן . מחסלה . חכמה . וכדפשוות נכראו תמורתן שהן לשון קל .
 ופ"ס שהן ותמורתן באין על ידי שברא בז' כפולות ז' ככבים ששמה ש"ס חכ"ל .
 ולקמן מפרש להו . והן גלגל שלהן תחת התלי שהוא כמין עקרב וכמין נחש עקלתון
 וכברא מב' אמות . אש ומים . ורוח . כי עשה לו הקב"ה ראש וזנב . ונטהו כרקיע
 רביעי במעון החמה . והעוקל שלו באמצעו . ולקמן בעזרת ו' אפרסמו . עלה
 תלי בעולם כמלך על כסאו . וכל הככבים והמזלות אדוקים בו . והוא כתמנה מלך
 לכהגס בין בטוב בין ברע . והוא המכהה אורן של ככבו' ומוליק ומכוא הכל ממזרח
 למערב וממערב למזרח . והוא המזרח הככבים לאחור . והוא המזרח הלך ישר
 ועל ידו מתגלגלים הז' ככבים שהם ש"ס חכ"ל וכן שנינו לקמן שלשה על גבי שבעה
 ולכל אחד מן הז' ככבים יש להן תבונה בככבו' . וחכמו המזלות מכודין אותן .
 והז' ככבים מושלים על היב מזלות וכן שנינו לקמן . שבעה על גבי שנים עשר .
 והז' ככבים ובלגליהן מאחרין גלגולם כנגד יב' מזלות ובלגליותם . משל לשני גלגלים
 הכתובים גלגל קטן שיש לו ז' ירוכים ואחד גלגל גדול שיש לו יב' ובהקיפן גלגל של
 ז' כקף ע"ה גלגל שליב' בשוה : והיב' מזלות תהלוכה שוה . אך הז' ככבים אין
 תהלוכה שוה לפי שיש לככב אחד כדבורה גדולה מחברין . ופעמים שתהלוך ככב
 טוב כנגד מזל רע ונעשה תמורה ורע הוא . ופעמים שמקצת ככב תהלוכו במזל
 טוב ומקצתו האחר במזל רע . ולאדם שיהיה לו אותו מזל יהיה לו בראשונה טוב
 ולאחריתו רע . ואם להפך להפך . ואם שני ככבים ותחילו בבית אחד והם להקניט
 זה כנגד זה כגון חיים ומות יהיה האדם מולה . וכך חכמי המזלות יודעים כמה
 פעמים יהיו חולים ומתי ימותו . ואע"כ מלך אמן א מלך כאמן אדון מושל בכלן
 וממלט אותן על ידי תפלה ותשובה ואין הכל תלוי במזלו . וכן ארזל אין מזל לישראל .

שלש כפולות . שבעולא ש"ס . פ"ס דפי' כנגד ז' קצוות . ד' רוחות ולמעלה
 ולמטה והיכל הקדש באמצע . ופ"ס ה"ג שבעולא ש"ס . ש"ס כלעות
 לששה סדרים . והיכל וכו' . והפ"ס כראובן ולא בו' כנגד ש"ס כלעות שהן ו' עמודים
 שהן ממים ומאור שאיכו כתפס . והעמודים הם שנים למזרח ושנים למערב ואחד
 לדרום ואחד לצפון . וכן העמודים והפסקות והם קרוים סדרים . וכנפון וכדרום
 יש עמודים הנקראים קוטבי צפון וקוטבי דרום והסדר של גלגל בתוך תוכו
 ומתגלגל תוכו ממזרח למערב לעולם . ולכך הז' אשר בסדר אינם זויס לעולם חוץ
 מן הקוטב . ולכך עגלה כראית תמיד בצפון ועקרב בדרום . אך היב' מזלות שהן

דבינו סעדיח גאון זל

מבין זרח למערב משתנים שהם מתגלגלים לעולם מחזרח למערב ולכך מים
 שהם במערב הגלגל מוליכום למזרח ועל כן כל הכהרות והמשויות כובעים במזרח
 והולכים במערב אל הים ומשם הם שבים ללכת וכן התהום על ידי הגלגל ואותן
 שם כלעות עם סדריהן למטה מהן החקיף את התהום כי העולם ככפה והגלגל
 המכוון לעבר בדרך אינו זז ממקומו כי הוא העולם עומ' תמיד והגלגל שנקוטב כפון
 ודרום העגלה לכד כפוני לעולם ואינו זז

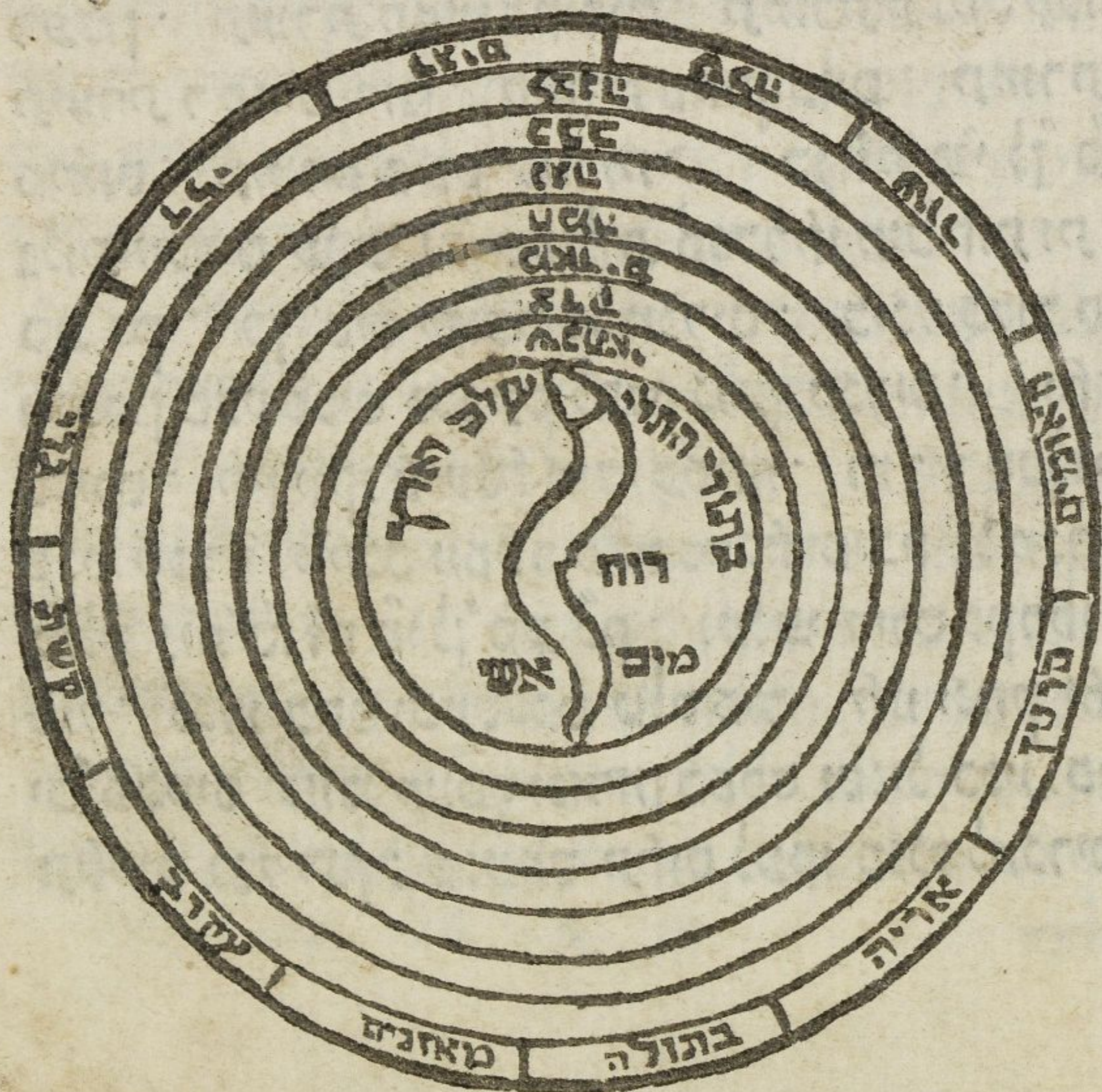

כדפי' והנה תמצא כיור כלעות וסדריו
 אקוטב כפון ודרום ותלי אשר על ו'
 ככבים שהם ש"ס חכ"ל ועל כי העולם
 אינו כנוי אלא מחטיו ולכד כפוני כמו
 שמכוון ולכך העגלה אשר ככפון
 פראית לנו. והעקרב אינו כרא' לעולם
 וחכמי המזלות מכירין את העגלה
 והחמה כקין מקפת מקרן מזרחות
 כפונות דרך מ' העולם שהוא פאת
 מואב עד קרן מערבית כפוני ובחורף
 הוא מושך קנת לכד הדרום עד העליות
 השכועות שהיא עקרב ולכך האור
 והאלג כתון ככפוני סכ' ומזרחים קרה
 ובקין שה' ומ' מסוכה לכד כפוני מתחמ'
 העולם ובחורף שמושכת החמה לכד
 דרומית קור בעולם הכנוי ככפוני ופרס
 דלכך העולם כנוי לכד כפון לפי שאין
 שום כריה וכולם לעמוד לכד דרומי
 מפני רב התום שכוראש התלי שהוא של
 אס כמו שאפרס לקמן ובכנוי של עולם

מים רוח אש

הוא פאתי מואב ויש שם בור עמוק ביותר ואבן גדולה סמוכה לו והיא גדולה
 ביותר ובתקופת תמוז בח' היוה שהחמה בראש כל אדם אין שום כל בשולי
 הבור ולא סביב לאבן ומנאתי מואב לסוף העולם ויש שבע ראות עין ופרס
 דאקרו ראות עין ככב רחוק הנראה לו וראיה ראשונה מפאתי מואב עד ערכו
 שכיוה לספרד שלושית רביעית ששית חס' כאן
 צעור ג' ונשיטרא שכועית עגלה שהיא ככפון וככופו והיכל הקדש בתוך
 כוסא את כלן פרס אותו ככוור עגול המכוון הוא גלגל עולם וכלעותיו
 וכדריו כתוכים בתהום מכל כד ואם כן אמנעותו הוא העליון והוא כנוי שרפרף
 על גבי שרפרף עד למעלה וכשהקכה מת-נה בתפלת עבדיו ממיד שכוכתו
 לשרפרף התמתין וכשהוא קץ כהם בפשעם עולה לשרפרף העליון שכ' ועליוה
 למרום

למרום שוכה ומשם הוא נושא את כלם שלא כדרך הנשא ולסכך האזן כתבתו זה
 ולתתמה שהעולם בנוי כאגמא וכסר ודם כשעושה כפה באזן העליון הוא המפתח
 ומסדוק כל הכפה כך להכדיל אף לפי הוכל שהוא מאמרו ומרום על כל כפת העולם
 מחזקת את כל העולם ומשאו כשכמלו ככ"ח במשנה בספר מרכבה מפרש ברוך
 כבודו של בורא מחקומו שהוא זורח על כרוך המיוחד מנד מערכו שאין שם פרטו
 פנו: שבע כפולות מקקן פי לעול עשה דמות נורתו חנכך באמירתו כרפן
 פעמי הקדו זו פעמי הקדום זו ולקמן מפרש לה המירן פעמים דגוסות פעמים
 רפוות לצור בהן וליסד התמורות כדפרי' ונה בהם ככבוס בעלכלקמן מפרש
 לה חנכל שנים וותים בשנה זו ומי השכוב: ושערים בכפז: ז' שערים ונקבים יש
 בראש ב' עונים ב' אזנים ב' כחירו והפה וככלם כנה ז' זכרים וז' נקבות כינה
 כרפן וכו' פי' ב' אכניס כונות ב' כתיים ג' כונותו ב' כונות ב' כונות ב' כ' כונות
 ו' כונות אכ"ב אג"ב כג"ב כ"ג אג"ב כ"ג אג"ב כ"ג אג"ב כ"ג אג"ב כ"ג אג"ב כ"ג אג"ב
 חשבון הימות האחרות כגון בג"ד פעמים ג' שהם יב' ופרש ראה רמו מסבוס
 כינה ב' אחת הרי שתיים ג' פעמים שנים הרינו ד' פעמים ו' הרינו כ' ה' פעמים
 כ"ד הרינו קכ' דבור שלו אותיות ופעמים קכ' ככתבות וכקראות וזהו ב' כונות
 קכ' ועולין תשכ' ופעמים תשכ' עולה ה' אלפים וארבעים הרי בענין זה אדכ עולה
 לחשבון גדול עד ה' ומדל לכפור כו' אין מספר וזה החשבון עולה כך גלח נקוד
 אך כנקוד אין חקר ואין מספר ואם כחצא חכם ומונה חשבון שהיה עשה מנכ
 אותיות דבור אחד ומגלגלו באותיותיו וכנקודיו ובחשבון הזה דברו כללום ודברים
 בדולים מלא דבור חנו דבור שלוש יוד בדבור פי' שנים בדבור אחו זה כזה ושמש
 לא ישמעם לא ישמעם ושמשם היה מונח כל הלכות שבת אכל אינו בעולם לא
 מי שאין לו שני זהו לשון מ"ם ונעלה כין ושו ככו' שבעולם חנכל ש"ס וזה סדר
 תהלוכה כל ימות השנה כשכז קלם כלילות חלם ככנס בומים וסומן אס כל
 מי וכל אחד משמש שעה אחד ויב' מזלות תחתיהם פיורוס עגול אמני ראסון
 סמנוור ולכן צוורתו תלו
 בתוך ז' ככבים וז' ככבים
 בתוך יב' מזלות וכן סכונו
 א' על גבי ג' על גבי ז'
 ז' על גבי יב' והו' ככבים
 כמהלכם ביום כך מ
 מהלכם כלולה לכד חמה
 ולככה שהם משתני מהלך
 חול אח' מדויס יוס כאשר
 צוורתו וכמו שאפרש לקמן
 כל סד' מעס' התליו והגלגלו
 וגם פלה תלו בגלגל כחלק
 על כסאו וזה נירו:

רבינו סעדיה גאון זל

ופרס כינר המורן וזר בהן • המליך את כ' וקשר לה כתר וזרף האותיות זו
כזו ועשאן דבור אחד וכנהו בג' כפרת' וזר בו שכתאו בעולם • ושכת בשנה •
פה בנפש • ומות והמורתו חיים • המליך אות ג' וקשר לו כתר וזרף
האותיות זו כזו ועשאן דבור אחד וכנהו בג' כפרת' וזר בו זדק בעולם • וא'
בשכת בשנה • ועין ימין בנפש ושלום ותמורתו מלחמה • המליך אות ד'
וקשר לו כתר וזרף האותיות זו כזו ועשאן דבור אחד וכנהו לג' כפרת' וזר בו
מאדים בעולם וכ' בשכת בשנה ועין שמאל בנפש ומחמה ותמורתה אולת' •
המליך אות כ' וקשר לה וכו' וכנהו כל' כפרת' וזר בו חמה בעולם וג' בשכת בשנה
ואף ימין בנפש • ועושר ותמורתו עוני • המליך אות פ' וכו' וכנהו פכ' •
גברת' • וזר בו נגה בעולם וד' בשכת בשנה • ואף שמאל בנפש וזרע ותמורתו
שממה • המליך אות ר' וכו' • וכנהו רפכ' דגברת' • וזר בו ככב בעולם • וה'
בשכת בשנה • ואזן בנפש • ומן ותמורתו כעור • המליך אות ת' וכו'
וכנהו תרפ' כל' • וזר בו לכנה בעולם • וז' בשכת בשנה • ואזן שמאל בנפש
ומחמה ותמורתה עבדות • החנה אלדים אתג' העדים ההמה והעיד כי הוא
אלדים חיים ואין זולתו • עלם בפני עמו שנה בפני עמה נפש בפני עמה •
ושלשתן מעידין כי הוא אחד ואין לו שני ואין עוד מלכדו כה וכו' •

פרק חמישי

שתיים עשרה אותיות פשוטות • פרס לכך נקראו פשוטות ולא כפולות
לפי שכשהן לכדן אינן לא רפויות ולא דגושות ומיהו כסיתחברו
עם אותיות אחרות וש בהן דגושות ורפויות • ועל כן יש להן תמורות לכג' •
כפרת' • ואלו הן תמורותיהן • תמורות ראיות • ערוך • תמורת שמיעה
חרשות • תמורת רוחה תותרות • תמורת שיחה אלמות • תמורת לעיטה
רעבון • תמורת תשמיש סירוס • תמורת מעשה מכוחה • תמורת הלך חגרות •
תמורת רחמים רוגז • תמורת שחוק כעס • תמורת הרהור ענה • תמורת יגון
שמחה • תמורת סיכה עיורות • הו' זח טו' לן' סע זק' • פרס כנגד גליות
גלות מצרים על פי יב' המזלות שכבראנו מוכ' אותיות פשוטות • גימ' הו' זח טו' לן'
סע זק' • כך היה יסובה של מצרים • כיצד בדור הפלגה נכסות חכרון וכתוב
ומכרון שבע שנים כבנתה לפנינו נוען מצרים • ואז' שדרסו רבותינו דרשה
ככונה • אין מקרא יוצא מודו פשוטו • ומדור הפלגה על שלקו מצרים היו תכב
שנה הכר ז' מתכב וישאר תמ' ממ'א יסובה של מצרים היה תמ' שס' • ולכך
עולה גימ' הו' זח טו' לן' סע זק' • ועל פי דינס כקראו המזלות בשמות • הו' טלה
סור • פזרו בהם ובמהלכם טלה סור • אלו יצחק ואברהם • ז' ועקב שהיה זן
יב' שבתים וכזוכו מיוסף וכודמן בשכם והגיל בכיו וכמותיו ועבדיו • אמרתיו •
תאמים כגד יעקב שנעשה תאום לעסו שגלה למצרים • ת' סרטן גלות מצרים
סרטן

סרטן היא חיה גדולה במים כנורה לרפואה עורו לנוו בשולי בגדי מלכים וכונו
 סרטן לאור"א בלעז מה מעשוו בים עכר לשאת במסואות במים על גבו לשאר
 סרטנים ולא כמצא דבר זה לשאר חיה וכהמה ט' אריה פרעה טורף
 כאריה וטיאט כל השכטים להאכידם ולכלותם י' בתולה מהללת בת יהודה
 בתולת ישראל ואראה והנה עת דודים ל' מאזנים לידון הכתולה מן הארזה
 ז' שלט וגדל עצמו לסוף נח ואמר מי השם עקרב כעקרב העוקץ בעצמו ס'
 מזל קשת הוא פרעה שסכב את ישראל על הים לירות חן מן קשתו כד"א אומר
 אויב ע' אהרן ומזלו גדי על שם גדי עוים כ' על שם ישראל שגדו
 וכעשו מצרים כמצודה שאין בה דגים כדכתוב ויכבדו את מצרים ודלו בהם כמו
 בדליו ק' כתנום למאכל לקופין וגם לדגים וזה תתנו מאכל לעם לניים ענו
 וב"שכטים לכך כדונו כיב מזלות שכ' כי לא שלם עון האמרו עד הנה פ"ס
 לא כתמלא סאתם עד מלאת האותיות ה"ו זח ט"ו לן ס"ע ז"ק:

שתיים עשרה פשוטות וב' גדולו אלכסון מפוכליון לו סדרים ומפסו' וכו' פ"ס
 וב' יס בין העמודים ובין הסדרים בתהום המעמידים העולם כאשר נזרתני
 בפ' של זה הספר ואותן העמודים הן ממים כדפירשנו ולמטה מקו ירוק
 המקיף את התהום ואותן וב' בין עמודים ובין סדרים כבראו כיב אותיות
 פשוטות ולכך שנינו גבול מקצועות למזרח ולמערב לנפון ולדרום לארבע מקצועו'
 כאשר פי' בספר זה כי השפה עמודים הס' ד' למזרח ולמערב ב'ולנפון ולדרום
 ב' וכהן קוטבי נפון ודרום רומות פי' למעלה מקו הירוק ס' אמות והן
 הם הווות העולם שתיים עשרה פשוטות חקקן פי' לעיל עשה דמות
 כורתן חכבן כפה ונרפן פעמים הקדים זו ופעמים הקדים זו סקלן לא
 פי' אחיני גרסיכן סקלן כיב פשוטות ולא בג' אמות וכו' כפולות ולפי' ר"ס
 דבריו דנעשו לגימ' דגלות מצרים כחא' המירן פ"ס דיש תמורה לוב"פשוטות
 כמו לז' כפולות לפי שפעמים בחכור אותיות אחרות פעמים כדגשות ופעמים
 רפויות ותמורתן פי' בספר זה אי כמו יש לפרש פעמים הקדים זו ופעמים
 הקדים זו נרפן חבר תאר האותיות למקודמת ופ"ס חקקן בראש הדבור
 וק' בסוף הדבור הו זח טי לן סע נק' ונר בו מול טלה בעולם ומדש כוסן
 בשנה וככד מנהיג כנפס המליך אותו בראש וק' בסוף ובנהו והו חטוי
 לןם ענק ונר בו שור בעולם ואייר בשנה ומרה מנהגת את הנפס:

המליך את ז' בראש וק' בסוף ובנהו וזה חטוי לן סע נק' ונר בו תאומים בעולם
 וסיון בשנה וטחול מנהיג כנפס המליך ח' בראש וק' בסוף ובנהו חו
 הטוי לן סע נק' ונר בו סרטן בעולם ותמוז בשנה והמסס מנהיג את הנפס:
 המליך ט' בראש וק' בסוף ובנהו טח זו הו לן סע נק' ונר בו אריה בעולם
 אב בשנה וכוליה הימניות מנהיג כנפס המליך אות י' בראש וק' בסוף ובנהו יט
 חז וה לן סע נק' ונר בו בתולה בעולם ואלול בשנה וכוליה שמאלית כנפס:
 המליך אות ל' בראש וק' בסוף ובנהו לו טח זו הן סע נק' ונר בו מאזנים בעולם

רבינו סעדיה גאון זל

ותשרי בשנה והושת כנפש • המליך אות כ' בראש וק' בסוף וכנהו כל יט
 אז וה סע נק • וזר בו עקרב בעולם ומרמסון בשנה ובטן כנפש • המליך
 אות ס' בראש וק' בסוף וכנהו סן לי טח זו הע נק • וזר בו קסת בעולם
 וכסליו בשנה ויד ימין כנפש • המליך אות ע' בראש וק' בסוף וכנהו עם
 כל יט חז וה נק • וזר בו גדי בעולם וטבת בשנה ויד שמאל כנפש •
 המליך אות ז' בראש וק' בסוף וכנהו זע סן לי טח זו הק וזר בו דלי בעולם
 וטבת בשנה ורגל ימין כנפש • המליך את ק' בראש וה' בסוף וכנהו קן
 עם כל יט חז וה • וזר בו דגים בעולם ואדר בשנה ורגל שמאל כנפש •
 ופרס יב' מנהיגים כל אחד כפי עבודתו • המוח הוא העליון וכמו חס ולח וכשמת
 אלוים חיים שוכן בין שני קרומין ולכך ימות האדם כשנקב אחד מן הקרומים
 והנשמה חמה ויבשה • והמוח כפתילה בתוך הכר ומושכת אליה לחלומות העולה
 מן הריאה אל הראש על המוח לחות הבא לו ממנה • והיא נקצרת בחוס המוח
 והדם ושניהם מעמידים שלהבת הנשמה שהיא כנר הדולקת שכנר אלוים כשמת
 אדם חופש כל חדרו בטן • ולולא קרות הקר העולה מן הריאה אל הראש האש
 שורפת מיד המוח • ולולא חמימות המוח לחלומות קר הריאה שהיא כמים מכבה
 את הנשמה שהיא כאש • וכך אדם כטרד דעתו כשאינו אוכל ואין קרות הקרה
 מעמדת את המוח • והנשמה דולקת את אורה על הלב ועל הכליות • והחכמה
 והתבונה בלב • הריאה מוכקת את הלב כאדם המחבק את אהובתו וקררתה
 מקררת את הלב ולבתו וחמו המלהיכים אותו כלבת מרה האדומ' כמזאת הריאה
 אזהבת הלב והמוח • הלב ומלב הלסון ומיד הגרון ושן ושפה מלונ' רעיוני הלב
 הכבד מכין מאכל הלב ושולח אליו ארוחתו • מרה האדומה היא אש הגוף ותכורו
 וכירתו ומבטלת אכילתו • והמכס היא היורה קאדוירא בלעו נתונה על האש
 שהיא המרה האדומה • ולכך כשאין מאכל בתוכה נעשת כמחבת הכתונה על
 האש בלי מאכל שנשרף הכל • ומתוך כך אדם המתענה מתעלף וכשיש מאכל
 תוך המכס או משקה נעשת כרוב מים הנשפכין על האש ומכבין אותו • ולכך
 אדם חולה מרוב מאכל ומשתה • הקרקבן טומן ומכשל שנית • הקכס היא
 שפחת האהל ומכררת בין מאכל לשפחת לחלאתה ושולחת את החלאה אל בני
 המעם ולפי הטבעת שקורין בלעו טכחיא להוציא חוצה וסלת המאכל מבינה
 ושולחת אל הכבד והכבד מחלק הארוחה לארבעה הסלת ללב ונהפך לדם חס ולח
 וסלב מחלק לכל עבדיו לרוח חיים ולכל הדפקים העליונים והתחתונים • השניות
 שואבת הרוח עם עזן המכס והאוור הנשאף בריאה מתעכב עם ליחת הריאה
 והעטן • ועולין יחד הרוח והעטן אל האש ל שני נקבים קטנים היורדים מן החוטם
 אל ערלת הגרון והם ד' נקבים בערלת הגרון כ' • וכ' דכוקים אליו בתוך החיך
 ודע כי כן הוא שהיו כגרום מי החוטם דרך הפה • וגם כשתקפון פיה תוציא
 הכל דרך האף • וגם כמי דרך אותן נקבים מפלה רוח וליחה ועטן אל המוח דרך
 אותן נקבים להחזיר המוח בלוח פן ישרף כלבת הנשמה • הזלוטי למרה • הרבושי
 למחול

לטחול . וחוס הכליות מעוררת תאות משכב מנווים . וש אומרים מנווים . והם
 ביות תאזה ראש אחד מן תאזה לראש המעור . ושרשו בכליות . והטחול היא
 מרה שחורה קרה ויבשה וכדבק הטחול להמסם לקרר חוס המאכל קצת פן ישרף
 בחוס מרה האדומה החמה והיבשה . ומן האדומה יקיא הכבד לסורוד לקיבה
 ולמעיים דקים ולשרשור שהוא פני הטבעת . והוא הצואה כנכל קטורה תחת תאות
 הונאת השתן . והנכל בלוסתוס לכד בהונאת השתן והוא שואב ומונץ מן הכל
 את תעלת המים היונאים ממנוי הדם עם שאר הטבעים . ולכן נכבד' הטבעים
 הדם אדום חם ולח . המרה האדומה חמה ויבשה . הריאה לימיה קרה ולימיה .
 המרה האחרת שחורה קרה ויבשה . ולכן בשאדם ממוסך מן ד' תולדות הוא כריא
 היטב . נכבד השתן . אדום שחור . מראש מים . בעמת אתרוג . ואם הוא מטתנה
 שהוא רבה על רעיו . אז כרוך לתת לו דבר הממעטו . וזה תחלת דין השתן איך
 מטתנוס ד' טבעים . וככאן באים עלילות התחלואים . דע כי הם באים וגדלים
 על ידו ד' העתים . ועל ידיהמאכלים הנאכלים והעתים מטתנוס לד' הטבעים .
 מועד האכזב הוא חם ולח . וכו' ומסול הדם לנאת עגבוליו ולהתגאות על ג' היסודות
 מועד הקיץ הוא חם ויבש וכו' תמסול מרה האדומה לנאת מנבוליה להתגאות על
 ריעים . מועד החורף הוא קר ולח וכו' תמסול הלימיה להתגבר על ריעיה . אם
 והיו ד' זמנים אלו שונים וממוסכמים בטבעם . בימי שמש ובימי גשם ורוח כדוכס
 וכמספטים . גם מוסדות טבעי הגוף יהיו שמנוס ופריאוס בטבעם . ואם לא יסונו
 זמני השנה כמו אם תמסוך זמן הקיץ בתקופת ניסן הוא מועד האכזב . אז תגדל
 הלימיה ולא יתמוק הדם בכחו בזמנו . ואם תהיה תקופת הקיץ רבה בחוס ויבש
 לפניה או לאחריה אז תגדל האדומה להלביב הדם בחומה ויבש ויטפול כח הלימיה
 ויתערב יבשות השחור עכ' יבש האדומ' להטפלת טבעי הדם הנקל מכל חולי הגוף
 כי יחלה גם בדעת כיוכס המוח ותפרח הדעת ממקומות מחבואיה כי חדל מקום
 הוא ותסכון הכסמה על המוח בחומו כיוכסו כאשר תפרח שלהבת הפתילה ככלו'
 השמן מן הסכר . ויתערב חוס השחורה באדומה לעלות אל הראש וידבר בכלי דעת
 ואם תהיה תקופת החוס ומספטה בקור ויבש . אז תגדל השחורה למינוי נגעים
 ויטפול הדם ותשור הלימיה להטחית ויתערב שם גם יבש האדומה . ואם תגדל
 תקופת ניסן הוא החוס בחומו אז יגדל הדם וראוי להריקו ולהקיצו פן תכבד ידו
 על שאר היסודות לעורר הנגעים . הנה פרשת יוב' מנהיגים לכפס לשון רבו'
 ופרס ואצפ סינר טלה וניסן באות אחת אינ טלה מוסל ככל חדש ניסן לא מתקופת
 ניסן עד לוי' תקס . ל' יוב' ו' שעות תקס ח' קים שהם חני שעה . וכן שור אחריו וכן
 תאומים אחריו . ומסלימים כנ"א יוב' ו' שעות ומחנה כן העולה ג'פ' ל' ו' תקס .
 ובקופת תמוז מתחיל סרטן ואחריו ארויה ואחריו בתולה . וכן מאזניס עקרב
 קסת לתקופת תשרי . וכן גדילי דגים לתקופת טבת לא פחות ולא יותר .
 וקבלה היא בודינו כי אין תקופה עיכרת חברתה כי אם חני ככב . ולא תחזור
 עוד לככבה עד ז' שנים . ומדטי חמה עובר על חכרו ככב אחד ותטנב חלקים

דבינו סעדיה גאון זל

והשנה חוזרת חלולה לככה יל' חסרי . ושנה מעברת עוברת חכרתה שעה אחת ותקפט חלקים . וחדשי הלכה עובר על חכירו מזל אחד חסר שעה אחת תרו חלקים ז' דקים ו' כקודים טו' הריפות וג' רבעים . ולשנה פשוטה יא' מזלות ויט' חלקי מזל וכ' שלישי חלק ולא חלקים כ' דקים יא' כקודים יג' הריפות וחזי . כמזל חוזר לחזרה ו' מעלות וקרוכ לשליש מעלה . ושנה מעוברת יט' מעלות חסר ה' שתות ויד' דקים ג' כקודים ה' הריפות ורכי' הדף באלו הם רעים :

א	ע	ד	ח	מ	א	ע	א	ע	ד
ט	ט	ת	ס	א	ב	ל	ט	ט	ת
ח	כ	כ	ל	ט	כ	כ	ט	ט	ת
ט	ט	ת	ס	א	ב	ל	ט	ט	ת
נ	מ	ח	מ	ע	ק	ט	מ	ח	מ
כ	כ	כ	ל	ט	כ	כ	ט	ט	ת
ט	א	ק	זכרים	מחש	ט	א	ק	זכרים	מחש
ת	מ	ד	זכרים	מרוח	ת	מ	ד	זכרים	מרוח
ס	ע	ד	נקבות	ממים	ס	ע	ד	נקבות	ממים
ט	כ	ג	נקבות	מיצפר	ט	כ	ג	נקבות	מיצפר

ואו יכ המזלות אם יארעו באלו הככבים רעים הם . זה הכלל בדרך אם ועפר סוכאים . אם ורוח אוהבים אם ומים סוכאים . עפר ומים אוהבים . עפר ורוח סוכאים . אם ואם אוהבים לדעת מזלו יחזק שמו ושם אמו וישליכ' יכ' והמותר ישליך על טט' מ'ק' ג'ד' ובאיוה שיכלה חטכו מזלו הוא . ולדעת ככבו וחטוב שמו ושם אמו וישליכס ז' והמותר ישליכס על כל' כ'ח'ן . וי'א' יכ' יכ' . לדעת כלחמים במינו עליון מנכח שלא במינו תחתון מנוכח סנוין וזוגות 4 6 2 ; מנוכח . סוין כפרק טובע מנוכח . וכן באים ואסה שהאים טובע . וכסלא כחלפו סמותן וכה שלכה ט' א'ך אם יהיה זכב התלי באחד מד' פרקים דומה בין טוב ובין רע . ובשנה ד' אלפים ות'ז' שנה בכ' ורח אלול של חמה ככנס זכב התלי בדלו במזרח וראשו באריה במערב . ועושה שם יח מחדשי חמה שהוא ל' ו'ה'קס' ואחר כך הכנים זכבו בגדי וראשו כסרטן כה משפטו כל הימים . וכן פירש אבן עזרא כי מהפך זכבו ממזל למזל כל שמה עשר חדש ורכות' פירשו לנו שאינו זו לא ראשו ולא זכבו אך מתהפך בטנו לגבו כמו שניירתי בדף ס'אחר ראשו על קוטבו : ברוך רחמנא דסייען

מחש
מרוח
ממים
מיצפר

בשלישים

ספר

יצירה

קב

ושתים
נתיבות
פלאות

חכמה חקק יה ידוד צבאורה אלדי
ישראל אלדים היים אלשדי רם ונשא
סוכן עד מרום וקדוש שמו ברא עולמו
בג' ספרים בספר בספר וספור:

עשר ספירות בלימה עשרי ושתים
אותיות יסוד עשר ספירות
במספר עשר אצבעות חמשה כנגד
חמשה וברית יחוד מכוונת באמצע
במלת לשון ובפה ובמילת המעור:

עשר ספירות בלימה עשר ולא
תשע עשר ולא אח עשרה
הבן בחכמה וחקור בבינה בחון בהם
וחקור מהם דע וחשוב וצור והעמד
דבר על בוריו והשב יוצר על מכונו
כי הוא יוצר וזכור לבדו ואין זולתו
ומדתו עשר ואין להם סוף:

עשר ספירות בלימה בלום לבך
בלהרהר בלום פיד מלדבר
ואם רץ לבך שוב למקום שכך נאמר
והחיות ברצוא ושוב ועל דבר זה
גכרת ברית מדהן עשר שאין להם סוף
עשר ספירות בלימה נעוץ סופן
בתחלתן ותחלתן בסופן
כשלהבת קשורה בגחלת דע וחשוב
וצור שארון יחיד והיוצר אחד ואין לו
שני ולפני אחד מה אתה סופר:

עשר ספירות בלימה מדהן עשר
שאי להם סוף עמק ראשית
ועמק אחרית עמק רום ועמק תחת
עמק מזרח ועמק מערב עמק טוב
ועמק רע עמק דרום ועמק צפון וארון
יחיד אל מלך נאמן מושל בכלם ממעון
קדשו עד עולמי עד:

עשר

עשר ספירו בלימה צפיתן כמרא
הבזק ותכליתן אין להם קץ
דברו בהם ברצוא ושוב ולמאמרן
כסופ ירדופו ולפני כסאותם משתחוי:

עשר ספירות בלימה וכב אותיות
יסוד ג' אמות וז' כפולות ויב
פשוטות ורוח בכל אחת מהן:

עשר ספירות בלימה אחרת רוח
אלדים היים נכון כסאו מאז
ברוך שמו של חי העולמי תמיד לעולם
ועד קול ורוח ודבור זה הוא רוח הקדש
לראשיתן אי חקר ולאחריתן אי תכלת

עשר ספירות בלימה אחת רוח
אלדים היים שתי רוח מרוח
הקדש ג' מים מרוח ד' אש ממים
ודום ותחת מזרח ומערב צפון ודרום
שתי רוח מרוח חקק וחצב בהם ארבע
רוחות השמי מזרח מערב צפון ודרום
ורוח בכל אחת מהן שלש מים מרוח
חקקן וחצב בהן תהו ובהו רפש וטיט
עשן כמין ערוגת הציבן כמין חומה
סכך כמין מעזיבה ויצק שלג עליהן
ונעשה עפר שנאמר כי לשלג יאמר הוי
ארץ תהו וזקו ירוק שמקיף את כל
העולם בהו אלו אבנים מפולמות
משוקעו בתהום ומביניהם המי יוצאים
ארבע אש ממים חקק וחצב בה כסא
הכבוד ואופנים ושרפים וחיות הקדש
ומלאכי השרת ומשלשתן יסוד מעונו
מלאכי רוחות משרתיו אש לוחט
חמש חתם רום בירד ג' פשוטו וקבען
בשמו הגדול יהו וחתם בהם ו' קצוות
פנה למעלה וחתמו ביהו שש חתם
תחת ופנה למטה וחתמו ביהו שבע
חתם מזרח ופנה לפניו וחתמו ביהו
שמיני חתם מערב ופנה לאחוריו וחתמו

בהו

ספר יצירה

אחת . וצר מתהו ממש ועשה את
שאינו ישנו וחצב אבנים גדולות מאויר
שאינו נתפש :

פרק שלישי

שלש אמות אמ"ש יסודו כף זכות
וכף חובה ולשון חק מכריע
בנתים :

שלש אמות סוד גדול ומכוסר
ומופלא וספון בשש טבעות
וממנו יוצאים אש ומים ורוח ומתחלקי
זכר ונקבה דע וחשוב וצור שהאש
נושא מים :

שלש אמות אמ"ש תולדות השמים
אש תולדות אויר רוח
תולדות ארץ מים אש לבעלח מים
למטה ורוח חק מכריע בנתים :

שלש אמות אמ"ש ומהם נולדו ג'
אבות ומהם נבראו הכל :

שלש אמות אמ"ש בעולם רוח מים
ואש שמים נבראו תחלת

מאש וארץ ממים ואויר מרוח
מכריע בנתים :

שלש אמות אמ"ש בשנה חום וקור
ורויה חום נברא מאש

קור נברא ממים ורויה הרוח מכריע
בנתים :

שלש אמות אמ"ש בנפש ראש נברא
מאש ובטן ממים ונויה רוח

מכריע בנתים :

שלש אמות אמ"ש חקקן חצבן
צרפן וחתם בהן שלש אמו

בעולם שלש אמות בשנה שלש
אמות בנפש זכר ונקבה המליך

א ברוח וקשר לה כתר וצרפן זה בוח
וצר

בהוי . תשיעית חתם דרום ופנה לימיו
ווחתמו בויה . עשירית חתם צפון ופנה
לשמאל וחתמו בוהי . אלו עשר
ספירות בלימה אחת רוח אלדים חיים
שתים רוח מרוח : שלש מים
ברוח ארבע אש ממים : ורום ותחת
מזרח ומערב צפון ודרום :

פרק שני

עשרים ושתיים אותיות יסוד ג'
אמות ז' כפולות שנים

עשר פשוטות . וכלן חקוקות בקול
הצובות ברוח קבועות בפה בה' מקומו

אחהע בוכף דטלנת זס שרץ .
קשורות בראש הלשון כשלהב' בגחלת

אחהע משמשת בסוף הלשון ובכית
הבליעה בוכף בין השפתים ובראש

הלשון גיכק על שליסיתה של לשון
נכרתת דטלנת בראש הלשון משמש

עם חקול זס צר"ש בין השנים ובלשון
שכובה ושטוחה :

עשרים ושתי אותיות יסוד קבועו'
בגלגל במאתים ושלשים

ונאח חוזר הגלגל פנים ואחור וזה סימן
לדבר אם לטובה למעלה מעיניג אם

ברעה למטה מנגע :

עשרים ושתי אותיות חקקן וחצבן
שקלן והמירן א' עם כלן

וצרפן וצר מהן נפש כל היצור ונפש
כל העתיד לצור כיצר שקלן והמירן

א' עם כלן וכלן עם א' ב' עם כלן וכלן
עם ב' ג' עם כלן וכלן עם ג' וכן כלן

וכלן חוזרות הלילה נמצאו יוצאות
במאתים וארבעים ואחד שערים

נמצא כל היצור וכל הדבור יצא בשם
אחד

וצר בהם אויר בעולם ורויה בשנ' וגויה
 ב: זש זכר ונקבה • זכר בא"ש נקבה
 באש"ם : המליך מ' במיסוקשר לה
 כתר וצרפן זו בזווה ציבן וצר בהן ארץ
 בעולם וקור בשנה ובטן בנפש זכר
 ונקבה • המליך ש' באש וקשר
 לה קשר וצרפן זו עם זו וצר בהן שמי'
 בעולם וחום בשנה וראש בנפש זכר
 ונקבה • כיצד צרפן אמ"ש אשם מא"ש
 מ"סא ש"א ש"מ"א • שמים אש אויר •
 רוח ארץ מים • ראשו של אדם אש •
 בט.ו מים • לבורוח :

שלש אמות אמ"ש נוצר עם א'
 רוח אויר רויה גויה חק
 לשון ובנתים • נוצר עם מ' מים ארץ
 קור ובטן וכף זכות • נוצר עם ש' שמים
 וחום וראש וכף חובה זהו אמ"ש •

פרק דביעי

שבע כפולות בג' כפר"ת יסודו
 חיים ושלוש וחכמה ועושר
 זרע חן וממשלה ובתנהגו' בשתי לשונו'
 שהן כפולות של תמורות ב'ב' ג'ג' ד'ד'
 כנגד רך וקשה • תבנית גבור כנגד חלש
 והן תמורות • תמורת חיים מות •
 תמורת שלום רע • תמורת חכמ' אולת •
 תמורת עושר עוני • תמורת זרע שממה
 תמורת חן בעור • תמורת ממשלה
 עבדות :

שבע כפולות בג' כפר"ת • שבע ולא
 שש • שבע ולא שמנה • מכוון
 שש צלעות • וששה סדרי • והיכל קדש
 מכוון באמצע • ברוך כבוד יי' ממקומו
 הוא מקומו של עולם • ואין עולמו
 מקומו והוא נושא את כלן :
 שבע

שבע כפולות בג' כפר"ת שקלן
 וחצבן שקלן והמירן וצר
 בהן ככבים בעולם • וימים בשנה •
 ושערים בנפש שבעה בשבעה • כיצד
 צרפן שתי אבנים בונות שני בתים • ג'
 בונות ו' • ד' כ"ד • ה' ק"כ • ו' ת"שך • ז'
 בונות חמשת אלפים וארבעים בתים •
 מכאן ואילך צא וחשוב מה שאין הפת
 יכולה לספר ועין לראות ואזני לשמוע •
 המליך את ב' וקשר לה כתר וצרפן זו
 עם זו וצר בהן שבתאי בעולם ושבת
 בשנה ופה בנפש זכר ונקבה •

המליך ג' וקשר לה כתר וצרפן זו עם זו
 וצר בהן צדק בעולם ואחר בשבת
 בשנה • ועין ימין בנפש זכר ונקבה •
 המליך ד' וקשר לה כתר וצרפן זו עם
 זו וצר בהן מאדים בעולם ושני בשבת
 בשנה ועין שמאל בנפש זכר ונקבה •
 המליך כ' וקשר לה כתר וצרפן זו עם זו
 וצר בהן חמה בעולם • ושלישי בשבת
 בשנה • ואף ימין בנפש זכר ונקבה •
 המליך פ' וקשר לה כתר וצרפן זו עם
 וצר בהן נגה בעולם ורביעי בשבת בשנה
 ואף שמאל בנפש זכר ונקבה :

המליך ר' וקשר לה כתר וצרפן זו עם
 זו וצר בהן ככב בעולם • וחמשי בשבת
 בשנה • ואזן ימין בנפש זכר ונקבה •
 המליך ת' וקשר לה כתר וצרפן זו עם
 זו וצר בהן לבנה בעולם וששי בשבת
 בשנה • ואזן שמאל בנפש זכר ונקבה :
 ובהן חצב שבעה רקיעי' ושבעה ארצו'
 ושבעה שעות • ושבעה ימים • לפיכך
 חצב שביעי לכל הפך תחת השמים •
 ואלו הן שבעה הככבים • שבתאי •
 צדק • מאדים • חמה • נגה • ככב •
 לבנה • ושבעה ימים בשבעה ימי

בו א 27 1 בראשית

בראשית • ושבעה שערים בנפש
זכר ונקבה • שני אזנים • שני עינים
שני נחירים • ופה • ושבעה רקיעים
וילון • רקיע • שחקים • זכול • מעון
מכון • ערבות • שבעה ארצות
אדמה • תכל • נשיה • ציה • חלד •
ארץ • גיא • והעמידם אחד אחד
לברו • עולם לברו • נפש לברו •

שנה לברו :

שבע כפולות בג' כפרת • נוצר
עם ב' שבתאי חיים ופה
וחיים ומות • נוצר עם ג' צדק ואחד
בשבת ועין ימין ושלוס ורע • נוצר
עם ד' מאדים ושני בשבת ועין שמאל
וחכמה ואולת • נוצר עם כ' חמה
ושלישי בשבת ואף ימין ועושר ועוני •
נוצר עם פ' נוגה ורביעי בשבת ואף
שמאל וזרע ושכמה • נוצר עם ר' ככב
וחמישי בשבת ואזן ימין וחן וכעור •
נוצר עם ה' לבנה וששי בשבת ואזן
שמאל ומשלה ועבודתה : והן
בג' כפרת •

פרק חמישי

שתים עשרה פשוטות הן זה
ט"י לן צ"ע ס"ק וסודן •
דאיה • שמיעה • הרהר • שיחה •
לעיטה • תשמיש • והלוך • רגו •
שחוק • הרהור • שמחה • ושינה •
שתים עשרה פשוטות הן זה ט"י
לן ס"ע צ"ק שנים עשר
ולא אחד עשר • שנים עשר • ולא
שלשה עשר • שנים עשר גבולי
אלכסונין מפולצין וששה סדרים
מפוסקין בין רוח לרוח • גבול מזרחית
צפונית

צפונית • מזרחית דרומית • גבול
מזרחית רומית • גבול מזרחית תחתית
גבול מערבית דרומית • גבול מערבית
צפונית • גבול מערבית רומית • גבול
מערבית תחתית • ומרחבין וחולכין
עדי עד • והם גבעות עולם •

שתים עשרה פשוטות הן זה ט"י
לן ס"ע צ"ק חקקן חצבן
צרפן שקלן והמירן • וצר בהן שנים
עשר מולות שנים עשר חדשים • שנים
עשר מנהיגים • שני עליונים • שני
לועזים • שני יועצים • שני עליצים •
והן קורקבנים שנים • ושני ידים •
ושני רגלים • עשאן כמין מריבת •
צרפן כמין מלחמה זה לעמת זה •
שלשה אחד אחד לברו עומד והשבעה
שלשה חולקין על שלשה ואחד חק
מכריע בנתיים • שנים עשר עומדים
במלחמה שלשה אויבים • שלשה
אוהבים • שלשה מחיים • שלשה
ממתים • ואל מלך נאמן מושל בכלן
אחד על גבי שלשה • ושלשה על גבי
שבעה • ושבעה על גבי שנים עשר
וכלן אדוקים זה בזה • וסימן לדבר
עשרים ושתים חפצים וגוף אחד •
שתים עשרה פשוטות הן זה ט"י
לן ס"ע צ"ק חקקן חצבן
שקלן צרפן והמירן וצר בהן שנים
עשר מולות בעולם • שנים עשר
חדשים בשנה ושנים עשר מנהיגים
בנפש זכר ונקבה • ואלו הן השנים
עשר מנהיגים שני ידים • שני רגלים •
שני כליות • כבר • ומרה • מחול •

המסס • קורקבן • וקבה •
המליך • אות ה' וקשר לה בתר וצרפן
זו עם זו וצר בהן טלה בעולם
ניסן

ניסן בשנה כבוד בנפש זכר ונקבה .
 המליך אותו וקשר לה כתר וצרפן
 זו עם זו ווצר בהן שור בעולם
 אייר בשנה ומרה בנפש זכר ונקבה :
 המליך אותו וקשר לה כתר וצרפן
 זו עם זו ווצר בהן תאומים
 בעולם סיון בשנה טחול בנפש
 זכר ונקבה
 המליך אותה וקשר לה כתר וצרפן
 זו עם זו ווצר בהן סרטן
 בעולם תמוז בשנה המסס בנפש
 זכר ונקבה
 המליך אותה וקשר לה כתר
 וצרפן זו עם זו ווצר בהן
 אריה בעולם אב בשנה וכולי
 ימין בנפש זכר ונקבה
 המליך אותה וקשר לה כתר וצרפן
 זו עם זו ווצר בהן בתולר
 בעולם אלול בשנה וכוליא של
 שמאל בנפש זכר ונקבה
 המליך אותה וקשר לה כתר וצרפן
 זו עם זו ווצר בהן מאזנים
 בעולם תשרי בשנה וקורקבן בנפש זכר
 ונקבה
 המליך אותה וקשר לה כתר וצרפן
 זו עם זו ווצר בהן עקרב
 בעולם מרחשון בשנה וקבה בנפש
 זכר ונקבה
 המליך אותה וקשר לה כתר וצרפן
 זו עם זו ווצר בהן קשרת
 בעולם כסליו בשנה ויד ימין בנפש
 זכר ונקבה
 המליך אותה וקשר לה כתר וצרפן
 זו עם זו ווצר בהן גדי בעולם
 טבת בשנה ויד שמאל בנפש זכר
 ונקבה

המליך אותה וקשר לה כתר וצרפן
 זו עם זו ווצר בהן דלי בעולם
 שבט בשנה ורגל ימין בנפש זכר
 ונקבה
 המליך אותה וקשר לה כתר וצרפן
 זו עם זו ווצר בהן דג בעולם
 אדר בשנה ורגל שמאל בנפש זכר
 ונקבה חצה את העדים והעמידן
 אחד אחד לכהן עולם לכהן שנת
 לכהן נפש לכהן
 שתים עשרה פשוטות הן זח טי
 לן סע צק נוצר עם
 ה' טלה וניסן וכבר וראיה וסמיות
 נוצר עם שור ואייר ומרה ושמיעה
 וחרשות נוצר עם תאומים סיון
 טחול רמה ותחרות נוצר עם ה'
 סרטן תמוז המסס שיחה ואלמות
 נוצר עם ט' אריה אב כוליא ימין
 לעיטה ורעבון נוצר עם בתולה
 אלול כוליא שמאל מעשה ונרמות
 נוצר עם ל' מאזנים תשרי קורקבן
 תשמיש וסריסות נוצר עם נ' עקרב
 מרחשון קבה הלוך וחגרות
 נוצר עם ס' קשת כסליו יד ימין רוגז
 ונטול כבר נוצר עם ע' גדי טבת
 יד שמאל שחוק ונטול הטחול
 נוצר עם צ' דלי שבט רגל ימין
 הרהור ונטול הלב נוצר עם ק' דגים
 אדר ורגל שמאל ושינה ונעור זהו
 שנים עשר פשוטות הן זח טי לן סע
 צק וכלן אדוקים בתלי ונגלגל ולב

פרק ששי

שלש אמות אמ"ש זו כפולות
 בגד כפרת ושנים עשר
 כז ב ד ג ז פשוטות

המליך

פשוטות הו' זח' טי' לן' סע' זק' אלו
עשרים ושתים אותיות שבהן יסוד יה
ידוד צבאות אלדי ישראל אלדים חיים
אל שדי רם ונשא שוכן עד וקדוש שמו
שני שמות יה ידוד צבאות שהוא אות
בצבאות שלו אלדי ישראל שר בפני
אלדים חיים שלשה נקראו חיים
אלדים חיים מים חיים עץ החיים
אל אל קשה שדי שעד כאן די
ורם שהוא יושב ברומו של עולם ורם
על כל הרמים ונשא שהוא נושא
וסובל במעלה ומטה שכל הנושאים הם
למטה ומשאן למעלה והוא למעלה
ונושא למטה הוא נושא וסובל את
כל העולם כלו שוכן עד שמלכותו
עדי עד ואין לו הפסק וקדוש שמו
שהוא קדוש ומשרתיו קדושים ולו
אומרים קדוש קדוש קדוש

שנים עשר למטה ושבעה על
גביהם ושלשה על גבי
שבעה מן השלשה יסוד מעונו וכלם
חלויים ועומדים כאחד סימן לאחד
ואין לו שני מלך יחיד בעולמו שהוא
אחד ושמו אחד

שלשה אבות ותולדותיהן ושבע'
ככבי וצבאותיהם ושנים
עשר גבולי אלכסון וראיה לדבר עדים
נאמנים עולם שנה נפש עולם
ספירות בעשרה ושנים עשר אש
רוח מים שבעה ככבים שנים עשר
מזלות שנה ספירתו בעשרה שלשה
קר וחם ורויה שבעה שבעה ימי
בראשית שנים עשר שנים עשר
חדשים נפש ספירתה בעשרה

שלשה ראש גויה ובטן שבעה
שבעה שערות שנים עשר שנים
עשר

עשר מנהיגים

חק עשרה שלשה שבעה שני עשר
פקודין בתלי ונגלגל ולב תלי
בעולם כמלך על כסאו גלגל בשח
כמלך במדינרה לב בנפש כמלך
במלחמה

כללו של דבר מקצת אלו מצטרפין
עם אלו ואלו תמורת אלו
אלו בנגד אלו ואלו כנגד אלו ואם
אין אלו אין אלו וכלם ארוקים בתלי
ונגלגל ולב גם את כל חפץ זה לעמת
זה ברא אלדים טוב לעמת רע ורע
לעומת טוב טוב מטוב ורע מרע
טוב מבחין רע ורע מבחין טוב

טוב גנוזה לטובים ורע גנוזה לרעים
וכיון שבא אברהם אבינו והביט וראה
וחקר והבין וחקק וחצב וצרף ויצר
וחשב ועלה בידו ונגלה עליו ארון וכל
חושיבו בחקו וגשקו על ראשו וקראו
אוהבו וכרת לו ברית ולורעו אחריו
לעולם והאמין ביי' ויחשבה לו צדקה
וקרא עליו כבוד יי' דכתיב בטרם אצרך
בבטן ידעתך וכרת לו ברית בין עשר
אצבעות ידיו והוא לשון הקדש

קשר עשרים ושתים אותיות בלשונו
והקדוש ברוך הוא גלה לו
הסוד משכן במים דלקן באש
רעשן ברוח בערן בשבעה ככבים
נהגן בשנים עשר מזלות

אור רויה גויה ארץ קר וחם
ובטן ושמים וראש זהו
אב"ש שבתאי שבת ופה צדק
אחד בשבת ועין ימין מאדים ושני
בשבת ועין שמאל חמה שלישי
בשבת ואף ימין ננה רביעי בשבת
ואף שמאל ככב חמישי בשבת ואזן
ימין

הם שנים חוטם טחול: שלשה במתים
 הם שני נקבים תחתונים ופה שלשה
 אינם ברשותו עיניו אזניו חוטמו
 שלשה שמועות טובות לאון ברכה
 שמועה טובה וקלום שלשה
 ראיות רעות עין נואפת עין רעה
 עין כגדת שלשה ראיות טובות
 בשת עין טובה ועין נאמנת בפנים
 רעורע והמלשין והמדבר אחר
 בפה ואחד בלב:

ימין: לבנה ששי בשבת ואון שמאל
 זהו בגד כפרת ואלה שנים עשר
 מולות מלה ניסן כבד שור אייר
 ברה תאובים כיון טחול כרטן
 תמוז הבסס אריה אב כוליא ימין
 בתולה אלול כוליא שמאל באזנים
 השרי קורקבן עקרב מרחשון קבה
 קשת ככליו יד ימין גדי טכת יד
 שמאל דלי שבט רגל ימין דגים
 אדר רגל שמאל זהו הו זה טילן
 כע צק שלשה אויבים הם אלו
 לשון כבד ברה שלשה אוהבים
 הם עינים אזנים לב שלשה מחיים

וחכל מאלכת נמרת ספר יצירה
 שבח והודאה ליוצר אורה

אמרו המרפאים

בי חכם ויבן הקושי העצום אשר הסיוגנו בהדפסת הספר הנכבד הזה
 לחלוק הנוסחאות הנכונות ממנו כירב הוא אם בכמות ואם באיכות
 ומה נמשך חלוק אינו מועט בין מפרטו דבריו אם בסדור הכנות ממנו בקדימה
 ובאיחור ואם בלשון איש ואיש אשר לזה קשה היה לזונם נכון וידע
 כי לא חסרנו מאומה מתת לו השלמות האפשרו לנו עם היותנו אנו מתחילים
 במלאכה וזה ואל ראשונה בדפוס ומעט אשר היו לכינוי מהעתקות המפרטים
 אשר על כן אמנו זרועותינו לחקוק בעט ברזל ושופרת מחמר המפרטים ממנו
 ה"ה פירוש הגאון רבנו סעדיה ופירוש ר' אליעזר מנרמיסא וכירוש
 הרמב"ן ופירוש הרמב"ם ועם פירוש הר"ם בוטארילנו זכר בדוקים
 לכרכה ואם נקצתם הנכונ לבד חלק מהם לא כרנו מהעלות על ספר
 החלק ההוא אשר אנה י' לידונו להועיל למעיונים במה שוראו ממנו וישוטו
 כי ימנאו דברי חכמים כדרכונות ולהקל מעליוהם משאת חלוק הכנסחאות
 הוספנו שניות ידונו להדפיס דבריו הספר כפי החלוק הנמצא ממנו למען ירוץ
 הקורא בו ויסכיל ממונא דבר

בשירה לאלדי וטענו אשר כתן לנו כח להמציא המרגלות הטובה הזאת
 אשר היתה תלויה בצוארו של אברהם אבינו ע"ה כה ועשה
 וכה יוסוף לתת לנו עז ותענומות לעשות ספרים הרבה אין קץ כאשר עט
 לבנו להגדיל תורה ולהאדיר אמן

אמרו

אמר

המדפיסים ראינו להעלות הזה זכרון שמות החכמים אשר
 כשאו על שפתם מפרטי ספר יצירה אשר כתבנו ושמות
 מבחר ספריהם אשר חברו במחמת הקבלה אשר בתוכם בארו מדבריו המפר
 הזה החתום למעט דעת מה עמנו ראשי מאמריו בעיניו שלמים וכן רבים
 ולמען ימלאו ירוסם הבאים אחרינו להוציא לאור תעלומותיהם איש איש מן
 הבא לידו ומלאה הארץ דעה את יי' .

הר"ר אברהם ב"ר יצחק מרמון ספרד חבר ספר הכרות
 רבינו סעדיה גאון ספר האמונות . וספר חכן הפילוסופים .
 רבינו אהרן המקובל הגדול ראש וסוכת ככל חבר ספר הנקרא ספר הנקוד
 וספר הפרדס בקבלה .

הרב המקובל הגדול ר' אליהו חבר ספר נקרא זה הספר לוי
 הרב המקובל רבינו יוסף טוב חבר ספר נקרא כתם פז
 וכן ר' יצחק ב"ר שמואל חבר גם הוא ספר אחד וקראו כך .
 הר"ר יעקב בן ראובן חבר ספר היכל יי' .

הר"ר עזריאל בן הקדוש ר' מנחם חבר ספר המלואים .
 הרב ר' מאיר בן טודרוס מטוליטלה חבר ספר לפני ולפנים .
 ר' יהודה ב"ר שמריה המקובל הגדול חבר ספר מקוה ישראל .
 הר"ר אליעזר הקליר חבר ספר הנקרא כבוד השם .

הר"ר בחיי חבר בספר הקבלה אולם מועד . ספר האמונות .
 ר' כטרוכאי חבר ספר נקרא סוד יי' .
 הרמב"ן חבר בספר הקבלה ספר העיון .
 הרב ר' ברוך המקובל הגדול ספר הרומון .
 רבינו האי גאון ז"ל חבר ועדן בן אלדום .

הר"ר שבתאי המקובל חבר ספר נקרא חשן המשפט .
 ר' ראובן הספרדי ספר השלחן .
 הר"ר יעקב ב"ר מאיר חמדונת גיאן בן יוסי הר"ר ניסים דר כפית חבר ספר
 נקרא כפיף מלכה .

הר"ר משה בן הר"ר יצחק חבר ספר נקרא הכרת המדות .
 הר"ר יוסף שאשכנזי חבר ספר הנקרא כתב תורה :
 רבינו מאיר מרוטנבורק ז"ל חבר ספר קבלה נקרא באר מים חיים .

הר"ר מנחם אבנו של ר' עזריאל חבר ספר נקרא אורים ותומים .
 יי' ברמיו יזכנו לאורים ותומים אכ"ר .

ותאלם כל המלאכה ביום ו' ערב טבת פרשת שקלים כ"ר טבת אכ"כ לפ"ק :

